

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Marcinko_Richard-Profesionalni_valecnik_2-Ruda_bunka.pdb

PDB Name: 2_ruda_bunka.txt

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 4.2.2006

Modification Date: 4.2.2006

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Tato kniha je dílem fikce. Jména, postavy, místa a události jsou buď výplodem autorovy představivosti, anebo jsou použity nepravdivě. Podrobnosti jednotlivých operací byly upraveny tak, aby nedošlo ke kompromitování současných metod složek zvláštního určení.

Ještě jednou na počest střelců

A na Everetta E. Barretta a Roye H. Boehma, dva staré Žabáky, kteří mi vždy svým příkladem ukazovali, co znamená vedení zepředu a vytvoření týmové integrity

- Richard Marcinko - John Weisman

Co je cestou válečníka?
Cestou válečníka je smrt.

- Japonské přísloví ze 17. století

DESATERO PŘIKÁZÁNÍ JEDNOTEK ZVLÁŠTNÍHO URČENÍ

podle Richarda Marcinka

Já jsem Bůh války a hrozivý Bůh boje a budu vás vždy vésti zepředu, a nikoli zezadu.

Budu s vámi se všemi zacházeti stejně - jako s kusem hadru.

Nebudete dělati ničeho, čehož bych já nesvedl před vámi, a takto z vás budu utvářeti válečníky dle obrazu svého.

Budu vaše těla týrati, neboť čím více se budete potiti při výcviku, tím méně krve ztratíte v boji.

A pakliže ucítíte při svém snažení bolesti, pak vězte, že vaše konání správné jest.

Třebaže se vám to líbiti nemusí, udělati to musíte.

Vždy se snažte provést vše co nejjednodušeji.

Nikdy nic nepředpokládejte.

Vpravdě nejste placeni za své metody, nýbrž za výsledky konání svého, což znamená, že nepřítele svého zabítí musíte dříve, nežli on téhož učiní vám, a to za použití veškerých dostupných prostředků.

Ve své duši i myslí válečnické na paměti neustále mějte poslední a základní přikázání mé: Žádná pravidla nejsou dána - musíte zvítězit za každou cenu.

ČÁST PRVNÍ – SNAFU

KAPITOLA 1

Velký stříbrno-červeno-černý cisternový vůz šedesát metrů od místa, kde jsem se krčil, zpomalil na minimum, přeřadil a pozvolna se začal nápravu po nápravě převalovat přes překážku.

Poté pokračoval svým hlemýždím tempem podél pětimetrového elektrického hrzení až k liduprázdnému strážnímu domku, kde zastavil na tak dlouho, aby jeho řidič stačil vysunout ruku a po vložení magnetické karty namačkat vstupní kód do elektronicky řízené, metr vysoké a velice masivní zábrany, která uzavírala cestu k rampě u ranveje číslo 33-W.

To byl ten pravý okamžik pro mě. Jako pravý nindža jsem se překulil přes můstek a hnál se k levému boku cisterny, využívaje přitom temnoty coby krytu před objektivy hlídacích kamer.

Proklouzl jsem mezi zdvojenou zadní nápravou, posunul se po ostré a mastné konstrukci návěsu až ke spojovacímu kloubu a vklínil se do prostoru hned za kabinou tahače.

A je to! Tohle byla hračka. V podřepu jsem pohlédl na hodinky. Ukazovaly 01.40. Přesně podle plánu.

Pak jsem provedl rychlou kontrolu. Nákladní kapsy u mé upravené černé kombinézy ukrývaly nůžky na plech na prostřihávání plotem, leukoplast a nylonové vlasce na umlčení zajatců. Ve vestě jsem měl několik pakličů, dvě krabičky vodotěsných zápalek, patnáct metrů pomalu hořící zápalné šňůry a pět rozbušek s časovači uvnitř suchého ochranného vaku. V malém batohu jsem si s sebou nesl půltucet IVZ - improvizovaných výbušných zařízení - tedy bomb, které přilákají pozornost, aniž by přitom nadělaly nějaké

trvalé škody, a náhradní šaty, abych v případě potřeby mohl vypadat jako obyčejný civilista.

V pochvě uvnitř levé černé boty, vyrobené z kůže a textilu, spočívala malá dýka. S noži je to stejné jako

s kartami American Expressu. Nikdy nevycházím z domu bez nich. V pravé botě jsem měl kožený obušek pro případ, že bych se musel natáhnout a praštit s ním někoho po hlavě. Dlouhé vlasy, které mi sahaly až po ramena, jsem si vzadu svázel a posadil na ně pletenou čapku, z níž bylo možno srolováním dolů vytvořit kápi.

Byl jsem promočený a prochladlý a klouby jsem měl ztuhlé.

Krčil jsem se v tom zatraceném příkopu již tři hodiny, sledoval provoz, pozoroval dvojici televizních kamer, jak se na vrcholu šestimetrových stožárů otáčí a hlídá prostor u vjezdu i zábrany, a všímal si pravidelného rytmu, v němž kolem projížděla modrobílá auta ostrahy. Podíval jsem se dolů, abych zjistil, že jsem někde mezi příkopem a cisternou zavadil zápěstím o cosi ostrého a způsobil si pěticentimetrovou řeznou ránu. Z nákladní kapsy jsem vytáhl jeden ze tří tmavomodrých kapesníků a zranění si obvázal.

Zatraceně! Takhle by to tedy nešlo!

Ale co má člověk dělat, když je starý, má hluboko do kapsy a jediné, čím se může živit, je terorismus! Neboli jak to před dvaasedmdesáti hodinami vystihl můj starý kamarád - budu ho nazývat Tom O'Bannion: i kdybys byl nevím jak skvělejší chirurg, Marcinko, v jednání s pacientem u postele bys vždycky pohořel!" Promptně jsem ho odkázal do zadních tělesných partií, a to vietnamsky. Poté jsem pokračoval svým typickým jemným způsobem: „Já ti dám jednání s posraným pacientem u posraný postele! Přinutím tě tu podělanou postel sežrat!" Stejně jako já i O'Bannion hovoří jadrnou mluvou. Je to zdrhlejší Patrik od O-šestky Orionu - čili pro vás, zabeđené civilisty, penzionovaný kapitán Navy irského původu, který řídil protiponorkové letadlo P-3 - jenž v současné době pracuje jako pobočník jistého admirála, kterému budu říkat Black Jack Morrison, v jeho multimilionářské bezpečnostně-poradenské činnosti.

Byl to právě Black Jack, který mi v roce 1980 jakožto velitel námořních operací nařídil navrhnout, vybudovat, vybavit, vycvičit a vést tu nejefektivnější a nejtajnější protiteroristickou jednotku na světě, jednotku SEAL 6. A právě on mi tenkrát řekl: "Dicku, ty nezklameš!"

Tehdy v sedmdesátých letech byl O'Bannion Zpocený divočák, to znamená členem malé skupinky štábních krys pracujících na Vrchním velení Navy až do úmoru. Tito muži jsou nejinformovanějšími lidmi v Navy, neboť mají neuvěřitelnou síť.

zdrojů, sahající od pěšáků v DIA (Defense Intelligence Agency vojenská kontrarozvědka USA - pozn. překl.), kteří umí rychle získat odpovědi na své dotazy, až po nižší velitele, kteří mohou odsunout papírování stranou a dodat výsledky okamžitě.

Zástupce velitele námořních operací potřebuje vědět, jak dlouho už se ta zatracená ruská rybářská loď z Petropavlovsku motá kolem cvičení Tichomořské flotily. Zavolejte Zpoceným divočákům! Tajemník Navy chce zjistit, jak dlouho bude trvat, než se připraví četa SEAL, aby zaútočila na ropnou plošinu kdesi v Perském zálivu. Zavolejte Zpoceným divočákům! Nejvyšší velitel pro oblast Atlantiku chce vědět... No, myslím, že je vám to již zcela jasné.

O'Bannion, přestože měl k namáhavé práci velký odpor, dokázal potit krev po tři roky. Poté ho Black Jack vytáhl z temnoty, dal mu čtvrtý prýmek a titul zástupce výkonného pobočníka velitele námořních operací a nařídil mu, aby chránil můj chlupatý žabácký zadek, neboť znal spoustu lidí a ti ho všichni měli rádi, zatímco já, divous s neandertálským obočím a temperamentem k pohledání, jsem byl ve většině objektů Navy persona non grata.

Příliš nařizovat však ani nemusel. Třebaže O'Bannion není důstojník od píky jako já, který vyšel z řad prostého příslušníka, přesto stále pije a nadává jako něja'ký velitel družstva a toní se za sukněmi jako oplzlý pubert'ák. Když jsem budoval Sestku, uvolňoval mi cestu - ze Zpoceného divočáka se stalo ofenzivní křídlo. Chránil mne před parchanty, kteří se mě snažili zničit pomocí papírování nebo nesmyslu zvaného služební postup; staral se o to, abych dostal veškeré vybavení a peníze, které jsem potřeboval. Držel je ode mne v uctivé vzdálenosti.

Touto činností si však získal nekonečné nepřátelství annapolských mafianů, kteří ve skutečnosti Navy ovládali. Pak se vše pro Toma obrátilo nohama vzhůru. Black Jack Morrison odešel v roce 1983 do penze a O'Bannion přišel nejen o svého jediného rabína, nýbrž i o svou budoucnost. Ale admirálové mají dlouhou paměť. A tak když přišlo na udělování hvězd, najednou si

O'Bannion v postmorrisonovské Navy povýšení do vlajkového stavu nějak nezasluhoval.

Když nešel nahoru, tak šel pryč. Nyní je v důchodu, žije se svou třetí - nebo je 'to už čtvrtá? - manželkou na Havaji a pracuje jako pravá ruka, urovnávač sporů a prostředník Black Jacka Morrisona. Tedy pokud se .zrovna někde nehoupě se svou jedenáctimetrovou lodí na dvoumetrových vlnách a nesnaží se chytit něco většího a ohavnějšího, než je on sám.

Prostředník? Je to tak. Čtyřhvězdičkoví admirálové se totiž nestýkají s bývalými zločinci a já bývalý zločinec jsem.

Zde mi dovozte malé vysvětlení. Navzdory O'Bannionově pomoci se mi v době mého působení ve funkci velitele jednotky SEAL 6 podařilo šlápnout do celého hnízda kuřích ok. Víc nepřátel, než jsem mohl spočítat, jsem si nadělal tehdy, když jsem na žádost svého patrona admirála Jamese Ace Lyonse vytvořil další jednotku s názvem Rudá buňka. Ace byl tenkrát OP-06, což ve slangu Navy znamená zástupce velitele námořních operací pro plánování, metodiku a operace. Ace chtěl toho největšího a nejhoršího vlčáka, jakého mohl sehnat, aby testoval bezpečnost Navy před teroristy.

Na scénu vstupuje Canis lupus Marcinko a s výsadním právem heká, funí a ostřeluje základny americké Navy.

Netrvalo to ani šest týdnů a dokázal jsem, že Navy proti terorismu není chráněná vůbec. V demonstraci této veselé skutečnosti jsem však pokračoval po celé dva roky, kdy jsem příslušným osobám častokrát máchal nosy v "merde" a měl z toho pekelnou radost.

Pak jsem v roce 1985 i já přišel o svého rabína. Ace Lyons byl povýšen z OP-06 na vrchního velitele Tichomořské flotily a přestěhoval se spolu se svou krásnou a neústupnou ženou Renee do Pearl Harboru. Krátce nato se můj zadek stal trávníkem, na němž si establishment Navy hrál na sekačku.

Jelikož- byl Ace pryč, všichni prd'olové s máslem na hlavě o obličejích ani nemluvě - si se mnou začali vyřizovat účty. Povolali ty nejlepší lovce hlav z NIS (Naval Investigative Service - Námořní vyšetřovací služba.. pozn. překl.), admirálskéhy gestapa, a vypustili je na mě. Vyšetřování dostalo krycí jméno Zelezný orel.

Celkem vzato, Navy přišla o pět let a šedesát milionů dolarů tím, že se snažila dokažat, že jsem ukradl 118 000 dolarů. Bezúspěšně.

Avšak poté, co jsem byl přinucen odejít do důchodu, NIS, u které jsem navždy v nemilosti, předala případ federálům.

A po několikerém pobízení začali jít federálové po mně.

Po pár letech, pár stovkách tisíců dolarů na advokátských poplatcích a dvou soudních procesech jsem byl nakonec uznán vinným z úmyslu podvést stát - navzdory skutečnosti, že proti mně nebyl jediný konkrétní důkaz. A tři měsíce po úderu soudcovského kladívka jsem si již kroutil rok ve Federálním nápravném zařízení v Petersburgu, stát Virginie.

Petersburg nebyl zase až tak špatný. Už jsem pobýval i na horších místech. Na kabelové televizi tu byla CNN a HBO, třikrát denně jsem chodil do posilovny, a měl jsem dokonce též čas na napsání knihy Profesionální válečník, která se po osm měsíců udržela na seznamu bestsellerů v New York Times - měsíc dokonce na prvním místě k velkému zděšení Navy. Bylo to však vězení. Veškeré mé telefonní hovory se nahrávaly. Musel jsem se obejít bez piva, oblíbeného bombeje (a, což bylo nejhorší, i bez ženské náruče) a všechny peníze, které jsem za knihu získal, šly na poplatky mému právníkovi.

Pak jsem se ocitl venku a kapsy jsem měl, jak jsem řekl, prázdné. A tak mi Black Jack, Bůh mu žehnej, sehnal nějakou práci.

To mu bylo podobné. Když byl velitelem námořních operací, skoro jsme si tykali. On mě oslovoval "Dicku" a já jeho "admirále". Vycházeli jsme spolu skutečně dobře a já ho obdivoval. Na rozdíl od většiny čtyřhvězdičkových hodnostářů Navy, kteří ovládali diplomatickou mluvu nebo hnidopištví a domnívali se, že válka je sprosté slovo, byl Black Jack Morrison vysoký vyzábělý letec, který nalétal nad Vietnam 188 bojových misí a dvakrát byl přítom seštřen.

Jak mi sdělil O'Bannion, admirál sledoval můj osud z obrovské, dřevem obložené kanceláře v Honolulu, z níž shlížel z ptačí perspektivy na Pearl Harbor a která sloužila jako ústředí jeho mezinárodní poradenské firmy. A jen několik dní poté, co jsem se rozloučil se svými spoluvězni v Petersburgu, nařídil

Tomu O'Bannionovi, aby mi zavolaal a nabídl mi tuto práci - tisíc dolarů na den plus výdaje za to, že si budu hrát v Zemi vycházejícího slunce na teroristu.

Black Jack byl totiž, jak se zdálo, najat japonskou společností Fujoki, která spravovala tokijské letiště Narita, aby zlepšil jejich bezpečnostní aparát. Fujoki chtěla někoho, kdo vše zvládne co možná nejlépe, a za tuto práci platila Black Jacku Morrisonovi sedmimístnou částku.

Black Jack společnosti oznámil, že jako součást souboru opatření na zlepšení bezpečnosti angažoval někoho, kdo potají pronikne na letiště - kvalifikovaného enfant terrible, který se bude podle libosti toulat po objektu, zanechávat všude po sobě vizitky, a dokonce i pokládat "nálože" v těch nejstřeženějších prostorách, aby lidem z Narity ukázal, kde a jak jejich bezpečnost pokulhává. Pak jim Black Jack vysvětlí, jak to vše zlepší, a při této příležitosti je pumpne o dalších pár milionů na řádné "posílení ochrany".

Roli vrchního záškodníka potřeboval Black Jack obsadit někým, kdo dokáže myslet a jednat jako japonská Rudá armáda nebo Abú Nidál; někým, komu nebude vadit, že se mu při práci dostane za nehty trochu špíny nebo že případně utrží pár modřin. Z nějakého důvodu přitom pomyslel na mě.

A tak došlo k tomu, že tu teď Dickie leží mokrý, prokřehlý, navlečený do černého hávu bez perel a s krvavou ránou na ruce, a chystá se proniknout na Naritu, aby přemístil IVZ ze svého vodotěsného nylonového batohu na místa, kde způsobí co největší "škodu" letišti a kde jemu přinesou naopak co největší užitek.

Cisternový vůz zabočil doprava a po dobře osvětlené silnici podél rolovací dráhy zamířil jihozápadně směrem k budově záložního letiště číslo 4, která vystupovala z jižního křídla hlavního terminálu. Při průjezdu kolem terminálu vůz zpomalil a ocitl se ve stínu, tvořeném dvojicí parkujících a potměných boeingů 747. V tom okamžiku jsem proklouzl konstrukcí zpátky pod vůz, spustil se mezi kola a nechal se cisternou přejet.

Náhle se mi do cesty připlétl batoh a já si natloukl kostrč o tvrdý beton. Jak jsem se snažil narovnat, odlétla mi hlava dozadu a několikrát udeřila o parkovací plochu.

Sakra - to bolelo! Překulil jsem se nalevo, vyškrábal se na nohy a pospíchal do temnoty mezi schůdky k letadlům.

Jelikož byly oba stroje opuštěné, nikdo mě nezpozoroval. Narita se nijak nelišila od stovky jiných cílů, na které jsem útočil.

Lidská povaha je stále stejná, ať je japonská nebo americká.

Kdo by se také chtěl motat kolem prázdného letadla, že? Jenom Dickie a jeho výbušniny.

Vlezl jsem si pod trup letadla a vyšplhal se do prostoru nad předním kolem. Zde byl k jedné ze vzpěr připevněný červený umělohmotný pásek, který měl mechanikům připomenout, že je třeba zkontrolovat hydrauliku. Umístil jsem tedy jedno IVZ pro tento účel jsem zvolil imitaci se žlutým kouřem a sirénou na vzpěru a konec umělohmotného pásku přivázal k detonátoru. Až za to někdo zatáhne, dočká se příjemného překvapení. Skutečnost, že mě dosud nikdo neobjevil, mne nijak neznepokojovala. Využil jsem prostě děr v ochraně. Většina letišť je jako cedník - a Narita není výjimkou, pouze je větší. Denně zvládala v průměru tři sta padesát letů od čtyřiceti různých leteckých společností. V každém okamžiku bylo někde v areálu i blízko něj v permanenci téměř pět set lidí od bezpečnostních služeb.

Avšak to ještě neznamenalo, že jsou všichni ve věci angažováni.

Proč? Kvůli členění. Každá letecká společnost na Naritě měla své vlastní nájemné policajty, jimž platila minimální mzdu. Většina z těchto lidí uměla sotva číst a psát - ti nepředstavovali pro nikoho žádnou hrozbu. To byl článek číslo jedna. Celý areál letišť, stejně jako sklady, nákladní budovy, řídicí středisko a administrativní prostory, se nacházel pod dohledem naritské soukromé bezpečnostní služby - tedy článku číslo dva - zatímco terminály, haly, vchody, rampy a další veřejná prostranství spadaly do jurisdikce několika oddílů japonské Ochranné služby to znamenalo článek číslo tři. Silnice v okolí letiště, včetně asfaltové cesty o dvou pružích, která vedla podél plotu, a tokijské městské dálnice, byly hlídány státní dálniční policií neboli článkem číslo čtyři. ~ A jako obvykle levá ruka málokdy věděla, co dělá pravá. Například komunikace. Lidé od letištní bezpečnosti měli jeden typ kapesních vysílaček, zatímco najatí policajti jiný. Armáda a praví policisté přitom komunikovali na dvou různých frekvencích.

A kdyby snad chtěl nějaký najatý policajt od letecké společnosti mluvit s pravým policajtem? Naštěstí jsou tu vždy k dispozici ještě telefonní automaty. Jistě, měli zde také kamery a elektrické ohrady, zamčené dveře a vstupní kódy a všechny ty bezpečnostní sarapatičky, které jsou běžné od Tempelhofu až po Tchaj-wan.

Nic však nepracovalo dohromady, v jediném koncertu, jako jeden tým. Každý prvek byl samostatný, každý podléhal jinému velení.

V Navy jsme takový typ organizační struktury neznali i kouřovodovým velením. Například nemocnice v Subiku - když jsme měli svou základnu v Subiku - nepodléhala tamějšímu admirálovi. Namísto toho spadala pod velení nějakého tříhvězdičkového admirála v Národním námořním zdravotnickém středisku v Bethesdě ve státě Maryland. Důstojník pro bezpečnost v Pearl Harboru nespadá pod vrchního velitele Tichomořské flotily, nýbrž pod jednohvězdičkového admirála z NIS ve washingtonském sídle. V dobách míru tyto kouřovody vytvářejí řetězec pro papíry, díky němuž mají byrokraté co dělat.

Ve válce je to průser.

Kdyby byla válka, tak dřív než se stačíte zeptat nějakého blbce přes půlku zeměkoule: "Smím?", stáhne vás nepřítel zaživa z kůže.

Začínal jsem se spouštět dolů. Vtom se ozvaly kroky. Někdo přichází. Zpátky do nory, Marcinko!

Vmáčkli jsme se do díry nad kolo a snažil jsem se být neviditelný.

Spatřil jsem zadní část hlavy a dřevěnou násadu. Byl to metař.

Na Naritě mají chlápky, kteří zametají asfaltovou plochu, aby byla čistá. _ Chlapík zametal - a odváděl skvělou práci, když vtom se zastavil a zadíval se na cosi na zemi. Jakmile jsem zjistil, na co to kouká, zatajil se mi dech. Byla to krev. Moje krev.

Mužik si zřejmě myslel, že někde teče olej. Vytáhl z kapsy hadr, setřel kapky z betonu a pohlédl vzhůru, aby zjistil, odkud kapalina uniká. Díval se přímo na mě. Koště se poroučelo na asfalt.

Metařova ústa se úžasem otevřela dokořán. Ale dřív než mohl vydat nějaký zvuk, dopadlo na něj moje tělo.

"Marrf...!" Přikryl jsem mu rukou ústa, ovinul mu paži kolem krku a začínal ho tlakem na karotidu uspávat.

Chlapík se obrátil, snížil těžiště, natočil se a přehodil si mě přes rameno. Dopadl jsem na betonovou plochu. Doprdele! Ten malej parchant uměl džudo.

Japonec se obrátil a chystal se utéct a spustit poplach. Na žádné legrácky nebyl čas. Vrhli jsme se na něj zezadu a vykopl mu nohy zpod těla. Pak jsem si na něj lehl a sáhl do boty pro svůj obušek. Jemně, ale pevně jsem mu zasadil jednu za levé ucho žuch!

Metař se bezvládně zhroutil. Překulil jsem ho a odtáhl i s koštětem pod letadlo. Za chvíli ho asi začne pekelně bolet hlava.

Doufal jsem, že jsem kryt pojistkou od Black Jacka - nerad bych, aby mě ten parchant někdy potom pronásledoval.

Svázal jsem mu ruce a nohy nylonovým vlascem, leukoplasty mu ucpal ústa a přivázal ho k přednímu kolu letadla. Pak jsem vybalil cedulku a připevnil ji k jeho kombinéze. Japonsky a anglicky na ní stálo: "Mrtvý zajatec. Bezpečnostní cvičení. Fujoki Corporation. Přejeme hezký den!" Byl čas dát letištní ploše sbohem a začít řádně škodit někde jinde. Mým dnešním cílem bylo dostat se do podzemních prostorů pro zavazadla a zanechat tam několik IVZ, abych ukázal, jak mohou teroristé na Naritě pomocí jedné či dvou dobře umístěných náloží zlikvidovat celou zavazadlovou proceduru. Měl jsem i druhý cíl: předvést, jak neutěšený je bezpečnostní systém u dopravy zavazadel.

Pokud se vám podaří propašovat do tohoto systému nějaký balíček a dostat ho do letadla, můžete ho vyhodit do povětří.

Tuto oblast jsem hodlal prozkoumat dnes večer. Zítra se vrátím s kufříkem a vpravím ho do systému na nějaký spoj na Havaj, kde si ho O'Bannion vyzvedne.

Většina turistů při příletu z Narity vidí pouze její třetinu. Dvě třetiny obrovského komplexu letiště jsou skryty pod zemí - tři podzemní patra plná skladišť, kilometry vozovek a dopravníkových pásů se zavazadly, nekonečné kanály plné elektrických vodičů, vedení vzduchotechniky a palivového potrubí.

Veškeré jídlo pro linky se připravovalo nahoře a skladovalo o dvě patra níž v obrovských průjezdných lednicích, odkud je nákladní vozy rozvážely do letadel. Pod zemí se také míchala, přesouvala a překládala všechna zavazadla. Rovněž tak i náklad, který několik podzemních vlaků převáželo do jednoho z pěti obrovských skladišť umístěných severně od hlavního terminálu.

Já se v té chvíli nacházel u záložního letiště, v nejjihnější části prostoru pro cestující. Prolezl jsem pod přídi letadla, ušel deset metrů a přešel pohledem po dlouhé rampě. Právě odtud vyjížděly na letištní plochu vozíky se zavazadly, obslužné mechanismy a nákladní auta s potravinami. Cesta byla volná. Popadl jsem svůj batoh, ovázal si ruku šátkem, abych po sobě nenechával krvavou stopu, a začal sestupovat. Tohle bude legrace!

O dvě a půl hodiny později jsem byl už zase zpátky ve svém pokoji ve čtrnáctém patře hotelu Okura, lehčí o 175 dolarů za taxík, napájel se bombejem za 15 dolarů a máčel si své staré unavené kosti v obrovské japonské vaně. Můj první večer v práci byl úspěšný: bez jakýchkoli potíží jsem rozmístil šest IVZ. To pozornost přiláká zcela určitě. Jediný zádrhel, který mě čeká, je ten plán s bombou na palubě. Na Naritě - stejně jako na většině velkých letišť - byla totiž nedávno nainstalována nejmodernější technika na kontrolu nákladu a zavazadel. Každý kontejner, který obsahoval výbušné nebo radioaktivní látky, byl pomocí elektromagnetických a senzorických zařízení okamžitě vypátrán, izolován, zrentgenován a prohledán. Tento systém fungoval na všechny typy plastických a dusíkatých výbušnin a byl, jak jsem zjistil, doslova blbuvzdorný! K mojí smůle.

Po půldruháhodinové terapii ve vodní lázni jsem se osušil, zabalil do jednoho z oněch froté koupacích plášťů, které jsou na pokojích k dispozici, zhasl lampu a stoupl si k oknu. Okna pokoje vedla na sever a přede mnou se tak otevíral výhled na několik vládních budov. V dálce probleskovala světlá třídy Učibori-dori, která vedla podél vodního příkopu kolem císařského paláce a jeho symetrické zahrady. Tokio se za těch deset let, která uplynula od doby, kdy jsem zde byl s Rudou buňkou naposledy, příliš nezměnilo. Bylo sice větší a dražší, avšak stále to bylo ~no rušné a uspěchané město, jaké jsem měl v živé paměti. Zilo zde a pracovalo dvanáct milionů lidí, namačkaných jako sardinky bez oleje do metropole, která byla stavěna na poloviční počet obyvatel.

Doplnil jsem si z minibaru stav bombeje ve své sklenici. Dalšíh patnáct dolarů na účet společnosti Fujoki. Brzy už začne svítat. Je čas na krátký spánek, předtím než sepíšu pár řádek o své noční práci a odfaxuju je O'Bannionovi. Dopil jsem gin a kráčel ke svému futonu. To jsou celí Japonci - nazvou své jako kámen tvrdé lůžkoviny stejným výrazem, jakým posílají Francouzi dotyčného člověka do prodloužené části zad. Zatracený mrňavý parchanti!

Hlava mi již téměř spočívala na matraci, když vtom byl začínající nádherný sen o nádherné ženě přerušen nelítostným řinčením. S povzdechem jsem se natáhl po telefonu.

"Marcinko-san? Ohajo gozaimasu, ty starej chlupatej parchante s kulatejma očima!" Neslyšel jsem ten hlas již dobrých deset let, přesto jsem věděl, komu patří. "I tobě přeju hezké ráno, Tošo, ty malá žlutá opice!"

Jak se, sakra, máš?" "Právě si ničím krásný ráno tím, že ti telefonuju, gaidžine!"

Zdvihni laskavě svůj zadek z matrace a přesuň ho dolů na hotelovou terasu! Budu tam na tebe čekat!"

"Rozkaz, seržante!" "Pro tebe zástupce vrchního inspektora, ty pse!" "Já zírám! Dobrá, Tošo, už jsem na cestě!" Toširo Okinaga byl seržantem - vlastně nyní již zástupcem vrchního inspektora - u takzvané Kuniky neboli Jednotky zvláštního určení japonské státní policie. Patřil tedy ke stejné komunitě jako já. Kunika využívala širokého spektra tajných operačních, sledovacích a protišpionážních technik a byla zaměřena na boj proti terorismu, partyzánským skupinám a nejnověji i organizovanému zločinu. S Tošou jsme si společně poprvé hráli tehdy, když jsem přivezl Rudou buňku do Japonska, aby zde otestovala obranyschopnost společné americko-japonské námořní základny v Jokosuce. Tošo byl jmenován prostředníkem mezi mnou a Japonci a hned od prvního dne jsme spolu pracovali jako stará potápěčská dvojčka.

V mnoha směrech byl Tošo mnohem víc příslušníkem SBAL než japonským policistou. Měl onen správný obhroublý smysl pro humor, potrpěl si na ženské, chutnala m1:1 whisky, saké i místní pivo Kirin lčiban, a jednou za čas se nechal dokonce též přesvědčit, aby si dal skleničku ohnivého bombeje.

Byl také výtečným střelcem, držitelem černého pásu sedmého stupně a uměl lézt po zdech budov jako nikdo jiný. To bylo mnohem víc, než by bylo možno očekávat od někoho, kdo by měl ztělesňovat typ klasického japonského válečníka.

Nejvíce se mi na něm líbilo, že neexistovalo nic, co by nedokázal. Mohl jsem ho třeba vyházet z letadla rovnou do moře a on se pokaždé vrátil a chtěl si to zopakovat. Neměl vůbec žádný strach.

Uměl rovněž zmáčknout kohoutek. Opravdových lovců mužů, kteří dokážou zabít svého nepřítele, stojí-li proti němu tvář v tvář - si já velice vážím. Tošo se ocitl tvář v tvář japonské

Rudé armádě, a to hned dvakrát. Dosavadní skóre znělo: Tošo tři, JRA nula.

V okamžiku, kdy jsem dorazil na terasu, se Tošo právě zabýval hromádkou sladkých palačinek a kusem slaniny. Po ránu tedy žádná ryba, nakládaná zelenina, polévka, sušené mořské řasy, rýže a syrové vejce. Aspoň ne tehdy, kdy hrozí návštěva jeho milované tetičky.

Tošo vzhlédl od svého přelázaného talíře a zamával na mne.

"Pojď sem a sedni si!" Vůbec se nezměnil. Snad až na ten nádech šedi na skráních, jinak to byl tentýž japonský bouřlivák jako před deseti lety. Tošo měl postavu zadáka amerického fotbalu - měřil asi metr sedmdesát, vážil osmdesát kilogramů, většinu z toho tvořila stehna a bicepsy, měl úzký pas a býčí šíji, na níž seděla kulatá hlava.

Jeho čistá angličtina byla výsledkem čtyř let na univerzitě N otre Dame (zde dosáhl bakalářského vzdělání v oboru politic-ých věd) a dvou let na univerzitě indianské, kde obdržel titul magistra trestního práva a oženil se s dívkou jménem Katie s širokými boky a kulatými očima, o jejímž středo- západním původu nemohlo být sporu. Ano, Tošova angličtina byla perfektní a stylová, třebaže s oblibou prohazoval "l" a "r". Jako nějaký japonský padouch z filmů čtyřicátých let, pokud měl dojem, že tím může někoho dohnat k zuřivosti.

Z termosky za 6 000 jenů, kterou si na stůl objednal, mi nalil šálek kávy za 1 500 jenů. "Tak co, Mai'cinko-san, jak se cejtíš jako odsouzenej zločinec?" "Vidím, že seš informovanej." Tošo přikývl. "Ta hra se jmenuje špionáž, brácho! Jak řekl Sun Cu: 'Ve válce je třeba o všem vědět dopředu.'" "Tak pak už víš, že si připadám mizerně." Pokýval hlavou. "Myslel jsem si to." "Zvlášť když jsem nevinnej." Tošo na mě namířil prst. "Nevinnej není slovo, který by se u tebe dalo použít, ty hloupej parchante! Ale vsadím se o cokoli, že nejseš vinnej z toho, co na tebe hodili!" "To nejsem!" "Já tomu věřím. Chceš vědět proč?" "Jistě!" "Ze dvou důvodů." Nabral na vidličku několik palačinek, vymáchal je řádně v mazlavé sladké břečce na svém talíři, vložil

do úst a setřel si stékající kapky z brady. "Za první proto, že ty seš takovej šílenec, že kdybys bejval chtěl ukrást peníze, byl by z tebe teďka milionář! Pracoval jsi přece s černejma fondama krucinál, vždyť to byly milióny dolarů, většinou v hotovosti!" Měl pravdu. Kdybych se býval chtěl obohatit, měl jsem k tomu hromadu příležitostí, neboť Rudá buňka s sebou vozila peníze doslova po kufrech. "Díky za tvoji důvěru, Tošo!" "Neslyšel jsi ještě ten druhý důvod!" "Jakej?" "Seš příliš hloupej, Marcinko-san! Nikdy bys to nedokázal!" Poklepal si prstem na čelo. "Ty tady totiž máš jenom piliny!" Zasmál se. "Piliny! Každý, kdo si myslí, že skákat z letadla ve vejšce devět kilometrů je sranda, má místo mozku piliny! A každý, kdo to provozuje se zlomenou pravou nohou, je duševně chorej!" Co jsem na to mohl říci? Tošo měl pravdu. Kdysi jsem měl po sedmnácti měsících zlomenou kost v pravé noze. "Ale dovolil jsem zubařovi, aby používal novocain!" "Na co? Na koule? Proto ti říkají natvrdelej vořech?" Tošo se zasmál a naložil si další sousto. "Takže ty jsi tady na jistě bezpečnostní akci." "Tvoje zpravodajská síť snad dělá opravdu i přesčas, jak vidím!" Nyní byla řada na slanině, aby se vykoupala ve šťávě a putovala do úst. Tošo začal přezvykovat a přitom kýval hlavou. "Volal mi O'Bannion. Občas mu pomáhám. Black Jack byl na nás vždycky hodnej, takže nejsem proti, když -se mi občas naskytne příležitost prokázat mu nějakou laskavost." "Ach tak!" Tošo svařtil obočí a ostře se na mě podíval. "Přestaň s téma tajnostma! Tom mě požádal, abych na tebe dohlídl! Chce, abych se postaral o to, že nikoho nezabiješ!" "To vypadá dost nudně..." "A pokud ano, tak aby to bylo legální." Zasmál jsem se. "To už je lepší!" Usrkl jsem kávy. Jak já tu kávu z japonských hotelů nesnáším! Je tak slabá, že skrz ni vidím až na dno šálku. "Když už jsme u toho zabíjení," pokračoval jsem, "nemohl bys mi sehnat nějaký kousek?" Jakoby úžasem vyvalil oči. "Ty si chceš zapíchat?" "To si chci vždycky! Ale tohle zrovna teď nemám na mysli."

Tošo se zatvářil zbědovaně. "Ty žádáš po mně, policejním důstojníkovi, kterej přísahal, že bude

dodržovat zákon, aby sehnal zbraň tobě, kriminálníkovi?!" "Dalo by se to tak říct." Usmál se a přikývl. "Hotová věc! Pověz mi, chceš blowinga nebo grocka?" Tošo se totiž považoval za velkého vtipálka. "Ladši bych rugera nebo lugera, ale spokojím se i s grockem," přistoupil jsem na jeho hru. "Výbolně!" zařehl se vítězoslavně Tošo. Nesnášel jsem, když se takhle smál. "I já mám grocky lád! Jsou přesný, rehký, snadno se čistí a mají verkej účinek!" "A nějaký ten zásobník navíc, jestli to není moc velké problémy 1," přepnul jsem zpátky do angličtiny. "Zádnej problém, kámo!" Ustrkl ze šálku a pokračoval: "A teď bys mi mohl říct o svém vejletu." "Samozřejmě!" Stručně jsem mu nastínil, o co jde. Evidentně to ladilo jeho sluchu. "Už bylo načase! Maj tam pěkný bordel! A nejhorší na tom je, že my dovnitř nesmíme, protože naše předpisy nás pustí nejdál k plotu. Těžko pak můžu na všechny ty zločince dávat bacha!" "Kdo k nim patří, v dnešní době?" "Pořád ty stejný tváře. Tangové z JRA," použil Tošo slangové označení pro teroristy z japonské Rudé armády. "Pašeráci heroinu ze Zlatýho trojúhelníku. Severní Korejci. Naši vlastní mafiáni z Jakuzy a občas nějaký ten bláznivej ultrapravičák, prostě obvyklý herecký obsazení." "To jsou lidi podle mého gusta! Kvůli nim stojí za to žít! Dneska se tam vrátím a projdu si veřejný prostranství. Možná se pokusím dostat k zásobám s potravinami. Zejtra asi prozkoumám podzemní sklady." „~echtěl bys společnost?" "Iže by se ozvalo volání divočiny? Ovšemže ano!" "Dobře. Už je to pěknou chvíli, co jsem si s váma, amerikadžin parchanty, hrál takovýhle hry!" "Copak ty si nehraješ s Buňkou, když je tady?" "To jo." Tošův netečný obličej se zachmuřil. "Jenže oni sem už moc často nejezděj." Věděl jsem dobře, o čem mluví. Když jsem byl ve vězení, dostával jsem zprávy od jiných příslušníků SEAL. Hovořili se mnou

opatrně, neboť všechny mé telefonáty byly monitorovány, ale já jsem uměl číst i mezi řádky. Vedení bylo na nic. Nikdo už se za muže nepere. Velitelský post se stal jen další jízdenkou na cestě k admirálské hvězdě, kterou si bylo třeba nechat proštípnout. A tak se neriskuje. Peníze se šetří tak, že se krátí výdaje na cestování a výcvik. Hraje se bezpečně - a v mužstvu to pak vře.

Tošo spojil ruce a s prasknutím uvolnil klouby na prstech. "Dobře víš, že teď probíhá jejich výcvik tak, že si modelují situace na počítači a hrajou si na válku na obrazovce monitoru. A když pak dostanou nějakou příležitost jet ven, tak musí nosit uniformy. Košile, na kterých je napsáno Rudá buňka, a černý klobouky s nějakým znakem." "To je kravina!" Jak, ks akru, můžou takhle fungovat? Celý ten nápad s Rudou buňkou spočíval v tom, že proniknou do nějakého objektu a prozkoumají jeho slabá místa přesně tak, jako to dělají praví teroristé.

"Asi je to opravdu blbost! Ale takhle to u nich dneska chodí.

Stáhli je teď na jednu jedinou četu." Věděl jsem o tom.

"Přesto jsou tam ještě dva z tvech lidí - Nicky Grundle a Třešnička Enders." Grundle a Enders skutečně byli moji lidé. Moji střelci. Mojí zásluhou se z těchto pulců stali žabáci. Já je vybral do SEAL 6 a pak jsem je přivedl i do Rudé buňky. "Jsou to ti nejlepší z nejlepších!" "Možná ano. Ale v těchhle dnech toho moc nepředvádějí. Faktem zůstává, Dickie-san, že jsi nadělal potíže až příliš mnoha velitelům základen!" "To byla moje práce." "To jo - jenže ty jsi ji dělal až moc dobře!" Trefil hřebík na hlavičku. "No, byla to tenkrát ohromná legrace!" "Byla, ale teď seš pryč. V důchodu. A Rudá buňka se šine stále dopředu." "Já vím. Někdy mě napadá, že bych se docela rád vrátil do Navy jen na takovou dobu, abych stihl svoje střelce vzít na jednu velkou operaci až nadoraz." A?"

"A pak se probudím."

"Vtipné, Marcinko-san!" řekl Tošo a dopil kávu. "Tak teď bys mohl se mnou jít do města, kde se podíváme po tvém grocku, a pak můžeme probrat nějaký plány ohledně tvého pobytu u nás. Jako například dnešní večere spojená s návštěvou jednoho či dvou barů. Předpokládám, že máš dostatek prostředků na výdaje." "Předpokládáš správně!" Vytáhl jsem pět centimetrů silný svazek bankovek a hodil na stůl 17 000 jenů. "To by mohlo na ten tvůj apetit stačit." "Radši tam přihoď ještě další dva a půl tisíce," podotkl Tošo.

"Dobrá snídaně už tady tak lacino nevychází"

KAPITOLA 2

Tošova kancelář byla od hotelu vzdálena dvacet minut chůze.

Cestu jsme si zkracovali postranními ulicemi a uličkami, prodírali se davem lidí, spěchajících do práce, a míjeli desítky budov vládních institucí i místní samosprávy, vysokánské modernistické věžáky s kanceláři a sídla různých společností. Ani ty nejlepší plánky města nedokážou zcela postihnout náhodnou spleť tokijských tříd a ulic - tohle město je skutečné bludiště. Pro rovnookého cizince jako já, který byl v Tokiu do té doby jen několikrát a měl plno práce s pochopením označení těch pár ulic, bylo nejlepší pokusit se zapamatovat si orientační body a řídit se podle nich.

Jižně od parku Hibya jsme zabočili do uličky za tiskovým střediskem a pokračovali až do jejího slepého konce. Před námi stála šestipatrová budova bez oken. "Zadní vchod," vysvětlil Tošo. Zasunul klíč do šedivých ocelových dveří, otevřel je a pokynem ruky mě pozval dál.

Vstoupili jsme do slabě osvětlené chodby, jejíž stěny byly vymalovány stejně idiotskou zelenou barvou jako zdi na policejní stanici v New Brunswiku, které jsem díky svému nenapravitelnému záškoláctví poznal a mezi nimiž mi poldové, poté co mě chytili, dávali co proto. Tošo mě vedl po schodech nahoru. Zde jsme po třech patrech prošli podél dlouhé řady malinkatých kanceláříček - byly to skutečně kostky - v nichž pilně pracovaly desítky japonských policajtů v laciných oděvech. Nahrávaly nekonečná množství informací na počítače, telefonovaly a hrabaly se v papírech. Pak jsme zamířili do další chodby, překonali řadu kontrolních stanovišť, vyšplhali se po schodech o jedno patro výš a najednou jsme byli na místě - v operační místnosti Kuniky.

Stěny byly pokryty organizačními mapami a fotografiemi obličejů se jmény japonských kriminálků a členů místních i mezinárodních teroristických organizací. Na jednom z plakátů byli vyobrazeni příslušníci SAS se samopaly MP5 při svém hrdinském skutku v roce 1980, kdy zaútočili na iránskou ambasádu v Londýně. Velká černobílá zarámovaná fotografie zachycovala norské Jagery při bleskurychlém útoku z vody. Na propagačním plakátu U. S. Navy se skvěly postavy čtyř příslušníků jednotek SBAL se samopaly M16 a MP5 připravenými k boji. Dále zde byly k vidění medaile a upomínkové předměty od protiteroristických jednotek GSG-9 generála Rickyho Wegenera z Německa, zvětšenina odznaku příslušníků Incursari, italských bezstarostných a divokých žabích mužů ze základny La Spezia na ligurském pobřeží, a dvojice vztyčených bodáků od francouzských úderných jednotek GIGN.

Ohrnul jsem nos. Ten dobře známý, štiplavý zápach čišťených hlavni, potu a nervózní atmosféra byly nezaměnitelné. V místnosti se nacházeli dva střelci, kteří se právě vrátili ze střelnice a vylézali ~ svých černých bojových kombinéz. Jejich odstřelovačské pušky v tvrdých vodotěsných černých pouzdrech ještě voněly po střelném prachu. V rohu supělo jakési mladé štěně ve spandexových kraťasech, vestě bundeswehru a kožených vzpěračských rukavicích se síťovinou na hřbetu a lopotilo se s činkou o váze zhruba sto třicet pět kilo. Ani ten pt>t, který z něj stékal, nebyl špatný.

Náhle mne zaplavila vlna nostalgie. Toto místo, vzdálené od mého domova víc než přes půl zeměkoule, vypadá, voní a je prodchnuto tímtež duchem jako šatna na velitelství Rudé buňky v Damn Necku, hned vedle Virginia Beach. Zastavil jsem se a zhluboka nadechl.

Bože, jak se mi stýská po mých střelcích! Toto byl sentiment, který jsem si až dosud nepřipouštěl. Ani ve vězení, ani po svém propuštění. Byla to však pravda. Postrádal jsem své muže, a to velice. Ze všeho, co mi Navy provedla, bylo nejhorší to, že mě odloučila od mých hochů. Kvůli tomu, že jsem se nehodlal smířit se systémem, jsem ~yl bez dlouhých cavyků vyobcován ze svého velení nejprve u Sestky a o tři roky později i u Rudé buň-

ky. Po mém urychleném odchodu do důchodu byly obě jednotky svěřeny do péče velitelům, kteří je donutili podřídit se systému Navy, a tím mé efektivní a nekonvenční válečníky přeměnili v obyčejné námořníky, kteří umírali na Grenadě, v Panamě i jinde.

Ještě horší bylo, že se je snažili, pokud je mi známo, rozdělit, takže ona soudržnost jednotky, kterou jsem hlásal, budoval a udržoval při životě, bude navždy ztracena. Během mého soudu a následného pobytu ve vězení jsem se dozvíдалo tom, jak jsou moji vyšší důstojníci rozprašováni do všech koutů, aby nemohli pracovat způsobem, jaký jsem je učil, a předávat můj odkaz dalším generacím příslušníků SEAL.

"Je ti něco?" dopadla na mé rameno Tošova ruka.

Zavrtěl jsem hlavou. "Ne, to je dobrý. Jenom mě těší, že zase vidím někoho při práci. " "Jsou to dobrý kluci." "Vypadají na to." "Tak pojď!" Tošo zatlačil na dveře a po kobercované chodbě mne odvedl do kanceláře o velikosti dva krát dva a půl metru.

"Vítej ve svém domově daleko od domova!" Rozhlédl jsem se kolem. Nikde žádná okna. Místnost byla tak malá, že se do ní stěží vešel jeden malý kancelářský stůl, dvě židle a malá knihovnička. Tošo u stolu otevřel jednu ze zásuvek, vylovil z ní starý Glock 19 a položil ho na ohromný zápisník.

"To je pro tebe." Sáhł jsem po zbrani, Tošo ji však přikryl rukou. "Ne tak rychle, Marcinko-san! Mám ještě pár podmínek!" "Jako například?" "Za prv~ když dojde k tomu, že půjdeš někam, kde tohle budeš používat a já zrovna nebudu u tebe, tak mi zavoláš, abych se mohl k tobě přidat!" "Není problém, Tošo!" "Dobrá. V týhle fázi svojí kariéry nepotřebuju žádný ošklivý překvapení. Potom..., " vytáhl ze stolu Profesionálního válečníka "mi musíš podepsat tohle!" Stítek na knize mi řekl, že ji Tošo zakoupil v knihkupectví na letišti a že za toto dílo v hodnotě 22 dolarů zaplatil 8 500 jenů, tedy přes 65 dolarů. To byla pro japonského policajta - dokonce i pro zástupce vrchního inspektora - poměrně velká částka.

Byl jsem dojat. Naškrábal jsem pečlivě obscénní věnování a podal mu knihu zpátky. Tošo mi na oplátku přes stůl přisunul pistoli.

Odsunul jsem závěr, přesvědčil se, že v komoře není žádný náboj, vyhodil prázdný zásobník a pustil závěr. Ten zajel okamžitě nazpět s uspokojivým cvaknutím. Vystřelil jsem nasucho a zaznamenal lehkost při ovládání spouště. Působivé. Rychle jsem zbraň rozebral a ujistil se, že kovový povrch součástí je suchý, a nikoli namazaný! Překontroloval jsem hlaveň, úderník a vyhazovač. Vše bylo v bezvadném stavu. Složil jsem pistoli dohromady, nasadil zásobník na své místo a znovu zmáčkl spoušť, abych zbraň uvedl do "bezpečné" polohy. Spoušť byla jemná jako hedvábí - nádherný pocit. Pravděpodobně i stejně tak hladce střílela. "Funguje skvěle, Tošo, suki desu - líbí se mi!" Sklonil jsem hlavu v tradičním japonském uctivém gestu. "Domo arigato - děkuju ti! Výtečná spoušť!" Tošo mi poklonu vrátil.

"Dóitašimašite - není zač! Jo - glocky mívají normálně spoušť stavěnou na pět liber. Ale pro svůj cílový model dělají taky třílibrovou, a tak jsem jich pár koupil a řekl našemu zbrojířovi, ať je přidělá místo původních. Je v tom rozdíl - až na to, že takhle možná vypálíš šest ran najednou, protože to střílí tak lehce!" "To určitě ne! " Zasunul jsem si zbraň do všíteho pouzdra na boku. Padla jako ulitá. "A teď mi pověz, čím budu střílet, když budu chtít někoho zlikvidovat? Nebo mám snad jenom na něj tímhle zamávat a říct mu „Banzai!“?" "Ach, no ovšem!" Tošo zdvihł telefon, namačkal tři čísla a zaštekł do sluchátka. Za okamžik se v místnosti objevil mladíček s punkovým účesem, v kožených kalhotách, tričku a motocyklové bundě. Uklonil se Tošovi a podal mu krabici s náboji a další zásobník, pronesł cosi japonsky a odešel.

"To je pro tebe." V krabici bylo padesát black talonů - nábojů s dutým pláštěm, vyráběných firmou Winchester a určených pro policejní složky k zastavení pachatele. Munice nikoli tak dobrá jako ta ručně vyráběná, kterou jsme používali u SEAL 6, ale postačující. "Co je to za kluka?" „Jošioka - Joki. Pracuje v klubech v Akasace - na místech, jako je Tandžiru, kde teď letí padesátý a šedesátý léta. Jeto nejnovější mánie - koktejly, budweiser, jukeboxy, co hrajou spoustu písniček od Beatles, Beach Boys, Herman's Hermits a Diona, a po záchodech kvete obchod s kokainem. Hlídáme to tam." "Máte teď velké problémy s drogama?" "Pořád větší. Je to příznak toho, co se tady děje. Ber to tak, Dicku, že ztrácíme naši identitu, stáváme se dalším západním národem se všemi s tím spojenými potížemi - drogy, podpora, nezaměstnanost - celý to svinstvo!" "Sakra, Tošo, nepřeháníš to trochu kvůli pár putykám s hotdogy a hamburgery, jednomu zábavnímu parku a několika kompaktním s Elvisem?" "Nejde jen o McDonalda na náměstí Ginza nebo Disneyland u Narity! Nebo rokenrol, levisky a kluby z padesátých let! Je to mnohem hlubší! A nebezpečnější!" "No tak, Tošo, vždyť začínáš bejt skoro hysterickéj!" "Možná že je čas začít bejt trochu hysterickéj. Podívej, Dicku, po celý léta jsme byli v izolaci a přitom soběstační, monolitický.

Teď je z nás kosmopolitní supervelmoc a já pochybuju, že je to pro nás tak dobrý. Japonská společnost je jako houba a už nasála až příliš moc špatného." "K tomu nedochází jenom tady." "Ne, ale já si dělám starosti o Japonsko!h "Ty seš přece až moc západní!" "To je pravda. Jenže jsem taky nasáklej klasickou

japonskou kulturou. Druhého magisterského vzdělání jsem dosáhl na Kjótský univerzitu, v naší filozofii a historii. Dvakrát v týdnu teď večer studuju kendo - cestu meče - a další klasický bojový umění. Tyhle věci změnilý můj způsob nazírání na svět. V některých ohledech musíme být západní - například v mojí práci. Ale v jiných... ne. Je třeba posunout hodiny o pár dílků zpátky." Tohle že je absolvent Notre Damu? Byl jsem překvapený.

"Tošo..." "Dokonce i tady, v mojí jednotce, se věci taky změnilý. Moji muži sloužej dvanáctihodinový směny, šest dní v týdnu. A teď mi vláda nařizuje, že jim musím dát každé tři dny dva dny volna a že je můžu nechat sloužit denně jenom deset hodin!" I to mi však stále ještě připadalo jako otroctví. "Co je na tom špatného?" "Ztratí tak svoji japonskost," odpověděl Tošo melancholicky.

"Cože ztratí?"

"Svoji japonskost. Svoje morální jádro. To, co je odlišuje od všech ostatních." "Tošo..." "Ty seš gaidžin," přerušil mě se smutným úsměvem na tváři Tošo. "Nemůžeš tomu rozumět." Položil si ruku na srdce a pokračoval. "Je to tady uvnitř. Tady je klíč k našim duším." Z výrazu v jeho obličeji se stala maska a já se nehodlal pokoušet jí proniknout.

"Když myslíš," řekl jsem.

Mrak z jeho tváře zmizel. "Dobrá," obrátil list, "teď mi pověz, co chceš na Naritě provést nejdřív! Obstaráme si nějaký auto a užijeme si trochu legrace!"

Namísto auta jsme si obstarali v jedné putyce hned za rohem policejní stanice trochu polévky, prosrkali se na dno dvou úsporných misek s vývarem a nudlemi, ochucenými lahodnou zelenou cibulkou a troškou sójové omáčky. Byl bych si býval objednal ještě jednu porci, avšak něžnější polovička majitelského páru již za barem nalávala čaj. Poté jsme se nakrátko zastavili v mém hotelu pro pár věcíček a vydali se na stanici Ueno, abychom nasedli na expres Keisei Skyliner, jedoucí k letišti. Japonské vlaky jsou velmi přesné, rychlé, čisté a vzhledem k astronomickým cenám za taxík na Naritu i levné. Za jeden lístek jsem zaplatil 1 650 jenů, tedy něco málo přes 13 dolarů. Uvnitř jsem ukázal hlavou směrem k odbavování zavazadel. Tošo přikývl. Porozuměl mému gestu. Zavazadla se sice odebírala, ale nekontrolovala. Připomnělo mi to jednu z hlavních slabín lodní přepravy, a to absenci kontroly zavazadel na palubě. Můžete si tak uložit do kufru klidně třeba minomet a nikdo ho neobjeví, dokud už není pozdě. Totéž platilo i pro expres - vlak byl naprosto nezabezpečený. Pouze na letišti si musí cestující vystát frontu u prohlídky zavazadel a i ta je jenom zběžná. Učinil jsem si o tom krátkou poznámku do svého bloku v kapse u bundy.

Během hodinové cesty jsme si sice jednou prošli všech šest vagonů vlaku, většinu času jsem však seděl na sedadle a s nosem přilepeným na sklo pozoroval stále se rozšiřující souměstí zvané Velké Tokio, kolem něhož jsme projížděli rychlostí téměř sto kilometrů za hodinu. Na stanici na letišti Narita jsme dorazili-

li s půlminutovým předstihem oproti času uvedenému v tištěném jízdním řádu.

Zde jsme se s Tošou rozdělili. On bude pozorovat, zatímco vlastní pokoutní činnost budu provádět já. Tak bude moci vidět, jak "ninhondžinové" - Japonci - reagují na toho velkého, ošklivého a vousatého "gaidžina".

Téměř vzápětí jsme si uvědomili, že ty zprávy nebudou dobré:

stál jsem zde, vyzbrojen pistolí a zásobníkem navíc, a můj kufřík byl plný výbušnin. Avšak pouhá skutečnost, že jsem měl rovné oči, zjevně postačovala k tomu, abych od najatého policajta na letišti obdržel přátelské pokývnutí a rychlý pokyn rukou, jímž mě hnál bezpečnostními bariérami do autobusu, které všechny cestující odvážely na druhou stranu letiště a k hlavnímu terminálu. Tento muž právě obdržel pětku.

Policista na bráně propadl rovněž - mě poslal dopředu, ale japonské cestující přitom prohledával. Všiml jsem si Tošova znechuceného výrazu. Bylo víc než jasné, že navzdory všem hlášením o mém příjezdu, o IVZ, které jsem za sebou zanechal předešlý večer, ani nemluvě, je postoj bezpečnostního personálu stále velice laxní.

Postavil jsem kufřík vedle odpadkového koše a poodešel o deset metrů dál k telefonním automatům. Pokusí se ho někdo ukrást? Padne do oka nájemným policajtům? Odpověď na obě otázky byla záporná. A tak jsem si zavazadlo po deseti minutách znovu vyzvedl a pokračoval v cestě.

Podle informací, které jsem obdržel těsně před cestou, se na Naritě nacházelo ve službě zhruba pět stovek příslušníků ostrahy letiště, a to po čtyřicet hodin denně. Cožpak všichni spí?

Skutečnost, že má činnost neprobudila smysly u žádného z nich, naznačovala, že tomu tak je. Jejich postoj byl špatný - samolibý a sebeuspokojující.

Tato podmínka je endemická u ředitelů bezpečnostních služeb, kteří zpravidla pocházejí z řad bývalých policistů - jinými slovy pupkatých, nesmlouvavých, omezených byrokratů. Ti zase na oplátku najímají idioty, jimž platí minimální mzdu, a neobtěžují se s jejich výcvikem.

Jaké mám pro to důkazy? Předkládám vám, Vaše Ctihodnosti, seznam unesených a výbuchy zničených letadel, počínaje lety TWA 847 a Pan Am 103, který je dlouhý jako moje pravá paže.

Plány teroristů přitom mohly být zmařeny, pokud by letecké společnosti a letiště prováděly kvalitní bezpečnostní opatření.

Existují dvě letecké společnosti, El Al a Swissair, které svůj bezpečnostní personál podrobují neustálému výcviku a testování.

Počet unesených letů těchto dvou společností za poslední roky se rovná nule.

Konec přednášky.

Takže můj kufřík s bombou zůstal, pochopitelně, stále nedotčený a neobjevený. Co s tím? Mohl bych ho položit v čekárně hlavního terminálu a spustit časový spínač, nebo se zachovat moderně a použít dálkového odpalovače, v obou případech bych způsobil ztráty na životech lidí na pánském WC či v jednom z několika barů a restaurací v mezaninu.

Navíc jsem se, navzdory přítomnosti policajtů, tajných agentů, vojáků z Japonských ochranných sil a kontrolních stanovišť, zcela volně procházel po terminálu. Narita zcela evidentně potřebovala detektory kovů u všech vstupních dveří. Toto řešení však bylo nepravděpodobné, jak jsme s Tošou oba dobře věděli. To ale nebyl problém, který bylo v ten okamžik třeba vyřešit. Ona otázka zněla, kam umístit náš kufřík s bombou, aby to zapůsobilo co nejvíce.

Spojili jsme se s Tošou opět dohromady a usadili se v baru, kde jsem objednal dva kiriny. "Je čas umístit tuhle hračku," řekl jsem. "Nějaký nápad?"

"Co myslíš ty?" Navrhl jsem výdejnu zavazadel.

"Moc nápadný." Tošo rovněž zamítl skladovací prostory i úschovnu.

"Co takhle zasadit jim úder tak očividně, že nikdy nepochopějí, co se děje?" "Cože?" "Mám na mysli ředitelství nájemných poldů." "Skvělý! Donést dříví do lesa!" zasmál se nahlas Tošo.

Ano, byl to výtečný nápad. Zatímco jsme popíjeli kirin, pohrával jsem si s časovým spínačem. Pak jsem vzal kufřík, uvnitř kterého byla kouřová imitace nálože a časový spínač nastavený na dvacet pět minut, a odnesl ho do kanceláře ředitele nájemných policajtů. Před vstupem jsem zaklepal. Žádná odpověď.

Vešel jsem tedy dovnitř.

"Haló?"

Nikdo se neozýval. Rozhlédl jsem se po kanceláři. Byla prázdná. To se dalo očekávat - koneckonců, dveře byly otevřené.

Můj zrak padl na nástěнку, na níž byla připíchnuta má fotografie a pod ní stálo cosi v japonštině. Na stole někdo zapomněl svoji peněženku. Dal jsem si ji do kapsy. Pak jsem postavil kufřík vedle stolu. Všechno bylo tak prosté. Stejně jako tenkrát v šedesátých letech, kdy jsem byl řadovým žabím mužem a kdy jsme v norfolkském přístavu prováděli takzvaná cvičení Zulu5-Oscar neboli Z/S/O.

Jednalo se o cvičení typu "uniknout a zmizet", v nichž se žabí muži jako já snažili připevnit přísavné miny na trup lodi, zatímco posádka lodi měla za úkol přistihnout nás "in flagrante delicto", jinak známém jako "bombus interruptus". Ať se však snažili sebevíc, nikdy nás nechytili. Proč? Protože odpovědní důstojníci, stejně tak jako velitelé na Naritě, byli idioti. Hulákali a pokřikovali, ale nikdy svým mužům nedali žádný stimul (jako například jednodenní propustku), aby nás lapili.

Zde na Naritě to bylo stejné jako před třemi desítkami let v Norfolku. Velící důstojníci s~é podřízené nemotivovali a důsledky byly nasnadě. Příklad? Ze chcete nějaký příklad? Dobrá.

Vaše bezpečnost závisí na příslušnících ostrahy, kteří obsluhují detektory kovů a rentgenová zařízení, není-liž pravda? A jak jsou tito lidé placeni? Dostávají minimální mzdu.

Jak je tedy motivovat? Já bych jim dal tučnou odměnu za každý kontraband, který objeví. Toto řešení je však pro většinu leteckých společností až příliš jednoduché. V ten okamžik by patrně spustily povyk a rámus. Takže výsledkem je ostraha, již ani za mák nezajímá, zda si s sebou nesou kufřík plný papírů či kufřík plný granátů.

Zapnul jsem časový spínač a zavřel kufřík. Třeba jim dá tohle trochu za vyučenou. K čertu s váma, pitomci!

Za necelé dvě minuty jsem již seděl zpátky v baru. Předal jsem Tošovi ukradenou peněženku, dopil pivo, postavil se a nakázal mu: "Je čas vydat se na lov! Drž mi tu místo!" S Tošovým zrakem v zádech jsem odemkl zámek a sestoupil o dvě patra níž do proviantních prostor. Po mé pravici se nacházela příjezdová rampa z nákladní plošiny, kam předjížděly nákladní automobily s potravinami a zbavovaly se svého nákladu. Ve zdi byly vsazené dvojce dveře od nákladních výtahů, obsluhovaných bez klíčku. To znamenalo, že s nimi mohl jet kdokoli.

Po mé levici vedla dlouhá spojovací chodba, na jejímž konci byly vidět dveře od karanténní místnosti a šaten zaměstnanců.

Hlavní kuchyně ležely přímo přede mnou za dvojitými pneumatickými dveřmi. Zatlačil jsem na ně a vstoupil dovnitř. Uvítal mne závan ledového vzduchu. Teplotní rozdíl činil určitě alespoň dvacet pět stupňů. Tady žádná salmonelóza rozhodně nehrozí. Celý prostor byl bíle vykachličkovaný a zalitý jasným nazelenalým světlem. Připomínalo mi to kuchyň v petersburské věznici. Konec vzpomínek, je čas vydat se dál. Zamířil jsem k velkým lednicím, kde jsem, mě, v úmyslu zanechat jednu ze svých! navštíven-k (ZDRAVI VAS TERORISTA MARCINKO A PREJE HEZKY DEN!), avšak dřív než jsem stačil udělat tři kroky, vyrušil mne jakýsi zápasník sumo v bílé blůze a papírové čepici šéfkuchaře. V rukou třímал obrovskou řeznickou sekeru.

"Sumimasen?" "Prosím?" "Wakarimasu ka Nihongo?" "Eigo - anglicky," řekl jsem. "Ne japonsky." "Sem nechodit," pronesl zápasník nepřívětivě. "Sem nechodit!" Nastal čas na trochu kouře a kouzel. Uklonil jsem se a představil se: "Jmenuji se Marcinko. Jsem americký novinář a píši článek o přípravě jídel pro letecké linky v Japonsku." "ach!" "Hai - ano!" "ach!" "Mohl byste mě tu provést? Rád bych se t-dy porozhlédl. Včera jsem navštívil Hanedu." Haneda bylo další tokijské letiště menší a mnohem blíže k městu.

Japonec zavrtěl hlavou a lámanou angličtinou mi vysvětlil, že si budu muset prohlídku proviantních prostor vyjednat na ředitelství letiště. Navíc prý budu potřebovat zdravotní osvědčení. "Jinak je velmi snadné kontaminování prostoru přípravny." Odvedl mne zpátky ke schodišti a otevřel mi dveře. Slyšel jsem ho, jak dřív než se vrátil do práce, za mnou dvakrát překontroloval zámek. Ten chlap u mě dostává jedničku. Stáhl jsem se nazpět do baru v čekacích prostorách haly. Tošo nás mezitím přesunulo několik stoliček dál, abychom měli lepší výhled na ředitelství ostrahy.

Podíval jsem se na hodinky. "Každou chvíli by to mělo spustit," oznámil jsem mu.

O tři minuty později jsme uslyšeli tlumenou ránu a uviděli, jak se dveře kanceláře rozlétly a vyvalil se z nich hustý žlutý kouř. Do zalidněného průchodu se vypotácela kašlající a zvracející hrstka nájemných policajtů. Ozývalo se ječení a volání a v rozmezí několika minut se navzájem překřikovaly desítky policistů, vojáků a příslušníků bezpečnostních služeb a snažily se zjistit, co se tu vlastně, ks akru, stalo a kdo za to může.

Po chvíli se objevili dva muži v modrých uniformách a s kyslíkovými soupravami a hasicími přístroji na zádech a razili si cestu davem směrem ke kanceláři. Tošo sledoval zmatek v hale a smál se. "To je ale hromadnej pruser!"

Takto jsme se bavili ještě další hodinu. Navzdory skutečnosti, že letiště bylo uvedeno do stavu plné pohotovosti, bylo až absurdně snadné proniknout do údajně "zabezpečených" prostor.

Až sepiši své hlášení, budou se hlavy jen kutálet.

Poté jsme s Tošou nasedli na vlak a jeli zpět do města. Tošo chtěl strávit zbytek dne útokem na jeho oblíbené bary, já se však vykroutil a vzal si taxík do Okury, kde jsem se nejprve osprchoval, abych si

srovnal myšlenky, a pak sestavil další dlouhý telegram pro O'Banniona. Kolem páté jsem pomalu sešel po schodech do zahradního salonku, kde jsem se napájel bombejem a pozoroval západ slunce, a to až do půl osmé, kdy jsem byl osloven čímsi malým, kyprým, blondatým a australským. Z jakéhosi neznámého, ale báječného důvodu mě Australanky prostě milovaly. Snad kvůli způsobu, jakým vyslovuji "Sheila". Nebo si možná myslí, že vypadám jako koala. Třeba jim také připomínám domov, nebo za to mohou sliby, které dávám. Ať je tomu jakkoli, pul hodiny nato jsme již byli nahoře v mé velké japonské vaně s trojí objednávkou saké od hotelové služby a já s výkřikem "Banzai!" zdolával Mount Suribači. V nula - tma nula nula, to jest pro vás, civilisty, časně, velmi časně ráno, tlak polevil a já se nacházel zpět ve svém obh'beném příkopě, oblečený do své černé kombinézy, zmrzlý a promočený a s očima na stopkách čekal.

Vytáhl jsem glock z kapsy, překontroloval zásobník a nabil.

Lepší včasná jistota než pozdní lítost. Napadlo mě, že jsem z té pistole dosud nevystřelil, byla však v bezvadném stavu, a stej-

ně, co by to bylo za život bez nějakého toho překvapení? Pak jsem si vzpomněl na Toša - sakra, vždyť já mu nezavola! Nu což, takhle to bude aspoň lepší. Proč by měl být kvůli mně celou noc vzhůru, když může zůstat v posteli a vyvalovat se na seně nebo co to ti Japonci dělají.

Na letiště jsem se tentokrát svezl nákladákem s kokakolou, na jehož zadní nárazník jsem si vyskočil v okamžiku, kdy řičUč zadával vstupní kód. Držel jsem se nárazníku jako o život, zatímco vůz kgdrcal přes zpomalovací pásy k rampě do podzemních prostor. Ridič zastavil u veřejných výtahů, tudíž jsem si domyslel, že se nacházíme přímo pod hlavním terminálem - tedy na perfektním místě pro něco přes čtyři kilogramy výbušniny C-4.

Nastavil jsem IVZ tak, aby spustilo v okamžiku, kdy se dveře výtahu otevrou, a položil vedle něj cedulku. Poté jsem prošel řadou třicet metru dlouhých a dva metry vysokých betonových hangárů, v nichž řidiči parkovali a nabíjeli elektrické nákladní vozíky, které kmitaly s balíky a zavazadly nahoru a dolů po pětikilometrové podzemní dálnici. Zamířil jsem ke skladišti krátkodobě uschovávaného nákladu, abych zde natropil další škodu, a cestou prohlížel a prohrabával náklad zaparkovaný na dobu mezi lety. Posouval jsem se podél zdi od hangáru k hangáru a využíval stínu, poskytovaného bednami, kontejnery a vozidly. Oněch zhruba tisíc metru po podzemní silnici mi trvalo tři hodiny.

Pohyboval jsem se spoře osvětleným prostorem, zkoumal každý hangár a pátral po známkách vykrádání zásilek. Nikde nic.

Připevnil jsem tedy k bednám své štítky s "pozdravem a zanechal za sebou památku v podobě sedmi IVZ, každé z nich s trochu odlišným spouštěcím mechanismem. K čertu s tebou, ostraho!

Ve čtyři hodiny ráno jsem se opatrně vnořil do nejzadnějšího hangáru. Na okamžik jsem se zastavil. V dálce na druhém konci jsem zahlédl záblesky světla z baterek a zaslechl zvuk tření dřeva o beton. Chlupy na zátylku se mi naježily. Celé tělo se začalo chvět báječnou směsicí strachu, očekávání a napětí. Bylo to stejné jako na první hlídce ve Vietnamu nebo při prvním seskoku z výšky deset a půl kilometru - jakési záhadné tušení spojené s pocitem radosti nad možností konečně splnit svůj úkol. Nakonec jsem tedy přece jen narazil na něco neočekávaného. Vydal jsem se kupředu, abych zjistil, co se děje. Posouval jsem se centimetr po centimetru kolem hromady dvoumetrových kontejnerů směrem k místu, odkud přicházely zvuky.

Zamžoural jsem do sporého světla. Podle zvuku bych řekl, že se tam někdo pachtí s velkými bednami. Nechápal jsem, proč na to nepoužijí vysokozdvizné vozíky, které jsem viděl v hlavní chodbě - ledaže by dotyční nechťeli vzbudit pozornost. Plížil jsem se dál, dokud jsem před sebou jasně nerozeznal čtyři muže, jak se páčidlem snaží otevřít nějakou bednu a drmolí přitom cosi jeden na druhého.

Několik vteřin jsem je pozoroval a přemítal, zda se snaží rozebrat došlou zásilku či ulít drogy do kontejneru na odvoz. Přiblížil jsem se k nim ještě víc a náhle mne jako rána kyjem do hlavy udeřil rytmus a kadence jejich žvatlání. Kristepane - tihle chlapi nejsou Japonci, jsou to Korejci!

Doprdele! Korejci nemají žádný smysl pro humor. Nic. Nula.

Prázdná. Jak by také mohli? Vždyť žijí jenom z kimči, což je odporná matlanice z kysaného zelí s nakládaným česnekem, okořeněná pálivou paprikou, která se naleje do kameninového hrnce, pohrbí do země jako hnijící mrtvola a nechá se tam několik měsíců kvasit. Není možné pojídat kimčf" a mít zároveň

smysl pro humor.

Přikrčil jsem se a opatrně se přikrádal blíž. Nebyl jsem však sám. Ze tmy na mě vyskočil známý pan Murphy se sVÝmi zákony a zahákl mou nohu za páku ještěrky. Břink! Páka dopadla na tvrdý beton se zařinčením připomínajícím Big Ben. K čertu s tebou, Dickie!

Korejci se otočili mÝm směrem a tasili zbraně. Totéž jsem učinil i já a pozdvihl svůj glock. Nestřílel jsem sice od té doby, co jsem nastoupil do vězení, ale co - se střelením je to prý stejné jako s ježděním na kole.

Když se v mém směru objevil první z nich, složil jsem ho dvěma zásahy. Vzhledem k mé výhodné pozici a možnosti míření to vypadalo jako střelba na břicho, stržení nahoru a zásah do krku.

Byl to snad nával adrenalinu, co mě přinutilo stisknout kohoutek a padnout dozadu? Kdo by se staral - hlavní je, že ten parchant šel k zemi!

Srdce mi bušilo jako o závod. Překulil jsem se doprava, abych na sebe přilákal palbu. Fungovalo to. Kdesi nad mojí hlavou se odštípl kus dřeva a já zahlédl záblesk z hlavně.

Apríl, hajzle! Překulil jsem se nazpět a poklekl na koleno. Noční mřídla mého glocku vytvářela v pološeru tři stejné zelené tečky.

A mám tě! Kimči číslo dva se ocitl přesně uprostřed mého hledí, jeho kulatý obličej, vzdálený ode mě dva metry, vyjadřoval úžas nad tím, že ho tenhle zarostlý bílý nindža dostal a posílá ho za jeho předky.

"Běž do prdele...!" Zmáčkl jsem třikrát spoušť a převážil ho dozadu. V hrudi mu zely tři otvory. K čertu s tebou, parchante!

Znovu jsem se odvalil a udeřil se ramenem o beton, jak jsem se hnál do úkrytu a divoce přitom pálil před sebe. Jedna z odražených střel se dostala až příliš blízko a já na tváři ucítil moko.

Ted' není čas na zjišťování, zda je to vážné, je nutno se jen posouvat, střílet a kutálet se. Sakra - náboje v zásobníku došly! Sáhl jsem do kapsy po rezervním. I Zatraceně - kde, ksakru, je? Tápal jsem kolem sebe a nadával.

Přestávka na výměnu zásobníků musela Korejcům dodat nějakou žízeň po úspěchu nebo jiný šílený sebevražedný stimul, protože jsem zaslechl velké šoupání nohou a pak jsem najednou zjistil, že jeden z nich stojí přímo nade mnou. Viděl jsem bělmo jeho očí a sledoval, jak poklusem oběhl jednu bednu. Jeho ruka svírala velký nůž. Má zbraň byla stále prázdná.

V duchu jsem zaslechl sakrující bručivý hlas svého někdejšího velitele u ženijní potápěčské jednotky Everetta E. Barretta: "Přestaň šmátrat téma podělanejma prstama, Marcinko! Popadni ten podělanej zásobník, vraž ho do tý pitomý pistole, natáhni ten podělanej závěr a zastřel toho hajzla! Ne abys to zvorál! Rek jsem, abys toho hajzla zastřelil, Marcinko, ty vypatlanej, pitomej, podělanej kouzelmKu bez nábojů!" Připadalo mi to jako týden, ale nakonec mé podělané šmátrající zpoceně prsty objaly kýžený zásobník, vytáhly ho z kapsy ven, zasadily ho na místo, natáhly závěr a střelily toho hajzla - to vše v rozmezí půldruhé vteřiny.

V pravý čas. Než jsem nabil a natáhl, byl již kimči nade mnou a vrhal se na mě jako býk. Obličej měl zkřivený hněvem nebo strachem či obojím, nožem mi mířil na oči a z hrdla se mu dral výkřik. Neměl jsem ani čas namířit. Mohl jsem pouze vypálit ze své přihrbené pozice a doufat, že padne jako strom.

Mačkat třílibrovou spoušť bylo tak snadné, že jsem do něj vypálil pět ran, než jsem se zastavil. Sakra - neplýtvej střelivem,

pitomče! Co když venku číhá záloha - co pak budeš dělat, mávat na ně provazem?

Kimči číslo tři šel k zemi, ale kácel se na mne. Uhnul jsem před ostřím a udeřil ho bokem pistole do tváře, abych ho odhodil stranou. Korejec přestal padat. Překulil jsem ho a střelil zblízka do hla~ abych měl jistotu, že je mrtev. Koneckonců, až přijde na věc, je lepší nemít pochyby. Rychle jsem ho přelétl svým zrakem. Střely po něm putovaly od pravého stehna nahoru, přes slabiny a srdce až do ramene. Byla to reflexivní střelba - a velké štěstí.

Nyní je na řadě kimči číslo čtyři. Po pravé ruce jsem zahlédl nějaký pohyb. Korejec se snažil dostat do hlavní chodby, vzdálené asi patnáct metrů. Pokusil jsem se na něj zamířit, avšak byl jsem natolik rozrušený, že jsem se třásl. Opřel jsem si tedy předloktí o vršek nejbližší bedny, namířil na Korejcovu siluetu, která se přede mnou ve světle z chodby rýsovala, a vyslal na ni tři rány v jedné kontrolované

dávce. Superkontrolované dávce.

Korejce sice zasáhla jen jedna rána, přesto však padl dopředu.

Sbohem!

Samozřejmě že jsem ho střelil do zátylku. Nejsem na tyto věd nijak hrdý, ale střela zezadu je také střela, 'a věřte tomu nebo ne, plní svůj účel - zabíjí nepřítele.

Pak jsem se zhroutil. Potil jsem se, krvácel a stále ještě se chvěl.

Jak jsem však ležel na tom studeném betonu, dostavil se báječný pocit, a sice že všechny ty dny, kdy jsme u SEAL 6 procvičovali střelbu v krizových situacích, se nyní vyplatily. Už si ani nevzpomínám, kolikrát jsem pobíhal po místnostech plných nábytku a různých krabic, páčil na pohyblivé terče, otloukal si holeně a odíral lokty o ostré hrany a snažil se přesvědčit své nezralé střelce o důležitosti schopnosti umět střílet v okamžiku, kdy je člověk rozrušen a pod neuvěřitelným tlakem, srdce mu buší" ostošest a neví, co se přihodí v následujících okamžicích.

Příslušníci jednotky reptali. Namítali, že to všechno již umějí a že není třeba to stále dokolečka procvičovat. "Jděte do prdele!" říkával jsem jim. "Čím víc budete krváčet na cvičišti, tím mm pak na bojišti!" Cítil jsem, že mám pravdu, ale neměl jsem pro to žádný důkaz. Tvrdil jsem to dál, protože to dává naprosto jasný smysl.

Ted', když jsem bez dechu ležel na zádech v podzemním nákladním hangáru a ve spáncích mi bušila krev, jsem mohl vzpo-

mínat, jak jsem nad chlazeným pivem se svým mužstvem po celodenním nácviku střelby v krizových situacích počítal nové šrámy a ptal se sám sebe, jestli to skutečně mám všechno zapotřebí.

Dnes v noci mohu na tuto otázku definitivně odpovědět.

Dnes v noci jsem byl sám. Bez krytí. Bez přátel, spojenců či kolegů střelců.

To, co mě dnes dostalo z nesnází, bylo ostří, které jsem při výcviku jednotky SEAL 6 vybrušoval.

KAPITOLA 3

Tošo spolu s dalšími šesti lidmi dorazil právě včas, aby stihl posbírat zbytky. Cesta z Tokia mu netrvala ani půl hodiny, což znamenalo, že si k ní zřejmě opatřil vrtulník. Lépe řečeno dva a jak se ukázalo, tyto výdaje se vyplatily. Z kimčů se vyklubali Severokorejci, tedy občané země Spojenými státy neuznávané, ale v Japonsku byli legální rezidenti. Dokumenty, které měli u sebe, potvrzovaly, že jsou všichni zaměstnání. První pracoval na severokorejském velvyslanectví jako úředník.

Tošo o něm věděl - byl to špion. Druhý vykonával v Tokiu pomocné práce. A zbývající dva měli u sebe průkazky společnosti Macuko. Ten název mi nebyl neznámý a pranic se mi nelíbil. Macuko v sedmdesátých letech vydělala miliony prodejem fréz se sedmi osami do Sovětského svazu. Tyto dvě patra vysoké a tři sta tun vážící stroje um(l)žnily sovětskému námořnictvu vyrobit jedenáctilopátkové lodní šrouby pro ponorky, které se svým tichým chodem zcela vyrovnaly těm na amerických útočných ponorkách. Ve své honbě za ziskem Macuko navždy změnila dynamiku vývoje podmořské válečné techniky.

Ještě než se Tošo pustil do práce, sjel mne způsobem, na nějž by byl Ev Barrett hrdý. "Ty zatracenej vypatlaněj pitomče!" spustil. "Co sis sakra myslel, že děláš, když jsi tady likvidoval lidi bez toho, abys mi napřed zavolal?!" A hned si sám na svou otázku také odpověděl. "Posrals to!" křičel s nosem pár centimetrů od mého obličeje. "Posrals to a já kvůli tobě přišel o svou důstojnost!" Odmlčel se. "Zatraceně, Dicku..."

Snažil jsem se dostat konečně ke slovu. Tošo byl však jiného názoru. "Ani slovo, kurva, dokud nezjistím, co se tady, sakra, stalo!" Když zjistil, k čemu jsem se to nachomýtl, zklidnil se. Zboží, s nímž se kimčové v hangáru v okamžiku, kdy jsem je VYrušil, pachtili, byla bedna vysokorychlostních detonátorů - elektronických spínačů prakticky totožných s krytrony, malými a přesnými elektronickými spouštěcími mechanismy, které se používají u jaderných zbraní.

Byly to malé detonátory, ten typ, který je možno namontovat na taktické střely jako například rakety Tomahawk. Podobná zařízení jsem vídal při akcích Rudé buňky ve skladištích jaderného arzenálu. Bedny v Japonsku nesly neškodné označení VZDUCHOTECHNIKA ACME a na Naritu přicestovaly po

absolvování spletné odysey, v níž figurovala města Londýn, Frankfurt a Řím. Konečným příjemcem byla, jak hlásaly vícejazyčné nápisy na boku krabice, jistá elektrotechnická firma v Hongkongu.

Evidentně jsem Korejce vyrušil při nějaké pchjongjangské verzi mariáše, v níž detonátory představovaly trumfy, které měly ch'ky eskamotérským trikům kimčů skončit jako součást severokorejského jaderného programu, zatímco do korunní kolonie by putovala prázdná bedna.

Dva z tangů byli stále ještě naživu - mé střelecké umění už zřejmě není to, co bývalo - a Tošo je pod přísnou ochranou nechal převézt do jedné nemocnice, aby je zde dali dohromady před výsledkem.

Nechal jsem si ošetřit ránu na tváři a poté s Tošou odletěl zpátky do Tokia, kde jsem podal hlášení na jeho velitelství a zavolal O'Bannionovi, abych ho informovalo svým dobrodružstvím i o zabaveném zařízení a on tak mohl o Korejcích zpravit společnost Fujoki.

Stále jsem se svého zážitku nemohl zbavit. Myšlenky v mé hlavě se míhaly jedna za druhou, znovu jsem si přehrával celou přestřelku a snažil se z toho něco vydedukovat. Pokaždé se mi však v hlavě rozsvěcoval tentýž varovný nápis: "Na té scéně není něco v pořádku!" Byl jsem zřejmě příliš šilenný nebo unavený či extatický, než aby se mi podařilo onen vadný element určit.

K čertu se mnou!

Tou dobou se již nachýlila devátá hodina. Tošov výzkumný pracovník mi sdělil, že společnost, která zabavené kondenzátory vyrábí, se jmenuje Jones-HamHton.

Posadil jsem se za počítač a po chvíli hraní s databázemi jsem zjistil, že společnost JonesHamHton má sídlo v Kalifornii a provádí jakési přísně utajované práce pro Ministerstvo obrany Spojených států, zejména proto, že jedním z jejích ředitelů je bývalý ministr obrany USA Grant Griffith.

Matně jsem si jeho jméno pamatoval - byl to jeden z velkých potentátů. Zřejmě také darebák, protože obchodovat s jadernými detonátory je nezákonné. Zatímco jsem si hrál na Sherlocka Holmese, Tošo dostal za úkol vyhledat v obchodním rejstříku onu firmu se vzduchotechnikou. Jejím majitelem byl jistý Grant Griffith. Poprvé mohlo jít o náhodu. Podruhé však ne. Ten chlap smrděl.

Zavolali jsme na Havaj. Když jsem O'Bannionovi pověděl o svém objevu, dostal jsem nařízeno vše okamžitě ohlásit. Jde-li jednak o jaderné detonátory a jednak o účast bývalého ministra obrany, měly by o tom příslušné orgány vědět.

Tošo mě tedy odvezl na americké velvyslanectví. Z telefonu u námořní pěchoty jsem zavolal do kanceláře námořního ataše '! požádalo okamžitou schůzku. Jeho královská výsost velitel Ritní Svěrač mladší, nebo jak se ten chlap jmenoval, byl příliš zaneprázdněn na to, aby se se mnou mohl sejít ihned, a tak zatímco jsem musel čekat, zaskočil jsem do kantýny, abych Tošovi donesl basu skotské jako výraz díky za glock, munici a morální podporu.

"Považuj to za úplatek," řekl jsem mu.

Tošo uložil balíček do kufru svého automobilu tak láskyplně, jako kdyby se jednalo o urnu s popelem jeho předka. "Samozřejmě, vážený pane, vždyť to znáte!" odpověděl. "Nezapomeň, že jsem byl vychovanej ve vaší zemi, a tudíž jsem s vašimi obyčejí dobře obeznámenej!" Poté jsme se usadili v salonku ve třetím patře obrovské budovy velvyslanectví a sledovali aparátčky ministerstva zahraničí v oblecích s úzkými proužky, jak chytají lelky, pohupují se na patách a cinkají drobnými v kapse. Poté jsme si chvíli popovídali a přečetli si půl roku staré číslo časopisu People.

Po dvou hodinách čekání jsem byl konečně vpuštěn do námořní Valhaly (Valhala = sídlo nejvyššího boha Odina a padlých germánských bojovníků - pozn. překl.). Ataše, bývalý lodní kapitán, měl na sobě naškrobenou košili, na ruce prsten námořní akademie a ve tváři

znuděný výraz. Ani se neobtěžoval se psaním nějakých poznámek. Za deset minut jsem byl zase venku. To mě rozpálilo doběla. Vždyť my tady mluvíme o součástech taktických jaderných zbraní a jediné, co ten chlap umí, je přikyvovat! Dobrá, ať jde do hajzlu - až se vrátím do Států, zavolám svému starému příteli Tonymu Mercalimu. Tony pracuje u DIA a odvádí tam boží práci. Ten se na tu věc podívá. Mezitím jsem políbil všechny královské pečeti tady v Tokiu a byl jsem volný.

Tedy téměř volný. Tošo mě totiž hodlal držet v tajnosti po dalších dvanáct hodin.

Proč, to mi vysvětlil během procházky, kterou jsme si udělali v parku před starým císařským palácem,

na místě, kde bylo podle Toša skoro nemožné rozhovor odposlouchávat. "Tohle je jeden z těch trapasů, Dicku." "Tak ven s tím, Tošo!" Pokrčil rameny. "Podívej se - máme tady jisté potíže. Tak především, když jsme s tou bednou pohnuli, našli jsme tam tři pasivní prostorové monitory." "Ta zásilka byla napíchnutá?" Tošova informace mě málem porazila. '0. A zdá se, že to pochází od Američanů." Slápl jsem snad do pastí, kterou nachystala CIA nebo nějaká jiná tajná služba? Co se tu vlastně, ksakru, děje? Tošo řekl, že nemá ani nejmenší ponětí. "Ale bezpečně vím, že je tady jistě bejvalej americkéj ministr obrany, kterej je zapletenej zřejmě do pašování zbraní do Severní Koreje. Rád bych ho vyslechnul a taky jsem to dal svejmn nadřízenejm zcela srozumitelně najevo. Potíží je v tom, že ten chlap má tady v Japonsku pár kamarádů na hodně vysokých postech a ty zatím dokázali držet Kunice ruce svázané. Rozkaz zněl docela prostě. Cituju: 'Nepokračujte! Vykřičník, konec citátu." "To mi připadá jako počátek krytí toho svinstva." „1 já se na to tak dívám. Oficiálně nám bylo řečeno, abysme od toho dali ruce pryč. Ale můj šéf se nechce vzdát tak lehce." „1 když jsem se s ním ještě nesetkal, už teď se mi hDí!" Tošo se ušklíbl. "Je to starej pavouk. Popudlivej starej bručoun. Nezávislej. Velice nejaponskej. Ale pokrčil přede mnou rameny, 1J1rkl na mě a kejvnul- a já vím, jak si mám jeho mimiku vyložit. Říkal mi, ať v tom pokračujeme, ale velmi, velmi opatrně."

"A děláte to?" Pokud Tošo hodlal pokračovat ve výslechu, chtěl jsem zůstat ve hře.

Ve skutečnosti jsem se již rozhodl, že po tom parchantovi Grantovi Griffithovi půjdu sám, až se vrátím do Států.

Ptáte se proč?

Dobrá otázka. Odpověď na ni je prostá. Podívejte se na to takhle: Navy se mnou sice možná vyběhla, ale pořád je to ta Navy, v níž jsem víc než třicet let sloužil. Ta samá Navy, která mě vzala k sobě, dala mi vzdělání, poskytla mi statečné muže, které jsem vedl, a příležitost lovit a zabíjet nepřítel.

A jestliže nějaké zatracenéj milionář šíje nějakou boudu, která může stát Navy lidský životy, pak chci zarazit jeho prdel hluboko do země.

Podíval jsem se na Toša. "Tak co?" "Dicku, potřebuju od tebe jednu laskavost. Ty máš pořád ještě spojení na starý kamarády a jejich šikovný počítače v DIA a Langley. Vyhrabej všechny informace, který o Grantovi Griffithovi a jeho záměrech najdeš, a předej je mně. Já ti zase na oplátku řeknu všechno, co vím já." Neodpověděl jsem. Nějak podvědomě se mi ta představa příliš nelíbila. Kolegiální vztah s Tošem mi nevadil. Když jsem stál v čele Rudé buňky, byli jsme oba dva představiteli našich vlád a na téže úrovni si vyměňovali oficiální informace. Ale teď žádný úřední statut nemám. Tošo se ze mě vlastně pokoušel udělat svého agenta, neboť tím totiž je občan cizí země, který předává informace zpravodajskému důstojníkovi. A v Japonsku jsem byl já občanem cizí země a Tošo byl zpravodajský důstojník. Domníváte se, že dělám z komára velblouda? Dobrá, říkejte tomu, jak chcete, podstatou však zůstává, že bych se stal Tošovým špiónem.

Přesto tato dohoda dávala určitý smysl- pokud bych ji dokázal udržet v jistých mezích. Samozřejmě nebylo možné, abych použil své konexe v DIA nebo CIA pro předávání informací cizí vládě. Pro takovou činnost existuje jen jedno slovo: zrada.

Tošo měl nicméně přístup k informacím, který jsem já neměl.

Reprezentoval oficiální instituci a měl k dispozici všechny její objekty, a to bez ohledu na to, zda pracuje či nepracuje v utajení.

A já? Já byl jen bývalý trestanec v důchodu. Kdyby mé informace - pokud nějaké budou - nebyly tajné, pak by na tom, že je sděluji Tošovi, nebylo nic závadného.

"Ujednáno! řekl jsem nakonec a potřásl si s ním rukou.

Tošo se postaral o to, abych byl v letadle domů ještě před koncem dne. Podařilo se mu udržet onu naritskou příhodu pod pokličkou a nechtěl mě vidět potloukat se kolem pro případ, že by do toho tisk nebo někdo jiný začal strkat nos. A tak mě odvezl do Okury, odhlásil, dopravil na Naritu, provedl přes kontroly, zařídil mi první třídu a u východu se mi uklonil jako nějaký filmový samuraj. Sledoval jsem ho přes okno - stál tam s nosem přilepeným na skle, dokud schůdky neodjely pryč a naše

sedmsetčtyřicetsedmička nezacouvala na plochu a nerolovala k ranveji.

Jak to říkával Ronald Reagan Gorbimu: Důvěřuj, ale prověřuj!

Sajonara, Tošo! Následujících patnáct hodin nonstop letu na letišti Dulles jsem strávil střídavě prací na půldruhakilogramovém laptopu, který mi dal O'Bannion k dispozici, podřimováním a popíjením. Při psaní prvního konceptu zprávy pro Black Jacka Morrisona mě napadlo, že celkově vzato to byl poměrně úspěšný výlet. Zlikvidoval jsem pár zločinců, zasouložil si, nacpal do sebe spousty syrových ryb, a po několik dní jsem se dokonce plížil a slídl a užíval si legrace. Kdo říká, že život není báječný?

Jedinou kaňkou na kráse byl onen bývalý ministr obrany, jehož společnost pašovala zakázané ovoce kimčům. Nevykládejte si to nijak špatně - já nejsem žádný skautík. Ale jak už jsem říkal, prožil jsem u Navy přes třicet let, a třebaže si myslím, že její systém je na nic, ctím lidi, kteří dělají svou práci.

Vypnul jsem počítač a přesunul svou pozornost k bublinkám v číši šampaňského a myšlenkám, jak toho chlapa prověřit.

Když jsem se vrátil na Divoké panství, můj dům v lesích asi sto kilometrů od Washingtonu, byla na záznamníku řada vzkazů, dlouhá jako mé přirození. A tak jsem si nalil bombej s ledem a oba dva si poslechl. To byl vtip. Většinou se jednalo o urážlivé telefonáty od věřitelů, nechutné výhrůžky mé bývalé ženy, žádosti o peníze od mých dětí a sdělení nejrůznějších kamarádů, kteří se ptali, kde, ksakru, vezím a kdy se sejdem na nějaký ten bombej a pokec.

Nejvděčnější jsem však byl za krátké a milé "Polib mi prdel! od Sprostého Nicka Grundlea. Nickova pětadvacetivteřinová

zpráva mě informovala, že volá z nějakého automatu kdesi na cestě - operační bezpečnost a tak - ale že se u mne s chlapci zastaví ve vši tichosti, až přijedou příště do Washingtonu. "Život je strašnej, velitel je na hovno a všichni se tu nudíme, protože nás nikdo nenechá střílet a řídit. Dejte si za nás bombej, veliteli - moc to potřebujem!" Ztraceně! Z očí mi doslova vyhrkly slzy, když jsem si tu zprávu přehrával potřetí. Nicky - a ostatní z utajované komunity složek zvláštního určení, která se dnes jmenuje Skupina pro vývoj speciálních námořních operací - dostal rozkaz nekomunikovat se mnou. Velitel skupiny, dělesloužící kapitán jménem Hal Mushnik, mužstvem přezdívaný Rozbředlá držka, rozdal všem své nařízení. V něm stálo, že kdo bude kontaktovat Dicka Marcinka, přijde o svá bezpečnostní oprávnění. Pro ty z vás, kteří nechápou význam této výhrůžky, postačí, když řeknu, že bez bezpečnostních oprávnění příslušník jednotek SEAL nemůže do rukou dostat žádné tajné dokumenty. A téměř vše, s čím se jednotky SEAL ve Skupině setkávají, je tajné.

O tomto nařízení jsem se doslechl ze šeptandy mezi příslušníky SEAL. Tvrdilo se dokonce i to, že jsou odposlouchávány mé telefonáty a kontrolována má pošta. Ať u~ tyto zvěsti byly pravdivé nebo ne, varování zabralo. Až do nynějška jsem byl od mužů, které jsem předtím vedl, úspěšně odříznut. Sprost'ákův telefonát znamenal, že došlo ke změně. Co za tím vězí? Kdo ví. A koho to také zajímá - alespoň pokud to znamená, že se budu moci opět vídat se svými hochy.

Nakonec bylo na záznamníku osm vzkazů od sekretářky jakýchsi Spojených národních technologií, která mě žádala, abych jí zavolal zpátky ohledně práce jako osobní ochránce výkonného ředitele společnosti. Po třetím zavolání nabral sekretářčin hlas na naléhavosti. U osmého a závěrečného už zněl přímo šíleně. Splnit její žádost se mi moc nechtělo. Snažil jsem se zůstat stranou střežení důležitých osob. Musel jsem to sice kdysi dělat proto, abych zaplatil právníka a dva soudní procesy, ale přísahal jsem, že se k tomu už nikdy nevrátím. Práce je to většinou nudná a lidé, kteří vás za svou ochranu platí, jsou kretění. V podstatě jste dobře placená guvernanka - účtoval jsem si 2 500 dolarů na den plus výdaje a první třídu letadlem - s níž se jedná jako s něčím mezi sluhou a šoférem. Existovaly manželky výkonných ředitelů, které mi nařizovaly, abych vyleštil stříbro, a dcery, které se mě pokoušely svádět, když se tatínek nedíval. Nemůžete u toho pít, příliš často se nedostanete ani k jídlu a čas se značně vleče.

Jednou za čas však dojde i na vzrušení. Například těsně předtím, než jsem nastoupil do vězení, jsem měl skvělou práci v Pákistánu, kde jsem kryl záda řediteli jedné naftařské společnosti, kterého ohrožovali místní gangsteři. Ochránil jsem jeho zadek, propleskl pár zločinců a okusil ta nejostřejší jídla.

Jenže v devadesáti devíti procentech případů je člověk pouhým hrbem na kládě. Sice dobře placeným,

ale pořád jenom hrbem.

Kromě toho jsem si střežení důležitých osobností užil dost i u Navy. V polovině osmdesátých let jsem byl pověřen ochranou velitele námořních operací admirála Jamese Watkinse na jeho cestě po Střední Americe. Jeho život byl sice vzhledem k silným teroristickým výhrůžkám v nebezpečí, on však s sebou nechtěl brát velkou suitu. Kromě toho nenáviděl Námořní vyšetřovací službu, která byla za jeho bezpečnost formálně zodpovědná, a tak jsem byl požádán, abych stanul v čele jednočlenné skupiny, která měla nahradit deset neschopných, vypatlaných šašků od NIS, kteří by s ním jinak cestovali.

Jel jsem v uniformě, celý nažehlený a ověšený medailemi.

V ruce jsem nesl kožený kufřík, který vypadal úplně stejně jako ten, který měl u sebe velitel námořních operací. Až na to, že ten jeho pocházel z nějaké lepší výroby zavazadel, jako například Crouch and Fitzgerald. Můj byl vyroben u Hecklera & Kocha, což byla německá zbrojařská firma. V kufříku byl ukryt samopal MP5 a jeho spoušť byla umístěna na držadle. Míření nebylo nijak přesné - při střelbě bych mohl kromě zjočinců sejmut i naše spojence - ale mým úkolem bylo chránit Watkinse, a ne starat se o pitomce, kteří se mi připletou do rány.

MP5 nebyl mou jedinou zbraní. Byl jsem vlastně takový malý chodící a mluvící arzenál. V kapsách jsem nesl hromadu minigranátů, každý z nich přibližně o velikosti pingpongového míčku a účinný jako malá tříštivá puma. Dál jsem měl u sebe poschovávaný kožený obušek, nůž a spolehlivý Combatmaster Mark I ráže 11,25 mm od firmy Detonics, který se pohodlně vešel do dlaně. Za opaskem mi visel provaz a v přezce byla ukrytá dýka. Ani na okamžik jsem se nehnul od velitelova boku. Večer jsem ho ukládal do postele a ráno ho z ní vytahoval. Sám jsem

prespával ve vedlejším pokoji. Společně jsme jedli, pili, a dokonce i chodili na záchod. Poprvé v životě jsem si při pobytu v zahraničí nedal ani sklenku vína a neužil si s žádnou děvkou.

Měl jsem Watkinse rád - a stále ještě mám. A ten první výlet byl skvělý. Ne už tak druhý, třetí, čtvrtý, pátý nebo šestý. Právě proto jsem se rozhodl, že s ochraňováním důležitých osobností je konec. Takhle žít nelze. Aspoň ne v mém případě.

A tak jsem si s telefonátem do Spojených technologií dával na čas. Dokončil jsem své hlášení Black Jacku Morrisonovi a poslal ho po Federálním expresu. Nařezal jsem, nasekal a rozštípal hromadu dřeva, rozházel po anglické zahradě na tři kubiky třísek a v baru vypil zhruba pětinu zásob bombeje. Zapnul jsem si rovněž počítač a projel si Griffithovo jméno v Nexisu a několika dalších databázích.

Jeho profil se objevil před necelým půlrokem ve Washington Postu - byl to jeden z těch servilních medů kolem huby, který z něj dělal hodného skautíka a z jeho zatracených pokoutních obchodů veřejně prospěšnou činnost. Mnohem zajímavější a hodnotnější článek jsem našel v Business Weeku, kde byla rozepsána Griffithova rozlehlá sféra vlivu. Ten článek jsem si okopíroval a použil ho jako základ k organizačnímu schématu.

Zavolal jsem rovněž do DIA Tonymu Mercalimu a požádal ho o schůzku. Dali jsme si dostaveníčko v důstojnickém klubu na letecké základně Bolling, ležící na východním břehu řeky Acacostie nedaleko Washingtonu, a strávili zde dvě hodiny, během kterých jsem mu u oběda vyličil svůj výlet do Japonska a lhotejnost úředních míst, s níž se má zjištění setkala. Tony vrtěl hlavou. "Kreténi! Nedokážou pochopit, jak málo už toho Severokorejčům k výrobě atomových bomb schází! Aniž bych prozrazoval nějaký tajemství, odhadujeme, že ani ne za dvacet dva měsíců ji budou mít." "Co je tak zdržuje?" "Věci jako ty detonátory, ke kterým ses přimotal. Mají sice kondenzátory od Sovětů.", pardon, obrátil Mercaldi oči v sloup, "ted' jsou to Rusové. Jenže kondenzátorově odpalované bomby jsou samý kdyby - nestálý. A tak potřebují moderní součástky, aby z nich sestrojili moderní bombu. Elektronickou, tranzistorovou a miniaturní." Mercaldiho informace krásně zapadaly do toho, co jsem viděl.

Proto jsem se svěřil se svým podezřením ohledně Granta Griffitha. K mému velkému překvapení mi Merc sdělil, že jsem vedle.

"Ten je v pořádku, Dicku." "Jo? A proč teda, sakra, pašuje jaderné detonátory?" Mercaldi smetl drobek z blůzy své uniformy plukovníka armádního letectva. "To nevím. Ale jestliže to Grant Griffith dělá, pak pro to má určitě svoje důvody." Poté mi vysvětlil, že Griffith pomohl předtím Pentagonu rozřešit případy pašování špičkových technologií do Sovětského svazu, a je prý docela možné, že to dělá i tentokrát. Já jsem však tak docela přesvědčen nebyl, i když mě Merkova slova trochu uklidnila. Přesto mi musel

shoit, že situaci zkontroluje a urychleně mi zavolá. Něco mi na tom Grantu Griffithovi vadilo a mé instinkty se v podobných případech vždy ukázaly jako správné.

Odfaxoval jsem několik nových článků Tošovi s poznámkou, že se s ním brzy spojím. Pak jsem znovu usedl k počítači a začal hledat informace o Spojených technologiích. Nebylo toho mnoho. SNT byla malá firma, která z devadesáti devíti procent spolupracovala s N avy. Konec příběhu. Mezitím nastal večer, po něm přišlo ráno šestého dne a já se společnosti přece jen ozval.

Bylo mi řečeno, že jejímu řediteli někdo vyhrožoval smrtí.

Navrhl jsem jim, ať se obrátí na policii. Odpověď zněla, že ona výhrůžka nebyla dostatečně konkrétní na nějakou policejní akci a že mou osobu doporučil kdosi z Navy.

Zpozorněl jsem. Mělo snad být tohle to, čemu se ve špionážních kruzích říká "šibenice", tedy nějaká lest ze strany Navy, kterou se mě pokoušeli nastrčit do trestného činu přil'pravy vraždy?

Oznámil jsem společnosti jasnými slovy, že má práce coby ochránce se týká pouze ochrany. Což znamená, že pokud jde o charakter, jedná se o činnost defenzivní, nikoli ofenzivní.

Přesně to právě hledáme, prohlásil muž na druh,ém konci drátu.

Řekl jsem si o fantastickou sumu. Ze sluchátka zaznělo, že již slyšeli vyšší částky a že jim má nabídka připadat solidní. V duchu jsem si nafackoval a zdráhavě navrhl, že bych se s onou důležitou osobností měl setkat ještě dřív, než se uzavře smlouva. 'Třeba mě nebude snášet. 'Třeba bych ho mohl urazit. 'Třeba bych ho mohl oddělat. Třeba.

Na jednu stranu se mi do toho příliš nechtělo. Na druhé straně jsem byl bez peněz a má přistěhovalecká tradice mi říkala, že na

živobytí je třeba si vydělat. Zeptal jsem se, jak se onen člověk jmenuje.

Joseph Andrews, zněla odpověď. Původním povoláním inženýr. Skvělé. Nějaký anglosaský protestant se jménem jako z románu od Henryho Fieldinga, který se bez logaritmického pravítka neobejde ani v posteli.

Proti mému přesvědčení jsme se dohodli, že se naše úvodní setkání odehraje ve Staré Alexandrii, v jedné restauraci na Potomaku jménem Chart House. Měl jsem to místo rád. Připomíná útulný obývací pokoj - neformální výzdoba, dobré jídlo, spousta pití a číšníci, co nepostávají kolem. Sejdeme se na večeri. On přinese šek a, což je důležitější, zaplatí útratu.

Poznal jsem ho hned, jak vstoupil do dveří. Hubený, kolem šedesátky, bílé vlasy. Prozradil ho však ježek a la Ross Perot, typický šedý oblek s proužkem, bílá polyesterová košile, modrá kravata a umělohmotné pouzdro na pero v náprsní kapse. Viděl-li člověk jednoho inženýra, viděl už všechny.

Michael, manažer společnosti, ho uvedl k mému stolu.

Reditel na mě zíral, jako kdyby právě stál před mimozemšť'anem. Vlasy jsem měl uspořádané do jediného copu, který dosahoval až pod ramena, a bradkou jsem připomínal napůl Tatara a napůl Vizigóta. "Pan Marcinko?" "C'est moi," odpověděl jsem a povstal. "Enchanté." "Joe Andrews. těššíí mmmě." Potřásli jsme si rukama. Měl pevný suchý stisk. To se mi h'bilo.

Usedli jsme. Andrews si objednal dietní kolu. To nebylo dobré znamení. Dopil jsem svůj bombej, objednal si další trojitý a držel krátkou řeč. Domníval jsem se, že mu dám pár hodin, vyrazím z něj večeri a vypařím se.

Joe na mě hleděl skrze své silné brýle. Byl jedním z těch chlápků, kteří bez svého kapesního počítače v ruce vypadají nazí. Velmi často také mrkal. V duchu jsem si říkal, že připomíná lehce zasněného deňka (severoamerický pestrobarevný hlodavec, podobný veverce - pozn. překl.), a přidal mu další jméno Alvin.

Dobrou další' půlhodinu jsme se ot'ukávali a prováděli takové ty věci, které je vždy nutno udělat. Hráli jsme spolu židovský zeměpis - hra o tom, kdo koho zná - a pokoušeli se zjistit, kde se mohly naše cesty zkrřížit.

Ke svému překvapení jsem shledal, že máme společného mnohem víc, než bych si představoval. Jeho jméno nebylo vždy An-

drews. Narodil se totiž jako Josef Amajuk, nejstarší syn chorvatského ševce, který se přistěhoval do Spojených států a žil ve dvoupatrovém řadovém domku na jednom sídlišti v severní Filadelfii. To z nás obou činilo Pensylvánce z dělnických rodin, neboť já pocházel z dávného rodu slovenských horníků a

přišel na svět v malém domku své babičky Justiny Pavlikové v pensylvánském Lansfordu. Oba jsme tudíž dobře věděli, jak chutná pot, zármutek a slivovice, třebaže jsem to byl pouze já, kdo ji stále ještě pil. Podobně jako já byl i Joe v mládí odkázán sám na sebe a vyrůstal v chudých poměrech. Dostal se na vysokou školu - absolvoval univerzitu v Temple a postgraduální studium na Massachusettském technologickém institutu. Dvacet let pak pracoval jako konstruktér u International Dynamics, kde pomohl vybudovat mnoho navigačních systémů, které se staly součástí tajných podvodních technologií Navy. Toto zaměstnání poté náhle opustil, protože, jak sám vysvětlil, systém začal zahnívat a on chtěl jít vpřed, a ne jen pořád tiše přitakávat.

Vybudoval vlastní společnost orientovanou pro potřeby obrany státu a začal navrhovat navigační systémy pro střely Navy.

Prosperity dosáhl starodávným způsobem: potem a krví. Měl ženu, kterou si vzal v době postgraduálního studia, a tři dospělé děti - samé doktory. Rekl jsem mu, že bych chtěl mít také takové štěstí. Mým dětem je nyní přes dvacet, ale dosud ještě nedospěly. 'Třeba k tomu jednou dojde.

A já, já jsem si pro svou pouť životem vybral Navy k níž jsem nastoupil v sedmnácti, abych se jako nenapravitelný záškolák a posléze odpadlík ze střední školy vyhnul polepšově.

Stal jsem se žabím mužem, neboť jsem chtěl lovit a zabíjet. Pak jsem díky neustálému nabádání svého prvního námořníhotá~ onoho báječně klejícího a nádherně sprostého velitele čtyř ženijních potápěčských jednotek jménem Ev Barrett, jehož hlas mi v okamžicích stresu zní pokaždé v hlavě, získal svůj středoškolský diplo.m, nastoupil do důstojnické školy a úspěšně ji absolvoval. Nato jsem se stal příslušníkem jednotek SEAL. Následovalo víc než dvacet let střelení, řádění, loupení, plnění a vypalování.

Pracoval jsem jako námořní ataše v Kambodži, kde jsem za palby Rudých Khmerů surfoval bez surfu po řece Mekong. Velel jsem jednotce SEAL 2. Dosáhl jsem vysokoškolského vzdělání a na auburnské univerzitě získal dokonce i magisterský titul.

A pak jsem v roce 1980 dostal rozkaz vybudovat u Navy obdobu armádní Delt Force, jednotku SEAL 6. O deset let později jsem odešel do důchodu v důsledku vyšetřování, které stálo celkem 60 milionů dolarů. Dvacet tři měsíce nato jsem byl ministerstvem spravedlnosti obžalován, podstoupil dva soudní procesy a nakonec si odpykal rok ve federálním nápravném zařízení.

Mé vyšetřování probíhalo zhruba ve stejnou dobu jako vyšetřování proti Olliemu Northovi. Toho dostali za zničení papírů.

Mě dostali za ničení lidí.

Myslím, že já jsem se u svého ničení bavil mnohem víc než Ollie u toho svého.

Ale dost o mně. Co udržuje při životě vás, Joe?

Joe odpověděl, že mu je padesát osm, jeho děti jsou už odrostlé a on chce pracovat ne pro ně, ale pro sebe. Je malým obchodníčkem ve světě nadnárodních společností a omezování výdajů na zbrojení, tento závod mu však vyhovuje a on v něm chce zvítězit. To se mi zamlouvalo. Zeptal jsem se, proč má tedy pocit, že potřebuje ochranu.

Vysvětlil mi, že si na svůj chléb s máslem vydělává navrhováním telemetrických systémů pro jistý nový raketový projekt Navy. Jeho duše však patří projektu jinému; dal první poslední za to, aby mohl koupit jednu italskou společnost, která vyrábí dieselové miniponorky s prstencovým trupem, příznačně nazvané Foca neboli tuleň. Jednalo se o malá plavidla s vysokou manévrovací schopností, která mohla pojmout osm až dvacet pět lidí a která by se obzvláště uplatnila při akcích jednotek SEAL.

Navy však až dosud všechno, co mělo něco s Andrewsovou ponorkou společného, odvrhla, a nechtěla si ji dokonce ani vyzkoušet. Je-li to diesel, bylo Andrewsovi řečeno, nemá Navy zájem.

Takové jednání mě vůbec nepřekvapovalo. K podobnému poznání jsem dospěl v roce 1974, když jsem se jako velící důstojník jednotky SEAL 2 snažil zakoupit ponorku až pozoruhodně podobnou Foce. Tehdy to měla být dvanáctimístná suchá ponorka, využitelná pro "pobřežní akce a cíle s omezeným přístupem".

Byl jsem tenkrát odmítnut stejně jako Joe nyní kvůli interním neshodám mezi velitelstvím pozemních složek, které financuje a řídí jednotky SEAL, a velitelstvím podmořských složek, které se stará o

ponorky.

Na toto téma bych mohl napsat celé romány, avšak podstata tkví prostě v tom, že velitelství pozemních složek nemůže po-

norky kupovat a velitelství podmořských složek zase nechce diesely.

To znamenalo, že Joe nemohl uspět u systému tak nepružného, úzkoprsého a zkosnatělého, že i kdyby měl třebas superplavidlo, Navy by ho odmítla. Do dnešního dne, jak se Joe svěřil, nalil do Focy přes dva miliony dolarů z vlastní kapsy. Zastavil dům a vzal si půjčky u bank. Návratnost této investice by však stála za to. Kdyby Navy nakoupila dvacet pět těchto ponorek za cenu 4,5 milionu v za jednu, dosáhl by hrubého zisku přes 110 milionů dolarů. Čistý zisk by přitom činil přibližně polovinu.

To je velký balík, Joe!

"To si pište, Dicku!" Jedinou nadějí zůstává, pokračoval, zaplatit si nějakého lobbistu, který jeho případ protlačí přímo k nejvyšším složkám v Pentagonu, tedy na místa, kam on sám prorazit nedokázal.

Otázal jsem se, co mu v tom brání.

Prý peníze. Joe objasnil, že ve městě existuje jen jediný muž, který by dokázal velitelství pozemních složek přesvědčit, aby jeho dieselovou ponorku koupilo. 11m byl, Grant Griffith, bývalý ministr obrany, který však za to požaduje 1 500 dolarů na hodinu s vidinou minimálně dvou set hodin na obzoru. "To je tři sta tisíc dolarů, Dicku, a ty já nemám!" Při jménu Grant Griffith jsem nastražil sluch. Pokud tenhle chlapík chce, aby ho zastupoval Griffith, pak se na něj musím přísát jako klíště. Zvláště když staví přesně tentýž typ podvodních plavidel, jaký mohou země jako Severní Korea použít pro pašování jaderného materiálu.

Zeptal jsem se ho na onu výhrůžku a na to, jak se dostal ke mně.

"Dostal jsem se k vám tak, že jsem hovořil s jedním svým přítelem z DIA a dotázal se ho, zda nezná někoho, komu bych mohl zavolat." "Jak se jmenuje?" „9 tom bych se raději nezmiňoval." "Čím se zabývá?" "Má na starosti speciální operace." "U jaké složky?"

Joe se na mě podíval a usmál se. "To nemůžu říci, Dicku! Kdybych to udělal, hned byste věděl, o kom se bavíme, a on chtěl

zůstat stranou. Ale poradil mi, že jestli chci toho nejlepšího, tak mám najmout vás. Tvrdí, že vás Navy podfukem dostala do vězení." U DIA jsem znal dobrých padesát kluků - od lidí z letectva, jako byl můj starý kamarád Tony Mercaldi, přes příslušníky SEAL, které jsem vedl u šestky, až po armáďácké šašky, s nimiž jsem několikrát v životě cvičil. A co se týká skutečnosti, že se mnou Navy sehrála habaďūru, s tím jsem z celého srdce souhlasil. "Dobrá, dejme tomu, že problém není u mě. Proč si myslíte, že potřebujete především ochranu?" "Kvůli tříštivým pumám," odpověděl Joe.

To mi však vůbec nedávalo smysl. Objednal jsem si další trojitý bombej, od mého příchodu už třetí. Joe usrkával svoji první dietní kolu a vysvětloval. Byl zapojen do výroby nového typu tříštivých pum, které bude používat námořní letectvo. Mají být mnohem účinnější a tím pádem i pochopitelně nebezpečnější. Jedna etapa vývoje zahrnovala i práci se zvířaty - zkoumání způsobených poranění - a to se nějak dostalo do centra pozornosti hrstky ochránců zvířat. Všechno to začalo náhle, zhruba v tu dobu, kdy jsem já pobýval v Japonsku. Napřed bylo vše v pořádku. Pak Joe jednoho dne našel proříznuté pneumatiky, automobil pomalovaný sprejem a na záznamníku několik obscénních telefonátů. Dva dny nato dostal první z několika výhrůžných psaní - vzal je s sebou, aby mi je ukázal - spolu se svou fotografií, na níž je zachycen cestou do práce. Bylo toho dost na to, aby znervózněl.

"A co poldové?" "TI tvrdí, že až k něčemu dojde, přijmou opatření." No ovšem. Co jsem si mohl myslet? Prostudoval jsem si snímky i dopisy. Joe nebyl jen další paranoidní potentát, který by chtěl vypadat důležitě. Jemu někdo skutečně vyhrožoval. Další podrobnosti jsme rozebrali nad grilovaným mečounem. Joe se nijak nepodivil, když jsem objednal lahodný bílý graves, aby mi ryba lépe chutnala. Dokonce si i sám dal skleničku. No dobře, tak půl skleničky.

Než se večer nachevil ke svému konci, vyslovil jsem se svým zaměstnáním souhlas. Budu-li pracovat pro Joea, mohl bych se dozvědět víc o Griffithově modu operandi a zároveň za to dostat zapláceno. Když jsem se vrátil zpět na Panství, zafaxoval jsem Tošovi, požádal ho o všechny informace, které má o SNT

k dispozici, a v kostce mu vyličil Andrewsovu situaci. O šest hodin později jsem od Toša obdržel jednořádkovou zprávu: "výstřižky, které jsi poslal, jsou samé nesmysly. Vzpamatuj se! O SNT nemáme nic. Do ničeho se nenamoč! Zdraví a líbá Tošo."

Reagana či BÝV. člen té či oné komise pro objektivní výzkum ptačího trusu.

Griffith byl trvalou součástí washingtonského establishmentu, jedním z oněch práv'nků a lobbistů jako Robert Strauss, Clark Clifford nebo Leonard Garment, kteří vydělávali miliony bez ohledu na to, kdo je právě u moci.

Věděl jsem rovněž, že jednou do roka Griffith pořádá na svém venkovském panství bojové hry. Na ně zval vždy deset družstev. Vítěz dostal trofej. Připomínalo mi to hromadu podobných pitomostí, kdy si lidé chtějí hrát na vojáky.

„<0 je na tom tak skvělého?" "Říkal jsem vám ten večer, kdy jsme se setkali poprvé, že bych byl moc rád, kdyby nás Griffith zastupoval, ale že jeho finanční nároky jsou příliš vysoké. Ani by se s námi nebavil. A teď tu najednou máme pozvánku k němu domů!" Zamyslel jsem se nad tím. Neměl jsem v úmyslu o tom Joeovi říkat, ale bylo tady až příliš mnoho náhod. Na jedné straně na náhodu nevěřím. Na druhé straně, noha ve dveřích je noha ve dveřích. "Netvrdil jste mi náhodou, že když Foca vyjde, vyděláte na tom přes padesát melounů čistého zisku?" "Hmm." "Pak využijte ty bojový hry." "Cože?" "Ta pozvánka vás dostane dovnitř. Vezměte si Griffitha stranou a nabídněte mu, že když vás bude zastupovat, dáte mu padesát procent ze zisku, to je kolem pětadvaceti milionů, je to tak?" .

"Mám ho zainteresovat na výsledku?" "Správně." "To mě nikdy nenapadlo," poškrábal se Joe na bradě. "Myslíte si, že na to skočí?" "Za ty peníze? Kdo by neskočil!" "Ale co s tou hrou?" Hračky-pláčky. "Co je s ní?" "Neměli bychom při ní uspět a zapůsobit tak na něj?" To mě zarazilo. Joe měl zřejmě pravdu. Koneckonců, nic není nemožné. "Už jste někdy něco podobného dělal?" Zavrtěl hlavou. "Naposledy jako skautík." "A lidi, které vezmete s sebou?" "Ježiši, Dicku, já nevím! Pár z nich bylo u Navy!"

Znáte situaci, kdy vám auto přestane sloužit, vy ho proto odvezete do servisu a tam se porucha ne a ne projevit? Od okamžiku, kdy jsem začal pracovat pro Joea Andrewse, najednou nedošlo k žádným dalším výhrůžkám vůči jeho životu. Nechával jsem ho dokonce chodit venku samotného a dělal z něj lákavý cíl, zatímco já se držel nenápadně opodál.

Jednoho středečního rána Joe nastoupil do mého auta a mávl mi před nosem obálkou.

"Dobré zprávy," oznámil.

"Co to je?" "Pozvánka." Byl jako malé děcko. Strkal mi obálku do rukou a žadonil: "Přečtěte to, přečtěte to, přečtěte to!" Obálka vypadala honosně. Byla vyrobena z papíru z hustých chomáčů bavlny, který ve státních úřadech nenaleznete. Vytáhl jsem z ní silnou, ručně nadepsanou kartičku a přejel ji prsty.

"Přečtěte to, Dicku!" "Dobrá, už čtu! No nazdar!" "Spojené národní technologie jsou srdečně zvány, aby se se svým družstvem zúčastnily 5. ročníku bojových her, které se budou konat v pátek 22. listopadu v Hustingsu u Uppervillu, stát Virginie." Tu adresu jsem poznal. Jednalo se o koňskou farmu patřící Grantu Griffithovi. Věděl jsem o ní proto, že jsem se pilně věnoval domácím úkolům. Grant McKendrick Griffith byl v šedesátých letech ve svých sedmatřiceti letech ministrem obrany Lyndona Johnsona a od té doby vojenským poradcem všech republikánských i demokratických vlád. Neustále se objevoval na televizních obrazovkách při "Nočním kanále", ve zpravodajství CNN a v diskusních pořadech v neděli dopoledne - vysoký, distinguovaný kretén, připomínající trochu hada, s hustým obočím a předčasně šedivými vlasy, který nosil šedivé obleky s úzkým proužkem, hovořil rozvážně a místo angličtiny používá mnohaslabičnou právnickou hatmatilku. Překřtil jsem ho na Byv. Právě tato písmena se totiž objevovala na obrazovce a vysvětlovala, že je Byv. ministr obrany, BÝV. poradce prezidenta

"Za jak dlouho si máme na ty vojáky hrát?" Joe pohlédl na pozvánku. "Máme se na Hustingsu objevit od tohoto pátku za čtrnáct dní." Rozjel jsem se a vklínil se do provozu. Bratr Marcinko se zase jednou dostal na svou parketu. "Joe," oznámil jsem Andrewsovi, "vítejte ve výcvikovém táboře!"

KAPITOLA 4

Vždycky jsem věřil, že tím nejdůležitějším prvkem při vy tváře.

ní speciální taktické jednotky je její soudržnost. Soudržnost jednotky znamená, že její příslušníci myslí a jednají jako jeden muž a navzájem se podporují - ne jako nesourodá tlupa tupců, z nichž každý jede na své triko. Soudržnost jednotky také znamená, že její členové jsou v případě potřeby ochotni jeden za druhého položit život. Soudržnost jednotky je emočním, fyzickým i psychickým tmelem, který drží družstva příslušníků SEAL, průzkumné čtyry námořní pěchoty i první družstva speciálních jednotek při sobě. Ve válečných filmech s Johnem Waynem vždy velitel předstoupí před své pěšáky, piloty či námořníky a přednese jim řeč o tom, zač budou bojovat. V reálném životě však muži nedávají své životy všanc kvůli tomu, že má někdo plná ústa planých hodnot jako svoboda, nezávislost či demokracie vůči Rudé hrozbě, ani proto, že by museli bránit svou zemi před "narcotraficantes" a teroristy.

Ve skutečném životě umírají muži za své kamarády: za své družstvo nebo svou četou. Jenže vytvrzování onoho mezilidské ho tmele - neboli vazební proces, který vytváří soudržnost jednotky - může trvat celé týdny i měsíce, měsíce plné společného výcviku, práce, zábavy, ba dokonce i plné společných rvaček. Teprve pak uzly povolí a muži začnou myslet jako jeden velký kolektivní řitní svěrač, a ne jako hromada jednotlivých zadků.

U příslušníků jednotek SEAL začíná nácvik soudržnosti už při základním ženijním potápěčském výcviku, kdy jsou páry žabích mužů (zatím spíš pulců) jakožto potápěčské dvojčky doslova přivázány k sobě hned od prvního dne a takto spoutány zůstávají po období následujícího půl roku. Poté, co se z nich stanou opravdoví příslušníci SEAL, vštěpují si tuto zásadu během bojového výcviku.

Když jsem v roce 1980 zakládal jednotku SEAL6, tak jsme společně jedli, spali, pili a bojovali osmnáct týdnů bez přestávky.

Objem jednorozhodného výcviku se nám přitom podařilo zvládnout během pěti měsíců intenzivních a vysoce náročných cvičení. Moji muži střileli, skákali, šplhali a trénovali víc a tvrději než kterákoliv jiná jednotka v dějinách amerického vojenství.

Při pobytu doma začínal náš den velmi časně ráno tělesnou přípravou. Pokud jsme se nacházeli na cestě někam, věnovali jsme se ještě před svítáním nácviku taktiky či seskokům s padákem. Ať doma, nebo na přesunu, v obou případech den pro nás obvykle končil po půlnoci v nějakém baru či oblíbeném lokále, kde devadesátka mých divočáků ze SEAL 6 popíjela pivo, obracela do sebe panáky tequily, dělala kukuče na krásné ženy a debatovala o denních událostech. Jednalo se o kombinaci aktivit, které často vyústily v neúprosnou vzájemnou rvačku, pokud ovšem někdo z okolí nepředestřel jiný názor, nebo neměl nějaké námitky proti oněm milostným pohledům, neboť v takovém případě se moji hoši vrhli na nebohé kibice a nadělali z nich sekanou. Výsledkem všech těchto vzájemně způsobených modřin, šrámů, boulí a rozbitých nosů byla jednotka plná mužů, kteří by dokázali vypít kamarádovu moč - tak blízcí se nakonec sobě stali.

Můj aktuální problém spočíval v úkolu vtlouci do několika počítačových sucharů za necelý týden základy potápěčského a SEALovského výcviku, abych z nich vybudoval cosi, co by alespoň trochu připomínalo bojovou jednotku. Věděl jsem, že až půjde do tuhého, budu to já, kdo bude nést-na bedrech největší břímě, a tak jsem neordinoval žádnou soudržnost, nýbrž pouze chtěl, aby se navzájem nepošlapali.

Seznam činností, jež se měli naučit, byl ohromný. Potřebovali vycvičit v základech vyzbrojování, pozemní navigace, hlídkové činnosti, léček a protiléček, skrývání, maskování, pohybu v noci, umění přežít a připravit si jídlo, v nauce o zbraních, střelbě, stopování, první pomoci a dozvědět se o některých aspektech tréninku v chladném počasí. Alespoň jsem si nemusel dělat starosti s noclehem - na nějaký spánek nebude v žádném případě čas.

Přede mnou stál tudíž podle všeho nemožný úkol: přeměnit čtveřici neznalých, ztrouchnivělých inženýrských bačkor v dobře namazanou válčící mašinu. Jenomže - slůvko "nemožný" já neznám. Bylo mi jasné, že ke splnění svého cíle budu muset

z těchto lidí udělat zvířata a pak jim předložit nějakou jednoduchou úlohu. To nebude tak obtížné. Stál jsem již před náročnějšími úkoly a lámal mnohem pevnější charaktery.

A kromě toho, měl jsem plán: takzvanou Marcinkovu základní donucovací taktiku. Spočívala v tom, že budu se všemi nakládat stejně - jako s kusem hadru.

Náš tanec proběhne na Divokém panství. Požádal jsem Joea, aby ostatní informoval, že po dobu sedmi dní budou všichni mimo dosah a že mají své mobilní telefony nechat doma. Izolace a koncentrace jsou totiž základními stavebními kameny.

Oblast kolem panství - dvě stě akrů neproniknutelného lesa spolu se studenými bystřinami, bahnitými močály, a dokonce i několika malými jezírky - bude vytvářet dostatečný prostor na to, aby se z civilizovaných lidí staly krvelačné šelmy. Ovšem pár set metrů od domu jsem měl také nějaké sousedy, ale husté stromové mezi našimi příbytky fungovalo jako velice účinná přepážka.

K dosažení stanoveného cíle a k prosazení kolektivního myšlení jsem hodlal použít sílu své plaché, stařecké a introvertní osobnosti. Všichni se pak dají dohromady s jedním cílem: dostat toho šíleného Marcinka. .!

Seznam věcí k nákupu, který jsem Joeovi předal, vyvolá pravděpodobně v obchodě v jeho bydlišti pocit, že letos jsou Vánoce nějak brzy. Náš tým bude potřebovat veškerou základní výbavu: khaki oblečení, boty, čelenky a šátky, rukavice, kapesníky, zapalovače (nebo vodotěsné zápalky), zápisníky, tužky, hodinky, kompas, lžice, otvíráky na konzervy, baterky, nože, příkrývky, železnou zásobu potravin, ešusy, spreje proti hmyzu, tyče na maskování, zdravotnické balíčky, náhradní ponožky, prášky proti horečce, toaletní papír, síť ovínou pro individuální maskování či jinou osobní medicínu, kterou by podle svého uvážení mohli potřebovat nebo měli pravidelně konzumovat.

Zbraně a munice budou rozděleny, teprve až uvidím, kolik z nich jich tento základní křovácký výcvik přežije. Mým cílem bylo sto procent.

Cas příjezdu jsem stanovil na pondělní osmou hodinu ranní, a jelikož moji svěřenci byli řádnými vědeckými puntíkáři, objevili se se svými voly na příjezdové cestě v několikavteřinovém odstupu.

Vzájemného představování se ujal Joe. Suchar číslo

jedna se jmenoval David Fisher a byl to obrýlený expert na elektroniku se sinalou pletí a titulem doktora filozofie, který si svůj bujný porost na hlavě dělil uprostřed pěšinkou. Nějakým zvláštním způsobem mi připomínal Dagwooda Bumsteada - a proto jsem ho tak také přejmenoval.

Inženýr číslo dva, Norman James, se dostavil dokonce v trojdílném obleku a černých náloketnicích.

Zeptal jsem se ho uštěpačně, proč si nevzal kravatu, a on mi zcela vážným tónem odpověděl, že ji nechal doma kvůli tomu, že jede na venkov. Překřtil jsem ho na Normála.

Jako poslední se přičítal Francis Albert Schivione, malý vousatý italský přistěhovalec s kudrnatými vlasy barvy pepř a sůl a silným baltimorským přízvukem. Toho jsem překřtil na Mrzouta.

Nakrmil jsem je koblíhami a kávou a nařídil jim, aby se oblékli do bojových oděvů. Když se o půl hodiny později objevili na přední verandě, připadal jsem si jako v nějaké přiblblé situační komedii.

Usmál jsem se na ně a pozdravil je: "Dobrý den, pánové!" Všichni mi zdvořile odpověděli.

Je čas na budiček. "Polibte mi všichni prdel!" řekl jsem svým nejlepším barrettovským bručivým hlasem.

Oči všech se rozevřely dokořán.

"Přesně tak - polibte mi prdel! Víte proč? Protože jste jen banda bezcennejších, pitomejších, vylízanejších, zatracenejších sráčů! Já vám seru na vaše pé há - kurva - dé er nebo co to máte za vzdělání! Protože tohle není žádný pitomejší kancl;- ale skutečnější svět, kde je zima a mokro! Tady se úspěch posuzuje podle toho, jak dobře si vedete podle mě, a ne podle toho, jak dobře píšete nějaký záznamy nebo jak pěkně máte uspořádaný všechny papíry!

Tohle je výcvikový tábor, vy sráči! Víte, co to znamená? To znamená, že když nebudete dobře tábořit, tak s váma sakramentsky zacvičím!" Šoková terapie účinkuje spolehlivě. Zejména na lidi, kteří strávili celý svůj život civilizovanými činnostmi. Nedal jsem jim šanci popadnout dech. "Tady vaše životy záleží na tom, co vám řeknu, že máte udělat - a kdy to máte udělat! A i když se vám to nebude líbit, vy kretění, udělat to musíte!

Tady platí, že jestli jeden z vás něco- podělá, odnesete to všichni! Tak tomu odtedka bude, a proto si na to zvykněte!"

Samozřejmě začali okamžitě reptat. Dagwood otevřel ústa, aby něco pronesl. Ale ještě než stačil vyslovit

jedinou hlásku, stál jsem přímo před ním.

"Ty už si chceš na něco stěžovat, chcípáku?"

Já."

"Dolů a dej si dvacet!" "Cože?" "Kliky, pitomče! Dvacet! Tak na kolena!" Zůstal stát. Strčil jsem do něj a on tvrdě dosedl přímo na makadamovou podlahu.

"A teď se obrať a dej si dvacet!" Oči mu zaplály a brada mu začala cukat. Ale otočil se a připravil se ke cviku.

"Počkat!" Pohlédl jsem na ostatní. "Na co, vy zatracený pitomci, čekáte? Neříkal jsem snad před chvílkou, že když jeden z vás něco podělá, odnesou to všichni?!" Joe na mě civěl nevěřicným pohledem. Takové zacházení věru nepředpokládal. Výraz v jeho obličeji říkal: Moment, já si tě přece platím! Poté na mě vrhl Pohled. Ten, který mají nacvičený všichni vedoucí pracovníci. Na jejich podřízené zaručeně funguje. "Poslyšte, Dicku.", začal nedůtklivě. Pak sklapl a dobře si mě prohlédl.

Vyjma toho dne, kdy jsme se poprvé setkali, mě Joe vždy vídal v obleku, kravatě a naleštěných botkách od Gucciho. Pokud pršelo, míval jsem na sobě plášť od Burberryho. Byl jsem zkrátka džentlmen každým coulem.

Toho dne bylo však vše docela jinak. Byl listopad a teplota se v onom sychravém dopoledni pohybovala kolem plus dvou stupňů Celsia. Joe i ostatní sušinkové se třásli chladem. Navzdory tomu jsem před nimi stál pouze v khaki šortkách, tričku s obrázkem zlomyslně se šklebícího aligátora jménem Phideaux a páskových sandálech na holých nohou.

Vlasy i vousy vypadaly, jako kdyby se s hřebenem nesetkaly již alespoň tři dny. V černé nylonové pochvě u pasu vězel dvaadvacet centimetrů dlouhý, ručně vyráběný bojový nůž.

Přiblížil jsem svůj velký, široký slovenský nos na centimetr od Joeova. "To mluvíš se mnou, ty sráči?!"

Joe viděl, že to myslím vážně. Padl k zemi a ostatní s ním.

To bylo dobře. Nemusí se jim to sice líbit, udělat to však musí. Pustili se do klikování a já odpočítával. Joe jich udělal osm,

Dagwood a Mrzout po čtyřech. Normál zvládl dva. Proboha, já snad pracuju s mrtvolama!

Nařídil jsem jim vstát. "Dobrá, je čas si trochu umazat oblečení a rozšlápnout boty!" Mrzout zasípal.

"Můžeme nejdříve popadnout dech?" žádal o přestávku Joe.

Odpověď mu byl můj zlověstný smích. "Zbláznil ses? Dej si dalších dvacet!" Zatímco se moji svěřenci váleli po zemi a pokoušeli se o další kliky, přecházel jsem sem a tam jako seržant při výcviku a vysvětloval jim, jak budeme začínat s nácvikem pozemní navigace. V lese, který se táhne přes nedalekou pastvinu, označím několik stromů žlutou barvou. Jejich úkolem bude putovat od stromu ke stromu, číst azimuty a počítat stupně, díky čemuž se naučí pracovat s kompasem.

Sledoval jsem, jak překonávají pole a přesouvají se obezřetně od bodu A k bodu B a dál k CaD. Byli to koneckonců inženýři a věděli, jaký konec jehly mají sledovat. Tady nenastal žádný problém.

Po hodině jsem trať prodloužil až za obzor a přikázal jim krokovat vzdálenosti, aby tak mohli odhadovat, kde by měly být orientační body - pro tento účel jsem použil staré panenky, které jsem koupil v nějakém vetešnictví. Až potud probíhalo vše zdárně.

Kolem poledne již čtveřice učinila pokrok - třebaže zatím pouze jako jednotlivci. Každý z nich byl nyní schopen sledovat vlastní kompas a jít rovně přes neobdělávaná pole. "Všichni čtyři byli se svým úspěchem spokojeni. No dobře. Je načase předvést pár triků.

Odvedl jsem je zpět na Panství a pozval je na rychlý oběd, skládající se z polévky s chili paprikami a piva. Joe s Normálem chtěli dietní kokakolu. Já však trval na pivu. Alkohol je uvolní - a kvůli němu se také budou hůř orientovat. Dovolil jsem jim použít sociálního zařízení a poté je vypustil na jejich první točivou trať porostem. Nařídil jsem jim, aby vytvořili dvojice. Tak budou položeny základy týmové práce a podpořena soutěživost. Sebral jsem jim také dva kompasy.

Ani si toho nepovšimli. V této chvíli se patrně domnívali, že již pozemní navigaci ovládají, a tak vyrazili sebevědomě vpřed a skákali suchou vegetací jako stádo losů.

Jako první se na cestu vydali Joe s Dagwoodem, následovaní Normálem s Mrzoutem. To bylo pro ně

přirozené. Joe byl šéf a oni očekávali, že je povede - i kdyby jako průzkumník nebyl právě nejlepší. Na tyhle věci přijdou až později, pomyslel jsem si. Mezitím jsem se pustil za nimi, loudal se a zpovzdálí sledoval jejich krokování, pohyby a hladinu sebevědomí a poslouchal drby z kanceláří. časem se naučí, že nemají mluvit.

Dlužno dodat, že jsem zredukoval velikost cílů. Místo celých panenek jsem nyní použil pouze jejich hlavy, a ouvej - své hosty jsem zapomnělo tom zpravit! A víte, co jsem udělal ještě? Částečně jsem ty hlavy zakryl. K čertu s vámi, chcípáci od počítačů!

Zdalipak si toho všimli? Kdepak! Byli zcela zaplaveni oním druhem sebejistoty, který muže na bojových akcích zabíjí. Začali si dokonce vyprávět vtipy - a minuli tak první cíl. Prošli přímo kolem něj a přitom brebentili jako malé děti a mávali rukama jako na Prvního máje.

Jako první si uvědomil bláhevost jejich počínání Joe. Zhruba po pětatřiceti metrech za prvním cílem požádalo klid a navrhl hledat v kruzích.

Nahlas také přemítal, jestli jsem cíle nějak změnil. Když se mě dotázal přímo, připustil jsem, že jsou menší a budou se možná o trochu hůř hledat.

Reptání zesílilo. V tom okamžiku jsem do hry zapojil další prvek: čas. Dal jsem jim devatenáct minut na to, aby našli další značku. Skupinka vyrazila znovu vpřed, tentokrát pomaleji a méně sebevědomě. Začínala se projevovat neúprosná realita; terén už nebyl tak rovný a krokování ztěžovaly tmavé keře a výhonky zimolezu. Viděl jsem, jak se Joe s Normálem prou, jestli udělali těch kroků v azimutu dvě stě třicet stupňů pětatřicet nebo osmapadesát. Vyhrál Joe - a zrovna ten pravdu neměl. Pozoroval jsem je, jak procházejí kolem značky a prodírají se úsekem zbytků loňského léta ještě zeleného jedovatého břečťanu s Joem stále v čele. Ten chlap byl skutečný masochista.

Ale čert to vem! Vzduch byl osvěžující, den se začínal oteplovat a les byl tak krásný, tmavý a hluboký jako ty z románů Roberta Prosta. A tak jsem své skautíky nechal pochodovat dál a dál. O pět hodin později Joe pochopil, že je tu zřejmě něco špatně. Zastavil svůj průvod a šel k místu, kde jsem stál a opíral se o strom. "No dobrá, dostal jste nás!"

"Já vás nedostal, Joe. Dostali jste se sami. Byli jste si tak zatraceně jistí, že víte, co děláte, až jste vybuchli!" Svolal jsem poradu. "Podívejte," řekl jsem jim, "tohle je mnohem těžší, než jak to vypadá. Ale není to nic nemožného." Vysvětlil jsem jim, jak si mají úkol zjednodušit. Přitakali, neboť jim to dávalo smysl. "Snažte se myslet po tuleňsku!" doporučil jsem jim.

"Cože?" zatvářil se zmateně Mrzout.

"Myslím tím po způsobu jednotek SEAL. (Seal = anglicky tuleň - pozn. překl.) Tak zůstanete naživu." Odmlčel jsem se a nechal účinek těchto slov zapůsobit.

Dagwood si očistil skla brýlí a prohlásil. "Chcete tím patrně říci, že vyloučíme-li veškeré vnější elementy a soustředíme-li se pouze na ty nejracionálnější záležitosti, které máme po ruce, budeme mít k dispozici delší SDMČCH" Ted' pro změnu dostali oni mne. "Co to má být? Smrdutej debilní mrňavej čubčí chlapeček?" Mrzout a Dagwood se zasmáli. Joe se zachichotal.

Normál zavrtěl hlavou a zamával mi před očima svým ukazovákem. "Každý přece ví, že to znamená střední dobu mezi četností chyb!" Každý, jenom tenhle SEAL ne. "Můžeš mi to přeložit, ty šašku?"

"Samozřejmě," vmísil se do toho Joe. "Střední doba mezi průsery!" Jeho překlad vyvolal všeobecnou salvu smíchu.

"Mluvíš už jako pravej žabí muž!" poplácal jsem ho po rameni. Pak jsem vytáhl z kapsy mapu. "Ted' se podíváme, jestli jako hoši od SEAL umíme taky jednat a dokážeme trefit zpátky na Panství!" S těmito slovy jsem jim mapu předal. Jednalo se o topografický náčrt v měřítku 1 : 5 000, na němž jsem vyznačil polohu svého domu. Vzal jsem si do ruky tužku a ukázal jim, kde se právě nacházíme.

"Cesta domů by vám měla trvat asi pět hodin, možná nějakých čtyřicet minut. Když narazíte na řeku, tak jdete o sto osmdesát stupňů špatně. Jestli nedorazíte do rána, pošleme za vámi psy, aby vás našli. Na shledanou. Zamával jsem jim na rozloučenou a vydal se po úzké pěšince pryč.

Skupinka dorazila zpět na Panství o šest hodin později - těsně po sedmnácté hodině. Vypadali ale tak, jako kdyby byli v terénu

už několik týdnů. Čisté obleky měli nyní zašpiněné a poseté skvrnami, boty ošoupané a pokryté blátem. Byli hladoví a žízniví a jejich pohled napovídal, že by mě nejradyji zabili.

Vítal jsem je z verandy v prvním patře. Mezitím jsem se stačil vysprchovat a převléknout se do čisté černé kombinézy. Na nohy jsem si vzal goretexové boty.

Před jejich příchodem jsem strávil zhruba hodinu za klávesnicí počítače, kdy jsem projížděl různé databáze a snažil se vypátrat něco o válečných hrách Granta Griffitha, ale marně. To mi bylo záhadou. Ten muž byl sice otrokem popularity, avšak zřejmě existovaly některé oblasti jeho života - a jednou z nich byly i ony hry - které se mu podařilo zahalit rouškou tajemství. Skutečnost, že to dokázal, můj zájem jen zvětšovala.

Obdržel jsem také fax od Toša, který pojednávalo jedné z Griffithových konexí v Japonsku. Ministr, který se pokoušel zastavit vyšetřování ze strany Kuniky, byl jedním z čelných japonských ultranacionalistů, skutečný japonský válečný hrdina a jeden z letců, kteří zaútočili na Pearl Harbor. Spolu s Griffithem vlastnil v Tokiu několik nemovitostí a setkal se s ním přes jednoho z Griffithových klientů jménem Macuko. "To jméno mi bylo povědomé. Právě jsem se pustil do prohledávání svých materiálů, když vtom jsem zvenku zaslechl nářek a nadávky. To se vracejí moji učenci. Vyšel jsem ledabyle na balkon, sklenici s bombejem v ruce. Naznačil jsem přípitek a otázel se: "Líbí se vám u nás, chlapci?" Nikdo mi neodpověděl, ovšem kdyby pohledy mohly zabíjet, byl bych už dávno mrtvý.

Nechal jsem je vyprat a usušit sebe i výstroj a zatím rychle připravil večeři. Pak jsme se dole pustili do grilovaných kotlet se salátem a celá čtveřice toužebně hleděla k sauně a minibaru.

U jídla jsme probírali události uplynulého dne a diskutovali o možnostech, jak si některé věci usnadnit. Vyprávěl jsem jim o historii taktiky malých jednotek a rozdál jim seznamy devatenácti válečných zásad, které v roce 1756 sepsal jistý major Robert Roger.

Robert Roger byl velitelem oddílu později známého jako "Roger's Rangers", první speciální bojové jednotky v Novém světě, která bojovala ve francouzské i indiánské válce a stala se průkopníkem taktiky v oblasti hlídkování a průzkumu. Jejich taktika se používá dodnes.

I když tyto zásady mohou někomu připadat elementární, přesto platí pro dnešní dobu stejně dobře jako pro dobu před dvěma staletími. Proto jsem celý seznam přečetl i Joeovým vědátorům.

- Na nic nezapomínejte.
- Mějte svou mušketu vždy čistou jako píšťalku, sekyru vycíděnou, šedesát kulek po ruce, nabito a buďte připraveni vyrazit každým okamžikem.
- Při přesunu se chovejte tak, jako kdybyste stopovali nějakou zvěř. Nepřítele musíte zahlédnout dříve, nežli on zahlédne vás.
- O tom, co vidíte a co děláte, hovořte pravdu. Na správnosti našich informací je závislá celá armáda. Mluvíte-li s lidmi o Rangers, lžete si dle libosti, nikdy však nelžete žádnému příslušníku Rangers či armádnímu důstojníkovi.
- Pokud nemusíte, tak nikdy neriskujte.
- Při přesunech se pohybujeme v řadě za sebou a dbáme na dostatečné rozestupy, aby jeden výstřel nemohl zasáhnout dva muže najednou.
- Při překonávání bažin či měkké půdy je třeba se rozptýlit, aby bylo naše stopování ztíženo.
- Táboříme-li, zůstává polovina mužstva vzhůru, zatímco druhá polovina spí.
- Získáme-li zajatce, držíme je do okamžiku, kdy budeme mít čas je vyslechnout, od sebe odděleně, aby neměli možnost dohodnout se spolu na stejné verzi. , .
- Nespěte déle než do úsvitu. Úsvit je časem, kdy Francouzi a indiáni útočí.
- Jestliže vás někdo stopuje, udělejte kolečko, vraťte se do vlastních stop a napadněte ze zálohy ty, kteří se chystali zaútočit zezadu na vás.

Dočetl jsem Rogerovy příkazy a zákazy a pustil se do objasňování principů fungování družstva a rolí, jaké v něm každý jeho člen hraje. Vyprávěl jsem jim o palebném prostoru a o tom, jak se v terénu nosí zbraň. Přikyvování jejich hlav sice naznačovalo, že chápou, co říkám, ovšem jejich mimika prozrazovala,

že ve skutečnosti je to "jedním uchem dovnitř a druhým ven". Zřejmě si mysleli, že jim jen povídám nějaké válečné historky.

Chyba lávky! Jak říkali moji nabručení velitelé na důstojnické škole: "S touto věcí se ještě znova setkáte, vy pitomci!" Sledoval jsem, jak kvarteto mužů jí a pije a nechává ze sebe spadnout únavu po celodenní dřině. Přistupovali k životu z hlediska úředníka v kanceláři. Svých osm hodin si již odpracovali a nyní si představovali, že jsou na noc ve svých domovech - večere, trocha relaxace u televize a poté sedm hodin sladkého spánku s nádhernými sny.

Ani náhodou! Nic takového v Marcinkově Navy neexistuje!

A tak zatímco moji svěřenci spokojeně pochrupeovali před krbem, vytratil jsem se ven a nachystal nádobíčko.

Ve 23.00 jsem je vzbudil. Použil jsem k tomu svůj lodní zvon a policejní píšťalku. Odpor, který jsem tím vyvolal, byl okamžitý a hlasitý.

Nepřipouštěl jsem však žádnou diskusi. "Poslouchejte, vy smradlavý budižkničemové, máte šest minut pa to, abyste se oblíkli a v plný parádě nastoupili před dům!" čekala je zkrácená verze pekelného týdne.

Pátý týden při základním potápěčském a SEALovském výcviku bývá v instruktážních knihách nazýván motivačním týdnem. Ve skutečnosti je ale známý spíš jako týden pekelný.

Během tohoto pětidenního děsivého mučení odpadne obvykle padesát procent účastníků výcviku. U absolventů má pekelný týden otestovat jejich schopnost překonávat bolest, nepohodlí, nedostatek spánku a silný psychologický nátlak. Pro instruktory znamená chvíle, při nichž mohou zjistit, kdo má srdce i žaludek na to, aby tuto intenzivní a brutální sérii neustálých cvičení zvládl, a kdo to raději vzdá. Často to bývají právě gazely - námořníci, kteří při normálním výcvikovém režimu zvládali plavání či běh přes překážky nejlépe ze všech - které odstupují, jde-li do tuhého. Zato ti obyčejní pěšáci, chlapíci, kteří běželi na chvostu celého mužstva a měli vždy co dělat, aby daný úkol zvládli, pokračují stále dál a dál. Pekelný týden zpravidla přežívají právě tihle prostí námořníci, a ne ladné gazely.

Doložím to příběhem. Byl kdysi jeden urostlý, silný, mladý námořník z Colorada jménem Harold Aschenbrenner, který se chtěl stát žabím mužem. Po nějakém čase byl konečně odeslán do Doplňkového kurzu pro ženijní potápěčské jednotky, jak se to tenkrát nazývalo.

První den v Little Creeku podstoupil Ash základní potápěčský test. Tehdy to znamenalo, že dostal dvě vědra kamení, se kterými měl skočit do padesátimetrového bazénu na jeho hlubším konci. Test měl probíhat tak, že dotyčný skočí s kýbly v ruce do vody, položí je na dno, vynoří se, potopí se pro ně, uchopí je a poplave s nimi tak daleko, jak bude moci, pak je postaví, vynoří se, opět se pro ně potopí a tak pořád dokola, dokud nedorazí na druhý konec bazénu. Cílem bylo prozkoušet odolnost a základní plavecké schopnosti.

Ash popadl své kýble a skočil. Ale místo aby se vynořil, sevřel pevně obě vědra do rukou a odtáhl je před zraky užaslých instruktorů pod vodou až na druhý konec bazénu, aniž by se přitom jedinkrát objevil nad hladinou.

Jeden mrzutý žabí muž, poručík Roy Boehm (jenž vyšel z řad prostých námořníků a později se stal prvním velícím důstojníkem jednotky SEAL 2), si na něj na mělkém konci počkal. "Co si, kurva, myslíte, že děláte?" zeptal se Boehm prskajícího Aschenbrennera, který právě stavěl obě vědra na okraj bazénu. "Já neumím plavat!" pokoušel se vysvětlit Ash.

"A doprdele, my tě tady plavat, kurva, naučíme!" řekl Boehm, veterán z druhé světové války, který předtím, než se stal důstojníkem, býval pomocníkem prvního loďmistra a jemuž přímo pod nohama vystřelilo torpédo. Důstojníci od píky jako on věděli, jak si mají vážit pravých pěšáků, kteří nikdy neházejí flintu do žita. "Vítej v našem zatraceném kurzu!"

"Pánové, před námi je takzvané noční cvičení. To proto, že je noc a vy potřebujete cvičit. Když si budete vést dobře, pobudete si v lese ani ne tři hodiny. Jestli to poděláte, budete v něm ještě zejtra touhle dobou!

Jednotlivé posty se budou měnit. Joe začne na průzkumu, Dagwood bude dělat velitele družstva, Normál jeho zástupce a Mrzout kulometčíka. To se bude v půlhodinových intervalech střídat. V té bojové hře, kterou všichni tak hrozně moc chcete hrát, se budou pravděpodobně brát zajatci, a proto bude muset

každý z vás znát práci všech ostatních." třem z nich jsem dal půldruhého metru dlouhé kusy stavebního dříví, aby je nesli s sebou. Mrzout dostal kus lisované borovice v délce jednoho a tři čtvrtě metru. Všichni čtyři pod tíhou nákladu zaúpěli.

"Tohle jsou vaše zbraně. tři útočný pušky HK-93 a jeden kulomet M60. Ponesete je tak, jako kdyby byly nabitý. Vzpomínáte si, co jsem vám vykládal o palebném prostoru?" Odpovědi mi byly prázdné pohledy. Znovu jsem jim tedy svá slova zopakoval a přidal k tomu špetku Barrettova jazykového koření. "Dneska v noci jsou před vámi tři cíle. Prvním z nich je jasně červená světelná tyč. Druhým je tyč jasně zelená a třetím tyč jasně žlutá. Všechny jsou vidět na deset metrů. Ale ta červená má životnost jenom tři hodiny a zapálil jsem ji už před hodinou a půl, takže byste ji měli radši honem rychle najít!" Učenci stáli přede mnou, šoupali nohama a mávali neobratně rukama se svými dřevěnými "zbraněmi", zatímco já dál vysvětloval, že půjdeme známým terénem a že skutečným cílem tohoto cvičení není ani tak navigace jako spíš naučit se zvládat pohyb ve tmě. Dodal jsem, že budeme postupovat jako "opravdová" pětičlenná hlídka - tímtež způsobem, jaký budeme praktikovat při bojové hře.

"Já vás budu jako krýt zezadu a nebudu vám nic říkat. Všechny rozhodnutí bude dělat velitel družstva, takže když selže on, selžete všichni.

Ještě jedna věc. Chci, abyste tuhle noční hlídku považovali za akci na nepřátelském území. Proto se podle toho taky chovejte!" Ozval se smích. Jenomže já si žádnou legraci nedělal. Nacházeli jsme se právě uprostřed lovecké sezony, což znamenalo, že místní hoši vypouštěli smečky psů na lišky, tetřevi byli venku a my byli dost hluboko v lese na to, aby měli místní sousedé pro nás, tlupu neznámých šašků ve vojenské výstroji, potloukající se kolem jejich domů, nějaké pochopení. Věděl jsem, že mnoho mých sousedů by reagovalo na štěkání svých psů střelbou ze zadního balkonu. To by mělo udržet družstvo ve střehu - a možná to rovněž zapříčiní mokré fleky na několikařících kalhotách.

Vydali jsme se na východ od domu, proplížili se malou roklí a přebrodivili nevelkým potokem. Neuplynulo ještě ani deset minut, když se ozvaly první nářky. Muži fňukali, že mají mokré nohy, že je bolí záda, že je šlehají do tváří větvičky a že je strašná zima. Joe, který ztratil trpělivost jako první, odstrčil muže, který prováděl průzkum, stranou a jako býk se vrátil do houštiny.

Jeho záchvat zuřivosti trval zhruba šest minut. Pak totiž hlasitě prááásk!, které mohlo pocházet jedině z nějaké průrazné pušky přibližně padesát metrů daleko, poslalo mé bažantí družstvo k zemi.

Ozvalo se sborové: "Co se, sakra, děje?!" a "Zatraceně!" Normál se doplazel k místu, kde jsem dřepěl na patách, a hlasitě zašeptal: "Co to, ksakru, bylo?" "To byl jeden z mých sousedů. Děláte tolik rámusu, vy pitomci, že jste ho asi probudili z jeho hlubokého spánku! Ted' vám dává najevo, že se mu to vůbec nelíbí!" "Vy chcete říci, že tam někde jsou ozbrojení lidé?" "Samozřejmě. Tohle je venkov, blbče!" "No nazdar! Vždyť vy nás chcete nechat zabít!" "Když to budete dělat tak, jak jsem vám řekl, tak se to nestane!" Opsal jsem prstem ve vzduchu kruh a přivolal muže blíž k sobě.

"Poslouchejte mě! Máte na sobě maskovací obleky, a proto vás nikdo nevidí. A přitom se pohybujete jako nějaký stádo! Moji sousedi si pak myslí, že jste nějaká vysoká zvěř!" Na okamžik jsem se odmlčel.

"Abyste věděli, vy pitomci, tak tady se vysoká střílí bez nějakých loveckých lístků!" Nechal jsem svá slova patřičně zapůsobit. "Přemejšlejte, zatraceně! Jsme na hlídce. Máte se pohybovat tiše! Aktiva i pasiva našeho úspěchu - čili po vašem SMDCCCH - jsou nepřímou úměrnou hluku, který naděláme! Jasný?" Nastalo sborové přikyvování a souhlasné mumlání.

"No dobře. Ted' vyměníme muže vpředu a tiše vyrazíme!" Do čela se dostal Dagwood. Sledoval jsem ho, jak vklouzl do houštiny. Tenhle chlap vypadal slibně. Pohyboval se opatrně, špičkami nohou zkoumal zem, proplétal se tělem mezi zákrsky a jeho oči neustále těkaly a prohledávaly prostor před ním - třebaže si nebyl docela jistý, co vlastně hledá. Nebyl to sice žádný Metál Watson, můj někdejší průzkumník z družstva Bravo z 2.

čety ve Vietnamu v roce 1967, na civilního vyžírku si však počínal zdatně. Měl ty správné instinkty - jen jsem je musel vyvinout.

Samozřejmě že své druhy zavedl přímo do močálu. Proto byli nyní promáčení a byla jim zima. Dřevěné zbraně se stávaly každým okamžikem těžší a těžší a index jejich utrpení stoupal geometrickou řadou. Žádné hovory jsem jim sice nepovolil, ale ze své zadní pozice jsem slyšel spousty kleteb, uceděných skrz

zaťaté zuby. Červenou tyč jsme přešli o čtyři sta metrů a teprve

pak si Dagwood uvědomil chybnost svého počínání. Aby svůj hřích napravil, obrátil se a šel přímo do bažiny, v níž Joe přišel o jednu botu.

Dobře mu tak. Předtím u večere se mě totiž právě Joe zeptal, proč si tkaničky zavazují místo volných smyček velkými, silnými a pevnými uzly. Vysvětlil jsem mu, že jenom tak mi zůstanou boty na nohou.

"Ale to je plýtvání penězi!" zaskušel jako typický mamonář.

"To znamená, že pokaždé, když si chcete ty boty about, musíte u nich rozřezat tkaničky!" "To je právě ono!" A vyprávěl jsem mu o bojovém výcviku v Panamě, kde se musel mít člověk na pozoru před zhruba metrovou vrstvou mazlavého bláta nebo pohyblivého písku. Popsal jsem mu, jak jsou slabě utažené boty náchylné k padání z nohou, když je člověk vyhozen z letadla v rychlosti dvě stě čtyřicet kilometrů za hodinu.

Při tomto vyprávění jsem se na něj pozorně zadíval. Joe přikyvoval. Jeho hlava sice poskakovala nahoru a dolů, ve skutečnosti mě však nevnímal. Skoro jsem slyšel, jak má slova vycházejí druhým uchem ven a odrážejí se od zdi. _ Doprdle - nepovídám to tady přece kvůli sobě! Joeův postoj připomínal chování jednoho debilního kapitána od jednotek SEAL, se kterým jsem se I!luse! setkával v době před víc než deseti lety, kdy jsem velel Sestce - chlapa, jehož způsoby byly tak odpudivé, že mě ještě teď přivádějí k zuřivosti, třebaže jsem ho už aspoň deset let neviděl.

Idiot, o kterém je řeč, se jmenoval, dejme tomu, Pinckney Prescott III. Toto jméno je dost podobné tomu skutečnému, aniž bych se přitom dopouštěl urážky. Vždycky jsem se však o něm spíš vyjadřoval jako o Růžovém hovňousek. Hovňousek byl osudem předurčen k velkým věcem. Jeho papínek, Hovňousek II., byl čtyřhvězdičkovým admirálem. Stejně tak i jeho prapapínek, Hovňousek I. Lepivý, který byl přilepen k Navy proto, že to byl nezkušený mladší syn z jedné pseudoaristokratické rodiny z Filadelfie.

Podobně jako jeho předkové i náš Hovňousek nastoupil na Annapolis, kde patřil ovšem pouze k průměrným studentům.

Závěrečné zkoušky skládal v roce 1972, tedy příliš pozdě na to, aby odjel do Vietnamu. Aniž by měl jasno v tom, co by chtěl

vlastně dělat, skončil nakonec nějakým záhadným řízením osudu u speciálních složek Navy. Jak dokázal projít základním výcvikem pro potápěče a jednotky SEAL, to nikdo neví. Evidentně však uspěl, neboť v roce 1973 byl odeslán do kalifornského Coronada k 11. čtetě ženijních potápěčů. U této jednotky vydržel téměř rok, pak se vrátil na východ, kde byl zařazen do 22. čety ženijních potápěčů.

Zatímco jiní důstojníci se dožadovali své účasti při přesunech svých podřízených, Hovňousek vždy miloval práci u stolu.

S padákem skákal jednou za čtvrt roku, potápěl se jedinkrát za celé pololetí a střelil jednou za rok, což bylo podle předpisů to nejnutnější minimum. Za víc než dvacet let prošel Hovňousek v Little Creeku, kde měly svůj hlavní stan východní ženijní potápěčské čety a jednotky SEAL, řadou štábních funkcí a poté jeho cesta vedla vzhůru na Velitelství obojživelných jednotek Atlantické flotily v Norfolku a nakonec až do nitra Pentagonu.

Zde si, usazen v bezpečí za stolem, osvojil mistrovství v psaní hlášení plných byrokratických přesmyček. Někde cestou si také vybrousil delikátní umění v oblasti líbání admirálských zadků, aniž by se přitom příliš ušpinil. V době, kdy jsem se stal velitelem šestky, se mu jeho léta plná matení a přetvařování začínala bohatě vyplácet. Podařilo se mu totiž dosáhnout štábního Olympu, neboť se stal komodorem všech speciálních složek Navy na východním pobřeží a byl právě povýšen na kontradmirála. Proslavil se také svými hnidopišskými nařízeními, která byla známá pod názvem "sprdáky". · A tak mi na počátku roku 1981 poslal Hovňousek sprdák za to, že jsem utratil příliš mnoho peněz za tkaničky do bot. Ne, nejedná se o žádný vtip, myslím to naprosto vážně. Mnohoslabičnými slovy jsem tenkrát dostal rozkaz neprodleně svým mužům nařídit, aby si tkaničky zavazovali na smyčky, a nikoli na uzly.

Zavola! jsem tomu laskavému komodorovi nazpátek a svými vlastními výrazovými, kurva, prostředky mu sdělil, kam si ten svůj debilní rozkaz může strčit a co mu provedu s tím jeho zatraceným vychrtlým

těličkem, jestliže něco takového napíše ještě jednou.

Z nějakého důvodu se tento můj přístup našemu brzyadmirálovi Hovňouskovi příliš nezamlouval, a tak se mě snažil dostat

před válečný soud pro pokus o vraždu. Nenáviděl mě. No a co?

At' mi políbí šos - nejdřív si ovšem musí vystát frontu!

S Joem jsem měl větší trpělivost. Probral jsem s ním všechny důvody ještě jednou a vysvětlil mu, že uzly zabraňují padání bot z nohou. Když má člověk na botách pevně utažené uzly, nemohou se mu pak rozvázat jako při smyčkách, je-li po kolena vtažen do mazlavého bahna. Namáhal jsem se zbytečně. I když u něj bylo v hlavě rozsvíceno, nikdo nebyl doma.

Očividně mě neposlouchal. O půl hodiny později jsme z bahna vytáhli jeho botu - samozřejmě se smyčkami. Byla plná bahna. Panečku, to ho bude bolet noha! Když si ji nazouval, stál ke mně sice zády, ale podle úhlu jeho ramen mi bylo jasné, že si na tkaničkách dělá uzly. Lepší pozdě než nikdy.

Když jsme se ve 4.40 vrátili domů se všemi tyčemi v mém batohu, byl jsem potěšený pokrokem, který udělali, třebaže jsem to na sobě nedával znát. Joe přepustil svůj post velitele družstva Mrzoutovi, z něhož se vyklubal pěšák silného a tichého přesvědčení. Joe se stal jeho zástupcem - mužem pro zvláštní úkoly. Dagwood, stejně jako Mrzout, překonával nesnáze potichu. Zatnul zuby, přikrčil se a udělal vše, co mu bylo uloženo. Rád bych býval u něj viděl trochu víc iniciativy, ale zcela mi postačovalo, když jsem od něj na svou otázku uslyšel "ano". Normál stále ještě věnoval spoustu času zbytečnému hloubání nad nepatřičnými problémy, jako například jestli přežijeme dnešní noc. Když jsem ale chytil jakéhosi lesního hada, dokonce si na něj vlastníma rukama sáhl - byť pouze jedním prstem - a kolem jedné hodiny ranní si přestal pořád dokola stěžovat na své mokré nohy.

Jeho zmlknutí mě potěšilo. Já vím, že to vypadá jako nic moc, ale při mé práci se člověk musí umět radovat i z maličkostí. To, že Normál přijal svou situaci, mi napovědělo, že i on dělá pokroky.

Nechal jsem je spát až do čtvrt na sedm. Pak jsem s nimi u kávy stručně probral noční události. Předal jsem jim také několik stránek, které jsem okopíroval z instruktážní knihy pro výcvik jednotek SEAL, na nichž byly vyobrazeny signály v terénu.

"Namísto mluvení budeme používat tohle," oznámil jsem jim.

"Zapamatujte si je. Zkouška začíná v devět nula nula." Než den dospěl ke svému konci, podařilo se nám pokročit dopředu o skutečně velký kus. Před obědem jsme vytvořili rojnici

a procvičovali palebné prostory. Odpoledne jsme strávili přípravou maskování a večer jsme se odebrali ke stromořadí, které obklopovalo můj dům, abychom zaujali první útočnou pozici.

Vytáhl jsem svou zásobu vzduchovek, rozdál oční kryty a sledoval, jak moji svěřenci střílejí na několik papírových kartiček, které jsem připevnil na stromy a pařezy, a přitom se plazí po obvodu trávníku. . Dokonce i Normál pomalu začínal přicházet věcem na chuť.

Začernil si obličej, na hlavu narazil pleteného kulicha a v každé větě používal alespoň jedno sprosté slovo. V noci jsme se pohybovali ve vzdálenosti pětadvaceti metrů od sousedova domu, aniž bychom přitom vzbudili pozornost jeho psa. Právě jsme si o deset metrů dál dávali pětiminutovou pauzu, když vtom jsme zaslechli skřípění dveří. Pak se ven líně vykolébal můj soused, vymočil se z terasy na zem, otřepal se a odšoural zpátky k televizi.

Normál na mě vztyčil oba palce. Nadšený výraz v jeho tváři říkal, že se baví jako nikdy v životě. Aby taky ne. Po pouhých dvaasedmdesáti hodinách už ani nemrkl, když se ze suchého listí vynořil had, přejel mu přes nohu a zmizel ve křoví. "Táhni do hajzlu, sráči!" zamumlal za ním. Když jsem ta slova zaslechl, věděl jsem, že právě došlo k naprostému průlomů.

Pomalou, ale cílevědomě jsem je vedl k přerodu v příslušníka zvláštních složek podobnému tomu, jaký jsem zažil před víc než třemi desítkami let já sám. Zakalil jsem se v bojích ve Vietnamu, kde jsem byl okován na kovadlině z krve a v ohni skutečné ostré palby. Joeovi učenci byli posvěceni před jiným oltářem, vy tvrzeným žářem z jejich nově rozhořelých svalů a ledovým chladem z bahna, ve kterém si právě hráli.

Byli jako hlína v mých rukou, kterou jsem hnětl a formoval do, řekněme, víkendových válečníků.

- První den jsem je naučil, jak si mají hrát s hračkami speciálních jednotek.
- Druhý den se dozvěděli něco o maskování a o tom, jak se mají plazit po břiše, neboť člověk se musí nejprve plazit a pak teprve může jít.
- třetí den studovali plody špionáže a učili se číst znamení země a vod.
- Čtvrtý den odhalovali krásy pastí s výbušninami.
- Pátý den se dozvěděli o výhodách momentu překvapení a zásadách při přípravě léček. A dokonce se naučili nazpaměť definici svého nového umění a na požádání ji dokázali odrecitovat: "Léčka je nenadálý útok, prováděný jednotkou čekající ve skrytém postavení proti pohybujícímu se nebo dočasně stojícímu cíli, pane!"

Když udělali chybu - a chyby také dělali - byli potrestáni, dostali uloženy nucené práce a dali si dvacet, třicet nebo čtyřicet kliků.

A pak přišel večer a po něm ráno šestého dne, tedy okamžik na vytvoření cvičné operace podle mého gusta, abych viděl, jestli dokážou všechno, co se naučili, dát dohromady a fungovat jako bojová jednotka - nebo dokonce jako jednotka s určitou soudržností.

Vypůjčil jsem si proto pět kompletů sad na paintball, což obnášelo poloautomatické paintballové samopaly a pistole, silné ochranné brýle, masky na obličej a tisíce nábojů s oranžovou, třpytivě růžovou, jasně červenou, chromově žlutou, olivově zelenou a tyrkysovou barvou, a vyslal své partyzány do lesů jako pestrobarevný čtyřčlenný tým bojovníků za ztracené iluze.

Jejich úkolem bylo do určité doby nalézt a zneutralizovat objekt velitelství Vietkongu, to jest mě. Přitom se měli pohybovat podle směrnic, což bude vyžadovat uplatnění všech nabytých znalostí v oblasti navigace a hlídkové činnosti. Vysvětlil jsem jim, že je po cestě mohou čekat různá překvapení, takže ať se mají na pozoru před nášlapnými pastmi, minovými poli a dalšími rozmanitými válečnými nástrahami. Dal jsem jim souřadnice prvního kontrolního stanoviště (a na poslední chvíli jim sdělil, že na každém kontrolním stanovišti najdou vždy směry k následující značce), mapy, čtyři vodotěsné vysílačky s mikrofony a sluchátky, a propustil je.

Deset minut poté, co opustili můj dům, jsem se vydal do lesa a začal je stopovat. Zavěsit se na ně mi netrvalo nijak dlouho. Na jednu stranu za sebou sice zanechávali širokou brázdu a spousty zlomených větviček a stop v blátě jejich stopování usnadňovalo, ovšem na druhé straně se na amatéry pohybovali velice dobře, neboť počítali své kroky a měli oči na stopkách.

První značky dosáhli s časovým předstihem. Posunuli souřadnice, sebevědomě se vydali dál a počítali přitom kroky. Přibliž-

ně padesát metrů od značky jsem nastražil malou nášlapnou past - očko s jámou. Dagwood do ní málem vstoupil. Ale jenom málem. Zastavil se, rozhlédl se kolem a zaposlouchal, přesně tak, jak jsem ho to učil. Pak sevřel ruku v pěst a zdvihl paži do úrovně ramene - znamení pro okamžité zastavení. Poté následoval pokyn zaujmout dočasně obranné postavení.

Joe, Mrzout i Normál padli na zem a rozmístili se po obou stranách cesty. Hlavně jejich zbraní přitom přejížděly po křoví ve vzájemně se doplňujících obloucích. S pocitem triumfu jsem zaťal pěsti. Výborně! Dagwood popolezl dopředu a rozhlédl se. Potom se připlížil k Mrzoutovi a pošeptal mu cosi do ucha. Mrzout přikývl. Celé družstvo opatrně mou nástrahu obešlo, počítalo přitom kroky, vrátilo se znovu na cestu a pokračovalo dál. Skvělý výkon mnohem lepší, než jsem očekával.

Další dvě značky se hledaly velice těžko. A tak všechen čas, který čtveřice uspořila, přišel nyní nazmar. To ale bylo jenom dobře, protože při nadcházející bojové hře budou muset počítat s mým odvčným nepřítelem panem Murphym z proslulých Murphyho zákonů. Nastal čas naučit se pracovat i navzdory všudypřítomnému panu Murphymu.

Sledoval jsem, jak procházejí úsekem, na němž jsem zanechal několik viditelných stop. Po krátké poradě s Mrzoutem odvedl Dagwood muže velkým obloukem do houštiny. Drželi se tedy Rogerových zásad a vraceli se obloukem zpátky, aby napadli zezadu toho, kdo je sleduje. Ztraceně - orli mě snad i poslouchali a zapamatovali si to! Zatím si podle mě počínali na jedničku s hvězdičkou.

Když jsem je opouštěl, abych se odebral do svého "vietnamského" bunkru, překonávali právě druhou

řadu nástrah - simulované minové pole, plné IVZ, které bylo na jedné straně ohraničeno dlouhým příkopem posetým hřebíky a na straně druhé skoro dva metry hlubokým močálem s třicetcentimetrovou vrstvou měkkého bláta - a několika tlakovými IVZ - na jeho dně.

Kdyby byli chytří, půjdou tím močálem. Tím se navíc přidají faktory chladu a mokra. Pokud budou opatrní, přežijí. Doufal jsem, že si Joe nezapomněl zavázat boty na uzly.

Mezitím jsem došel k místu léčky. Pečlivě jsem připravil své postavení. Velitelství Vietkongu představovala chatrč, postave-

ná asi metr nad zemí na konci třicet metrů široké mělčiny, která zabíhala zhruba sto metrů do největšího z jezer, ležícího necelé tři kilometry vzdušnou čarou od mého domu. Pro hlídkové manévry se však jednalo o přibližně osmikilometrovou trasu. Polostrůvek byl porostlý řídkou vegetací a lehce vyvýšený, což mi ze zdvižené dřevěné terasy umožňovalo výhled v úhlu dvě stě stupňů.

Jedinou možností, jak by se ke mně mohli dostat na dostřel, bylo použít vodu. Moji suchaři tak budou muset plavat přes jezero nebo kolem výběžku a napadnout mě z kryté zadní strany chatrče.

Podobnou akci jsem podnikl v roce 1967 ve Vietnamu, na ostrově velikosti muškátového ořechu jménem Ilo-no v ústí řeky My Tho, která tudy přes deltu Mekongu protékala do Jihočínského moře. Právě tam jsem náhodou objevil zcela pochopitelnou, jednoduchou strategii, která mi umožnila zabít nespočet vojáků Vietkongu bez jakýchkoli ztrát: přijít k nim zezadu, kdy- .

koli je to jen možné.

Místo toho, abychom na na Ilo připluli po řece ze západu, kde velký, široký kanál vytvářel celou řadu lákavých zákrut, přiměl mě jakýsi primární instinkt příslušníka zvláštních jednotek k tomu, abych na ostrov zaútočil z východu, kam jsem se musel dostat přes kilometry neproniknutelných, vyčerpávajících bažin a trnitého křoví. Měl jsem štěstí. Vietnamci všechny své pasti a léčky nastražili na kanálu pro nepřítele přicházejícího ze západu. Já je tak mohl napadnout zezadu a rozpráshit je.

K čertu s tebou, Charlie! (Charlie = Vietkong - pozn. překl.) A teď jsem chtěl vidět, jak stejné rozhodnutí jako tehdy já dělají v tuto chvíli také Joeovi suchaři. Když přijdou z pevniny, nadělám z nich hamburgery. Pokud ale zaútočí z vody, budou se ke mně moci dostat a ve cvičení zvítězit.

Vytáhl jsem z ledničky jedno z piv, která jsem si v chatrči uschoval, lokl si a začal připevňovat dráty k několika IVZ, která jsem po polostrůvku nastražil. Překontroloval jsem také prázdné plechovky od piva visící na drátech podél vody. Jakýkoli pokus o přežení drátů způsobí plechové řinčení a bude mě tak varovat před útokem z vodní strany. Pak jsem si stáhl černé tričko. Bude trvat ještě alespoň půl hodiny, než se sem dostanou, a já tak mohu využít příležitosti a nachytat trochu bronz. Dopil jsem pivo, otevřel si druhé, zavřel oči a odpočíval.

Z polospánku mě probudilo šlehnutí větviček. Navlékl jsem si tričko, nasadil na oči brýle, zdvihl paintballový samopal, zapnul přívod CO₂ a zasunul do komory náboj. Nalevo ode mě se cosi mihlo. Podělali to a vybrali si útok z pevniny. Joeovi vědátoři jsou kretění a já je za to ztrestám. Kolikrát jsem jim jen říkal, že nekonvenční jednotky jednají tak, jak zní jejich název. Nekonvenčně. Hrubě. Děsivě. Divoce. Nečistě. Teplý markýz z Queensberry, vysvětloval jsem jim, se choval jako dáma a teď je pod drnem.

Bylo načase dát jim za vyučenou. Popadl jsem dálkové ovládání, přehoupl se přes zábradlí na terase a přistál na zemi právě včas, abych zahlédl záblesk hlavně paintballového samopalu, jak mává mým směrem z trsu vysokého kapradí. Odpálil jsem tři "nálože" a sledoval, jak o padesát metrů dál vytryskly gejzíry písku. Doufal jsem, že na vrcholcích min nikdo neležel _ i když jsme nepoužívali skutečnou munici, ubožák, který by se k IVZ dostal příliš blízko, by měl na pár týdnů o modřiny postaráno.

Překulil jsem se doleva a vyslal krátkou dávku, pak se převaHI zpátky a plazil se do krytu pod chatrčí. Dálkové ovládání jsem vzal přitom s sebou a po cestě odpálil další nálož.

Vtom vystrčila hlavu první z mých budoucích obětí. Byl to Mrzout. Viděl jsem jeho bradu a sledoval, jak se snaží zamířit svou paintballovou zbraní. Oči mu divoce létaly zprava doleva - byl dezorientovaný a nemohl mě zachytit.

K čertu s tebou, Mrzoute! Vypálil jsem další dávku a ta se mu tentokrát rozpleskla dočervena přímo na obličej. Odpálil jsem zbytek IVZ, nasadil do samopalu nový zásobník, zařval a vyrazil od chatrče.

Nejlepší obrana je útok, vyděším je frontálním útokem.

A doprdele! Jakmile jsem vylezl zpod chatrče, byl jsem zmalován do duhova. Ty rány barvou ze samopalů kromě jiného také bolely - zítra budu mít pěkné podlitiny.

S řevem se na mě řtili ostatní učenci, ve "válečných tvářích" se jim zračila primitivnost a divokost a z bahnem nasáklé výstroje jim crčela voda.

Zatraceně - šli na mě z obou stran! Výborně, použili Mrzouta jako návnadu! Byl jejich obětním beránkem -lehce postradatelný' Zatímco jsem ztrácel čas opěvováním jejich taktiky, propířili se zadem, napadli mě z boku od vody a postříkali mi zadek.

Padl jsem naznak a zůstal tam ležet jako mrtvola. Kdosi mě střelil za ucho a jasně oranžovou barvou mi tak uštědřil ránu z milosti.

"Chcípni, hajzle!" ozval se Normálův hlas. Z toho maličkého pápěrky se najednou stal chladnokrevný zabiják.

Další zásah do týla mi udeřil hlavou o zem. "Táhni do prdele, sráči! " Podle bot s trojitými uzly, které mi stály u obličeje, jsem poznal, že jsem právě obdržel dárek od Joea.

"K čertu s tebou, pitomče!" zařval Dagwood a střelil mě mezi nohy tyrkysovou barvou, dáváje tak výrazu "modré koule/l nový a bolestivý význam. Přitáhl jsem kolena k sobě, kroutil prsty u nohou a v duchu přísahal, že jim vše jednoho dne vrátím.

"Dobrá, dobrá, vzdávám se!" zaúpěl jsem. "A teď mi řekněte, vy idioti, který z vás moji mrtvolu odnese zpátky do baráku, abysme mohli uspořádat řádnou smuteční hostinu?" "Hovno," prohlásil Mrzout, který stál opodál, "nikam tě nepotáhne! Stáhneme tě z kůže a posadíme tě do rámu! Máš na sobě tolik barvy, že vypadáš jako nějaký zatracený Jackson Pollock! " "Chceš říci jako Jackson Polák? Polib mi prdel, šašku - já jsem Slovák a jsem na to hrdej!" Všichni se zasmáli. Joe přejel zrakem po mé výstroji made in Technicolor. "Říkej si o slovenským původu, co chceš, Dicku, ale teď právě vypadáš spíš jako nějaký zatracený zrušený Čech než cokoli jinýho!"

KAPITOLA 5

První zásada u zvláštních složek ozbrojených sil zní: Nikdy nic nepředpokládej! Nikdy nepředpokládej, že nepřítel na tebe nečeká, aby ti mohl ustřelit hlavu. Kdyby se velící důstojník jednotky SEAL 4 - té jednotky, která v Panamě zaútočila na letiště Hato touto zásadou řídil, nebyli by zřejmě bývali jeho muži rozsekáni Panamci na maděru. Velitel jednotky SEAL 2 Norm Carley první zásadu při této operaci dodržel a jeho akce probíhala víceméně podle plánu. Ten nic nepředpokládal, počítal s každou pitomou eventualitou a jeho důkladnost se mu vyplatila, neboť svůj úkol splnil bez ztráty jediného muže.

Nezáleželo na tom, jestli jsem velel šestičlennému družstvu nebo jednotce o sto padesáti mužích. Nikdy jsem nic nepředpokládal. Vždycky jsem své záměry plánoval tak, jako kdyby vše mělo jít co nejhůř.

Proč? Protože tak už to chodí. Pan Murphy se vždy rád sveze spolu s námi.

Zásada číslo jedna: Nikdy nic nepředpokládat. Setkáte se s tím ještě později.

Druhá zásada u zvláštních složek zní: Ani tomu největšímu blbečkovi nikdy nedávej šance na vyrovnání. V překladu to znamená, že své protivníky musíte zaskočit a nedat jim nikdy příležitost, aby se dostali nad vás, a to jak fyzicky, tak i mentálně či takticky. Jako velitel jednotky SEAL 2 a později SEAL 6 jsem používal všech prostředků, abych dosáhl svého: výhrůžek, zastrasování, opíjení, vydírání - prostě všeho možného. Vzal jsem si toto pravidlo k srdci a uplatňoval je proti svým nepřátelům v ~oji i proti systému Navy, pokud se mi postavil do cesty.

často jsem býval obviňován z toho, že nehraji fér. Přiznávám svou vinu. Ovšem já se vždy domníval, že platí rčení" V lásce a ve válce je dovoleno vše".

To mě přivádí ke třetí a nejdůležitější zásadě speciálních složek: Zvítězit. Ať to stojí cokoli, ale zvítězit.

Když tenkrát v šedesátých letech Roy Boehm, pravý duchovní otec všech jednotek SEAL, naplánoval, navrhl a sestavil první jednotku, tak tento nerudný bývalý zástupce prvního loďmistra žadonil, vypůjčoval si a kradl vše, co musel, jen aby zabezpečil, že jeho muži budou patřičně vybaveni a připraveni na válku. Systém pracoval proti Royovi - a tak ho obešel. Občas šel i rovnou skrz něj a v případě, že to považoval za nutné, za sebou nechával rozbitá těla.

Když jsem já dostal rozkaz vytvořit jednotku SEAL 6, řekl mi Black Jack Morrison: "Dicku, ty

nezklameš!" Jediná správná odpověď, kterou jsem mu v ten okamžik mohl dát, zněla: "Rozkaz, pane!" A nezklamal jsem. Podobně jako Roy, který byl jedním z mých námořních tatů - patronů, i já si našel cestičky, jak systém obejít nebo projít skrz něj.

Abych nezapomněl, je zde ještě jedna, poslední zásada, a sice ta, že neexistují žádná pravidla.

A když jsem nyní všechny tyto zásady aplikoval na aktuální situaci, to znamená na Griffithovu bojovou hru, do níž nám zbývalo pouhých pět dní, uvědomil jsem si, že jsem v rejži.

Pravidlo číslo jedna platilo.. Aby taky ne! Pracoval jsem přece s naprostými zelenáči, s chlápky, kteří to sice mohli myslet dobře, přesto postrádali techniku a ostřílenost pravých nekonvenčních válečníků. třebaže se mi Joe, Dagwood, Normál i Mrzout zamlouvali, nemohl jsem předpokládat, že ve stresových situacích uspějí. Neboli jak už bylo řečeno, nemohl jsem předpokládat nic.

Tím pádem bylo ztraceno pravidlo číslo tři. Bylo jisté, že při současném personálním složení je vítězství zhola nemožné.

Zbývala tedy pravidla číslo dvě a čtyři. Abych je mohl uplatnit, Povolal jsem na Pomoc jednoho Pomocného strojníka první třídy, jehož budu nazývat Stevie Wonder.

Stevie Wonder jsem mu říkal proto, že vždycky nosil přes své střelecké brýle pásku na oko v barvě jantarové, nachové nebo kouřové, a to Podle nálady. Míval také neustále ztuhlou šíjí a díky tomu otáčel hlavou do stran značně křečovitě. Tím vznikala docela obstojná imitace..., ano správně, Stevieho Wondera. Steviemu je něco přes třicet let a je to bývalý štábní seržant námořní pěchoty, který se, znuděn civilním životem a unaven z předvádění karate všelijakým idiotům" dal do služeb Navy.

Šíji měl permanentně ztuhlou proto, že při jedné z oněch devadesátidenních utajených akcí v týlu někde v Severním Vietnamu nebo Laosu či Kambodži pod ním vybuchl celý kopec. Měl tenkrát tu smůlu, že jako sedmnáctiletý svobodník u průzkumné čety nemohl nabídnout nic jiného, než že se dobrovolně stane obětí beránkem. Přesto ho ale zabíjení šikmookých natolik bavilo, že nikdy neposkytl svým zlomeninám a střepinám dost času na to, aby se řádně zahojily.

Před třemi týdny se mu jedna z menších střepin uvolnila z krčního svalstva, namířila si to na západ a vylezla ven spodní stranou levé oční jamky. Ten kluk si nejdřív myslel, že je to jen nějaká hrozná kocovina, což něco vypovídá o jeho životním stylu.

Wonder pro mě poprvé pracoval v době, kdy jsem vedl rudou buňku. Když jsem ho objevil, byl pomocníkem strojníka druhé třídy a přidělen k ostraze Pentagonu. Já tehdy na uniformě nosil čtyři proužky, ale Stevie se ke mně choval tak, jako kdybych byl nějaký velitel družstva, což obnášelo všelijaká jasná slova a složité spletnice světského výraziva. prostě můj typ člověka. A tak jsem ho. opil, unesl z jeho funkce a našel mu místo.

u Buňky, kam přesně zapadl mezi ostatní umouněnce.

Příslušníci jednotek SEAL se obvykle chovají ke každému, kdo si nevysloužil budweiser, tedy trojzubec, který nosí vlevo na prsou na své uniformě všichni žabí muži, značně podezřívavě.

Mým střelcům trvalo. zhruba týden, než si na Wondera zvykli. Pomáhal mu v tom i jeho. šířavý - Podle některých jen zpoza šířavý - humor a stejně tak i jeho. schopnosti ohledně pití piva.

Svou váhu měla i skutečnost, že už zabil v boji i mimo. něj víc lidí než kdokoli jiný v Buňce kromě mě.

Ukázalo. se také, že jeho. přítomnost může být pro. nás opravdu přínosem. Po. své kariéře u námořní pěchoty totiž Wonder sloužil na jaderných Ponorkách a díky tomu uměl mluvit tím správným jazykem, Což se projevilo ve chvíli, kdy jsme pronikli na Ponorkovou základnu v Grotonu. Měl ještě i jiné zkušenosti nad rámec svého. povolání, neboť dokázal předvádět špinavé zákulisní triky chlapcům z NSA a strávil nějaký čas s hochy ze stanice Vint Hm v Manassasu, kde odchytávali černé vysílačky.

Byl to správný loupežník a divoký výtržník, a jestliže došlo někde mimo Subiku k nějaké rvačce, nebo jestliže na vás někde v Bejrútu střelili teroristé z Hizballáhu, nechtěli jste na krytí svých zad nikoho jiného. než toho Wonderovic kluka s jeho skvěle ovládanou zbraní.

Ano., Wonder je pevný jako. skála a neobvyčejně schopný. Není jeho. chybou, že vypadá tak, jak vypadá.

Na vrchním velitelství Navy působil stále ještě v činné službě, a tak mu trvalo. dvě hodiny, než se na svou

tajnou práci vykašlal, nechal si schválit deset dní dovolené a přihasil si to na mé Panství. Pak jsme seděli na terase a věnovali se kartonům s šesti vepřovými konzervami - to je mariňácký výraz pro pivo. Wonder přitom odstřeloval prázdné plechovky pryč svým věrným browningem. Vysvětlil jsem mu svůj problém.

Wonder se poškrábal na bradě, dopil své pivo. a vyprázdnil směrem dolů další zásobník. "Sakra, člověče, vždyť je to jednoduchý! Podvádět!" Už chápete, proč ho mám tak rád? Naznačil jsem plechovkou přípitek. "To je přesně můj názor!" Stevie se zaklonil, zdvihl přední nohy své židle nějakých patnáct centimetru nad zem a zhruba půl minuty o mém dilematu uvažoval. Poté nechal židli s žuchnutím dopadnout nazpět. "Potřebuješ si někam schovat pár věcíček, abys po nich moh v případě potřeby sáhnout." "To jsem taky zamejšlel." "Pořád zapomínám, že ty nejses tak blbej, jak vypadáš!" Usmál se na mě a jeho červené oči mi prozradily, že minulou noc zcela určitě netrávil sám. "Pak budeš potřebovat někoho venku, kdo bude na příjmu a bude mít s sebou patřičný nádobíčko. Tím pádem bude zaručeno, že když se dostaneš do potíží - a protože tě znám, tak vím, že se do nich dostaneš - tak tady bude někdo, kdo ten tvůj ubohej zadek vytáhne z bryndy ven." "Napadá tě někdo, kdo by se na tuhle funkci hodil?" Wonderova hlava opsala svůj příznačný pomalý půlkruh. On sám neříkal nic a jenom se uchechtával.

To odpoledne jsme se vydali na nákup na stanici Vint Hm.

Stanice leží od Divokého panství za hřebenem, na druhé straně řeky a po silnici, která se jakoby vrací na Quantico, dál nahoru.

Pro nezasevěného pozorovatele to bylo jen další armádní stanoviště. Ale při pozornějším pohledu skrz trojitě barikády s ostnatým drátem, které stály za proviantními sklady, byste nalevo od ošetřovny a přičně od jídelny a dalších nesourodých stavení spatřili víc strašidel, než kolik jich můžete vidět o Halloweenu. Protože tam, za bariérou č. 3, se nachází tajný zpravodajský objekt NRO - Národního průzkumného úřadu (angl. National Reconnaissance Office - zřízen 25. srpna 1960 s úkolem uskutečňovat a koordinovat rozvoj satelitů a provádět akce pro zpravodajské kruhy USA - pozn. překl.). NRO je složka, která řídí všechny ty naše špiónážní družice typu KH, Lacrosse a VELA. Ze to zní jako nějaká špiónská hatmatilka? Dovolte, abych vám to přeložil. Satelity KH řady 11 a 12 spojují technologii LASP (Low Altitude Surveillance Platform - Sledování cíle při použití malých výšek) s počítačovým zpracováním obrazu a infračervenými paprsky. Lacrossy dokážou proniknout hustou vrstvou mraků a využívají termálního obrazu. Družice VELA se zaměřují na jaderná zařízení. Velící důstojník této složky - jednalo se o chlápka jménem Ulysses Robinson, kterého na tříleté dočasné působení v této funkci vyslala z Ft. Meadu NSA - sedí za trojitými zamčenými dveřmi v pavilonu C ve čtvrtém patře Pentagonu. Ale Ulysses řídí také tři opěrné body v oblasti kolem hlavního města: první z nich se nachází na letecké základně Bolling, druhý u Dahlgrenu ve Virginii a třetím je stanice Vint Hill.

NRO nějakým záhadným způsobem dokáže utratit za rok přes pět miliard dolarů a tato suma, pokud o tom náhodou nevíte, představuje ve federálním rozpočtu tu největší položku pro jednu zpravodajskou službu. Větší, než jakou ubírá z celkové částky devětadvaceti miliard, které za každodenní získávání zpravodajských informací utratíme, sama CIA. Větší, než jakou dostává DIA, naše obranné zpravodajství. Dokonce větší, než...

no, myslím, že už máte určitou představu, a navíc to místo, o kterém se chci dál zmínit, podléhá pořád ještě utajení.

Robinson řídil to, co je v branži známo pod pojmem hardwarové vybavení. To znamená, že NRO sleduje navrhování, konstrukci a vypouštění satelitů. Rovněž je také tajně pozoruje, a to prostřednictvím Satelitního řídicího stanoviště v kalifornském Sunnyvale a osmi dalších monitorovacích stanic po celém světě. Pomocí sítí typu SDS neboli Satelitního datového systému získává NRO informace, které pak předává NSA, DIA, CIA či dalšímu pultu organizací z tohoto abecedního guláše, jejichž telefonní čísla nenajdete v žádném seznamu.

Informace, které NRO shromažďuje, mohou mít podobu COMINTu a SIGINTu (COMmunications, SIGnals INTelligence - Komunikační, Signálová špiónáž), což jsou jen vznešené názvy pro elektronický odposlech, ELINTu, což je zkratka pro elektronickou špiónáž (ELectronic INTelligence), nebo jsou

sesbírány z nekomunikačního elektromagnetického záření či mají podobu vizuální - infračervené snímky, fotografie, analogové teleskopické snímky, počítačově upravené laserové údaje a obrazy z radaru. Jejich družice umí proniknout vrstvami mraků i přízemními mlhami; dokážou odlišit hadrové makety nákladňáků od skutečných vozů; poskytují čisté obrázky státních poznávacích značek aut ze vzdálenosti víc než 35 kilometrů. Například když jsem počátkem roku 1982 vedl jednotku SEAL 6 do jedné tajné akce v Libyi, jeden za satelitů NRO, typ Lacrosse - Ha/3fl, sériové označení 153296/Zulu, poskytl v reálném čase řediteli CIA Williamu Caseyovi obrázek můj a mých jedenácti střelců na zemi v okamžiku, kdy jsme zlikvidovali šest lidí spících ve třech stanech a třicet libyjských vojáků, kteří je střežili. Naše primární cíle, dva irští nacionalisté, jedna žena ze Západního Německa, jeden Izraelec a dva Italové, tehdy totiž na tomto místě nacvičovali vražedný útok, který měl být veden proti prezidentu Ronaldu Reaganovi.

Lidé, které jsme zabili, byli do jednoho profesionálními zabijáky, které libyjský vůdce Muḥammad Kaddáfí naverboval a jimž každému zaplatil víc než milion dolarů za jeho služby. Casey pak mohl vidět, jak jim uštedřujeme ránu jistoty, sbíráme mrtvým otisky prstů, vyrábíme polaroidové snímky pro účely dokumentace a nakonec místo opouštíme na palubě letadla s krátkou vzletovou a přistávací dráhou, které patřilo naší podpůrné skupině ze 160. akční jednotky z letky pro zvláštní účely ve Ft.

Campbellu, stát Kentucky.

Kam tím mířím? K tomu, že pokud chcete to nejmodernější komunikační vybavení, tak NRO je to nejlepší místo, kde můžete začít hledat. Bohužel, já osobně jsem ve Vint Hillu persona non grata. Jistě, jednou za měsíc se tam zastavím, abych nakoupil potraviny nebo navštívil místního felčara či zubaře, ale nikdy se nedostanu za armádní část stanoviště.

Naštěstí je Wonder, jehož práce na vrchním velitelství Navy je tajná (ani mně neřekne, co tam vlastně dělá. "Mohl bych," prohlásil jednou, "ale pak bych tě musel zabít"), s několika špióny zpoza bariéry č. 3 kamarád. Vzal si k ruce telefon a o půl hodiny později se již zdi Jericha zhroutily a my se vydali na nákup.

Když nastával večer, odváželi jsme na Panství kolem půldruhého metráku vybavení. Vypůjčili jsme si komunikační systém s půlmetrovou parabolou, vysokofrekvenčním vysílačem, digitalizovaným scramblerem a dvěma kapesními transceivery, které vypadaly úplně přesně jako celulární telefony. Vzali jsme s sebou také multifrekvenční scanner, pár dalších kousků z oblasti elektronického kouzelnictví a dále hromadu zařízení pro noční vidění, šest krabic nejružnějších výbušnin - to díky jednomu seržantovi ze zvláštních jednotek, kterého jsem znal z roku 1979, kdy jsme se spolu podíleli na přípravě operace k osvobození rukojmích v Teheránu - mezi nimiž byly jak rakety k ohňostroji, tak i C-4, kouřové granáty M80, odpalovací zařízení M1, dělostřelecké simulátory a cvičné miny typu Claymore. Já přibalil ještě tlakové destičky pro nášlapné miny, nástražné dráty, roznětky, časovače a detonátory.

Hra na válku měla začít v pátek v 18.00. Dnes bylo pondělí, 17.35 hodin. To nám dávalo jen něco přes devadesát šest hodin na přípravu našeho zázraku. Během následujících osmačtyřiceti hodin vytvoříme spolu s Wonderem základnu pro jeho akce ve vzdálenosti jen několika kilometrů od Griffithova pozemku. Jakmile se Wonder zařídí, pronikneme potají na pozemek a poschováváme tam pár našich válečných hraček.

Byl bych býval rád podnikl jednu či dvě tajné výpravy do Griffithova domu, neboť by tam byl pravděpodobně k nalezení cenný špiónážní materiál, na to ale není čas. Správné vloupání, provedené tak, aniž by o vašem příchodu a odchodu měl dotyčný vůbec ponětí, si vyžaduje určitou dobu, nejedná se o žádné dílo okamžiku. A tak návštěva Griffithova domu nepřipadala prozatím v úvahu.

Ani v nejmenším jsem netušil, jak by pravidla oné bojové hry měla vlastně vypadat. V podstatě lze jít dvěma cestami. První z nich je rozdělení na Červenou a Modrou jednotku. Tímto způsobem jsme si hráli s 8. četou v Panamě, předtím než jsem odjel podruhé do Vietnamu. Při této podobě hry soutěží obě družstva proti sobě. Druhou možností je dobývání vlajky, kdy družstva postupují po vytyčené trase a bojují proti času. V sázce bylo mnoho - jak pro Joea, tak i pro mě. A tak jsem nechtěl ponechat nic

náhodě - ať se bude při hře dít cokoliv, já budu připraven.

Z topografických map, které jsem vytáhl ze svých složek, jsem zjistil, že Hustings, Griffithův pozemek o rozloze 1 012 hektarů, leží pět kilometrů na sever od silnice číslo 50, která vede z Washingtonu přibližně na západ do Winchesteru, a to přes některé z nejkrásnějších (a také nejdražších) pozemků na východním pobřeží. Griffithovo panství leželo zhruba ve dvou třetinách cesty z malého městečka jménem Upperville a jiného, ještě menšího městečka s názvem Paříž, přesně v srdci virginské exkluzivní lovecké oblasti. O tři kilometry po dálnici dál se nacházel rozlehlý pozemek Pamelý Harrimanové, na němž prý prezident trávil příležitostné soukromé víkendy, zatímco jeho manželka zůstávala v Little Rocku na návštěvě u své matky. Po patnáctiminutové jízdě dolů po silnici číslo 50 a poté po vedlejší cestě nahoru byste narazili na pseudoplantážnický dům, který kdysi spolu se dvěma a půl hektary půdy vlastnil odpadlík z CIA Edwin Wilson. Na bližší straně k Middleburgu ležel stohektarový pozemek s domem, který CIA stále ještě využívala ke konspiračním účelům. Jistý ctihodný zástupce ředitele tak měl bezpečný úkryt, do něhož se mohl uchýlit pokaždé, když se potřeboval "uvolnit ze stresu" se svou sekretářkou. . Pak jsem ze své sbírky vytáhl topografickou mapu loudonského okresu v měřítku 1:25 000 a začal celou oblast zkoumat.

Ze silnice číslo 50 se zabočí doleva na asfaltovou okresní silnici směrem na Blue Ridge Mountains a projede se předhůřím, přerušovaným pastvinami a potokem. Po pěti kilometrech se narazí na užší polní cestu, na křižovatce zabočí prudce doleva, vyšplhá vpravo na dlážděný asfalt a ujede další dva kilometry. Zde se zatočí prudce doleva na makadamovou vedlejší cestu, přejede přes sto let starý dřevěný most - na mapě byla u každého jeho konce vyobrazena značka historického místa - který se tyčí nad čímsi, co se podobá starému mlýnskému náhonu. V tu chvíli člověk narazí na půl kilometru dlouhou příjezdovou cestu, která vede zřejmě k hlavní budově.

Naložili jsme spolu se Steviem jeho masivní nákladák, zakryli náklad plachtou a zamířili na sever k Middleburgu. Jako velitelské stanoviště jsem pro něj vybral hostinec 1763, který ležel při silnici č. 50, jižně od Griffithova pozemku. Tento zájezdní hostinec, jehož vlastníkem byl kdysi i George Washington, se rozkládal na úžasných dvou hektarech. Navíc měl restauraci s tou nejlepší německou kuchyní v celém státě.

Jeho majitelé, společenští manželé Kirchnerovi, byli také velkými příznivci amerického vojenství. Uvnitř se na stěnách od hlavního vchodu přes chodbu až po jídelnu skvěly zarámované olejomalby významných amerických generálů z dob druhé světové války - Ikea, Pattona, Marshalla, MacArthura i Bradleaye. Kromě nich zde visel i zbrusu nový portrét "Medvěda" Schwarzkopfa, hrdiny operace Pouštní bouře. Cesta z Panství do hostince trvala téměř pětadesát minut.

Když jsme dorazili na místo, přivítal nás jako první starý černý labrador Leroy, který si s Wonderem okamžitě padl do oka. Za sedm nocí v chatce pro novomanžele jsem majitelům předem zaplatili 500 dolarů. Chatka - jedná se vlastně o dvoupokojové apartmá, vybudované ve staré stodole - stojí asi tři sta metrů za hostincem na cestě do kopce a je ukryta v hájku stoletých dubů.

Místo je tedy tiché, v ústraní a ze silnice naprosto neviditelné.

Tím pádem nikdo nezpozoruje naši satelitní parabolu ani další elektronické vybavení.

Při počítání zlatáků jsem krátce pohovořil s Utou a Donem, majiteli hostince.

Když Wonder, vtipný jako vždy, zaslechl, jak se ptám na novomanželskou chatku, zapištěl: "Přeneses mě přes práh, zlatíčko?" "Nepřenesu, blbečku," odpověděl jsem sladce. "Místo toho ti stáhnou ty tvoje posraný nosní dírky přes uši, vrazím hlavu do zadku a vykopnu tě z těch zatracenejch dveří padesát metrů daleko!" Uta se rozehtala. „vy jste byl někdy u Navy?" zeptala se mě.

„0-5 ve výslužbě. Jak jste to poznala?" "Náš vrchní správce je bývalým velitelem družstva. Mluvíte přesně jako on." To zase vyvolalo úsměv na mé tváři.

"Co vás přivádí do našeho lesního sídla?" otázal se Don.

"Chceme tady udělat takový nenápadný průzkum," odpověděl jsem vyhýbavě a vysvětlil, že Stevie tady bude zůstat přes týden, zatímco já budu jezdit jen na otočku.

Konverzace vesele plynula a já mezitím prozkoumával bar.

Velice mě potěšilo, když jsem zjistil, že zde podávají točené pivo Dortmund Union. Tato značka mi zachutnala díky generálu Rickymu Wegenerovi, veliteli německé protiteroristické jednotky Grenzschutzgruppe-9 neboli GSG-9. Na počátku osmdesátých let uspořádala tato jednotka spolu s jednotkou SEAL 6 v Evropě několik společných cvičení. Herr General Ricky mě zasvětil do dvou pro mě nových tajů: pancéřovaných taktických džípů od firmy Mercedes a piva Dortmund Union. "Uto, mohla byste nám dát, prosím, dva dortmundy?" požádal jsem a mávl rukou směrem k pipě. Pivo bylo chladné a osvěžující - pravé německé točené. Rychle jsme s Wonderem vyprázdnili sklenice a objednali si přidavek.

"Človče, to je dobrotka!" pochvaloval si Wonder a mlaskal.

Otřel jsem si pěnu z vousů a přikývl. "Možná byste měla objednat sud navíc, Uto," prohlásil jsem a ukázal palcem na dortmundské, "protože my tohle budeme pít rovnou po galonech!" Na Utině tváři se objevil širokánský úsměv. „Jawohl, Herr Fregattenkapitan!" odvětila. "Hned to zařídím!"

Ve středu o půlnoci jsme již měli za sebou několik pašeráckých výprav, při nichž jsme za sebou zanechali část našich věcíček. Hustings tvořilo pouze necelých šest kilometrů pastvin, luk .

a lesů. území se táhlo od úpatí Blue Ridge Mountains, kde turisté překračovali Appalačskou stezku, přes řadu hustých lesů až k loukám a pastvinám pro Griffithův čistokrevný dobytek, arabské jezdecké koně a poníky na pólo. Pozemek byl z východní i západní strany ohraničen asfaltovou silnicí o dvou pruzích, která vedla kolmo ze silnice číslo 50 .

do Blue Ridge. Ze severozápadu k jihovýchodu ho přetínala malá říčka a z jihozápadu na sever dlážděná okresní silnice, čímž byla celá oblast rozdělena do čtyř zhruba stejně velikých kvadrantů.

Pojmenoval jsem je Alfa, Bravo, Charlie a Delta, přičemž první z nich ležel na šesti hodinách a byl to ten, ve kterém se nacházela hlavní budova.

Poté jsme provedli ještě podrobnější dělení, k němuž jsme využili souřadnic na mapě, které vedly ze severu na jih a ze západu na východ. Díky tomu mohu Wonderovi zavolat a sdělit mu, že se nacházím například na Charlie 16/10 nebo Delta 20/21. On pak bude schopen určit mou polohu na stovky metrů. Jelikož jsme neměli tušení, kde a jak bude ona hra probíhat, poschovávali jsme čtyřnásobné objemy zásob. Ať se družstvo ze SNT vyskytne kdekoli, vždycky se budeme moci ke svým prima hračkám dostat během několika minut.

Ve čtvrtek časně ráno jsem zavolał Joeovi a navrhl společné shromáždění všech zúčastněných ještě předtím, než se sejdeme na oficiálním zahájení v Griffithově domě. O Wonderovi ani o našich loupežných výpravách na Griffithův pozemek jsem se nezmínil. Nebyl důvod, proč by měl vědět, že máme v rukou ještě nějaké trumfy. Dohodli jsme se, že si dáme dostaveníčko v pátek v 15.00 v kavárně Schovaný kůň, což byl jeden útulný podnik v Middleburgu, a poté se kolektivně přesuneme ke Griffithovi. Připomněl jsem mu, aby si nezapomněl vzít náhradní tkaničky do bot, a on mě na oplátku upozornil, že si mám vzít oblek.

Naše pětice přijela na Hustings v jakési civilní verzi armádního hummeru, který si Joe speciálně pro tuto příležitost vypůjčil.

Já jsem chtěl k tomuto výletu použít Steviův nákladák - takže bychom při příjezdu vypadali jako banda iránských teroristů

ale Joe trval na tom, že musíme přijet elegantně oblečení a po patřičném jakoby vojenském způsobu. Během té čtvrt hodinové cesty jsem své učence nechával přeřikávat coby válečnou mantru Rogerovy pokyny pro jeho Rangers z 18. století.

Měl jsem na sobě svůj nejlepší oblek - dvouřadový, z šedivého flanelu - a bílou košili. Vlasy jsem si vzadu svázel černou stužkou. Byl jsem rád, že Joe na tomto formálním oblečení trval, neboť když jsme přešli dřevěný most přes starý mlýnský náhon, zabočili prudce doprava a najeli na šterkovou příjezdovou cestu, všiml jsem si, že za námi jedou dvě černé limuzíny s diplomatickými poznávacími značkami. Vypadalo to tudíž na víkend ve velkém stylu a s velkými zvířaty a já z dob svého působení ve funkci námořního ataše v Phnompenhu věděl, že diplošaškové dávají raději přednost společnosti lidí v oblecích než společnosti dobrodruhů v tričkách a sandálech.

V době, kdy jsme zaparkovali před domem, se již začínalo stmívat, takže jsme nemohli postřehnout onu

šíři pečlivě upravené půdy, která se táhla nějakých sto metrů do všech stran. Ale už samotný dům, osvětlený desítkami nenápadných svítidel, působil dostatečně impozantním dojmem.

Při vykládání zavazadel jsem si ho lépe prohlédl. Střed celé stavby tvořilo kamenné stavení, nad jehož dveřmi se skvěl nápis "The Hustings" a datum 1788. Napravo stála dřevěná přístavba, pocházející, soudě podle slohu, zřejmě z devatenáctého století. Kamenná přístavba nalevo byla chodbou spojena s hlavní budovou. Najednou před námi jakoby ze země vyrostla trojice lokajů, odehnala nás od zavazadel, připevnila na ně hotelové štítky, předala Joeovi lístečky a začala naše věci odnášet pryč.

"Svá zavazadla naleznete ve svých pokojích, pánové," oznámil dvorní angličtinou lokaj č. 1. "Prosím, následujte Cedrika do přijímacího salonu, kde vás očekává pan Griffith." Joe přikývl a naše pětice se vydala do domu. Za námi se mezitím vynořila další várka sluhů, aby přivítala osazenstvo černých limuzín. Prošli jsme vstupní halou a pokračovali dál chodbou s borovicovým obložením a zřejmě starožitnými orientálními koberečky. Po ní následovala úzká chodbička, olemovaná záramovanými francouzskými válečnými grafikami z osmnáctého století. Po necelých deseti metrech jsme se ocitli v obrovském klenutém průchodu.

Za ním stálo masivní atrium, které bylo vestavěno do starého koloniálního domu. Bylo dobrých padesát metrů široké a dvacet metrů dlouhé, se sedm metru vysokými skleněnými stěnami. Celý rozlehlý prostor byl rozdělen do jednotlivých zábavních a jídelních koutů řadou mramorových podstavců, na nichž byla vystavena středověká brnění. .

Vnější cihlová zeď původní stavby vypadala jako opískovaná a visela z ní úžasná sbírka střelných zbraní z období revoluce. Základ pro velký jídelní stul tvořilo dělo z dob občanské války, pohovky po stranách lemovaly staré minomety. Skrz okno v atriu jsem mohl vidět expozici amerických a německých tanků z druhé světové války, příhodně osvětlenou skrytými reflektory.

Uvnitř nás už čekal Grant Griffith. Po celá léta jsem vídával jeho tvář v různých televizních zpravodajských pořadech i v novinách. Kdykoli se média zabývala vojenskou otázkou, pokaždé přitom citovala Granta Griffitha. Byl pro to dobrý důvod. Griffith totiž pracoval za Lyndona Johnsona jako ministr obrany a vedl si v této funkci natolik zdatně, že když poté vyhrál prezidentské volby Richard Nixon, požádal Griffitha, který si v té době právě otevřel svou vlastní právnickou firmu, aby mu radil v otázkách obrany také.

Od té doby si pak každá vláda, ať už republikánská, nebo demokratická, vyžadovala Griffithovy rady v oblasti bezpečnostní politiky. Gerald Ford ho ustanovil do čela výboru pro politiku s Vietnamem. Pro Jimmyho Cartera pracoval na usmíření veteránských spolku, když chtěl tento prezident vyhlásit amnestii pro ty, kteří se vyhnuli odvodům v době války ve Vietnamu.

Ronald Reagan ho jmenoval předsedou skupiny, která se zabývala vývojem SDI (Strategie Defense Initiative = Strategická obranná iniciativa - vojenský program USA z 80 let, v jehož rámci se počítalo i s variantou tzv. hvězdných válek - pozn. překl.), za George Bushe podnikal tajné cesty do zahraničí, na nichž obstarával potřebnou vojenskou i politickou podporu pro operace Pouštní štít a Pouštní bouře. Vedle svých polooficiálních pověření pracoval Griffith ještě jako právník a lobbista pro vojenskoprůmyslový komplex, jak toto národohospodářské odvětví nazval prezident Dwight D. Eisenhower.

Pouze současný prezident, který ve svém volebním programu sliboval, že se ve své vládě zbaví vlivových struktur a bumerangového efektu ve státní správě i průmyslu, Griffitha ze své Oválné pracovny vykázal. A teď tu stál přede mnou z masa a kostí a jeho osmahlou, podlézavou tvář zdobil široký vřelý úsměv. Musel jsem uznat, že snímky nebo záběry z médií ho zcela nevystihovaly. Byl vysoký, štíhlý - dokonce až vyzáblý - a měl vznešeně bílé vlasy. Zabarvení jeho pleti prozrazovalo, že si buď udělal někde v domě vlastní solárium, anebo tráví tři dny týdně v Puerto Vallarta.

Griffithovo obočí bylo stejně husté jako kdysi Brežněvovo, až na to, že jeho barva byla čistě sněhobílá, což se zvláště vyjímal proti ořechově zbarvenému čelu a dávalo vyniknout jasně modrým očím.

Zamával na nás dlouhýma aristokratickýma rukama, na jejichž konci se skvěly dokonale upravené nehty, které byly, jak jsem ze vzdálenosti pěti metrů viděl, naleštěné a nalakované. Na růžové pravačce se třeptil starožitný prsten z římské éry.

Ze je starodávny i že pochází z Říma, jsem věděl proto, že jsem se o tom dočetl při svých průzkumech jeho osoby. Tento prsten kdysi patřil Juliu Caesarovi a stál víc, než kolik činí státní dluh většiny zemí třetího (a několika druhého) světa.

Griffith byl oblečen po způsobu, jaký si mohou dovolit pouze bohatí. Měl na sobě na zakázku vyrobený oblek (to, že se jedná o oblek šitý na zakázku, jsem zjistil díky rozepnutým posledním dvěma knoflíčkům na rukávu saka) tmavě šedé barvy, který byl na loktech a klopách jemně ošoupaný. Z Anglie pocházely rovněž i jeho košile a kravata. Košile měla široké rudé, modré, zelené a černé proužky, velký límec a naškrobené francouzské manžety, které pohromadě držely malinké zlaté uzlíky. Kravata, nemoderně úzká, byla poseta černými tečkami. Černé boty z nejlepší kozí kůže měly měkkou patinu od jemného leštění a byly dokonale nablýskané, což neodpovídalo Griffithovu stylu.

Já si svůj díl podobné zábavy už dosytosti užil. Když jsem pracoval jako námořní ataše v Phnompenhu, pořádal jsem pravidelně diplomatické recepce a v době, kdy jsem velel jednotce SEAL 2, to bývaly zase dýchánky u nás doma. Za ty nes četné recepce, které pořádala celá škála osobností, do níž patřili výrobci zbraní, obchodníci, spolky z Navy, různé kluby i společnosti, jsem spořádal stovky večeří, vypil pravděpodobně desítky tisíc koktejlů a sežvýkal několik tun občerstvení.

Nic z toho mě však dostatečně nepřipravilo na opulentnost Griffithova domova ani na vznešenost jeho stylu. Nebyl to prostě faktor mých životních zkušeností.

Griffith napráhl ruku směrem k Joeovi. "Jsem potěšen vaší Účastí," prohlásil. Hlas měl stejně pěstěný jako své nehty.

„Jsme šťastní, že můžeme být u vás, pane Griffithi," řekl Joe.

"Grante. říkejte mi Grante, prosím. A kohopak jste si to přivedl s sebou?" Joe představil své družstvo a mne si přitom ponechal až nakonec. Pozoroval jsem Griffithovy oči. U mého jména zamžikaly.

"Vy jste napsal Profesionálního válečníka!" poznamenal. "A byl jste v šedesáti minutách!" "Ano, to jsem já." "Skvělá kniha. Vynikající příběhy. Ale na konci jste vybuchl, vidíte? Navy vás dostala." "Někteří lidé si to myslí." Zabuřel. "Něco jste si odkroutil, že?" "Rok v Petersburgu." "A víte proč?"

"Poslouchám." "Protože jste měl špatného právníka," odpověděl s křivým úsměvem na tváři Griffith.

"Měl jste přijít za mnou!" "Možná. Ale vás jsem si nemohl dovolit, alespoň podle toho, co jsem slyšel."

"Někdy se stává, že si případ, který mě zajímá, vezmu jen tak, pro bono." "Kdybych to byl býval věděl, tak bych vám byl zavolal - a ušetřil si tak dvě stě papírů." "Nemluvě o roku vězení, co, veliteli?" Pak natáhl ruku a stiskl mi bicepsy. "Pořád ještě ve formě, jak vidím. To je dobře." Odmlčel se a majetnický se rozhlédl kolem sebe. Podle výrazu v jeho očích bylo možno usuzovat, že to, co vidí, ho skutečně těší. Ruku měl pořád na mém bicepsu. To mě znervózňovalo.

Nemám rád, když se mě dotýkají muži, které neznám.

Griffithovi to bylo evidentně jedno. "Zavolejte mi někdy, nebo se u mě zastavte. Mám na 4-E spoustu přátel," použil pentagonské zkratky pro řadu pracoven ve čtvrtém patře v pavilonu E s výhledem na řeku, v nichž sídlí tajemník pro námořnictvo, velitel námořních operací a většina jeho zástupců. "Možná bych vám mohl pomoci urovnat vaše vztahy s Navy."

Poté ze mě sundal svou patricijskou ruku a obrátil se k Joeovi. "Chovejte se tu, prosím, jako doma," vybídl nás laskavě. "Jíst budeme o půl osmé. Cvičení je o půlnoci, brífink je v jedenáct." "Ten brífink budete dělat vy?" otázel jsem se.

"Bože, to ne!" Husté obočí sebou krátce zaškubalo. "Povede ho major Brannigan." Jeho hlava se nevýrazně pohnula doprava. "Naposledy jsem ho viděl někde támhle, jak si povídá s pány od General Dynamics." Nato se mile usmál a potřásl Joeovi rukou na znamení, že bychom měli pokračovat dál. A skutečně už také vzhlížel k další skupině hostů.

Major Brannigan. Jednoho majora Brannigana jsem znal. Byl to Thomas Boyd Brannigan alias Brok. Divoký, nezkontrolovatelný válečný robot z Nashvillu. V historii zvláštních operací zaujímal spoustu místa. Jako poručík byl v roce 1970 členem přepadového oddílu Býka Simona, který zaútočil na věznicu Son Tay v Severním Vietnamu. V dubnu roku 1975 zůstal v Saigonu poté, co ho obsadili severní Vietnamci, aby zde vybudoval podzemní dráhu a dostal tak spojence z jihovietnamské armády ze země pryč komunistům

přímo před nosem.

Když Charlie Beckwith formoval svoji Deltu Porce, vybral si jako svého velitele operací kapitána Broka Brannigana. Brok byl s Charliem v íránské poušti při oné katastrofě, která dostala jméno Operace orlí spár. V polovině osmdesátých let se stal major Brok součástí tzv. ISA neboli Podpůrné zpravodajské skupiny (Intelligence Support Activity) americké armády.

Tato "černá" operační složka měla za úkol získávat zpravodajské informace a působit podle nich. Rozsah jejích akcí sahá od pokusu nalézt a osvobodit americké válečné zajatce stále zadržované v jihovýchodní Asii přes tajné podporování protisandinovské armády, kterou si ve Střední Americe vydržovala CIA, až po nalezení a osvobození amerických rukojmích v Libanonu. Já v té době velel jednotce SEAL 6 a ve skutečnosti vše vypadalo tak, jako kdybychom byli všichni součástí nějakého velkého tajného spolku, který má svou vlastní znakovou řeč, tajná znamení a odznaky. Měli jsme pocit, že jsme nepřemožitelní. Nezastavitelní. Nesmrtelní.

Jednalo se pochopitelně o přehnané sebevědomí a naše odplata, boží trest, byla nevyhnutelná. Podobně jako já i Brok odešel do penze, poté co upadl v nemilost.

Nejprve došlo k tomu, že jistý podplukovník zvláštních jednotek ve výslužbě jménem "Bo" Gritz neúmyslně vyrazil existenci ISA. Gritz pracoval s - ovšem nikoli pro - ISA v Asii. Jeden ze skutečných hrdinů národa z vietnamské éry byl tehdy přesvědčen, že v Laosu a Kambodži jsou stále ještě zadržováni Američané, a tak zde zahájil vyšetřování. V deníku New York Times se o něm objevil článek, v němž padla také zmínka o činnosti ISA. V důsledku toho odstartoval Kongres, který o celé věci nic nevěděl, neprodleně své vlastní šetření.

Na sklonku roku 1986 byla armáda chudší o dvě desítky nejlepších příslušníků zvláštních složek, kteří odešli buď do civilu, anebo do předčasného důchodu. Mezi nimi byl i Brok Brannigan. Chvilí se potloukal kolem Fayttevillu a stýkal se se svými dávnými kamarády z Delt Force. Potom se přesunul na sever do Washingtonu, kde měl z dob svého působení ve zvláštních složkách spousty kontaktů. Na sklonku osmdesátých let pracoval jako špičkový agent pro CIA, kdy pomáhal koordinovat protisovětské aktivity v Afghánistánu a Pákistánu. V roce 1989 si ho jako bezpečnostního poradce najal jistý saúdskoarabský princ. To bylo naposledy, co jsem o něm slyšel.

Omluvil jsem se, začal se prodírat místností a prohlížel si přitom tváře. Mnohé z nich jsem vidával v novinách i v televizi. Brok Brannigan stál ke mně zády a byl zabrán do rozhovoru s jakýmsi šaškem v modrém saku s monoklem a růží v klopě.

Vrazil jsem do něj jemně ramenem. "Nazdar, kámo!" Brok se otočil. Trvalo mu zhruba šest vteřin, než mne poznal a zařadil. V duchu jsem viděl, jak se mu v hlavě míhá jedna vizitka za druhou. "Dicku! Jsem rád, že tě vidím! Bože, to už je dobrých pět nebo šest let!" Obrátil se zpět k muži s monoklem a představil nás. "Sire Aubreyi, toto neohrabané, zarostlé stvoření je Dick Marcinko.

Dicku, toto je sir Aubrey Hanscome Davis, který za námi přijel ~ až z Londýna. Sir Aubrey je náměstkem ministra zahraničí pro bezpečnost. Má na starosti úsek CT." Což v překladu znamená, že onen pán s monoklem je špión, který má u britského ministerstva zahraničí na starosti protiteroristické operace. Potrásl jsem Britovi rukou. Byla tak studená a nevýrazná jako jejich slanina. „těší mě!"

Brok mi položil ruku na rameno. "Nenechte se ošálit tímto hippiesovským přestrojením, sire Aubreyi! Dick byl prvním velitelem jednotky SEAL 6. Vybudoval ji doslova na zelené louce." "Ovšemže!" Přes Monoklův obličej přelétlo cosi jako úsměv.

"Cvičili s naším námořnictvem v Severním moři, pokud si vzpomínám." Šestka skutečně strávila spolu se SBS - Special Boat Squadron (Zvláštní lodní oddíl) - spoustu mizerných hodin ve vodě s teplotou jeden stupeň Celsia, kdy v Severním moři nacvičovala útoky na ropné plošiny. "Přesně tak, pane," přitakal jsem. "Oni jsou také špička." "Ano, to jsou, veliteli! Měl byste k nám přijet a podívat se, jak si vedou dnes! Vede je nový hoch, mladý Geoff Lyondale. Pravý dravec!" Přejel mne zrakem od hlavy až k patě, poté sundal z oka svůj monokl a měl se k odchodu. "No, já se tady vykecávám, zatímco vy dva si máte určitě co povídat." V tom se nemýlil a ani já, ani Brok jsme příliš neprotestovali, když si dal vpravo v bok a odkráčel k číšníkovi, který na podnose roznášel šampaňské.

Brok vypadal blahobytně. Nabral trošku na váze a jeho žlutohnědé vlasy dostaly na skráních popelavý nádech. Oči však zůstaly stejné - byly to i nadále modrošedé oči zabijáka, zakryté jako oči kobry. "Tak jak se vede, ty starej sráči?" "Dal jsem se teď na obchod." "Takže vyděláváš peníze?" "Rukama nohama." Kývl prstem na čísm'ka se šampaňským, vzal si od něj dvě sklenice, jednu z nich podal mně a dotkl se jí okrajem své číše. Sklo cinklo o sebe. Poháry byly z čistého křišťálu. Zvuk z nich byl stejně tak křišťálový.

"Bezpečnostní firma. Nazvali jsme ji Centurions International." Zasmál se.

"Co je na tom tak legračního?" "N azvali jsme ji mezinárodní, ale ještě jsme se nedostali za hranice Států." "Kdo to je my?" Brokova hlava kývla směrem k domu. "Tajemník Griffith a já." Up~ ze sklenice. "Loni jsem vydělal něco přes tři miliony." "Užasný, li poznamenal jsem a vyprázdnil svůj pohár. Brok učinil totéž. "Díky. A co ty, kromě tý knihy?"

"Nic moc. Dělán všechno možný" Pokynul jsem hlavou směrem k Joeovi Andrewsovi, který byl zabrán do rozhovoru s jakýmsi japonským mužíkem. "Ted' chvíli pracuju pro Spojený národní." "Taky vyděláváš peníze?" "Trošku." "U Centurions se ještě jeden vždycky užíví, Dicku _ pamatuj na to!" "Budu." Vlez mi na záda, pomyslel jsem si. Já nejsem nějaký ještě jeden.

Pohlédl jsem směrem k lesu a zeptal se: "Co se tady bude dít?" "Víkend plnej zábavy. Nic víc, než co jsme dělávali v Braggu." "Jak moc tvrdý to může být?" "Přijde na to," odpověděl Brok.

"Na co?" "Na to, kdo zrovna hraje," upřesnil a podíval se na mě těma svýma kobříma očima. "Mám takovej pocit, že letošní hra zaznamená v tvrdosti nověj rekord!"

KAPITOLA 6

Věděli jsme, že první reálnější pohled na celou soutěž získáme kolem jedenácté hodiny, kdy měl Brok Brannigan vést společný brífink. A tak jsme se ihned po večeri odebrali do mého pokoje, abychom se krátce poradili a dohodli se, co budeme dělat u ostatních družstev. Pak jsme se převlékli a ve 22.50 společně sešli dolů.

Prostor atria byl mezitím vyklizen a kulaté jídelní stoly nahradilo pódium s řečnickým pultem, mapa a šik úhledně srovnaných židlí. Až na muzeální výstavku brnění a zbraně na zdech to vypadalo jako někde na vědeckém sympoziu, zvláště když na pultu visela vlajčka se znakem Centurions International.

Zamával jsem na Broka a obdržel přátelský úsměv. Pak jsem rozmístil Joea, Dagwooda, Mrzouta i Normála do zadní řady, jak bylo naplánováno. Takto budeme mít dominantní postavení. Budeme si moci prohlédnout každého příchozího bez toho, aniž bychom se museli na sedadlech všelijak posouvat a nakrucovat jako nějakí nervózní teplouši. Ale pokud se někdo bude chtít podívat na nás, bude se muset otočit.

Brok, stále ještě v obleku, seděl rozvalený vedle řečnického pultu a probíral se volnými listy tlusté instruktážní knihy. Zakrytým zrakem přitom tiše, ale profesionálně zaznamenával každý přicházející tým a v duchu prováděl hodnocení, odhady a propočty.

Rovněž tak já jsem své soupeře, kteří kolem mne procházeli, bedlivě studoval a v duchu si o nich dělal poznámky. Byli oblečeni do nejrůznějších kombinéz, maskovacích kompletů, lovecké výstroje, moderních a vysoce elegantních víkendových oděvů či modrých džín a jejich další doplňky sahaly od batohů až po bojové vesty. Většina z nich svou přípravu evidentně značně podcenila.

My jsme ovšem připraveni byli. Jelikož byl listopad a nacházeli jsme se ve Virginii a jelikož jsem si již předtím Griffithův pozemek prolezl, zavola jsem v úterý Joeovi a sdělil mu, ať učiní v Cabelových loveckých potřebách v Nebrasce speciální objednávku na pět kompletů supersuchých maskovacích oděvů, které posléze dvakrát vypere v pračce, aby se trochu srazily. Chtěl jsem, aby naše družstvo mělo na sobě výtečný maskovací vzorek s názvem Křoví, který odpovídal oněm zhruba sedmdesáti procentům opadaného stromoví a zakrslého podrostu z Griffithova pozemku, a dokonce též dobře ladil s jeho otevřenými pastvinami. Místo spodků jsem svým učencům koupil pod oděv čtyři sady sportovního spodního prádla. Propylenový materiál tak bude sát vlhkost z jejich těla, takže pokud promoknou, uschnou daleko rychleji.

Měl jsem pro ně ještě další vybavení, ale- v žádném případě jsem jim ho nehodlal dát tam, kde by ho mohli spatřit i ostatní týmy. Celkem vzato, byl jsem mírně optimisticky naladěný. Kritickým zrakem jsem přehlížel své muže. Nerad jsem si to přiznával, ale ti suchaři vypadali ve svých maskovacích oděvech docela dobře. Své oblečení nosili s vážností, ne jako ostatní, kteří se ve své výstroji snažili vypadat sebevědomě. Ukázalo se, že tato čtveřice inženýrů udělala v okolí Divokého panství mnohem víc, než že si jenom hrála v přírodě. Něco se tam zřejmě naučili. A navíc si osvojili jistou mužnou psychologii skutečného válečníka - fyzickou i duševní převahu, která odlišuje válečníka od ostatních lidí. Dobrá, dobrá, už vidím, jak vrtíte hlavou. K čemu tyhle psychologické žvásty?

To máte tak. Bojovníci jsou prostě jiní. Ať jste mistr starodávného čínského bojového umění tai či čuan, odstřelovačský instruktor na škole námořní pěchoty v Quantiku, nebo velitel družstva při základním potápěčském a SEALovském výcviku na Coronadu, máte vždy tentýž cíl: naučit své žáky zlikvidovat nepřítele za použití všech prostředků, které mají k dispozici, a co možná nejrychleji. Vštípit tuto zásadu všem tak, aby se jí naprosto každý žák řídil, si vyžaduje určitý čas i úsilí.

Za prvé musejí být odhodláni pracovat pilně. Aby se naučili zabíjáckému řemeslu. Pak se musejí naučit pracovat jako tým _ vzpomínáte si na všechna ta kázání kolem soudržnosti jednotky? Říkal jsem vám přece, že se s tím setkáte znovu. Dále se musejí naučit pružnosti jak těla, tak i ducha. Například orientální bojová umění člověka učí, jak obrátit energii protivníka proti němu samému. Tatáž doktrína může být použita i při vedení čtyř námořní pěchoty, družstva příslušníků SEAL nebo pluku armádních Rangers. Nakonec musíte do svých mužů vpravit duši bojovníka. Duše bojovníka je totiž neustále připravena na smrt. To znamená, že je třeba dát do své akce naprosto všechno - protože na konci stejně čeká smrt. A tak bojovník věnuje své věci veškeré úsilí a pracuje na sto deset procent. Právě v tom je podstata bojovníka. V odhodlání, které mu umožňuje zabít tvář v tvář svému nepříteli. V nasazení, které ho žene dál i přes nepřízeň osudu.

Bojovník vidí věci až k jejich konci, protože na samém konci může čekat pouze smrt. Díky tomuto principu jsem mohl například v poklidu vést své střelce z jednotky SEAL 6 při seskocích z výšky deset a půl kilometru. Muži mě ochotně následovali, neboť v jejich tělech vězely duše skutečných bojovníků. Byli nachystáni na smrt. Ne že by snad po ní přímo toužili, byli však na ni připraveni.

Když jsem tedy nyní seděl v Griffithově atriu a pozoroval ostatní účastníky, jak líně vcházejí dovnitř, rozmlouvají mezi sebou, vyprávějí si anekdoty, trusí vtipné poznámky nebo se nervózně smějí, uvědomoval jsem si, že Joe a jeho tři inženýři mají nad nimi navrch. Pochopili, o co jde - alespoň trochu. Došlo jim, že dnešní akce je něco víc než jenom hra. Byl to malý životní mikrokosmos, který musel být odehrán s absolutním nasazením _ na sto deset procent. Odhodlané výrazy v jejich tvářích vypovídaly, že jsou k tomu připraveni, čímž jsem byl velice potěšen.

Soutěžit budeme proti dalším devíti družstvům, což představovalo celkem padesát mužů. Navzdory skutečnosti, že znám jenom málokteré představitele oněch pěti stovek šťastných společností, stále jsem zde spatřoval známé tváře. Ukázalo se, že Joe nebyl jediným obchodníkem, který si na jeden nebo dva víkendy zaplatil služby nějakého odborníka. Poznal jsem v davu pár veteránů ze zvláštních složek, chlápka, který se mnou studoval na velitelské vysoké škole v Montgomery, a dokonce i jednoho příslušníka SEAL, kterého jsem odmítl vzít do šestky, poddůstojníka jménem Nacklin (přezdívaný Dutohlávek). Ten byl nakonec vyhozen z jednotky SEAL 3 na západním pobřeží. Pokynul jsem mu tím bezvýrazným způsobem, jakým kýváte na někoho, koho dobře neznáte a komu se právě chystáte nakopat ten jeho ubohý zadeček.

Šestou příchozí skupinu tvořilo pět navlas stejně vypadajících Japonců. Všichni měli na sobě bílé nylonové bundy "S napsím MACUKO-STROJE A NARADI na zádech. Kromě toho byli oblečeni do bílých košil s kravatami, těch samých obleků s úzkým modrým proužkem, v nichž seděli u večeře, a na nohou měli polobotky.

Když pětice vklouzla do jedné z řad, Brok ustaraně vzhlédl.

Zavrtěl hlavou a pomalu přešel k místu, kde Japonci seděli.

Následovala krátká výměna názorů, doprovázená četnou gestikulací z Brokovy strany, po níž Japonci

odešli.

V mé pitomé slovenské palici se rozsvítila žárovka. Dva z těch kimčů, které jsem zastřelil na Naritě, měli přece průkazky společnosti Macuko! A teď vidím další spojení Macuko-Griffith.

A hádejte, kterápak společnost poslala na Naritu ty detonátory?

A či přátelé na vysokých místech zarazili Tošovo vyšetřování?

Myšlenky v hlavě se mi převracely jedna za druhou. Co se tu, ksakru, děje?

Doloudal jsem se k Brokovi. "Co je?" "Ty pitomý Japončici si s sebou nevzali žádný věci!" "Takže je diskvalifikuješ?" Brok zavrtěl hlavou. "To nejde. Mají pro Griffithe hodnotu pěti melounů. Budou moct hrát. Poslal jsem je převlíknout. A technický pomoci se jim dostane od jednoho z mejch lidí. Mám tu chlápka, co umí trochu japonsky. " "Kdo to je?" "Manny Tanto. Toho přece znáš, ne?"

Chlupy na zátylku se mi postavily do pozoru, jak se to stává vždy při zaslechnutí tohoto jména. "Manny Tanto? On pracuje pro tebe?" "Narazil jsem na něj v Saúdský Arábii. Měl tam individuální smlouvu s jedním princem - s tím, co řídí tajnou službu. Dal jsem mu lepší nabídku." Manny Tanto. Byl tím nejohavnějším stvořením, jaké jsem kdy potkal. Poprvé jsem se s ním střetl v roce 1968 ve Vietnamu. Dva metry nezkrotné zuřivosti. Tehdy byl hlavním seržantem u armádních zvláštních jednotek, který strávil bezmála šest let v divočině, většinou sám, kde vedl svou individuální válku proti Vietkongu, severním Vietnamcům, Rudým Khmerům, Laosanům a všem, kteří se mu připeřili do cesty. Manny byl napůl Japonec a napůl americký indián - zlý, proradný a ďábelský bastard, který v sobě spojoval ty nejhorší povahové vlastno:;ti obou druhů svých předků.

Jeho matka, čistokrevná Apačka, se s jeho otcem setkala v době, kdy byl jako Američan japonského původu z Los Angeles za druhé světové války internován u Manzanaru. Tam, v Kalifornské poušti, pak zplodili tuhle bestii obludných rozměrů.

O jeho existenci jsem se dozvěděl na svatého Valentýna roku 1968, kdy jsem se ve Vietnamu spolu s jedním příslušníkem SEAL irského původu, jehož budu nazývat Mike Regan, vydal na pětidenní dvojčlennou hlídku v oblasti Sedmihoří, nedaleko od hranic s Kambodžou.

S Mikem Reganem jsem se cítil vždy dobře. Pocházel stejně jako já ze státu New Jersey. Až na to, že on se odmalička topil v penězích v~ velkém, kamenném domě u Princetonu, zatímco já byl produktem sídliště v New Brunswicku a kapsy míval prázdné. Přesto byl Mike člověkem podle mého gusta - velký, urostlý chlap s rychlým postřehem, který s oblibou používal svých pěstí v různých barech a kterému nijak nevadilo, když se mu někdo pokoušel přetvořit jeho obličej.

Ve Vietnamu se z něj stal ten typ muže, kterého chcete mít u sebe, aby vám kryl záda, jde-li do tuhého. Za uplynulé tři měsíce jsme podnikli pět dvojčlenných výprava pobili spolu celkem třicet šest nepřátel, přičemž dvě třetiny z nich ulovil Mike.

Naši pout' jsme tenkrát začali v táboře 1. jednotky armádních zvláštních složek u hory Compa, kam jsme se přepravili vrtulníkem z Čau Docu. Následujícího rána jsme se nabídli, že dopravíme poštu jednomu majoru zvláštních jednotek jménem DeVine, který pracoval jako regionální vojenský poradce v Tri Tonu, ležícím asi padesát kilometrů na jihozápad.

Když se nás místní kapitán, takové horkokrevné děčko jménem Jackson, zeptal, jak se do Tri Tonu hodláme dostat, odpověděl jsem mu, že půjdeme s Mikem pěšky.

"Vy si snad ze mě děláte srandu!" Přehodil jsem si samopal na levé rameno a řekl: "Proč bych si měl z vás dělat srandu, Jacksone? Podívejte se na to takhle máme na sobě černý kombinézy, takže vypadáme jako dvojice nějakých pitomejch ruskejch poradců." Pak jsem mu vzal z ruky dopisy a předal je Mikeovi.

"Vy jste zatraceně bláznivej SEALovskej sráč, Marcinko! Máte přece operovat v námořním prostředí,... a tady jsou hory! Jsme ve vejšce šest set metrů a nikde tady poblíž žádná voda není!"

"Voda?" Poplácal jsem polní láhve na opasku. "Kapitáne," zabručel jsem jako Ev Barrett, "já mám tu zasranou vodu tady v těch zasranejch flaškách a to je pro mě, kurva, dostatečně blízko!" Dvacet dvě hodiny poté jsme líně vcházeli do Tri Tonu, abychom zde našli nějakého domorodého seržanta - obyčejný armáďák, žádné zvláštní jednotky - který se neustále škrábal v rozkroku a čekal na nás uprostřed prašné ulice táhnoucí se mezi řadou sešlých domků se střechami z plechu.

Košili měl napůl rozepnutou, poklopec napůl rozepnutý a kalhoty poseté chlupy. Usuzoval jsem, že jsme mu přerušili jeho siestu.

Věnoval nám zběžný pohled. "Prej k nám jít nějaký s rovnejma očima." To jsme my, seržo.

Mike postavil svůj AK pažbou na prašnou zem a opřel ho o nohu. Vylovil z obnošené blůzy hromádku obálek, svázanou červenou gumičkou, a zamával jí na seržanta. "Přinesli jsme vašemu majorovi nějakou poštu!" "Majorovi?" "Copak tady není žádný major DeVine? Regionální poradce ze zvláštních jednotek?" "Bejval. Ale minulej tejden odjet pryč. Stavět nový oblastní velitelství v Kien Ciangu u Rač Cia - maj tam polní letiště." Seržantova pravá ruka zajela hluboko do kapsy u maskovacího úboru a promasírovala oblast třísel. "Aáách!" Pak si její majitel vzal od Mikea svazek dopisů. "Postarám se, aby to předat dál!" Znovu se poškrábal. "Odkud vy jít, chlapi?" "Z tábora první zvláštní jednotky nad That Son," odpověděl jsem.

Zavrtěl hlavou. "Hrozná díra, kámo!" Rozhlédl se kolem. "Kde je vrtulník? Nic jsem neslyšeli" Nepřiletěli jsme vrtulníkem." "žádný vrtulník." Začínal vypadat zmateně. Znovu se poškrábal v rozkroku. Ten chlap tam měl snad celou flotilu filcek. "Tak jak se sem dostat, kámo?" "Přišli jsme pěšky." "Cože? Přes všechny ty zatracený Vietnamce? Co za bláznivý kretény vy být, kámo?" "My být od SEAL, kámo - Navy SEAL." "SEAL? Navy SEAL?" Stál tam před námi a zubil se na celé kolo. "Dobrá, kámo, ty říkat, že vy být od SEAL. Ty říkat, že vy jít z That Son." Zatímco zvažoval všechny možnosti, neustále se škrábal a škrábal a škrábal. "Dobrá, když vy být Navy SEAL a tak, proč vy, kurva, nepřiplavat?" Načež zařval smíchy. "Jít do zajateckýho tábora!" Namáhavě se otočil a nahrbil ramena před sluncem. "Vy bláznivý kretény chtít studený pivo?" "Jdi do prdele, kámo!" ozval se Mike. "Celej den už čekám na to, až uslyším tuhle otázku!" Kráčeli jsme za seržantem do vesnice, žízňiví jako nikdy. Ale když jsme dorazili do tábora, rázem jsme na pivo zapomněli.

Mohl za to Manny Tanto. Stál tam přímo u brány ze dřeva a ostnatého drátu, velký jako medvěd. Byl svellečený do pasu a potil se horkem, přesto se věnoval své práci se stejným zaujetím, jakým se věnují svému dílu lidé obdaření tvůrčím duchem.

Jeho postava byla impozantní. Urostlá. Co urostlá - byla přímo obrovská. A Mannyho tělo bylo samý sval - zřejmě by se na něm nenašlo ani celé procento tuku. Husté černé vlasy, které mu sahaly až po ramena, měl svázané do copánků po způsobu Komančů. V obličeji s ostře řezanými rysy vystupovaly cromagnonské prvky, mandlové oči měly uhlovou barvu. Na dvojitém řemínku ze surové kůže mu kolem krku visel modrostříbrný medailon velikosti lastury. Oblečen byl do olivových vojenských kalhot, zastrčených do po kolena vysokých mokašínů s korálky, které si podrazil gumou z pneumatiky. Z jedné strany opasku mu trčel dlouhatánský lovecký nůž, z druhé strany se houpal automatický Smith & Wesson ráže 9 mm s tlumičem, který používaly armádní zvláštní jednotky.

Na tři metry vysoké trojnožce z tlustého bambusu visel hlavou dolů stejným způsobem, jakým se zavěšuje ulovená vysoká, nahý severovietnamský voják.

Manny ho právě stahoval z kůže. V okamžiku našeho příchodu se nacházel zhruba ve třetině, kdesi mezi genitáliemi a plícemi, a pokračoval dolů směrem k hlavě.

Severní Vietnamec byl stále ještě naživu. Už sice nekřičel, ale viděl jsem, že ještě dýchá.

Když jsme prošli branou, vzhlédl od své rozdělané práce, aby nás pozdravil. "Nazdar, kamarádi, vítejte v Tri Tonu!" Ruce měl až k loktům zkrvavené. Ke svému mučení používal krátký nůž na stahování zvířat se slonovinovou rukojetí. Otřel si střenku o kalhoty, zasunul nůž do pouzdra, došel k nám a napřáhl svou mokrou ruku. "Manny Tanto, Pátá zvláštní jednotka.

Odkud jste vy, bledé tváře?" "Co to má, sakra, bejt?!" Byl jsem rozčilen. Rozezlen. Vzteky bez sebe. Takhle se přece sláva nezískává! Abyste mě nechápali špatně - pokud jde o trýznění zajatců, neznám žádné skrupule. Je o mně známo, že jsem občas příslušníkům Vietkongu přikládal elektrody na pohlavní orgány, abych je při zodpovídání dotazů patřičně povzbudil. Jenže moje násilná metoda měla vždycky svůj účel, neboť měla zachránit životy mých mužů. Všechno, co člověk dělá, musí mít nějaký účel. Ale tohle bylo jen mučení pro zábavu.

"Okamžitě ho odřízni!" Manny došel zpátky k trojnožce, vytáhl z kapsy svůj stahovací nůž, sejmul z něj pouzdro a schválně své oběti odřízl dalších patnáct centimetrů kůže. Pak se obrátil a sjel mě opovržlivým pohledem. "Co seš, kurva, zač?" "Marcinko. Poručík, U. S. Navy." Nato se otočil zpět ke své práci.

"Nepřijímám rozkazy od nějakých posranejch námořníků!" Dříve, než stihl udělat další řez, přehodil jsem si svůj švédský samopal přes rameno, vpálil dvě kulky do Vietnamcovy hlavy a ukončil tak jeho trápení. Manny Tanto se otočil jako na obrtlíku. Stahovací nůž měl přitom napřažený směrem ke mně. Vystřelil jsem a další kulka se mu zaryla jen pár centimetrů od pravé nohy. "Ať tě to ani nenapadne, ty svině!" Jeho oči mi říkaly že neposlechne. Vystřelil jsem do země znovu. "Věř mi, hajzle..." Vyrazil. Bože, ten byl ale rychlý! Stál ode mě sice deset metrů, ale překonal tuhle vzdálenost během necelé vteřiny.

Neměl jsem čas na nějaké přemýšlení - bylo třeba reagovat.

Ukročil jsem, zdvihl samopal nahoru, a když se Manny prohnal kolem mne, přetáhl jsem ho hlavní přes tvář. To ho na okamžik zpomalilo. Zavrával. Sáhl jsem do kapsy pro rezervní zásobník, popadl ho jako palici a praštil ho po hlavě, až vy tryskla krev.

Rovný zásobník se nárazem ohnul, svůj účel však splnil. Manny klesl k zemi jako pytel sraček, což také byl. Abych měl jistotu, že už dá pokoj, zasadil jsem mu ještě pár ran navíc.

Mrtvolu severovietnamského vojáka jsme s Mikem odřízli a přehodili přes ni plachtu. Potom jsme k trojnožce odtáhli Mannyho Tanta a pověsili ho za nohy. Nijak j~mně jsme si přitom nepočínali.

Nakonec jsme zavolali na seržanta. "Hej, seržo!" Oslovený se líně přikolébá k nám.

"Nech tady ten pytel sraček tak den viset!" "V žádným případě, kámo!" Zavrtěl jsem hlavou. "Co jsi povídal?" "Když vy odejít a já ho nechat viset, pak být mrtev dvě minu~ co ho odříznout! On být šilenej kretén! Na svoje chatrč mít skalpy Vietnamců! Nikdo mu nechodit do cesty!" "A ten major ho tohle nechával provozovat?" "Ten major si myslet, že Manny být něco jako psychologické nátlak. Manny dělat svoje. Roznýt se to dál. Vietkong zůstat uctivě daleko na severu, odkud vy přijít. Nechat tohle místo na pokoji. Ten major, on to považovat za účinná posraná taktik " ' a.

Posraná taktika - to sedělo. Koneckonců, svůj k svému. "Zůstaneme tu na noc. Nech ho tam viset.

Zejtra, až odejdeme, dělej, jak myslíš!"

"Manny je ale úplnej cvok, víš o tom?"

"Jistěže vím!" zazubil se Brok. "Jenže sem tam takovýho cvoka potřebuješ. Podívej - on se dá zvládnout. Poslouchá rozkazy." O tom jsem ale nebyl přesvědčen. Nato jsem slyšel až příliš mnoho historek. Po Vietnamu se Manny osamostatnil. údajně měl mít slíbený milion dolarů za to, že bude učit metodám výslechu příslušníky iránské tajné policie SAVAK, o celou sumu však přišel poté, co iránský šáh uprchl i s rodinou z Teheránu.

Pak byl Manny spatřen v Chile, Argentině i Mexiku. Prý pracoval jako protiteroristický poradce také pro filipínského prezidenta Ferdinanda Marcose a pomáhal indonéské vládě v boji proti tamilským rebelům.

V osmdesátých letech pobýval podle zvěstí z kruhů zvláštních jednotek na Falklandech, kde kladl nástrahy které zabíjely britské vojáky. Dále zavítal do Guatemaly a Salvadoru. Pak zmizel a nyní se opět vynořil jako člen Brokova týmu. Naskýtala se tak jedna otázka. "Koho máš v družstvu dál?" "Cyklista Jordan, Sally Hřebec a Lišák Walker." Ten chlap měl vkus. Sice umístěný v zadku, ale měl. Podařilo se mu naverbovat čtyři! z těch největších borců v historii jednotek zvláštního určení. čtyři chladnokrevné zabijáky přezkoušené a zocelené v bojích.

Cyklista Jordan byl jedním z těch bláznivých kalifornských frajírků, kteří mohli vždycky klidně jezdit na jasně červených motorkách, nosit francouzské zrcadlovky a přitahovat prsaté ženské. První křest si odbyl v Laosu, kde pracoval na tajných likvidačních operacích. Později sloužil pod Charliem Beckwithem a Brokem v Deltě Force, přičemž jeho specialitou bylo čištění místností pomocí samopalu HK MP5 s tlumičem. Charlie s Brokem ho měli rádi, i když já se vždy domníval, že jako dítě jedl příliš mnoho tofu a v důsledku toho se mu mozek přeměnil v sóju.

Salvatore Stallone, řečený Sally Hřebec, pocházel z Brooklynu.

Suo padre, jeho otec, byl člověk se smyslem pro život - pracoval jako zabiják pro mafiánskou rodinu Gambinů. Sally sice uvažoval o rodinné tradici, kterou představovaly únos~ ale místo toho se rozhodl, že bude co možná nejlepší. Vstoupil do armády a přihlásil se k Rangers. Ten parchant získal ve Vietnamu Stříbrnou hvězdu, když jednou překvapil skupinu příslušníků pravidelné severovietnamské armády a bez cizí pomoci zlikvidoval

dvacet jejích členů. Jeho oborem byly výbušné pasti a uměl zacházet s břitvou mnohem lépe než leckterý

pasák z Harlemu.

Hrál jsem proti němu už při cvičení v Panamě a na letecké základně Eglin. Byl dobrý - na přivandrovalce, který vždycky smrděl česnekem. Sally česnek miloval. Jedl ho syrový - po strouzcích, aby mu prý zlepšil krevní oběh. Učili jste ho o deset metrů dřív, než jste ho spatřili.

Lišák Walker byl zrzavý, pihovatý, hubený chalan, jak by řekla moje slovenská matka Emílie Pavlíková-Marcinková, odněkud ze severu, z Minnesoty nebo Wisconsinu. Vážil kolem třiašedesáti kilogramů i s klíčem a a jeho obličej připomínal zubatou krysu s ušima jako ucha od džbánu. Ve Vietnamu působil jako odstřelovač, kdy zabíjel Vietnamce na vzdálenost až do devíti set metrů speciálně upravenou puškou Remington 700 ráže 7,7 milimetru.

Na sklonku sedmdesátých let strávil rok s britskou Speciální leteckou službou. Spolu s 22. regimentem SAS popíjel v Herefordshiru nejlepší světlé pivo a střílel na tangy z IRA v Irsku, kde mu jeho vizáž umožňovala splynout s místním obyvatelstvem. Jeho koníčkem byly běhy - maratony si dával jako rozcvičku. Normální disciplínu pro něj představovaly vytrvalostní běhy na sto padesát až tři sta kilometrů v tak vábných končinách, jakými jsou například údolí smrti nebo Fairbanks na Aljašce. Lišáka nezajímalo, jestli je vedro, nebo zima. Byl jako ten králíček Duracell z reklamy - běžel pořád dál a dál. Brok se podíval kamsi za mě. "Musím už jít, Dicku! Povinnost volá!" Otočil jsem se. Do místnosti právě znovu vcházeli Japonci, tentokrát pouze čtyři, a všichni byli oblečení do maskování s lesním vzorem. V patách jim kráčel Manny Tanto. Byl starší a širší a na skráních mu vykvetly pramínky šedi. Přesto to byla stále ta samá velká, ohyzdná, nebezpečná obluda, kterou jsem si z Vietnamu pamatoval.

Blížil se ke mně a oči mu jezdily jako zaměřovací zařízení. S bezvýrazným obličejem vedl své svěřence na jejich místa a mumlal k nim cosi japonsky. Když jsme se ocitli vedle sebe, naše pohledy se setkaly. Ve zlomku vteřiny mu vystřelila paže a jeho loket mě zasáhl do zátylku. Zavrával jsem a přidržel se opěradla u židle.

"Uklouzl jsem," usmál se Manny zlomyslně a odhalil své bílé rovné zuby.

Pohlédl jsem vzhůru. Jeho oči se obrátily týmž směrem. Aniž bych pohnul zrakem, nabral jsem ho vši silou kolenem do slabin. Manny se svezl na podlahu. "Myslím, že jsem, kurva, taky uklouzl!" prohlásil jsem a pokračoval v cestě ke své židli. Posadil jsem se, založil si ruce na prsou a čekal, až Brok začne.

KAPITOLA 7

Hra byla jednoduchá a zároveň d'ábelská. Kombinovala v sobě to nejlepší jak z principu "červené a modré družstvo", tak i z "dobývání vlajky". Postup přitom byl následující: týmy se budou na trasu vydávat vždy po dvou najednou, a to z různých míst pozemku. Obě družstva budou mít před sebou tutéž pětici cílů, k nimž se budou muset dostat v časovém limitu třiceti šesti hodin, tedy do nedělního poledne.

Některé z cílů budou sloužit i pro víc družstev, jiné budou vyhrazeny výlučně určité dvojici.

Na každém z těchto stanovišť si mužstvo jako důkaz o dosažení daného cíle vyzvedne kartičku, z níž rovněž zjistí, kde se nachází cíl další. Na některých stanovištích mohou být nastraženy výbušniny, zmínil se Brok jakoby mimochodem.

Klání bylo velmi dobře promyšleno. Budeme soupeřit nejenom s časem, ale i s ostatními družstvy. Vítěz bude mít nejlepší čas, nejvíc kartiček a nejméně ztrát.

Brok vysvětlil, že své protivníky budeme "zabíjet" střelbou, k níž budeme používat kanadský typ cvičné munice z voskových kulek naplněných neodstranitelnou fluorescenční růžovou barvou. Tato munice, kterou jsem já velmi dobře znal, má účinek do patnácti metrů, je poměrně přesná a při každém zásahu způsobuje překrásnou modřinu. Lze ji použít do samopalů a většiny pistolí s ráží 9 mm. Nášlapné pasti a IVZ byly vyrobeny z rachejtlí s týmž barvivem. Soupeře bylo možno vyřadit z boje také holýma rukama, jak řekl Brok - k tomu bylo nutno připevnit lim k zápěstí či ke kotníkům náramky z nylonu a kevlaru, aniz by se vám přitom stalo totéž.

Brak dále zdůraznil, že určité nečisté prvky jsou zakázány.

Například zničení kartiček jiného týmu znamená okamžitou diskvalifikaci. Stejně tak i odstranění směrnic k dalšímu stanovišti. Brok shromážděné účastníky ubezpečil, že každý podvod bude nemilosrdně potrestán.

Nejedná se ovšem o nic špatného, když družstvo, které se dostane na stanoviště jako první, nastraží další pasti nebo si připraví léčku a počká, až se objeví soupeř. Při těchto slovech jsem si povšiml výrazu, který se objevil ve tváři Granta Griffitha. Bývalý ministr obrany vypadal v tu chvíli stejně blaženě, jako kdyby byl právě orálně obšťastňován někde v manilském nevěstinci. Pak zpozoroval, že se na něj upřeně dívám, a nasadil jiný výraz. Usmál se a vycenil zuby. V tom atavistickém, bazilišším úsměvu byla až neuvěřitelná dávka krutosti.

Obrátil jsem svou pozornost zpátky k přednášejícímu. Brok právě vysvětloval, že při hře platí jednoduchá zásada: žádní spojenci neexistují. Všechna družstva mají být považována za nepřátele. Nato ukázal směrem ke mně. "Dick tomu dobře rozumí, že ano, Dicku?" Několik lidí v místnosti, kteří mě znali, se zasmálo.

Já také. Koneckonců, proč by ne? Ať se klidně pobaví na můj účet. Já se budu bavit později - v terénu. Celkově však na mě celá akce udělala velký dojem. Jednalo se o důmyslné cvičení, neboť člověk v něm nesoupeřil pouze s jedním týmem, ale se všemi. A jelikož se bude všech padesát hráčů nacházet ve stejnou dobu v lese, bude při plížení a slídění spousta příležitostí ke strkání a otloukání, což během následujících šestatřiceti hodin slibovalo adekvátní množství modřin a šrámů. To se mi zamlouvalo. Jsem všemi deseti pro sporty s plným kontaktem.

Samozřejmě že jsme byli dáni do dvojice s Mannym Tantem a jeho Japončíky. Brok se o to rád přičinil. On měl vždycky trochu zvrácený smysl pro humor.

Na trasu jsme byli vypuštěni v 00.25 ze srubu, který sloužil jako ubytovna pro otrocky a nacházel se sto padesát metrů západně od západního křídla hlavní budovy. Mannyho družstvo vyrazilo ze starého mlýna, osm set metrů na východ od nás. První cíl měl být jeho - ležel v kvadrantu Delta, na souřadnicích 11 a 27. To znamenalo, že my budeme muset jít napříč pozemkem a urazit necelých dva a půl kilometru vzdušnou čarou čili po zemi přibližně trojnásobek. Jakmile jsme se dostatečně vzdálili od srubu, dal jsem každému muži mapu Griffithova pozemku s vyznačenými souřadnicemi, na nichž jsme se s Wonderem dohodli. K tomu ode mě obdrželi ještě vysílačku se sluchátkem do ucha a mikrofonom.

"Nasaďte si to!" inženýrci si navlékli vybavení. Zatímco si ho upravovali, zavolal jsem přes digitalizovanou vysílačku, kterou jsem měl v kapse, Wonderovi, abych mu sdělil polohu našeho prvního cíle.

Stevie mi připomněl, že na 13/28 Delta máme jednu z našich skrýší. Její obsah jsem chtěl mít. Pak jsem překontroloval zbraně, které náš tým dostal. Jednalo se o glocky se speciálně upravenou hlavní a tři zásobníky s patnácti cvičnými náboji na hlavu. To bude stačit. Nedomníval jsem se, že bychom mohli potřebovat víc.

Post průzkumníka jsem si vzal na starost já. Ne snad že bych Mrzoutovi nedůvěřoval, ale když je Manny zase fit, nechci ani v nejmenším riskovat.

Měsíc poskytoval dostatek světla. Ubírali jsme se na sever přes zoraná pole, na kterých kdysi rostla kukuřice. Před nedávnem pršelo a brázdy byly dostatečně plné vody a bláta na to, abych byl vděčný za naše goretexové boty. Krytí přirozenou konturou země, přešli jsme pahorkovité pole, na němž se pěstovalo žito, poté vstoupili do lesíka, který se táhl kolem pastviny, stočili se na východ, přebrodili potok, přeběhli po nízkém hřebenu a spustili se po svahu, hustě zarostlém zimolezem a trním, k břehu malé říčky, o níž jsem věděl, že teče ze severozápadu na jihovýchod a víceméně diagonálně přetíná Hustings na dvě poloviny.

~ dosud jsme neviděli ani neslyšeli nikoho jiného.

Říčka byla asi devět metrů široká a příliš hluboká na přebrodění. Zhruba tři čtvrtě kilometru na východ přes ni vedla lávka, to však byla až příliš evidentní trasa. Přebrodíme se zde. Abychom se dostali na druhou stranu, budeme potřebovat brodicí můstek.

Kolem pasu jsem měl obtočeno přes dvaadvacet metrů nylonu. Uvázal jsem jeden konec kolem mladého stromku a vstoupil do ledové vody. Nesnáším zimu. Ovšem člověk nemůže být žabím mužem a zároveň mu nebýt zima. A tak jsem šel. Ještě že mám na sobě rychleschnoucí prádlo. Proud byl silnější, než jsem očekával, a cesta přes řeku vyžadovala značné úsilí. Na druhé straně jsem se vytáhl na břeh a přivázal lano.

Potom jsem zamával na své muže a ti se jeden za druhým dopravili na druhý břeh. Znovu jsme

překontrolovali vybavení. Již

ně od nás se ozvala střelba. Nejméně jedno z družstev už tedy zahájilo boj.

"Jak to bylo daleko?" zajímal se Dagwood.

"Asi tři čtvrtě kilometru, možná dál. Tady se zvuk nese daleko." Joe se napil ze své polní láhve a nadhodil: "To by mě zajímalo, který družstvo to bylo." "Opravdu na tom záleží?" Ušklíbl se. "To ne. Jen dokud nejde o nás!" "Správně." Zařadil jsem se znovu na čelo a nasadil kurz na severovýchod. Snažil jsem se uhadnout, jak asi uvažuje Manny Tanto. Jak ho znám, tak bude pravděpodobně podvádět - využije silnice na východní hranici pozemku, i když ta byla z plánku hry vyškrtuta. Pak nachystá léčku na západní straně cíle.

Takhle bych to udělal já, kdybych vyrážel na trasu ze mlýna.

A tak jsme se drželi od silnice kus stranou, třebaže jsme kopírovali její průběh. V posledním okamžiku jsme zabočili doleva k železnému dělenému zábradlí, kde se v dutém, zkrouceném pahýlu stoletého jasanu, který trčel sedm metrů od silnice, nacházela má skrýš se spoustou užitečných věcí.

Byla tam tři stará spolehlivá odpalovací zařízení M-1, dvě cívky nástražného drátu, miny s tlakovým spínačem, dva praky, hrst rozbušek, tucet kouřových granátů M-80 a tři IVZ o různé síle.

"Co to je?" otázal se Joe, jenž sledoval, jak ukládám věci do svého ruksaku.

"Pojistka." "Jak..." "Joe, byl jsi u skautů?" "Jistě že byl" "Jak zní skautské motto?" "Být připraven..." V tu chvíli se mu tvář roztáhla do úsměvu.

"Aha, ty starej zkurvysynu!" Nyní byla pro změnu řada na mně, abych se usmál.

Ve 3.40 jsme se už plížili jižně a přibližovali se k cíli zezadu, zhruba sedm set metrů západně od očekávané trasy. Do této doby jsme si vedli zdatně. Chlapci zůstávali klidní, i když jsme během naší tříhodinové cesty několikrát zaslechli střelbu. Doufal jsem, že poskytneme-li Mannymu široký prostor k manévrování -

ní - třebaže jsem si všiml několika stop, které naznačovaly, že on či někdo jiný, kdo dobře zná svou práci, se už pokoušel kolem sebe lovit - vyhneme se vzájemnému kontaktu a dosáhneme cíle bez boje. Neboť právě to, a ne likvidace jiného družstva, bylo skutečným cílem celého cvičení.

Po třiceti minutách pomalého, zato neustálého pohybu jsme se ke svému cíli přiblížili o dalších dvě stě metrů. Vydal jsem povel k zastavení a nechal své muže, aby dali odpočinout svým svalům a věnovali pozornost nočním zvukům.

Zatímco inženýrci hleděli do tmy a naslouchali, vrátil jsem se o nějakých padesát metrů zpátky a nastražil jedno odpalovací zařízení M-1 s kouřovým granátem M-80. To pro případ, že by se Manny obloukem vrátil do svých vlastních stop a plížil se k nám zezadu přesně tak, jak říká sedmnácté rangerské pravidlo Roberta Rogera.

Odpalovací zařízení M-1 tvoří dvacetimetrový válec a jeho použití je jednoduché. Nálože a detonační šňůra se připevní k jeho dolnímu konci a nástražný drát k odpalovacímu kroužku na konci horním. Pak se drát zamaskuje. Nakonec se odstraní všechny pojistné kolíky a M-1 je připravena k odpálení. Jakmile se někdo dotkne nástražného drátu, uvede se v činnost úderník s pružinou a narazí do staromódní roznětky. Ta zase vyšle jiskru, která zapálí detonační šňůru, a bomba vybuchne.

Připojil jsem se znovu ke svým mužům a pokynul Mrzoutovi, aby si vzal na starost průzkum. Přesně v okamžiku, kdy jsem mlčky vydal signál k pohybu, Mrzout ztuhl. Ukázal rukou na východ a naznačil, že cosi zaslechl. Zaposlouchal jsem se a poté přikývl.

Něco se tam hýbalo - nějakých třicet až pětáct set metrů od nás. Mohla to být zvěř, neboť zdejší prostředí se hemžilo liškami a srnami, které bude přítomnost všech družstev dozajista rušit, a ony tak vyběhnou z houštin, v nichž normálně přebývají.

Mohl to být ale také Manny nebo nějaké jiné mužstvo. Rozhodl jsem se, že budeme hrát opatrně.

Namířili jsme si to znovu na západ, opsali tři sta šedesát stupňů a zahrnuli na azimut, který nás přiváděl k Clli od severu a zezadu - stíny ostrova no-no pořád dokola.

Po hodině a půl pomalého postupu zavelel Mrzout k zastavení a začal se radit s Normálem, který měl v mužstvu na starosti funkci tempaře čili muže, který počítá kroky na jednotlivých azimutech, aby mohl určit naši polohu. Normál se poškrábal na hlavě. Zrovna se chystal cosi pronést, když vtom Mrzoutova paže

vyletěla vpřed a jeho palec ukázal přímo k zemi.

To bylo tiché znamení: "Nepřítel na obzoru!" Po něm následoval signál: "K zemi!" Muži se rozprchli a ukryli se v podrostu po obou stranách úzké stezky, po níž jsme postupovali, v učebnicovém příkladu pozice pro bleskový útok. A pak prý že se inženýři nemohou něco naučit! Dvacet vteřin poté se v zatáčce ve tvaru podkovy objevil průzkumník jiného mužstva. Ze svého místa jsem viděl, jak slepě kráčí a vybírá si vnější stranu zatáčky. Idiot. Vnější strana zabíjí.

Zastavil se a zůstal stát jako naprostý kretén. Obličej měl sice zamaskovaný, ale krk, uši i ruce si ponechal holé. Díky měsíčnímu svitu, který pronikal opadanými stromy, tak zářil jako neon.

Dagwood ležel metr opodál. Dal jsem mu znamení, ať nechá průzkumníka kolem sebe projít, nespustí ho z očí a zlikviduje ho. Na Dagwoodově dobře zamaskované tváři se objevil širokánský úsměv.

Zbytek mužstva kráčel hned ve stopách svého průzkumníka, ani ne čtyři metry za ním, a dokonce necelý metr od sebe. Pitomci. Přesně takhle dochází ve válce ke ztrátám. Pět až šest metrů za nimi byla slyšet zadní stráž, jak dupe a cáká bláto.

Na můj signál, který jsem zašeptal do mikrofonu vysílačky, jsme vyrazili.

Popadl jsem velitele hlídky, takového tělnatého sráče v lovecké kombinéze s mokřinovým typem maskování, zezadu, přikryl mu jednou rukou ústa, přetáhl ho obuškem a sledoval, jak se zhroutil na zem.

Pak jsem se obrátil, abych uviděl Joea s Normálem, jak zápasí s dalším silnějším mužem v lyžařské bundě. Napřáhl jsem se a praštil ho po hlavě obuškem také. To jsou dva.

Mrzout už seděl obkročmo na třetím muži a přelepoval mu ústa lepicí páskou z cívek, které jsme měli s sebou. Zatraceně - ten kluk se ale učí rychle!

Tun pádem zbývali ještě průzkumník a zadní stráž.

Z předního konce naší rojnice zazněly dva výstřely. Sakra, zapomněl jsem Dagwoodovi říci, že své cíle budeme likvidovat neslyšně! Teď bude ten vzadu vědět, že něco neklape. Vystartoval jsem pryč a podél stezky se vracel dozadu. Snažil jsem se přitom pohybovat co nejrychleji, ovšem tak, abych nenadělal žádný hluk.

Viděl jsem ho dřív, než on mohl spatřit mě. Byl to Dutohlávek Nacklin, ten šasek od jednotky SEAL 3. Zaujal předepsanou obrannou pozici a orlímá očima prohledával stezku. Nechal jsem ho pátrat. třebaže se zdánlivě díval, nemohl vidět nic. Sakra! Byl stejný jako spousta těch mladých dneska. Milujou manévry a hry na válku. Neustále skáčou z letadel a potápějí se. Ale nikdy nikoho nezabili, nikdy nepoznali, jaké je to, když na člověka někdo střílí.

A proto dělali všechno podle knížek, protože tak je to ty jejich nanicovatý, vypatlaný, idiotský, prdelatý oficiři, který ve válce taky nikdy nebyli, učili. v Vzpomínáte si na zásadu číslo 4? Žádná pravidla neexistují.

Hodil jsem za Nacklinova záda větvičku. Otočil se o sto osmdesát stupňů. Přesně jako všichni ti japonští strážníci ve filmech s Johnem Waynem nebo Arabáši v seriálu Delta Force, díl XY.

Než se stačil otočit zpátky, byl jsem u něj. Použil jsem kožený obušek a poté Nacklina svázal jako tele.

Nešetřil jsem páskou a spoutal mu ruce i nohy a přelepil ústa. Pak jsem ho popadl za límec jeho oficiálního úboru U. S. Navy a odtáhl zpátky na místo přepadu.

Posadili jsme všechny své oběti do řady jako zajaté vojáky Vietkongu, opřeli je o stromy a spoutali je navzájem nylonovými a kevlarovými náramky.

"Co s těmi od General Dectonics uděláme?" zeptal se Joe.

"Zabijeme je," odpověděl jsem a vytáhl z pouzdra svůj třiceticentimetrový bojový nůž s ostřím jako břitva. Přitom jsem se kochal pohledem na vyděšené výrazy v očích zajatců. Zornice měli rozšířené jako talíře.

"Mluv vážně!" "Já mluvím!" "Dicku..." "Dobrá, dobrá! Přivážem je ke stromům a necháme je bejt.

Brokovi lidi je dřív nebo pozdějc najdou. Ale trochu je podminujeme. Musíme s tím pohnout, protože už takhle máme zpoždění!"

Když jsme se konečně dostali ke svému prvnímu cíli, napůl rozbořené kůlně přibližně sto metrů od okresní silnice, skoro už svítalo. Dal jsem všem mužům signál, aby zaujali obranné palebné pozice, a sám se začal plazit po břiše ke stanovišti. Pokud padnu do léčky, budou moci moji inženýři své protivníky po

střílet. Trvalo mi celou čtvrt hodinu, než jsem se k cíli dostal, neboť jsem nechtěl riskovat a kradl se z nechráněné strany přes shluky uschlého jedovatého břečťanu a živého borůvky.

Na samotném stanovišti mě potěšily dvě věci. První byla skutečnost, že jsem dorazil sám, a druhá to, že mě Ev Barrett naučil dělat vše tou složitější cestou.

Ze svého místa u stěny budovy jsem uviděl obálku s instrukcemi. Byla zastrčená do praskliny ve starém prkně vedle zárubně dveří, asi třicet centimetrů nad zemí. To bylo příliš lákavé, než aby to byla pravda. Znovu jsem zkontroloval zem a zhruba o jednu délku těla přímo před sebou našel monofilní nástražný drát, vedený v úrovni kotníku paralelně až ke dveřnímu rámu.

Sledoval jsem ho zrakem a zjistil, že jeden jeho konec je připevněn ke stromku a druhý k barvou naplněnému NZ. Nálož nebyla nijak zamaskovaná, což naznačovalo, že byla buď umístěna ve spěchu, anebo že se ten, kdo ji sem pokládal, domníval, že na místo dorazíme za tmy.

Zneškodnění zažehovače mi zabralo několik minut. Pak jsem se doplazil k zárubni a pomalu přejížděl rukou po sloupku. Počínal jsem si přitom tak něžně, jako kdybych se právě chystal laskat pannu. Neboť zásada číslo jedna, kterou mi Ev Barrett tolikrát vtlačoval do mé tupé slovenské palice, zní: Nikdy nic nepředpokládej!

V duchu jsem slyšel jeho nakřáply, bručivý hlas s novoanglickým přízvukem. "Víte, co se stane, když budete předpokládat, poddůstojníku druhé třídy Marcinko, vy bezcennej, zatraceně pitomej dutej kouzelníku? pokaždý, když budete zatraceně pitomě předpokládat, budete dělat ze sebe i ze mě zatracenýho vola!" A znovu jsem musel Evovi blahorečit. K obálce bylo totiž ještě cosi přimontováno. Zkoumal jsem ji dál. Voskem byla připevněna k drátku, tenoučkému jako vlásek... Byl to tažný odpalovací mechanismus. Ten zatraceně mazanej bastard Manny!

Zadržel jsem dech a opatrně zasunul obálku hlouběji do štěrbině tak, abych ji nemohl nechtěně vytáhnout. Z kombinézy jsem vylovil ostrý skládací nůž CoC6 a opatrně jím nařízl obálku zhruba v jedné třetině od horního okraje. Zlehýnka jsem vyjmul azimuty a kartičku našeho týmu, aniž bych přitom přerušil spojení drátu s voskem. Když jsem si opisoval souřadnice nového stanoviště do notesu, potil jsem se jako o závod. Ještě jednou jsem překontroloval své zápisky a ujistil se, že jsem si vše poznamenal správně. Pak jsem zasunul souřadnice zpátky do obálky, zalepil ji páskou a stáhl se pryč. Naším prvořadým úkolem bylo dostat se od tohoto stanoviště co možná nejdál. A tak jsme se přibližně deset minut plížili na sever. Pohybovali jsme se rychle, ale opatrně. Jako první jsem lezl já a pátral svým velkým nožem po výbušných nástrahách, protipěchotních minách a NZ. Chtěl jsem, aby vzdálenost mezi námi a kůlnou byla co možná největší. Konečně jsme se udýchání zastavili pod vrcholem nízkého pahorku. Zatímco si Joe spolu s ostatními četl nové azimuty, překulil jsem se přes vršek a kódovanou vysílačkou zavolał Wonderovi.

"Něco novýho?" Stevie byl pověřen monitorováním veškeré komunikace na Hustingsu.

"Nic. Spousta normálního provozu. Hodně z toho na celulárech a v japonštině." To bylo zajímavé.

Přemýšlel jsem, jestli to mám považovat také za významné. "To vypadá..." Rozhovor byl náhle přerušen hlasitým výbuchem z prostoru našeho prvního stanoviště. Usmál jsem se na Joea. Někdo nedával pozor.

"Co to, ksakru, bylo?" zeptal se Wonder.

"To bývala konkurence." Ozval se smích. V duchu jsem Stevieho viděl, jak otáčí hlavou.

Pověděl jsem mu o Mannym. Wonder tiše zahvízdal. "Můžu s tím něco udělat?" "Zatím ne. Měj uši otevřené! Jestli něco zaslechneš, zavolej mi!" "Rozumím!"

Joe pozoroval, jak vysílačku schovávám. /S kým to mluvíš?" "To je tajný, Joe."

Druhého cíle jsem chtěl dosáhnout ještě před půl druhou odpoledne. Nadcházející dopoledne bude dlouhé - čeká nás jedenáct kilometrů pochodu přes úpatí kopců, louky a vysokohorské pastviny a potom cesta po klikaté pěšině až k okraji Appalačské stezky, kde bylo umístěno stanoviště číslo dvě. Po cestě jsme se zastavili na 14/12 Charlie, abychom si vyzvedli další balík věcí, které jsme zde s Wonderem při našem slídění uschovali. Tentokrát naši skrýš tvořil nepromokavý pytel uvázaný k betonovému sloupku na jihozápadní straně mostu přes řeku, zhruba tři kilometry severně od Griffithova domu, kudy vedla okresní silnice.

A právě na tomhle mostě jsme dostali dar přímo od boha. Ještě dřív, než jsem balík vyzvedl, jsem most

zkontroloval kvůli možným nástrahám. U dřevěného rámu na spodní straně betonového pilíře, který vyčníval přibližně půldruhého metru nad hladinou mělké vody, byla připevněná velká obálka. Vlezl jsem do vody, prozkoumal prostor kolem sebe, jestli někde neuvidím nějaké dráty nebo další odpalovací zařízení, a když se tak nestalo, přivázal jsem k dřevěnému rámu provaz a vyšplhal se nahoru. K obálce byly přimontovány celkem tři výbušniny. Zneškodnil jsem je, vzal obálku, odnesl ji zpátky na břeh a opatrně otevřel, abych se podíval, na čí cíl jsme to narazili.

Heuréka! Uvnitř byla kartička pro tým SNT společně s kartičkou pro družstvo společnosti Macuko a směry k cíli číslo 4. Oba s Joem jsme zajásali. Není ještě ani půl desáté! Tím se ve hře dostaneme o notný kus dopředu.

Ted' by bylo chytré hrát na jistotu - pokračovat ke druhému cíli, získat kartičku SNT a poté zamířit ke čtvrtému a pátému stanovišti s mnohahodinovým náskokem před ostatními.

Ale cosi v mysli mě trápilo. Něco nebylo v pořádku. Vtom mi to došlo: Brok mě postavil proti Mannymu kvůli tomu, že chtěl - spíš se ale jednalo o přání Granta Griffithe - abychom se do sebe pustili. Dvojice gladiátorů v krvavém boji pro potěchu panstva. Všichni budou očekávat, že se utkáme u posledního cíle _ pokud se tak daleko dostaneme. Zřejmě si tam přichystali videokamery. To mě dožralo. Jestli ten zatracenej bejvalej ministr obrany chce mermomocí vidět, jak někoho zabiju, tak ať mi za to potěšení zaplatí! Může si to dovolit.

Takže, ať mi vleze na záda. K čertu s tebou, Grante - já sejmu Mannyho tady, v soukromí, ke svému vlastnímu potěšení!

Nejdřív jsem ale musel inženýrkům ukázat, jak se k minám typu Claymore připevňují tlakové podložky (navenek sice připomínaly podlahy do sprchy, ovšem uvnitř měly vestavěný spínač, který je při zatížení odpálí). Každá z min byla osazena simulátorem střelby a cvičnou municí s červenou barvou. Podložky jsem zasadil do bahnitého říčního dna pod mostem a detonační šňůry obalil révou. Miny jsme položili na svislé nosníky mostu a Normál je zamaskoval blátem.

Pak jsme vytvořili sérii nástrah, které jsme pokládali v kruzích směrem od mostu pryč. K nástražným drátům jsme připojovali tažná odpalovací zařízení M-1. Já jsem navíc k rachejtlím s barvou přimontoval vždy několik tlakových min a rozmístil řadu min typu Claymore. Dagwood se podíval na mé dílo a zavrtěl hlavou.

"To ne, Dicku!" "V čem je problém?" Dosud jsem s umíst'ováním podobných pastí nikdy neměl žádné potíže.

"Ty spojuješ ty nálože sériově. Když je položíš takhle," pozměnil vedení drátů, "tak můžou bejt odpálený buď z libovolného směru, anebo přímo ze středu." Ten pacholek! Měl pravdu. Bylo to tak jednoduché, až to bylo elegantní. "K čertu s tebou, Dagwoode! Asi ti seženu práci v Little'Creeku jako instruktora pro výuku pokládání pastí!" Nasadil úsměv jako z reklamy na zubní pastu. "Vždy k službám, Dicku! Naprosto vždy!" Když jsme dokončili přípravu desáté pasti se starým dobrým kouřovým granátem, začal Joe nahlas přemítat, jestli si snad nehojím nějaké mindráky.

Ohnivý pohled mých očí mu řekl, že to byla otázka, která nikdy neměla padnout.

Idea, vysvětloval jsem při práci, spočívala v zahrnutí Mannyho týmu do uličky s výbušninami, odkud se bude muset stáhnout do naší palebné zóny, ve které ho budeme moci zlikvidovat. Pracovali jsme v horečném tempu. I tak nám však trvalo bezrp.ála dvě hodiny, než jsme všechny výbušniny nastražili. Jakmile jsme byli hotovi - bylo těsně po čtvrt na dvanáct zavolal jsem Wonderovi. Osm minut po našem rozhovoru se už k mostu blížil Stevieho kaštanově hnědý nákladák.

Otevřel jsem pravé dveře a pokynul Joeovi s Dagwoodem.

"N astupte!" Joe se zatvářil zmateně. Ukázal jsem tedy palcem ke Steviemu a řekl: "Tohle je váš průvodce. Vezme vás k cm číslo dva!" "Ale..." "Hele, Joe, ted' není čas na diskuse!" Podal jsem Wonderovi směry k cíli. "Přivez mi je zpátky oba živý, io?" Zpod tmavých brýlí se zablýskl úsměv. "Žádněj problém!" Přešel jsem dozadu a z korby vozu stáhl maskovací plachtu.

"Nashle později, kámo!"

Zbytek mužstva vykopal podle mých instrukcí v měkké písčitohlinité půdě v hustě zarostlých místech severně a západně od mostu dva dlouhé a hluboké příkopy. Položil jsem na ně kousky Wonderovy

plachty a pak jsme vše zamaskovali klestím a listím.

Potom jsem si našel dva vhodně velké padlé stromy a každý z nich upevnil k jednomu mladému stromku. S pomocí Normála a Mrzouta jsem stromky ohnul dozadu, přivázal je a umístil spouštěcí mechanismy s monofilním nástražným drátem.

Můj úmysl byl prostý. Schválně nechám Mannymu a jeho týmu nějaké stopy, aby je mohli sledovat. Ne příliš mnoho, jinak by mohli pojmout podezření. Ale dost na to/ aby sedli na lep. Japonci pak budou postupovat podél stezky, zakopnou o drát a stromy je srazí do příkopu. Ten samý princip jsem úspěšně používal na Vietnamce. Když je nedostanou tyhle pasti, přijdou na řadu rvz u mostu - nebo je všechny postřílíme z léčky.

Příprava těchto pastí nám trvala dvě hodiny. Byl jsem nervózní - posouvali jsme okraj obálky pro protivníka co nejdál. Manny je dobrý. A už brzo bude tady.

Po dokončení pastí se Mrzout s Normálem pod mým dohledem zakopali. Chtěl jsem, abychom náš přepad provedli ve stylu britských SAS a zaútočili z pozic, ve kterých budeme udržovat celou oblast kolem mostu pod křížovou palbou, a sami přitom zůstaneme skryti/ a to i před Mannyho cvičeným zrakem. Nařídil jsem svým mužům, aby se ve svých mělkých okopech přikrčili a zamaskovali volnou vegetací. Pak jsem jejich postavení dvakrát až třikrát přelétl zrakem, abych se ubezpečil, že jsou neviditelní i pro mne. Používal jsem přitom systému, který jsme se učili v základním kurzu pro přežití, odpor a únik. Pátral jsem po tvaru, odlesku, siluete, zápachu a zvuku.

Když jsem dokončil svou obhlídku, při které jsem přihodil tu trochu klestí a tu zase nějakou větvičku, případně natřel maskovacím krémem odhalené ucho, přestal jsem se starat o to/ jak je Manny dobrý - není absolutně žádná šance, že by mé družstvo spatřil dřív, než mu ustřelí ten jeho velký zadek.

Zalezl jsem do své vlastní liščí nory av umělecky se zamaskoval až po bradu. Ted' přichází to nejtěžší. Čekání.

Historie léček sahá až do dávných dob, kdy Odysseus vyskočil z trójského koně, Robin Hood se svou bandou skákal v Sherwoodu ze stromů a dobrovolníci v americké válce za nezávislost se u Concordu vynořovali zpoza kamenné zdi. Dnes nám nepřítelé pomáhají zabíjet nesčetné báječné mechanické i elektronické vynálezy. Máme k dispozici SPS/ samočinné pozemní senzory, které uvádějí v činnost miny nebo jiná výbušná zařízení v okamžiku, kdy nepřátelské oddíly vstoupí do střeženého prostoru. Existují infračervené odpalovací mechanismy, mikrovlnné aktivátory, rádiem řízená zařízení i laserové detonátory. Všechny tyhle hračky jsou sice nádherné a také patřičně drahé/ jenže fungují pouze v případě, že váš nepřítel bude tak laskav a vybere si zrovna tu cestu, kterou jste mu pečlivě připravili a zaminovali. Je samozřejmě možné, že se vám nepřítelé podaří přesvědčit, aby určitou trasu sledoval - můžete v něm například vyvolat dojem, že nemáte ani ponětí o tom, že je nablízku. Nebo budete mít něco, co on bude chtít. Naházíte na cestu peníze a necháte ho, aby šel za vámi a cestou sbíral mince.

Jenomže ve válce není zaručené vůbec nic. Vzpomeňte si na zásadu číslo 1. Nikdy nic nepředpokládat. Může se stát, že pan Zloduch je poměrně bohatý a vaše mince nepotřebuje. Nebo je mazaný a půjde na vás odzadu. Může mít také štěstí a vám se ve vašem laserovém systému za milion dolarů vybijí baterky. Nebo si třeba společnost, která vyrobila vaše SPS/ tu a tam usnadnila práci a vaše zařízení není tak vodotěsné, jak by mělo být. Jistě už chápete, co tím chci říci.

Vyplývá z toho jediné: když přijde na léčku, je nejlepší provést ji postaru. Využijete informací, které vám řeknou, kde by se měl váš nepřítel nacházet. Pak zaujmete pozice a počkáte, až se objeví/ a zabijete ho dřív, než pochopí, co se vlastně děje.

Já tu správnou informaci měl a věděl jsem, kde se bude muset Manny objevit. Nastražil jsem své pasti a nahodil udici. Ted' už zbývá jenom čekat.

Přišel ve 14.45. Tou dobou už jsme v okopech pobývali víc než hodinu a chvěli se nervozitou. Navzdory silným nánosům přípravků na odpuzování hmyzu po našich nohou i rukou pomalu putovali broučci a prolézali skrz košile i kalhoty. Listopadové slunce hřálo a každý z nás se cítil ulepený a nesvůj. Věděl jsem, že Mrzoutovi s Normálem se chce na záchod, neboť totéž nutkání jsem měl i já. Ovšem pustit ho jen tak do kalhot nebylo možné, protože Manny by to ucítil na třicet metrů a pak by ten velký podlej strašák na nás naběhl a uskalpoval nás k smrti. Byl pořád ještě dobrý. Nebylo slyšet nic, vůbec nic.

Žádný šelest větviček. Žádná změna v rytmu bzukotu hmyzu nebo cvrlikání ptactva. A pak byl najednou tady. Manny-predátor.

Scéna jako vystřižená z knihy Zen a umění léčky.

Chlupy na zátylku se mi postavily do pozoru. Musel jsem se ze všech sil ovládat, abych se nepohnul a nenatáhl krk a nepodíval se, jestli se ke mně blíží zezadu.

Čekal jsem. To ticho bylo nesnesitelné.

Uplynulo ještě dalších šest nebo sedm minut, než jsem ho doopravdy spatřil. Přicházel po proudu řeky a prodíral se stromovím na jižní břeh. Způsob, jakým postupoval, byl důkazem jeho profesionality - šel odzadu, přesně tak, jak bych to udělal i já.

A stejně jak by tomu bylo v mém případě, rovněž i on kráčel sám. Svě Japončiky nechal zřejmě v bezpečí někde v lesích opodál a vrhl se na průzkum sólo. Stejným způsobem jsem dneska brzy dorazil ke stanovišti číslo jedna.

Vysílačky jsme měli zapnuté. "Klid, zůstat na místech! Čtyři hodiny," zašeptal jsem do mikrofonu před ústy a doufal, že mi oba muži porozumějí.

Manny přicházel do půl těla nahý. Svalnaté tělo měl natřené maskovacím válečným malováním, které téměř dokonale splývalo s tygřím vzorkem jeho oblečení a maskovaným ruksakem, který měl zavěšený na rameni. Přes dlouhé indiánské vlasy si uvázal maskovací šátek a stejný šátek měl také omotaný kolem krku. V jedné ruce držel útočnou karabinu CAR-IS, v druhé strašlivý lovecký nůž, se kterým zkoumal zem a pátral po minách. Pohyboval se pomalým, pravidelným tempem a metodicky prohledával okolí. Jeho mokasíny v měkké půdě nezanechávaly žádné stopy. Věděl dost na to, aby se díval v úhlu 360 stupňů a sledoval prostor nad sebou i pod sebou a po obou stranách.

Dorazil k prvnímu z mých IVZ - tažnému odpalovacímu zařízení M-I, spojenému s řadou rachejtli nástražným drátem, který vedl přibližně třicet centimetrů nad zemí. To je na nástražný drát vysoko. Já jsem ale chtěl, aby si ho Manny všiml.

Hurá! Mannyho oči sledovaly drát přes listím pokrytou stezku až tam, kde byl za jedním ze stromů ukryt detonátor. Pomalu vsunul ruku do kapsy. Vytáhl z ní pojistku do M-I a zasunul ji na patřičné místo. Pak přestříhl nástražný drát. Nálož byla zneškodněná.

Zastavil se a rozhlédl se kolem, jako kdyby se ptal sám sebe, kdo to mohl udělat. Chřípí se mu roztahovalo - vypadalo to, že se snaží nepřítele přímo vyčenichat.

Sundal z ramene ruksak a pověsil ho na příhodný strom. Potom se vrátil stejnou cestou zpátky. Rozhlížel se přitom kolem a zjišťoval, jaké jsou alternativy pro případ, že by jich měl zapotřebí. Zásadu číslo jedna znal dobře.

Sešel z cesty a vydal se směrem ke mně. Zadržel jsem dech.

Centimetr po centimetru se blížil k mé SAS-pozici. V uších mi duněl tep vlastního srdce. Modlil jsem se, aby jeho ozvěna neduněla také v uších Mannyho.

Zastavil se dva metry ode mě a díval se přímo na mě. Když taková situace nastane, dá se dělat jenom jedno, a to nedělat nic.

Budete-li věřit, že jste neviditelní, skutečně se jimi stanete. Já si vroucně přál, abych byl neviditelný, a Manny se koukal přímo skrz mě. Zdálo se, že tam zírá celou věčnost, třebaže se jednalo jen o pár vteřin. Pak, aniž by si něčeho všiml, pokračoval dál.

Dýchat jsem začal teprve tehdy, až byl ode mě deset metrů daleko. Sledoval jsem, jak opisuje třicetimetrový kruh a vrací se na svou původní pozici. Chytré.

Nyní začal systematicky prohledávat okolí a pátrat po dalších nástrahách. Jednu po druhé je nacházel a čím dál tím víc se přibližoval k mostu. Loupal mé soustředné zkázonosné kruhy jako cibuli. .

Po hodině usilovné práce na jižním konci dorazil k mostu. Pak v domnění, že je bezpečný, přeskočil zábradlí a pustil se do systematického ohledávání. Prošel každou škvíru. Až probere most, začne se věnovat severnímu konci. Musel jsem si přiznat, že Manny je dobrý. Nic mu neuniklo. To mi působilo starosti. Na severním konci jsme totiž byli schováni my - a já věděl, že nás objeví. Je to jen otázka času. Pozoroval jsem, jak se spouští do vody, a zadržel jsem dech.

Tam dole jsme měli dvě tlakové desky. Jestli se dotkne dna a pod mostem nebylo ani sto osmdesát centimetrů hloubky tak je po něm.

Kdepak! Manny se nechal unášet naznak po proudu a vzhlížel k obálce, připevněné k betonu půldruhého metru nad jeho hlavou. Pak odplaval prsama kus proti proudu a splýval po něm dolů. Hledal nástrahy. Zatracenej opatrnej kříženec!

No dobrá, já vím, že se ptáte, proč jsem se nezdvihl a toho parchanta prostě a jednoduše nezastřelil. Vždyť jsem ležel v léčce, byl jsem zamaskovaný a měl nabito. Tak proč na Mannyho rovnou nezaútočit? Háček byl v tom, že jsem nevěděl, kde je zbytek jeho týmu.

Byl jsem si jistý, že je nechal někde v lese. Jestliže byl ale stejného ražení jako já, pak je určitě zanechal v obranném postavení a se zbraněmi v pohotovosti. I kdyby to byli naprostí idioti, dokázali by mě ze svých samopalů zasáhnout nebo po mně hodit pár granátů a byla by po mně veta. Sbohem bud', hro! Sbohem bud', Joe Andrews! A to nejdůležitější: Sbohem bud', Grante Griffithi! Ne, teď je to všechno nebo nic a já chtěl všechno.

Nakonec začal Manny čmukat kolem obálky jako pes kolem hárající feny. Zavěsil se pod most, lezl po jeho konstrukci sem a tam a zneškodňoval nástrahy, které byly k obálce přimontované. Poté vyjmul kartičky a azimuty a zasunul je do své výstroje.

To není fér! Vždyť tohle místo by mělo sloužit i dalšímu mužstvu - nám! A Brok se při přednášení pravidel přesně o této věci zmiňoval. Tenhle postup je verboden - zakázán!

Jenže - v nekonvenční válce žádná pravidla pochopitelně neplatí. K čertu s námi!

Manny otevřel kapsu u ruksaku a cosi z ní vytáhl. Rychle přeběhl k mostu, usadil se na opěrný pilíř a pustil se do upevňování IVZ. Evidentně se chystal nastražit u obálky past. Pak jsem uviděl, co to drží v ruce. Byl to miniaturní tříštivý granát, přibližně o velikosti mandarinky. Tohle nebylo žádné IVZ - ten granát byl ostrý!

Bylo mi jasné, o co jde. Manny také věděl, že tahle hra je jen mezi námi dvěma, a snažil se to pro mě udělat co nejnebezpečnější. Bral hru smrtelně vážně.

Musím jednat. Ale ne dřív, než Manny dokončí své hrátky s granátem. Můj inventář ostrých zbraní je jednoznačně méně kompletní než jeho, a tak se s ním ještě nehodlám zaplétat.

Vklouzl pod most. Zaklínil se a zasunul obálku napůl zpátky do dřevěné schránky. Pak povytáhl z granátu pojistku a umístil ji mezi obálku a beton.

Až nějaký horlivý parchant jménem Marcinko s obálkou pohne, pojistka vypadne, granát vybuchne a potom sajonara, ciao, au revoir, pane Tupče!

Byla to jednoduchá nástraha. Laciná, efektivní a smrtonosná.

Přesně ten typ, jaký bych si vybral já.

Spokojen se svým výtvozem vylezl Manny zpod mostu. Hodil si ruksak na rameno, zdvihl CAR-15 a vydal se na východ, přesně opačným směrem, než se nacházela naše nejsevernější past na lidi.

A právě tehdy mi to došlo s onou absolutní jasností, jaká člověka oslepí při záblesku prozřetelnosti - Manny je sám! Japonce někde odložil! To byla ta cizojazyčná konverzace v celulárních telefonech, kterou Wonder zachytil! Zatímco Manny vede válku, oni se jako obvykle věnují obchodu. Samozřejmě - stejně jako ve Vietnamu i teď dělá Manny Tanto to, co umí nejlépe: hraje sólový part.

Tu hru ale můžou hrát i dva. Vylezl jsem ze své nory a v očích měl vražedný výraz. Manny se obrátil směrem ke mně a ve tváři se mu objevil ďábelský škleb. Ruka mu sjela k loveckému noži za opaskem. "Chcípni, ty zatracenej zkurvysynu!" ozvalo se náhle. Byl to Normál. Ten pitomej inženýrek vystřelil doslova jako raketa ze své díry, hnal se k Mannymu, divoce páčil ze svého glocku a z plna hrdla vykřikoval sprosté nadávky.

Kříženec se otočil, mávl karabinou a vystřelil od boku. Do Normála plesklo šest cvičných nábojů. Podíval se na barevné cákance na své kombinéze a hnal se pořád dál. Pokusil se udeřit Mannyho pistolí. Manny ho zasáhl pouze jednou. Prudká rána do břicha zdvihla Normála patnáct centimetrů nad zem a mrštila s tím ubohým pitomcem jako s cihlou. Normál ztratil vědomí.

"Hej, prasečí ksichte, nechme to jen mezi náma profíkama! Zaútočil jsem a srazil jsem Mannyho z Normála. Váleli jsme se po zemi a snažili se oba získat nějakou výhodu.

"Achch...! Manny se odkulil stranou a lapal po dechu.

Vrhl jsem se na něj. Chytil mě shora za hlavu a štípl do uší. Sehnul jsem se dolů. Teď byla řada na něm, aby mi protáhl perka. Zasáhl mě kolenem do slabin, a když jsem reagoval, dostalo se mu mé ucho do

úst. Vrazil jsem mu prsty do očí a rozevřel čelisti ještě dřív, než mi stačily ucho úplně rozžvýkat.

Je čas jít. Shodil jsem ho ze sebe, uhnul stranou, popadl ho za vlasy, škubl mu s hlavou a rozrazil mu čelem obličej do krve.

To ho probudilo. Zaútočil nožem. Hodil jsem mu do obličeje hlinu, unikl z jeho dosahu, zformoval se a šel mu po nohou, dřív než se stačil vzpamatovat. Srazil jsem ho na zem a kopl do hlavy.

To ho jenom rozzuřilo. Ale jak se snažil postavit, udeřil jsem ho dvakrát loktem a odhodil ho ramenem na nedaleký pařez.

Praštil jsem mu hlavou o dřevo, přetáhl ho dvakrát obuškem a uhnul stranou, neboť se už opět hnál po mně.

Připomínalo to boj s rozzuřeným býkem. Udělal jsem krok stranou a podrazil ho. Olé! Vletěl přímo do stromu. Otočil se, omráčený ale pořád nebezpečný, a vrhl se na mě. "Přesně to jsem chtěl. "Hej, Manny, ty špinavý, smradlavý prase, tady jsem, ty neschopný hovado!" i Věděl jsem, kde právě stojím - pouhý metr od nástražného drátu u vykopané pasti. Ustoupil jsem o šest odměřených kroků dozadu. Ted' byl ten drát mezi námi. Manny mě následoval, v ruce nůž a v očích vražedný pohled. A protože to byl kretén, byl příliš zaměstnán mnou, než aby dával pozor ještě na zem. Beng! Zakopl o drát. Kláda vylétla, zasáhla ho z boku do hrudního koše a srazila do jámy. "Bacha, strom!" Přiskočil jsem k němu a začal ho jako smyslů zbavený mlátit obuškem. Pak jsem ho převrátil, páskou mu spoutal ruce za zády, svázal nohy na třech místech a přelepil ústa. I Když jsem své dílo dokončil, vypadal jako krvavá mumie. Vylezl jsem z příkopu a běžel k Normálovi, který byl stále ještě bez sebe. Mrzout už stál u něj. Přes vysokofrekvenční vysílačku jsem dal signál Wonderovi.

Tři minuty nato se mi ozval v přenosném telefonu.

"Slyším!" "Jak to vypadá?" "úplná hračka! Máme tu kartičku, co potřebujete. Oba tvoji kluci jsou v pořádku." "Tak se přestaň flákat a pohni zadkem k nám! Potřebuju tě tady! Potřebuju u ten náklad'ák!"

"Klídek, kámo, žádnéj strach! Už jsem na cestě!" Za necelých deset minut byl u nás. Zatímco jsem na něj čekal, vzal jsem Mannymu z kapsy kartičky a směry k cílům. Když Stevie dorazil, naložili jsme Mannyho na korbu. Potom jsme zdvihli Normála a Joe s Dagwoodem ho odnesli do kabiny. Nařídil jsem Wonderovi, ať jede zpátky do 1763.

"A co mám dělat s tímhle velkým pytle sraček?" "Zabal ho do nějaký plachty a nech ho na náklad'áku! Pozdějc pro něj vymyslíme něco veselýho!"

Ve 4.30 jsme s Joem zformovali mužstvo a v 5.25 se objevili v hlavní budově. Poslední dvě stanoviště jsme s Wonderem vyřídili sami, aniž bychom se setkali s nějakým odporem. Ohledně podvádění jsem neměl žádné výčitky. Vzpomínáte si na zásadu číslo čtyři? Mým cílem bylo přece vyhrát. Joe potřeboval Granta Griffithe kvůli obchodu. Já měl jiné zájmy. Chtěl jsem se dostat dovnitř, abych viděl, co tenhle milionářský parchant vlastně dělá a jak to dělá. Podle toho, co jsem až dosud viděl, bylo nejlepší ho něčím přímo omráčit. A jestli to nedokáže Manny Tanto, pověšený jako krocan, tak už nic jiného. Vytáhli jsme Broka z jeho úřadovny v přístřešku pro otroky a trvali na tom, že musí probudit Granta Griffithe.

Když se bývalý ministr konečně o čtvrt hodiny později objevil, byl zabalen do dlouhého, červenomodrozeleného starodávného přehozy z hedvábí. Pod ním měl tmavé kalhoty a hnědou hedvábnou košili s rozhalenkou. Své mokasíny z jemné kůže si tentokráte obul bez ponožek. Joe mu oficiálně předal všech pět našich kartiček.

"To znamená, že jste zvítězili," prohlásil Griffith. "Blahopřeji!" Vsunul si kartičky do levé kapsy svého roucha a pokračoval:

"Oficiální vyhlášení uděláme zítra v poledne, před všemi shromážděnými družstvy." Už už se chystal vrátit se po schodech zpět nahoru, když vtom jsem ho požádal, aby vyšel před dům a převzal si ještě jednu trofej, kterou jsme při svém pobytu v terénu získali.

Venku jsme mu předvedli svázaného Mannyho Tanta, který sebou mrskal na příjezdové cestě.

Joo Andrews na něj ukázal rukou a řekl: "Chtěl bych vznést oficiální stížnost! Má to co dělat s tímhle!"

"Ano?" Griffithovo obočí vylétlo do výše. V pohledu, kterým si mne prohlížel, se zračil respekt.

Joe pokračoval: "Bylo nám dáno na srozuměnou, že družstva musí vystupovat v plném počtu, pokud

někdo z jejich členů nepadne v boji."

"Tak jest," souhlasil Griffith.

"Zeptejte se ho, prosím, kde má své družstvo!" vybídl ho Joe.

Strhl jsem Mannymu z obličeje pásku, aby mohl mluvit. Vzal jsem přitom sice i kus kůže a pár řas, bylo mi to ale srdečně jedno.

Griffith pohlédl na svého krvácejícího netvora. "Manny, kde je družstvo z Macuka, kterému jsi měl pomáhat?" Kříženec odvrátil obličej stranou. Griffith přešel kolem jeho hlavy a zabořil mu do tváře špičku boty. "Na něco se tě ptám, Manny!" Pak poklepal ležícímu Mannymu botou před nosem.

"Odpočívají, pane," odpověděl konečně Manny.

"Odpočívají? Kde?" v Manny pokrčil rameny. "V hostinci v Paříži, kousek odtud. Řek sem jim, že to je v pořádku - stejně nebyli připravení a já sem neviděl žádný důvod, proč by měli trávit dva dny v lese.

Přišli by tak o svou důstojnost." "Přišli o důstojnost?" odfrkl si Griffith. "Díky tobě přišli o víc než jenom o svou důstojnost!" Obrátil se k Brokovi. "Družstvo Macuka je diskvalifikováno!" oznámil nevzrušeným hlasem. "Postarejte se, prosím, aby byli vyzvednuti z hostince a byla jim projevna všemožná péče.

Zároveň jim tlumočte mé nehlubší politování. Jsou však diskvalifikováni. Taková jsou pravidla." Rysy kolem úst mu ztvrdly. "Nejsem spokojen se způsobem, jakým váš muž vystupoval," hovořil směrem k Brokovi. "Udělal mi ostudu! Ještě si o tom promluvíme!"

Poté se bývalý ministr obrany obrátil k Brokovi zády. Položil Joeovi ruku na rameno a vlídně pronesl: "Blahopřeji, pane Andrews! Váš tým si vedl

obdivuhodně - vytvořili jste nový rekord!" Pak se usmál svým masožravým úsměvem na mě. "Pane Marcinko, vy jste jako živá reklama!" Zajímalo mne, co tím, sakra, myslí, a tak jsem se ho na to zeptal. "Slyšel jsem již toho o vás spoustu od všech možných lidí." Ani to mi mnoho neřeklo. "Potíž je v tom, že

většina lidí jsou blbci!" "A co tím chcete říci?" "Tím chci říci, že bychom si to spolu měli probrat, Grante!"

Vyslál jsem nevraživý pohled směrem k Brokovi. "Ale na trochu soukromější úrovni,

Koneckonců i já nyní dělám do bezpečnosti. Sejdeme se příští týden a uvidíme, v čem bych pro vás mohl být přínosem." "Podobně jsem uvažoval i já," odpověděl Griffith a přejel si jazykem po horním rtu.

"Navštivte mne, prosím, v úterý v mé kanceláři. V poledne. Poobědváme spolu. Myslím, že máte rád napul syrový a bombejský gin s ledem!"

KAPITOLA 8

Griffith se chtěl přede mnou určitě blýsknout, neboť hned poté, co jsem dorazil, jsme sešli po schodech znovu dolů a přesunuli se limuzínou z jeho úřadovny na Farragutském náměstí o pět bloků dál do Palmy, steakové mekky předních washingtonských právníků a lobbistů, která se nachází na Devatenácté ulici.

Tohle místo jsem už jednou navštívil, a to tři dny po mém propuštění z vězení, kdy mě Charlie Thompson, bývalý říční námořník z Navy, který se podílel na výrobě jednoho dílu pořadu Mikea Wallace 60 minut, vytvořeném na základě Profesionálního válečníka, pozval na oběd - ten se skládal hlavně z bombejů a zčernalého steaku z tuňáka.

Tenkrát jsme byli s Charliem po čtvrt hodinovém přecházení ve foyeru usazeni k anonymnímu stolu v zadní části. Zato když jsem nyní vešel dovnitř dva kroky za Grantem Griffithem, objevil se sám ředitel a majitel Palmy v jedné osobě, takový italský přesídlenec z New Yorku jménem Tommy Jacomo, a vítal Griffitha jako nějakého "capo di tutti capi" a mě jako jeho nejoblíbenějšího pistolníka. Okamžitě jsme byli odvedeni ke stolu uprostřed místnosti, kde se nám poklonilo několik číšníků i poklízečů nádobí a začalo přinášet chléb, máslo, minerálku, sklenici okurek ve skladkokyselém nálevu a nakládaná rajčata s ředkvičkami a vše uctivě stavělo na kostkovaném ubrusu.

Griffith měl očividně radost z každého okamžiku. Dlužno dodat, že ani já to za tak špatné nepovažoval.

Zatímco přede mnou přistával dvojitý bombej s ledem, rozhlédl jsem se kolem sebe. Poznal jsem nejméně půl tuctu samozvaných "expertů", kteří se pravidelně objevují v televizi ve večerním zpravodajství. Další známé tváře na mě shlížely ze stěn, na nichž řady karikatur vytvářely vizuální lexikon Kdo je kdo

ve Washingtonu. Griffith zde byl vystaven jako prominent - jeho obrázek byl větší a příznivější než portrét samého prezidenta. Bývalý ministr sledoval, jak provádím průzkum okolí, a upíjel z ohromné číše

ledový čaj, do kterého byla přimíchána špetka mleté máty. Nakonec pozdvihl sklenici s liptonem. "Na vaše zdraví!" "Na vaše!" oplatil jsem mu jeho laskavost. Sotva to někdo z nás myslel vážně.

"To bylo pěkné vítězství, teď o víkendu! Nečekal jsem, že to dopadne tak, jak to dopadlo!" To se vsadím, že nečekal! Ale nedával jsem to na sobě znát.

"Joe je dobrý!" Griffith blahosklonně přikývl. "Ano, to je. Hodně jste mu pomohl. " "Myslíte při té hře?"

"Ano, ale i po stránce ochrany. Zdá se, že vaše přítomnost tu hrozbu vůči jeho osobě zaplašila." Byl jsem překvapen, že o té hrozbě ví. Nesmysl! U tohoto chlapa mě nepřekvapovalo vůbec nic. "To jo."

"Potřebuje pořád ještě ochranu?" "Dal jsem mu jméno jednoho dobrého přítele, kdyby ji potřeboval."

Tun přítelem byl příslušník SEAL ve výslužbě, s nímž jsem absolvoval výcvik v roce 1961. Budu ho nazývat Staré Mod'roočko. Dnes se tento člověk nechává najímat jako žoldák - nedávno si hrál na odstřelovače u Chorvatů. Za necelý týden zlikvidoval tři srbské generály a dostal za svou práci zaplacené 50 000 dolarů. S osobní ochranou má velké zkušenosti, a já tudíž plánoval, že pokud bude Joe potřebovat reprízu, nechám Modroočka, aby si vydělal nějaký peníz.

"To bylo od vás šlechetné!" Upřel jsem na Griffitha svůj pohled. "Já mám políčeno na větší rybu!" Griffith se mi díval přímo do očí. „0 tom nepochybuji!" Poté v naší rozmluvě nastala přibližně půlminutová pauza. Mozek mi běžel na plné obrátky. Bylo to jako při šachové partii, kdy se hráč snaží promyslet o tři až čtyři tahy víc než jeho soupeř. Uplynulých osmačtyřicet hodin jsem strávil jako student, který se dře na nějaké zatracené závěrečné zkoušky. Rozhýbal jsem svou síť velitelů družstev, špiónů, zpravodajských veverek a střelců a snažil se nahlédnout do všech temných zákoutí Griffithova života. Výsledky mé práce mě zarmoutily. Ten chlap měl obrovský vliv. A pozici, která mu dávala moc. Mohl toho udělat víc než většina ministrů, generálů nebo admirálů.

Zavolał jsem Tošovi, abych zjistil, jestli pro mě nemá něco nového, ale neměl. V Japonsku vládl stále status quo, což znamenalo, že byl vyvíjen tlak, aby Tošo nepodnikal nic. Zmínil jsem se mu o účasti družstva z Macuko v oné bojové hře a o přítomnosti Mannyho Tanta. Při zaslechnutí jména společnosti Tošo zbystřil. Vždyť ti dva kimčové, které jsem na Naritě zastřelil, patřili k jejím zaměstnancům. Prohlásil, že bude celou věc dál sledovat.

Spojil jsem se také s Tomem O'Bannionem na Havaji. Ten hovor stál za to - dozvěděl jsem se, že Griffith byl od Black Jacka Morrisona podrobně informován o mých aktivitách na Naritě.

Podle O'Banniona mu Black Jack zaslal dokonce kopii mé zprávy. To byla velice významná skutečnost.

"A proč mu moji zprávu posílal?" chtěl jsem vědět.

"Protože mu to Griffith nařídil," odpověděl O'Bannion. "Chtěl se dovědět něco o tom, jak si zkurvil jednu tajnou operaci!" Tajnou operaci? To je ale bludiště!

Griffith diskretně zakašlal a vrátil mé myšlenky zpátky k započaté konverzaci. Zeptal jsem se ho: "A co Joe? Budete ho zastupovat?" Jeho oči se rozzářily. "Kvůli té miniponorce? Ano, myslím si totiž, že Foca poskytuje pro Navy devadesátých let skvělé možnosti. Splňuje požadavky pro operativní nasazení při lokálních konfliktech, je schopna potápět se až na dno a její třísetkilometrový akční radius ji činí velice atraktivní a potencionálně i nesmírně užitečnou. Souhlasil jsem, že mu s ní pomohu výměnou za malý podíl." Takže Joe se s ním dohodl v poměru půl na půl. Skutečně malý podíl! Upil jsem ze svého bombeje. "Souhlasím. Jednotky SEAL takovou ponorku, jako je Foca, potřebují. Budete mít ale plno práce s tím, abyste ji prosadil i u těch baronů u podmořských složek!" "Ani bych neřekl." "Jak to? Jsou tam dost pevně zakopaní." "To je pravda," souhlasil Griffith. Namočil jednu ředkvičku do hromádky soli a zahryzl se do ní. "Ale velitel námořních operací je lodní kapitán, ne velitel ponorky, a v podstatě má na věci stejný náhled jako já. Stejně tak i ministr. Kdysi na počátku sedmdesátých let, kdy byl ještě novopečeným kongresmanem, jsme si navzájem prokázali pár laskavostí. Navíc Navy v současné době potřebuje získat od veřejnosti trochu sympatií a zvláštní složky jsou pro tento účel jako stvořené. Proti jednotkám SEAL nemá nikdo nic. Moji lidé se tímto tématem včera zaobírali. Veškeré informace ve sdělovacích prostředcích o akcích jednotek SEAL za posledních pět let byly stoprocentně kladné. Tudíž vedle zmatků při vyšetřování kolem lodi Iowa, průšvihů při Tailhooku a ostudách při cvičeních, kdy naši fregatní kapitáni vypouštějí ostré rakety na naše spojence, je nová, levná a efektivní ponorka, která bude pomáhat jednotkám SEAL při plnění úkolů, tím pravým lékem na nemocný image Navy!" "Jste si až neskutečně jistý sám sebou - pane doktore!" Griffith se hlasitě zasmál. "Od vás je to opravdu

kompliment!

Jeden za osmnáct, druhý bez dvou za dvacet!" Dopil jsem bombej. Okamžitě byl nahrazen novou dávkou.

Podobně jsme se bavili zhruba ještě další půlhodinku a hráli spolu slovní pingpong. Griffith mi předhazoval různá témata a sledoval, jakým jazykem se o nich budu vyjadřovat. Hrál jsem takovou roli, o níž jsem se domníval, že ji chce vidět: roli světského, hrubého, nebezpečného a zábavného bývalého příslušníka jednotek SEAL.

Díky mé postavě mají lidé tendenci mě podceňovat. Vidí ve mně jen dalšího tupce, který s oblibou používá sprostá slova v nejrůznějších důmyslných spleteních. Zapomínají, že mám magisterský titul z univerzity v Auburnu v oboru mezinárodních vztahů, mluvím plynule třemi jazyky a domluví se ještě v půl tuctu dalších.

Vědí, že ovládám zabíjení. Zapomínají ale, že jsem také vcelku schopný politik. Člověk nemůže nebýt schopný politik a zastávat takové pozice, jakými jsem prošel v Navy já, jako například post velitele jednotek SEAL 2 a SEAL 6, námořního ataše v Phnompenhu, styčného důstojníka Navy při operaci Orli spár (záchrana rukojmích v Teheránu) a zpravodaje zvláštních složek ministra pro Navy Johna Lehmana. To je nemožné.

Mně to však nevadí. Radši ať mě podceňují. Jsem tak ve výhodě. Mám pak na své straně moment překvapení.

Po třicetiminutové předehře přešel Griffith rovnou k jádru věci.

"Slyšel jsem, že jste nedávno zažil zajímavá dobrodružství."

Tvářil jsem se jako nevinnost sama. "Skutečně?" "Mluvil jsem s Black Jackem Morrisonem. Skvěle jsme si popovídali. " "Jak se má ten starý pitomec?" Griffithovy tenké rty se ohnuly nahoru v náznak pokřiveného, žlutozubého úsměvu. "Fajn. Totéž chtěl vědět on o vás. " "Jo, Black Jack byl jedním z těch několika málo admirálů, kterým jsem mohl říct, ať mi políběj prchele- a naopak!" Bývalý ministr obrany přikývl. "Rekl mi o vašem úkolu na Naritě a o tom incidentu s těmi, ehm, vetřelci." "To je zajímavý, že se o tom zmínil!" "Jsme starí přátelé. Mnohokrát jsme spolu pracovali. Víím, že právě pracuje jako poradce pro Fudžoki, protože jsem mu tam připravil půdu. My dva před sebou nemáme žádné tajnosti." Odmlčel se, aby se napil svého ledového čaje. "Kromě toho, dělal si starosti. Příčinou byla vaše zpráva, zejména ta zmínka o mé osobě. Naštěstí jsem mu byl schopen vysvětlit, že události v Japonsku nejsou přesně takové, jak se vám na první pohled mohlo zdát." "Obávám se, že tomu, co právě tvrdíte, dost dobře nerozumím." Ve skutečnosti jsem tohle všechno předem očekával.

- Bod 1: Griffith je ředitelem společnosti Jones-HamHton. Ta mu platí 48 000 dolarů ročně plus výlohy za to, že navštíví čtyři schůze v Los Angeles. Na tom není nic špatného. Ale zároveň je také - alespoň papírově - spolumajitelem neexistující společnosti na výrobu vzduchotechniky se sídlem v Redondo Beach ve státě Kalifornie. A právě to bylo podezřelé.

- Bod 2: Věděl jsem, že mezi zbožím, které pro společnost Jones-Hamilton pro bezpečnostní účely v současnosti vyrábí, jsou také elektronické detonátory pro takové taktické jaderné zbraně, jakými jsou například střely Tomahawk. Griffith měl k těmto informacím přístup - a využil ho. Tun byl podezřelý.

- Bod 3: Odhalil jsem, že navzdory federálnímu - ba dokonce mezinárodnímu - zákazu prodala tato firma několik těchto nejmodernějších odpalovacích zařízení předním společností v Británii a Německu. Díky tomu byl znovu podezřelý.

- Bod 4: Nějakým záhadným způsobem došlo k tomu, že detonátory označené jako díly pro vzduchotechniku a odeslané neexistující společnosti, kterou" vlastnil" Griffith, skončily na Naritě, kde se v nich hrabala čtveřice odporných kimčižravých Korejců, na které jsem ke své smůle narazil. Byli mezi nimi i dva pracovníci společnosti, která Griffithovi platila 5 milionů dolarů ročně. Jaképak podezření - sakra, vždyť tohle z něj dělalo přímo zrádce!

"Že jste jedno velké zatraceně mocný tabu, pane Griffithi!" "Pro vás Grant." "Že jsi jedno velké zpropadeně mocné tabu, Grante!" "Já víím, že jsem. A co jsi zjistil ještě, Dicku?" Před svou odpovědí jsem se na pár minut zamyslel. Dopil jsem bombej a okamžitě dostal nový. Pokud se mě snad můj nový

přítel Grant pokouší rozvázat jazyk alkoholem, pak ho čeká ještě dlouhá cesta. V roce 1973 jsem totiž strávil, předtím než jsem byl vyslán do Phnompenhu jako námořní atašé, půl roku ve škole pro špióny. Tam jsme absolvovali školení, při kterých nás na večírcích učili pít závodně - tedy ne že bych v této disciplíně nějaké školení potřeboval! Rozhodl jsem se, že se s Griffithem vrátím zpět na starou půdu. "Takže Black Jack o vaši operaci nevěděl nic!" "Ovšem že ne! Teda tenkrát. Kdyby věděl, myslíš si, že by tě na Naritu posílal?" Přemýšlel jsem o tom. Tohle dávalo aspoň nějaký smysl. Ale pořád tady zůstávalo příliš moc otazníků, příliš mnoho šťastných náhod. Uicet let aktivní služby v nekonvenčních složkách mě naučilo, že v životě existuje jen velmi málo šťastných náhod, zato je v něm ale spousta nepříhodných intrik. "A čím tahle údajná operace byla?" "Pinkyho Prescottta. Ten je teď OP-06 - zástupcem velitele námořních operací pro plánování, metodiku a operace. Dobrý chlap!" Hovňousek Pinky! Má Nemesis z jednotky SEAL 6! Zatnul jsem zvy. Griffith mě upřeně pozoroval. "Ach, o vašem dlouhým a hořkým vztahu s Pinkym vím všechno! Nemáš ho rád a ani on nemá rád tebe. Tvrdí, že jsi se snažil ho zabít." "Je to lhář! Kdybych se ho snažil zabít, tak je z něj teď pitomá mrtvola! Povím ti všechno, co o Pinkym vím. Je to sráč a zbabělec a má inteligenci čerstvého kravince!" Griffith si znovu olízl horní ret. Připomínal mi ještěřku. V levém horním koutku úst mu ulpěl kousek sliny. "Přestaň plácát hlouposti, Dicku!" Jazyk vystřelil ven a dotkl se rtu. Slina zmizela. Přišel čas na budíček. „Jdi do prdele, Grante! Slovo mazanej u tebe nesedí! Podlej, to možná. Ale mazanej, to je ve tvém případě nesmysl!"

"Já vím, že tomu nerozumíte," vytrhl mě z úvah Griffithův hlas, "protože kdybyste rozuměl, tak byste do toho nestrkal svůj nos a nedělal v tom naprostý zmatek!" "Cože?" Tak teď v tom mám doopravdy zmatek.

"Přípletl jste se do tajný operace, vy idiote!" hřímal Griffith.

"Celý jsme to nachystali - Jones-Hamilton posílala atrapy! Doufali jsme, že rozkryjeme celou tu zatracenou síť, která už pět let pašuje zakázaný zboží!" "My? Kdo to je, sakra, my?" "Ministerstvo obrany, Navy, japonské orgány, Interpol! To vše za mého přispění, pomoci a spolupráce. A pak si přijdete vy a rozboříte to jako domeček z karet!" To na mě nijak nezapůsobilo. Vlastně jsem o jeho slovech dost pochyboval, a to navzdory O'Bannionově zplínce o tom, že jsem v Japonsku zkurvil jakousi tajnou operaci. Navy do tajných operací žádné civilisty nezatahuje. Dokonce ani bývalé ministry obrany. Tak jsem to také Griffithovi podal.

Pohled v jeho očích ztvrdl. "Já nejsem žádné obyčejné bývalé ministry obrany," řekl úsečně. "Sloužím každý vládě od časů prezidenta Johnsona! Je jen málo lidí, který neznám, a málo míst, kam bych se nedostal!" V tom měl pravdu - to jsem si už stačil zjistit. Vzdát jsem se ale nehodlal. "Jen se nedělejte!" Griffith si olízl jazykem rty. "Skutečně vám nelžu! A pak, abyste to ještě vylepšil, pokoušel jste se pátrat na vlastní pěst a nechal toho vašeho japonského policajta čmukat kolem té společnosti na výrobu vzduchotechniky z Redondo Beach! Samozřejmě jste zjistili, že žádná taková společnost v Redondo Beach ani nikde jinde neexistuje!" Mlčel jsem a nechal ho mluvit.

"A tak jste se vydal zkontrolovat mé úmysly, je to tak, kapitáne?" "Myslel jsem si, že byste to mohl říci." "A já si myslel, že to řeknu. A co jste objevil?"

Naráz jsem do sebe obrátil zbytek bombeje a s třísknutím postavil prázdnou sklenici na stůl. "Poslouchej, ty stříbrnovlasej, olizující se frajere! Možná že rád spolupracuješ s posranejma společnostma, co zabíjej americký vojáky - mám na mysli Macuko, pro případ, že bych byl na tebe moc jemnej - a já ne! Možná že se musíš pravidelně setkávat s takovejma debilníma vypatlanejma sráčema, jako je Pinky Prescott! Já ne! Já si to svého, kurva, času taky užil! Užil jsem si to v té zkurvený Navy a užil jsem si to v Petersburgu! Já nikomu nic nedlužím! Dal jsem týhle zkurvený zemi padesát zkurvenejch let a důkazem toho jsou ty moje zkurvený jizvy! Dalších padesát let je mejch - a hodlám si jich užít! Takže, jestli mi máš co nabídnout, ven s tím! Jinak díky za bombej, polib mi prdel a sajónara, sráči!" Znáte ty reklamy, kdy předvádějící mluví a všichni kolem zaujatě poslouchají? Tak přesně to se přihodilo nám. Já i Griffith jsme si náhle uvědomili, že se život v celé restauraci docela zastavil.

Celé stoly mužů v oblecích za patnáct set dolarů na nás nesouhlasně mžouraly zpoza svých brýlí.

Třiaosmdesátiletá třikrát vdaná velká dáma Demokratické strany yvalovala oči tak nasupeně, až jsem se

bál, že jí praskne její nejnovější plastický obličej. Kvarteto matron z předměstí v šatech od Chanelové se začalo ovívat jídelními lístky. Číšníci s podnosy s jídlem zůstali stát s otevřenou pusou na půli cesty. Vietnamští poklízeči nádoby drželi v rukou blyštivé hnce s kouřící kávou nebo plnou náruč špinavých ubrusů a stáli v místnosti jako solné sloupy. Tommy Jacomo, který cosi kutil u pokladny, vykukoval přes pokladní přepážku.

Náš soukromý číšník, dobře živený hoch z Brooklynu, který se sice jmenoval Giuseppe, ale nechával si říkat Joe, postával za Griffithovými zády, v jedné ruce držel objednávkový blok a v druhé měl připravenou tužku. Když jsem svůj monolog dokončil, sklonil ke mně svůj zrak a zeptal se: "A jak byste si těch padesát let přál, pane?" Zavínil jsem obočím směrem k oné čtveřici dam s provizorními vějíři a vyrazil ze sebe zvuk podobný ržání hřebce. "Jako přílohu bych prosil nějaké buchty, Joe!"

Cestou do Griffithovy kanceláře jsem nechával mluvit hlavně jeho. Můj výbuch na něj musel účinkovat jako projímadlo, protože po celou další hodinu se mu pusa nezastavila. Sotva mě pustil ke slovu. Ani v nejmenším mi to nevadilo. K debatám v restauracích se totiž stavím značně skepticky. Své hochy v Rudé buňce jsem učil, že po restauracích a barech mají naslouchat.

Když lidé jedí a pijí, dají se získat spousty informací. Je-li na talíři dobrý steak, po ruce láhev vína a v okolí pár ucházejících ženských, punc důvěrnosti z nějakého důvodu mizí.

Zeptal jsem se Griffitha, jestli si nechal kancelář prohlédnout kvůli štěnicím. Odpověděl mi, že tuhle činnost provádějí Brokovi lidé každý týden.

To mi sice mnoho neřeklo, ale rozhodl jsem se, že to nechám být. "Dobrá, Grante, mám na srdci pár věcí," spustil jsem. "Za první, snažíš se mě oblbovat a to se mi nelíbí!" Vrhla na mě rádoby opravdu ustaraný pohled. "Jak to, Dicku?" "To nebyly žádné makety detonátorů! Podívej, nejmíň stokrát jsem se potloukal kolem objektů s jadernejma zbraněma. To, co jsem viděl na Naritě, bylo pravý!" Griffith si mlčky pohrával se svým starožitným prstenem.

"Za druhé, co to je za volovinu s tou tajnou operací? Narazil jsem na čtyři Korejce, který hráli hru 'Jak ukrást jadernej materiál! Kolem nich se přitom nikdo jinej nepotloukal! Žádný tajný v úkrytech na ně nečíhali - vím to, protože jsem tam celou noc číhal sám! A ty chlápci, který jsem zastřelil, nebyli žádný zatracený dvojí agenti! Věděl jsem to už v době, kdy jsem odlítal z Tokia, díky Tošovi! Ty stáli proti nám!" "Všechno, co tvrdíš, je do puntíku pravda," řekl Griffith. "Podívej se, Dicku, tady nemáme co do činění s nějakýma amatérma! Museli jsme použít pravý detonátory! Ale vždycky jsme věděli, kde právě jsou! V tom kontejneru jsme měli pasivní monitory!" "To je ale hovadina!" "Proč myslíš?" "Protože jsou, kurva, pasivní - do té hry nebyl zapojen žádný aktivní prvek, Grante, vždyť jsem tam by!" "Celou dobu jsme věděli, kde to zboží je!" "A co kdyby si ho odvezli do Pchjongjangu?" "Co tím chceš naznačit?" "Že jakmile jste jednou tu kouli spustili z kopce, neměli jste už žádnou možnost ji zastavit!" Zamračeně přikývl. "Už chápu."

"Kdo tam dal ty monitory?" "To byla práce NIS." "Námořní vyšetřovací služba? Copak ses, kurva, pomátl, Grante?!" "To Pinky! Právě kvůli tomu je povolal!" Zase Pinky! "Když jsem ty chlápky vyrušil, akorát s těma bednama šíbovali." Griffith přikývl. "To mi taky nadělalo hromadu vrásek! Moc nerad bych ztrácel stopu!" "To bys nejenom ztratil svou stopu, zatraceně - to bys ztratil ty zkurvený detonátory!" Jeho hlas zněl tak bezkrevně. Mluvil jako všichni ostatní zatracení byrokrati; ten druh bezhlavejch, nemyslicích, tupejch nadřazenců, který přijímaj rozhodnutí, při kterých kvůli jednomu ušetřenému centu může jít o životy třeba tisícovky mužů.

Mluvil tak, jako kdyby na sledování ty zatracený stopy nezávisely žádný životy. To mě rozpálilo do ruda. "Právě proto jsou pasivní monitory a většina těch dalších elektronicejch nesmyslů tak na hovno, když se používaj jenom samostatně!" burácel jsem. "Kdybyste, vy pitomci, uvažovali, tak byste kromě elektroniky nasadili ještě agenty! Chlapy, co uměj pracovat nepozorovaně! Střelce, který by se k tý stopě přilepili jako lepidlo, ať vedla kamkoli!" "To mluvíš o příslušnících SEAL?" "Ty znám nejlíp!" "Patně si myslíš, že ten úkol měl bejt svěřenej tvý bejvalý Rudý buňce!" "Proč myslíš?" Griffith si promnul bradu. "Charakter jejich práce tomu přece odpovídá!" "Opravdu?" "Dicku, Dicku, Dicku - já vím o dvouvrstvým uspořádání Rudý buňky všechno! OP nula šest delta lomeno Tango Romeo alfa Papa, tak znělo, myslím, původní rozdělení! Kódový označení bylo Waterfall Weatherman." Sakra, ten

chlap db toho opravdu viděl! Tahle fakta znalo jenom velice málo lidí. Když jsem Buňku stvářel, dostal jsem od Black Jacka Morrisona za úkol navrhnout ji jako jednotku v jednotce. Vrstva první, OP-06 delta, zahrnovala bezpečnostní aktivity. Vystupovali jsme jako teroristická skupina, napadali objekty námořnictva a učili jejich ostrahu, jak se má bránit proti terorismu. Druhá vrstva, Tango Romeo alfa Pap a s druhým stupněm utajení, fungovala jako elitní jednotka pod pláštěm Rudé buňky a prováděla tajné operace po celém světě, a to podle požadavků velitele námořních operací a Národního velitelství. To zní jako široký záběr. Také takový byl. Byli jsme pověřováni vším, od aktivní eliminace teroristických elementů (v překladu to znamená jejich zabítí) přes ničení jaderných zařízení v nepřátelských zemích až po potápění nepřátelských plavidel.

"Možná že ty jsi to tak původně navrhl," prohlásil Griffith, "jenže to bylo před deseti lety! Dneska jste s Black Jackem Morrisonem oba v důchodu a požadavky na plnění úkolů se u Buňky podstatně změnily." "K horšímu, jak mi bylo řečeno!" "A někdo zase tvrdí, že k lepšímu! Rudá buňka je v dnešní době cennej prostředek výcviku - a to je všechno. Stala se z ní nedílná součást organizační struktury Navy." "Nekrm mě tady takovejma pitomostma, Grante! Cennej prostředek výcviku? To je takovej nesmysl! Já jsem slyšel, jak to tam vypadá! Chlapi musej nosit ty zatracený stejnokroje Rudý buňky - trička nebo kožený bundy a klobouky, takže nemůžou k cílům pronikat v civilu! Když tuhle výstroj odhodí, tak prej nedodržujou řády! Cvičení jsou postavený tak, aby vždycky vyhrála ta správná strana! Tohle není reálný život! A co je horší, takhle se velitelé základen ničemu nenaučej!" "Ale jejich morálka je lepší!" "Do hajzlu s morálkou! Mluvíme tady o životě a smrti!

A k čemu je Rudý buňce nějaká morálka? Jsou to střelci, který, když se někde něco posere, letěj nakonec stejně přes palubu!" Griffith si povzdychl a zavrtěl hlavou. "Ty to pořád nechápeš!" „<0 nechápu?" "Ze každá jednotka - a hlavně Rudá buňka - musí bejt součástí nějaký organizační struktury." "Nesouhlasím! Aby mohla uspět, musí Buňka existovat mimo celej systém!" "Proč?" "Protože když je částí problematiky, nemůže bejt částí řešení!" "Nemůžeš mít jednotku jen tak na divoko, Dicku!" "Souhlasím - většinu času ne! Ale když mi Black Jack nařídil vytvořit Rudou buňku, uvědomoval si, že za určitéj okolností

bude muset tahle jednotka fungovat mimo organizační strukturu. Právě proto podlíhala Rudá buňka přes velitele námořních operací přímo ministru obrany a prezidentovi, a ne nějakýmu pitomýmu komodorovi zvláštních jednotek nebo praštěnému admirálovi, kterej si válí šunky v pavilonu E!" "Už zase narážíš na Pinkyho, co?" "A co když jo?" Věděl jsem až moc dobře, v čem celý problém Rudé buňky vězí. Byl to Hovňousek Pinky.

Griffith se rozhodl, že si mého protestu nebude všimát.

„2 politickýho hlediska to má Rudá buňka v dnešní době složitý. Upřímně řečeno, Dicku, pořád se ještě vzpamatovává po tobě.

Několik mužů je právě vyšetřovanejch NIS. Je to považovaný za deklasující operaci. Nikdo z důstojníků, který maj trochu sebeúcty, to už nechce víst!" "lun chceš asi říct, že to není žádná záslužná činnost, která by znamenala stupínek vejš, a tak Pinky do funkce velícího důstojníka jednotky jmenuje každýho, kdo se mu naskytnel!" "Nazývej si to, jak chceš, výsledek je pořád stejný! Rudá buňka má potíže. Takže nebyla šance, že bych ji mohl použít na provedení nějaký delikátní operace. O tom nikdy nebylo ani nejmenších pochyb!" „Jak to ty? Civilisti si přece nevybírají jednotky a nedávaj jim úkoly!" Griffithovy hadí oči se zabodly do mého obličeje. "Pro případ, že bys snad zapomněl, Dicku," pronesl nedůtklivě, "ti chci připomenout, že ozbrojený síly jsou v týhle zemi stále ještě podřízený civilním osobám!" "Ale tobě ne!" "Oficiálně ne. Ale pořád se najdou lidi, který vyhledávaj moje rady, moje připomínky, moje názory. A když jeden z těch několika důstojníků, který byli k práci na tomhle problému s pašováním přibráný, navrhl, aby Navy ke sledování monitorů použila Rudou buňku, tak jsem to doporučení vetoval." No ovšem - ten chlap v tom měl prsty! Já to věděl! Cítil jsem to všemi kostmi! "Proč? Protože by se jim to mohlo podařit?" "Ne, proto, že se Rudá buňka v dnešní době na takovou práci nehodí! Je to prostě a jednoduše jen prostředek k výcviku." „Třeba jen kvůli tomu, že tam nemaj žádný pořádný velení!

Možná ty střelci potřebuj ou pro změnu skutečnýho velícího důstojníka, chlapa se vším všudy! Někoho, kdo se nesnaží vykoledovat si další hvězdy tím, že bude ze svejch podřízených dělat blbce!" Griffith se

na mě na několik okamžiků upřeně zahleděl. "Možná máš pravdu, Dicku," řekl pak tiše. "Možná to je opravdu tak."

KAPITOLA 9

Ministerstvo obrany SEKCE U. S. NAVY úřad velitele námořních operací Washington, DC
20350-2000

Zn. 07BL/303056191 22. prosince

OD: VELITEL NÁMOŘNÍCH OPERACÍ (OPOO) PRO: VELITEL RICHARD MARCINKO, USN
(VV) 156-93-083/1130

VĚC: NEDOBROVOLNÉ POVOLÁVÁNÍ DŮSTOJNÍKŮ VE VÝSLUŽBĚ DO ČINNÉ SLUŽBY

VIZ: (a) SECNAVINST 1811.4D NMPC-213 (8/1/91) (b) 10 USC 688 (c) 10 USC 672 (d) (d)
SECNAVINST 1920.7

1. Předáno do vlastních rukou.
2. V souladu s bodem (a) Vás tímto povolávám do činné služby. Nařizuji Vám okamžitě se hlásit KADM Pinckney Prescottovi III. nejpozději 22. prosince do 11.00 hodin. Doba trvání Vaší činné služby bude záležet na úvaze tohoto orgánu.
3. Jakékoli vyhýbání výše uvedené povinnosti bude mít za následek přijetí adekvátních opatření ze strany tohoto orgánu.
4. (Podepsán): Arleigh 1. Nejtajnější Admirál, U. S. Navy Velitel námořních operací

KAPITOLA 10

Přiletěli si pro mě vrtulníkem. Byl jsem právě vzadu za domem a lopotil se s činkami, když jsem zaslechl, jak se blíží - podle drkotavého zvuku, který vydávali, seděli v UH-1H. Museli přistát o kus dál na jižní čtyřce - tak jsem nazýval čtyři hektary kukuřičného pole za poštovní schránkou - protože jim trvalo zhruba čtvrt hodiny, než se dostali na silnici, prošli po příjezdové cestě, zatočili kolem domu a našli mě, jak za terasou vzpírám na benči 157,5 kilogramu železa.

Venkovní cvičení byla rutina, kterou jsem začal poprvé provozovat ve vězení. Posilovna ve Federálním nápravném zařízení a vězení se středním stupněm ostrahy v Petersburgu byla od ložnic přibližně dvě stě metrů daleko, dolů po svahu. Stála na betonovém panelu o velikosti půl druhého čtverečního metru, hned vedle basketbalových obručí, které byly jako vystřižené z filmu Bílí muži neumějí skákat. Každé ráno v šest hodin, sedm dní v týdnu, za slunce i deště, jsem procházel kolem strážní věže, zamával strážnému a pouštěl se do cvičení. Míval jsem na sobě pouze nylonové šortky, sportovní obuv a čelenku. Oblékal jsem se vždycky stejně, a to bez ohledu na to, jestli bylo právě 35 stupňů nebo minus devět. Dělal jsem to tak z několika důvodů. Za prvé to pro mě bylo duševní cvičení - abych zjistil, kolik sebeovládání mě ten který den bude stát. Za druhé to byla hra, kterou jsem hrál s ostatními vězni. Chtěl jsem jim dát na vědomí, aniž bych přitom musel něco nahlas říkat, že si se mnou není radno zahrávat.

A hádejte, co se stalo? Nikdo v Petersburgu se neodvážil plést se Demo Dickovi do cesty.

Zkorumpovaní politici, obchodníci s drogami, práškači, rozkradači majetku i mafiáni mě jenom jedinkrát uviděli, jak v lednu vzpírám činky do půli těla nahý a prsty mi přimrzávají k ocelové tyči, a věděli, že jsem

naprostý blázen. Když mě hodinu nato spatřili při návratu zpět, kdy se mi z těla jen kouřilo, vousy se mi leskly ledovými zmrazky a v divokých očích se mi zračil pohled šilence, pochopili, že mě mají nechat na pokoji.

Paradoxní bylo, že jsem tehdy zjistil, a to je pro žabí muže typické, že se mi ten pocit "bez práce nejsou koláče", který jsem při svém venkovním cvičení mívával, vlastně zalíbil. A tak když jsem koupil své Panství, které bylo už kompletně vybavené, a to včetně sauny a baru na zahřátí mých starých, unavených a brzy prokřehklých kostí, vylil jsem si betonovou desku o rozměrech tři krát tři metry, vyrobil víceúčelovou lavici, zavalil ji tunou železa a vrátil se ke své každodenní vězeňské činnosti.

Konkrétně onoho rána byla teplota na Panství kolem minus sedmi stupňů. Posiloval jsem už půl hodiny, a tak když se objevila dvojice štábních kapitánů v silných kabátech spolu s dvěma statnými týpkou od ochranky v modrých oblecích a hučkách, všichni celí zadýchaní ze své kilometrové chůze, měl jsem vousy pokryté ledem a z hrudi mi stoupala pára. Podle mě sice Vypadali dost směšně, ale nehodlal jsem kvůli nim svou denní rutinu přerušovat. Proto jsem klidně ležel dál, vzpíral činku a prohlížel si jejich nosní dírky. Nakonec se ten vysoký s tmavými chloupky v nose odhodlal a oslovil mě: "Velitel Marcinko?". Udělal jsem dalších pět opakování. "Kdo to chce vědět?" "Jsem kapitán Tobias a tohle je kapitán Burger. Jsme z kanceláře velitele námořních operací." "Jsem přímo ohromen! To jste něco jako archandělé nebo co?" Další pět zdvihů. "Takže čemu vděčím za vaši návštěvu?" Tobias přešel k hlavě lavičky a hleděl přímo na mne. Položil ruce na tyč, která spočívala přímo nad mým hrudníkem. "Jste povolán zpět do činné služby. Oblečte se a pojďte, prosím, s námi!" Nechal jsem ho, aby mi dával záchranu, udělal dalších deset opakování, vrátil tyč do stojanu, skulil se z lavice dolů a setřásl si z vousů led. "Polibte mi laskavě prdel, pánové, ale pokud vím, tak to už tady jednou bylo!" Burger, vysoký kluk, který měl obličej jak pihovatý, tak i podřobaný, zabručel: "Cože?" "To už tady jednou bylo! Nemám v úmyslu si to zopakovat!" "Vy ale nenastupujete dobrovolně!" řekl Tobias, frajírek s prstenem z námořní akademie. Nato mi podal rozlepenou obálku.

Otevřel jsem ji a přečetl si tu špatnou zvěst. Pro tohle, co mi dělají, existuje v námořnictvu terminus technicus. To slovo je "průser". To přece nemůžete.

"Dovolil bych si nesouhlasit, veliteli!" prohlásil Burger a smetl si z ramen lupy. "Je to legitimní a závazné.

Můžete mi věřit, jsem právním poradcem VNO." "Ale..." Poprvé v životě se mi nedostávalo slov.

"Takže kdybych vás mohl prosit," opakoval Tobias. "Buď se obléknete a půjdete s námi sám, anebo vás tyto pomocníci loďmistra první třídy odvedou v poutech! Je to jen na vás, kamaráde!"

Napráhl jsem ruku. "Tak co, Pinky, pořád ještě pobíráš rizikový příplatek za tohle válení šunek?" "Ahoj, Dicku!" pronesl kysele a odvrátil se k oknu, aby mi nemusel potřást rukou.

Pinky ale nebyl v kanceláři sám. Společnost mu dělal Grant Griffith. Bývalý ministr obrany seděl za Pinkyho stolem, zubil se na celé kolo a pohrával si se svým starožitným prstenem. Ve svém třídlílném obleku s úzkým proužkem v barvě ministerské šedi, naškrobené bílé košili a jasně modré puntíčkované kravatě vypadal, jako kdyby seděl doma ve své soudcovské židli s vysokým opěradlem. Jenom to kladívko mu scházelo. Právě on promluvil jako první.

"Dicku, Pinky, prosím!" Ukázal na dvě křesla, která stála čelem ke stolu, a naznačil, abychom zaujali svá místa.

Udělal jsem, co nám bylo nařízeno. Poté Tobias s Burgerem otevřeli objemnou koženou aktovku a předali mi dva centimetry silnou hromádku papírů. Všechny byly označené písmenem "x" a zatržená místa v nich čekala na můj podpis.

Smlouvy se hemžily samými "k čemuž", "tímto", "posléze" a "nicméně". Kdyby byly napsány normálně anglicky, stálo by v nich, že jsem byl nedobrovolně povolán do činné služby, a to kvůli sVÝm unikátním a nenahraditelným odborným znalostem v jistých oblastech - zejména v nadělování zločincům toho, co jim po zásluze patří. Dále jsem byl jmenován do hodnosti kapitána, což znamenalo, že budu mít všechna práva, která mi čtyři prýmký poskytují, až na to, že jsem nebyl (a nikdy nebudu) do této hodnosti potvrzen Senátem USA. O tom jsem věděl. Vždyť kapitánem jsem býval už dřív, dokud moji nepřítelé v čele s Pinkym Prescottem nezašli za ministrem pro Navy Jamesem Webbem a nepřesvědčili ho, aby mé jméno ze seznamu kapitánů vyškrtl.

Povýšení tvořilo tu dobrou stránku věci. Smlouvy však také upozorňovaly, že pokud bych někdy opakoval jediné slůvko o tom, co během svého působení uslyším, přečtu nebo uvidím, budu uvržen do vězení na celý zbytek života, a to bez řádného soudního procesu. Navíc jsem se měl zavázat, že o svých aktivitách nikdy nenapíši už žádnou faktografickou knihu, aniž bych k tomu od Navy předem neobdržel písemný souhlas. Dobrá, tak od tohoto okamžiku budu psát teda fikce. O psaní fikcí se smlouva nezmiňovala. K čertu s tebou, Navy!

Za těch pět let, co jsem ho neviděl, se Pinky změnil k ještě horšímu. Jinak to byla stále tatáž nervózní hubená chmelová tyčka s věčně zarputilým výrazem jako vždycky. Uniforma na něm jen visela - zdálo se mi, že budweiser na jeho prsou je nadměrně veliký a že tam jaksi nepatří. Skutečně, jak se Pinky mohl stát příslušníkem SEAL, to nikdo nevěděl. Vždyť na svém těle neměl ani jediný sval! Když jsem vešel, začal vstávat ze svého křesla a mně připadalo, že tenhle úkon provádí na několik fází, protože se rozkládal tím samým způsobem, jakým se vysocí klauni v cirkusu vytahují z těch malinkých autíček, to znamená kloub po kloubu. Ohromovalo mě, že je naprosto pružný jako velrybí kostice nebo, řečeno příznačněji, jako kuřecí chrupavka.

Za tu dobu také zestárl, a to značně. Jeho vlasy, kdysi špinavě blond, měly nyní břidlicově šedou barvu, což dodávalo nový důraz hřbitovnímu výrazu jeho obličeje. Jeho ramena vypadala ještě shrbeněji než jindy, jako kdyby na nich musel nosit těžké břímě svého úřadu. A vůbec, celkově Pinky vypadal jako zdevastovaný ouřada.

Když mě uviděl, oči mu div nevypadly z důlků. Nevím, jestli mu víc vadily mé nepředpisové vlasy a vousy nebo fakt, že jsem ještě pořád naživu a stavím se na zadní.

Podepsal jsem. Považoval jsem za ironii osudu, že jedním tahem pera sice získávám jeden prýmek, ale ztrácím většinu svých ústavních práv. A teď mi dovolu otázkou: působí to zákon Newtonův, nebo Murphyho?

Jakmile papírování skončilo, vyslal Griffith krátký pohled směrem k mé čtyřprýmkové eskortě. Oba kapitáni přikýkli a jako správní královští sluhové tiše zmizeli.

"Myslím, že v takových případech se říká: „Zřejmě se oba v duchu ptáte, proč jsem si vás sem dneska zavolaal," začal Griffith a spojil své dlouhé ukazováky ve stříšku. "Dovolte, abych vám to objasnil. " Nebyl to sice Mojžíš ani Kázání na hoře, ale nemělo to k tomu daleko. Grantův monolog, který trval dobrou půlhodinu, obsahoval zhruba následující hlavní body.

Za prvé, podařilo se mu přesvědčit jeho kamaráda VNO, aby mě povolal zpět, neboť věří, že bych mohl státu pomoci vyřešit jeho nejkritičtější bezpečnostní otázku, to znamená odliv jader- I né technologie do Severní Koreje, jejímž důkazem byla epizoda, kterou jsem zažil na vlastní kůži na Naritě.

Dále bylo Griffithovi zjevné, že se jedná o organizovaný program tajných krádeží jaderného zařízení a že Rudá buňka, vedená mnou, by toto měla zastavit dřív, než se o celém problému dozví masmédiá. Tak by mohlo všechno zůstat v tichosti pod pokličkou bezpečnostního aparátu.

Koneckonců, básnil Griffith, vlády přicházejí a odcházejí, ovšem systém zůstává dál na svém místě. Systém je totiž věčný.

Zazubil se na nás. Není snad on toho tím nejlepším důkazem?

Vždyť on je ztělesněním nesmrtnosti systému! Vysvětlil, že tím, co musí být chráněno, je systém, a nikoli politické zájmy toho či onoho prezidenta nebo cíle té či oné vlády!

Proč? Protože zabezpečením systému bude chráněna též bezpečnost země. To byla, jak to viděl on, VNO a další jim podobní, o dlouhodobá perspektiva.

Navíc to byla bezpečná cesta, jak se s problémem vypořádat.

Neboť každý program, od politiky vůči Střednímu východu až po návrhy zdravotního pojištění, který se současná vláda snažila připravit, byl vždy předem vyzrazen novinám. Bílý dům byl jako cedník.

Pentagon bylo trochu lepší. A co .se Kapitolu týče - všichni přece víme, že Kapitol je plný malých, omezených sobeckých parchantů, kteří jedou jenom na své triko. Griffith se cynicky zasmál. "Pobýval jsem tam po tři desítky let, a přesto jsem nikdy nepotkal jediného kongresmana nebo senátora, který by mě třeba jenom formálně pozval na oběd nebo na večeři!

Jediný, co je zajímá, jsou peníze a jak být znovu zvolen!" Pak se za své malé odbočení omluvil a

přiznal, že Kongres byl jedním z aspektů, bez nichž by se při své práci rád obešel. Jenomže Kongres dělá zákony - s jeho pomocí, samozřejmě.

Takže výsledek je takový, uzavřel, že jedinou možností, jak tuto práci provést, zůstává naprosté utajení. A na takové věci jsem prý odborník já. Nikdo jiný není víc tajemnější, nenápadnější a hrozivější než Demo Dick Marcinko. Proto jsem jako jediný připadal pro tento úkol v úvahu.

Když si Pinky odfrkl, zavřel mu Griffith ústa tvrzením, že on, Pinky, v této záležitosti pohořel. Pochválil Hovňouskův administrativní talent a poté mu vytkl jeho chabý smysl pro operativnost. Pinky se sice zaškaredil, nahlas však ani necekl.

Poté jsme se dostali k jádru celé věci. Já jsem prý podle Griffithe miláček mužstva, jeden z těch čtyřprýmkových důstojníků, kteří na palubě raději popíjejí s veliteli družstev v jejich kozím chlívku než s důstojníky v důstojnické jídelně. Když mám tedy takovou starost o osud svých mužů, pokračoval, tak bych měl raději svou práci odvést co nejlépe. Protože pokud neuspěji, bude Rudá buňka rozpuštěna a její střelci rozprášeni po ostatních jednotkách zvláštního určení. Kromě toho budou také všichni, s kým jsem sloužil, buď převeleni, anebo propuštěni. Byl by samozřejmě velice nerad, kdyby k tomuto muselo dojít, neboť by to bylo velké mrhání nadanými lidmi. Ovšem stalo by se, o tom nemůže být ani nejmenších pochyb.

A tak mi mělo být svěřeno vedení Rudé buňky - samozřejmě s plným souhlasem velitele námořních operací. Budu mít hodnost kapitána. Ovšem s mou nově nabytou prestiží přichází i zodpovědnost, dodal Grant. Dle připraveného schématu budu podléhat Pinkymu. Pinky bude mým jediným kontaktem s Navy. Při těchto slovech se na Pinkyho odporném ksichtě objevil potměšilý škleb.

Tato specifická organizační struktura se bude nacházet pod neustálým dohledem, zdůraznil Grant. Jinak by mohlo dojít k úniku informací. Jakmile by se něco takového stalo, mohla by být celá operace nebezpečně kompromitována.

Samozřejmě že jsem dobře chápal, jak se věci mají, a pranic se mi to nezamlouvalo. Ať to vezmu z kterékoli strany, vždycky jsem byl na tom škodný já. Když vše půjde dobře a já uspěji beze ztrát, pak veškerá sláva padne na hlavu Pinkyho a já půjdu znovu do penze - tiše a bez hrozeb typu 60 minut nebo dalšího dílu Profesionálního válečníka, které by mu mohly udělat čáru přes rozpočet. Pokud vybuchnu, bude to všechno jenom moje chyba a budu postaven před válečný tribunál za zavřenými dveřmi a ve vši tichosti odeslán na deset nebo dvacet let do Leavenworthu. Anebo mohou popřít jakékoli vědomí o celém podniku a prohlásit, že to byla akce jediného neovladatelného člověka, který si přivlastnil celou jednotku ozbrojených sil a použil ji pro své soukromé účely.

Na tom není nic neuvěřitelného - už to tak udělali. Bylo to například jedno z obvinění, které se snažili hodit na krk Oliemu Northovi. A kdo jiný by mě mohl označit za nezvladatelného lépe než člověk, který tím už popsal celé stohy papíru - Pinky III Prescott. Dickie tedy stál skutečně před situací buď všechno, anebo nic.

V místnosti se na chvíli rozhostilo ticho. "Nuže," porušil ho nakonec Griffith, "jak zní tvoje odpověď, Dicku?", Naplánoval to dobře. Je vidět, že provedl pečlivou domácí přípravu. Ztraceně dobře věděl, co řeknu. Byla to až příliš velká, příliš nemožná výzva na to, abych ji mohl odmítnout a nepřipadat si přitom sám před sebou jako idiot. Zřejmě si také přečetl má služební hodnocení a věděl, že jsem nikdy, naprosto nikdy neuznával slůvko "nemožné"; nikdy jsem neuznával, že existují nějaké hranice, kam až já nebo moji muži můžeme jít.

"Moc hezký, kurva! Já to беру!" řekl jsem. K čertu se mnou!

K čertu s Demo Dickem! .

"Dobře. Tvoje MSNN začíná dneškem." MSNN byla ve slangu Navy zkratka pro mimořádnou službu na neurčito.

Napadlo mě, že by se to dalo vyložit také jako "místo služby nedělat nic", a tak jsem to i podal. Griffith se rozesmál. "Pořád nezdolnej, co, Dicku?" Pak se podíval na Hovňouska, který seděl zlověstně ve svém křesle a držel se opěradla tak pevně, až mu zbělely kotníčky prstů Pinky?"

Bez odezvy.

"Pinky, já čekám!" Ve tváři bývalého ministra obrany se objevil výraz, který nelze popsat, snad kromě toho, že byl děsivý, a to dokonce i pro mne.

Pinkyho popelavá tvář zešedla ještě víc - jako kdyby právě polkl lžíci střelného prachu. "No tak dobře. Ale nelíbí se mi to!" "Oho, líbit se ti to nemusí, Pinky!" řekl Griffith. "Ale udělat to musíš!" Jeho jazyk dvakrát kmitl po horním rtu zprava-doleva, zprava-doleva. Pak na mě pohlédl se šibalským úsměvem, který mi prozradil všechno, co jsem potřeboval vědět. "Takhle by to řekl pravý SEAL, vid', Dicku?"

Projednání dalších podrobností nechal Griffith na nás dvou s Pinkym. On prý má v Bílém domě nějaké jednání. Něco mezi Úřadem obchodního zastoupení USA a jedním z Griffithových japonských klientů. V myslí mi okamžitě vytanula vzpomínka na ty japonské sráče od Macuka, kteří ve svých stejných oblecích vypadali jako bratři v triku. Manny Tanto sem, Manny Tanto tam, Macuko byl pořád prvořadým klientem a tekly z něj peníze.

Když jsme zůstali jen sami dva, odhodil Pinky veškeré stopy srdečnosti. Zaujal před určené místo za svým stolem (dřevěným, typicky úřednickým), zabořil svůj dvouhvězdičkový zadek do židle (s vysokým opěradlem, typická pro vysoké úředníky) a zabubnoval dlouhými aristokratickými prsty (typické pro blbce) na desku stolu.

"Hned ze začátku si musíme něco ujasnit!" prohlásil na úvod.

"Jsem jedno ucho, Pinky!" ..

"Já jsem ten, kdo tomu velí!" pokračoval a obličej mu přitom začínal brunátnět. "Rekl to ministr Griffith. I VNO to řekl." Pak se pustil do vysvětlování. "Bude zachovanej určitej služební postup. Ty budeš poslouchat rozkazy. Poslouchat rozkazy. Poslouchat rozkazy! Pro tebe jsem já vlastně něco jako zatraceněj bůh, rozumíš?! Bůh!" Naklonil jsem se kupředu a opřel se lokty o jeho stůl. „0 co ti jde, Pinky?" Měl jsem pocit, že ho snad raní mrtvice. "Zatraceně, Marcinko...!" Prásk! Plácl jsem dlaní do stolu. Podíval se na mě tak, jako kdybych ho právě zastřelil. Odstrčil se od stolu, obrátil se a poodjel na zbytečně velkých kolečkách své židle několik metrů ode mě. "Podívej se, ty samolibej, povadlej kreténe, ani já nejsem z tohohle uspořádání nijak nadšeněj!" zahřimal jsem. "Ale skutečnost je taková, že se s tím budeme muset smířit - aspoň prozatím!" "Takhle se mnou nemluv! Já jsem tvůj nadřízeněj!" dolehl k mým Uším Pinkyho uražený hlas.

Za dobu toho zatraceného civilního života jsem nějak vyměkl - rozhodl jsem se, že to zkusím po dobrém. Zatvářil jsem se vážně. "Hele, Pinky, já mám z té skutečnosti, že tomu velíš ty, stejně ~ tak malou radost jako z toho, že jsem vůbec tady. To ale nic nemění na daný situaci, která říká, že spolu budeme muset pracovat!" Pinky se přidržel opěradel a jako chodec se s křeslem došoupal blíže ke stolu. "Takže?"

"Takže navrhuju, abychom vypracovali nějaký systém." "Já už jsem jeden vypracoval," trval Pinky na svém. "Po tobě se chce jediný, a to abys pracoval podle určitýho rámce!" A je to. Nic se nezměnilo. Hovňousek zůstal pořád stejně omezeným, paličatým, zabeđeným tupcem, jakým byl po celou svou kariéru. "Mohl bys mi ho laskavě přeříkat?" požádal jsem ho. "S radostí!" Nato vylovil z horní zásuvky svého psacího stolu list papíru, nasadil si brýle s polovičním rámem a pustil se do čtení nesmyslů, které sám pracně slovo od slova sestavil.

"Za prvé: Marcinko bude kromě svých dalších povinností zodpovídat za předem připravený plán bezpečnostních cvičení Rudé buňky. Prvním z těchto cvičení bude prohledání vrchního velitelství Navy ve Washingtonu, které níže uvedený úřad naplánoval na příští pátek v nula osm nula nula hodin." "Příští pátek? Ježíšimarjá, Pinky, buď trochu realista!" Pinky ale nehnul ani brvou. "Za druhé: Marcinko bude neustále doprovázen představiteli Úřadu státního návladního a zástupci Námořní vyšetřovací služby, aby bylo zajištěno, že nepřekročí hranice kázeňského řádu příslušníka ozbrojených sil, nebo nezpůsobí újmu na jejich majetku." "Za třetí: Marcinko bude níže uvedený úřad neustále informovat o veškerých svých aktivitách, a to předem." "Za čtvrté: Veškeré materiální potřeby bude Marcinko požadovat prostřednictvím níže uvedeného úřadu." "Za páté: Marcinko bude s níže uvedeným úřadem koordinovat veškeré špiónážní aktivity."

"Za šesté: Marcinko bude každodenně zpracovávat hlášení o činnosti své i činnosti Rudé buňky." "Za sedmé: Marcinkova korespondence bude před odesláním vždy nejprve schválena níže uvedeným úřadem." "Za osmé: Marcinko se po dobu své činné služby podřídí ústrojové kázni Navy." Pak přešel po mně svým zrakem, oči měl přivřené, nozdry rozšířené a rty se mu kroutily v úsměšku. "Za deváté: Jinými slovy řečeno, Marcinko nebude ani, kurva, dej chat, pokud mu já neřeknu, že dejchat může!" Uložil

papír zpátky do zásuvky a zeptal se: "Je ti to všechno jasné?" "Samozřejmě že je! A Santa Claus existuje! A Elvis je pořád naživu! Uplně normální! Uplně normální, Pinky!"

Když jsem pobýval ve Vietnamu, musel jsem pracovat se spoustou pitomců typu Pinkyho. Byli to nepružní, omezení důstojníci s pilinami místo mozku, kteří odmítali vidět výhody v nasazení jednotek SEAL. Místo toho, aby nás využívali jako špičky taktického hrotu k zastrašování a dezorientaci nepřítele, přidělovali nám bezvýznamné podpůrné úkoly pro jejich pomalé, tápavé a neefektivní armády říčních plavidel. Byli jsme hrotem zvláštních složek, jehož akce byly špatně koncipovány a nejasně vymezeny. Důvodem tohoto nedostatečného vidění byla skutečnost, že všichni tihle lidé byli vyškoleni jako lodní kapitáni, piloti nebo velitelé jaderných ponorek, a ne jako divočí, urputní bojovníci z džungle. Dívali se na válku z konvenčního hlediska, považovali ji za statickou záležitost, při které se linie fronty příliš neposouvají a při které jedna strana atakuje stranu druhou obrovským počtem mužů.

Ale jak už dneska všichni víme - a pár z nás to vědělo i tenkrát - Vietnam byl válkou nekonvenční. Nešlo při ní o území a nestály v ní proti sobě dvě ohromné armády, jako tomu bývalo za Asyřanů. Vietnam byl brutální válkou v džungli, kterou vedly malé skupiny vysoce motivovaných povstalců, podporované velkým počtem vysoce motivovaných vojáků. K dosažení úspěchu bylo nutné provést nepříteli totéž, co dělal on: dostat se k němu, nadělat z něj sekanou a zmizet, dřív než si uvědomí, co se vlastně stalo.

Většina námořních důstojníků, s nimiž jsem pracoval, tohle absolutně nechápala.

Proč? Někteří proto, že byli hloupí. Jiní byli zbabělí. Další zase byrokraté, kteří vedli své jednotky od psacího stolu, nebo patřili k těm štábním krysám, které si k dalšímu postupu ve své kariéře potřebovaly odsloužit půl roku v bojových liniích. Ti nejnebezpečnější z nich se považovali za von Clausewitze dvacátého století a plánovali operace, při kterých byly na americké straně zaručeny až devadesátiprocentní ztráty, zatímco pan Victor Charlie neboli Vietkong z nich vycházel jenom s malou, nebo dokonce žádnou újmou.

Pro jednání s tímto druhem lidí jsem si osvojil jednu účinnou metodu. Jmenovala se NENAJI. Pokaždé když jsem bral své muže na lov, vyplnil jsem operační plány pro velitelství úderných jednotek, jak mi bylo nařízeno. Má sdělení měla vždycky shodné téma a začínala slovem NENAJI (NEní-li NAřízeno JInak). "NENAJI, vyrazím do terénu a co nejbrutálnějším způsobem pobiju hrstku vojáků Vietkongu. K tomuto účelu si zaberu jeden hlídkový říční člun, naložím ho tolika náboji a výbušninami, kolik jich jen moji muži poberou, a vyrazím do divočiny. Až nám dojdou náboje a nepřátelé, vrátíme se zpátky. Zdraví a líbá Demo Dick Marcinko, poručík, U. S. Navy." Pak jsem dal svou NENAJI zprávu na spojovatelnou a řekl radistovi, ať ji odešle půl hodiny po našem odjezdu.

Samozřejmě že se ti idioti z velitelství snažili se mnou spojit ~ odvolat mou akci. A hádejte, co se v takovém případě stalo?

čirou náhodou jsem měl pokaždé, když se o to pokusili, vypnutou vysílačku. Vždyť v terénu bylo přece třeba dodržovat rádiový klid a já postupuji zásadně podle předpisů! Po dvou měsících akcí typu NENAJI mě ti šašci nechali na pokoji a já tak mohl nerušeně zabíjet.

Proto mě Pinkyho seznam nemohl nijak zastrašit. Existovaly cesty, jak ho obejít. Mnohem větší starosti mi působil časový plán - budeme muset dodržovat normální harmonogram Rudé buňky, a k tomu ještě navíc provádět tajné operace, které byly skutečným důvodem, proč jsem byl povolán zpátky do služby. Například teď mě chce Pinky vypustit na vrchní velitelství Navy. Proč? Proč se má Buňka účastnit nějakých stupidních cvičení, když bezpečnost země ohrožuje hrstka kimčů?

Kromě toho vrchní velitelství Navy je místo, kde sídlí také velitelství NIS. Svou kancelář tam má i velitel námořních operací.

Domníval jsem se, že má-li být nějaké místo, kde by Pinky nechtěl Demo Dicka Marcinka, Žraloka z Delty, vůbec vidět, jak tam strká svůj velký slovenský nos, pak to je právě vrchní velitelství Navy.

To je na jedné straně. Na druhé straně Pinky je jedním z těch největších pitomců, s jakými jsem měl kdy co do činění. Třeba mu nevadí, kde se budu plížit a slídit - třeba si myslí, že si spálím prsty, když půjdu proti NIS. Nebo doufá, že mě při něčem nachytají a hodí přes palubu - a on bude mít ode mě jednu provždy pokoj.

Ani náhodou, sakra!

KAPITOLA 11

Ani ne den poté, co jsem byl povolán do služby, jsem se setkal se svou novou jednotkou v baru U střelce McGee, který se nacházel na Duke Street ve východní části Alexandrie a sloužil jako neoficiální hlavní stan původní Rudé buňky. Připadalo mi to příhodné. Právě tady jsme totiž postávali na parkovišti a sledovali Hada s Kohoutem, jak spolu šplhají po vnější zdi sedmipatrového činžovního domu do podkrovního bytu, v němž Kohout spolu s Hadem a jeho báječnou ženou Kitty bydlel.

To je už ale minulost. Had, Kohout, Holátko, Zlatá dvojčata Larry a Frank, Ho-Ho-Ho - to jsou všichni praotcové Rudé buňky neboli muži, kteří stáli u zrodu původní jednotky. Teď jsou pryč. Někteří z nich odešli do důchodu. Jiní byli do důchodu poslání. A další, naštěstí pro mě, seděli na "vyšších postech ve zvláštních složkách a byli roztroušeni po celém světě. Tvořili tak mou soukromou pátou kolonu.

Současná Rudá buňka byla složena z druhé a třetí generace ostrých hochů, kteří svůj základní výcvik absolvovali v polovině osmdesátých let, válečníků, kteří byli v roce 1980, kdy jsem formoval jednotku SEAL 6, teprve námořními batolaty čili poddůstojníky druhé a třetí třídy. Během posledních měsíců svého působení ve funkci velitele Sestky jsem si pár těch nejvyspělejších pulců vybral do své jednotky, a když jsem v roce 1985 vytvořil Rudou buňku, odvedl jsem si několik nejnadanějších i do ní.

Dnes je většina z těchto "děcek" poddůstojníky první třídy a nižšími veliteli, jiní už získali důstojnické prýmky. Stali se z nich velitelé družstev a čet, kteří předávali své znalosti nové generaci žabích mužů. Tenhle úkol ale nepatřil mezi ty jednoduché.

Jako velící důstojník jednotky SEAL 2 jsem měl pod sebou kolem sto padesáti mužů. V celém státě bylo v té době necelých tři sta příslušníků SEAL v činné službě - jedni patřili do jednotky SEAL 1 v Coronadu a druzí do Dvojky v Uttle Creeku - a já je podle jména znal všechny. Dnes působí ve víc než půl tuctu jednotek SEAL na tisíce jejich příslušníků. Jednotka SEAL 6 je po- t važována za nejelitnější ze všech jednotek SEAL a je větší, než" jaká byla jednotka SEAL 2 za mého vedení v polovině sedmdesátých let. Tento dramatický nárůst počtu znamenal také víc peněz, víc příležitostí a lepší profil zvláštních složek, zejména v čase omezování výdajů v Pentagonu. Znamenal ale také víc ' ; byrokracie. Víc řídicích vrstev. Víc konvenčního myšlení, používaného u jednotky nekonvenčního charakteru. :

Nejhorší na celé věci bylo, že se do zvláštních složek Navy draly " hordy nekvalifikovaných důstojníků - papírářů jako Pinky, bez- I duchých šašků od špionáže a kariéristů z námořní akademie, ~ protože tady měly výhody rychlého posty.pu, většího zviditelnění a víc finančních prostředků. Přitom důstojníci, které v jejich funkcích nahrazovaly, byli skutečnými profesionály, lovci, kteří se nestarali o nic jiného než o to, jak odvést co nejlépe svoji práci.

Rychlý rozvoj zvláštních jednotek vedl také k jejich zparalyzování a, což je ještě děsivější, k nárůstu "nepostradatelných" míst.

V dnešní době například panuje tak složitá organizační struktura, že zvláštní jednotky, které byly původně vytvořeny jako prostředky rychlé reakce, ve skutečnosti nemohou rychle reagovat.

Existuje tolik "Smím?", na něž se musí dotázat, tolik formulářů, které musí vyplnit, tolik předpisů, které jim musí být před akcí vysvětleny, že nepřítel uteče, dřív než tyto jednotky vůbec zdvihnou kotvy.

"Prosím, prosím, Vaše tříhvězdičková Jasnosti, smím poníženě požádat o Vaše pozhánání, abych mohl vyrazit na Abú Nidála, který právě v Londýně zavraždil našeho velvyslance a pak znásilnil a rozčtvrtl jeho ženu a děti?

Ovšemže, můj žabí synu! Ale nejdříve musíš podepsat převzetí každické kulky, kterou jsi obdržel. Dále tady máš formulář, v němž stvrzuješ, že nikoho nezabiješ. Zabíjení totiž hluboce uráží ACLU, NOW a stovky hollywoodských liberálů, kteří tráví svůj čas ve Washingtonu, pokud zrovna nenatáčejí své filmy plné násilí.

Pak podepiš toto. Zde souhlasíš, že si s sebou do akce přibereš právního poradce, aby mohl, dříve než něco podnikneš, poučit zločince o jejich právech. Ten růžový formulář je tvá žádost o politický kádr, který bude dbát na to, aby tvoji námořníci při ochraně státních zájmů nepoužívali výrazů nebo gest, které by mohly urážet nějakou menšinu nebo nátlakovou skupinu. V naší Navy přece nemůžeme chtít nějaké

antihomosexuální či jiné politicky nesprávné aktivity!

Zelený papír - podepsat na vy tečkovaném, prosím! - slouží k prohlášení, že nerozbiješ žádnou součást svého vybavení. Metodické pokyny uvádějí, že Navy nezajímá, zda je výzbroj funkční či nikoli, hlavně když dobře vypadá a může tak zůstat v inventárním seznamu jednotky jako operativní technika.

Další věc: nemůžeme si dovolit poštvat proti sobě tisk. A tak si, můj divoký zabijáku, musíš s sebou vzít též poradce pro styk se sdělovacími prostředky - stačí jen podepsat zde a uvést tam dnešní datum. Tím se zavazuješ, že hodinu před útokem budeš na CNN pořádat tiskovou konferenci, na níž vysvětlíš každický krok, který hodláte udělat.

A nakonec bych prosil muří nohu na toto závěrečné potvrzení.

A co že to je zač, Vaše Vlajková Vašnosti?

To je místopřísežné prohlášení, že jednáš na vlastní pěst. Celá operace byl jen tvůj nápad - a ničí jiný. Stvrzuješ, že pokud selžeš, propadl jsi hrdlem. · Dobrá, a nyní se píchni do prstu a k této poslední klauzuli připoj také podpis svou vlastní krví.

A co se v ní říká, Vaše Zlatě Lemované Blahorodí?

Tento dodatek je pojistka pro případ nepředvídané události, můj nezbedný synu! Říká se v ní, že kdybys snad ve svém poslání uspěl - což je, vzhledem ke všem těm obstrukcím, jimiž jsme tě zatěžkali, absolutně nepravděpodobné - a stal se spolu se svými muži hrdinou, což by nás velice zarmoutilo, neboť by to oslavovalo válečníky (a jestliže něco naše nová Navy nechce, pak je to právě oslavování válečníků), tak se vrátíš rovnou nazpět do své klece a veškeré zásluhy si přivlastním já." V dobách svého rozkvětu, to znamená na konci osmdesátých let, četla Rudá buňka zhruba třicet střelců. Každý z nich měl nějakou specializaci, jako například otvírání zámků, horolezectví nebo odstřelování na velké vzdálenosti. Dnes, po pěti letech očerňování a ořezávání, se jednotka ztenčila až na minimum - osm mužů. Vedení neexistovalo a šetřil se každý cent.

Proč? Protože se Navy chránila před možnou hrozbou - a nemyslím tím terorismus. Systém v Rudé buňce nespátroval pozitivní jednotku, která by měla pomáhat při řešení skutečných problémů. Systém v ní viděl svou přítěž.

Uvedu takový příklad. Komodor Tlustý Zadek má na starosti námořní základnu Echo. Pokud Rudá buňka pronikne na Echo snadno, bude mít komodor starosti. Ne snad proto, že by mohl být v případě skutečného útoku zodpovědný za smrt třeba stovek svých lidí, ale kvůli tomu, že se jeho neschopnost zabránit Buňce ve vstupu stane součástí jeho příštího služebního hodnocení. Spatné služební hodnocení znamená žádné povýšení. A žádné povýšení znamená v tomto sestupně uspořádaném světě brzký odchod do důchodu.

Náš komodor se tudíž postará o to, aby se Rudá buňka na jeho základnu nedostala. Nařídí jim, že musí nosit klobouky a trička s velkým, dobře viditelným nápisem ZLOČINEC. Aktivně se také podílí na vypracování scénářů akcí.

A hádejte, co se stane! "Překvapení!" Komodorova ostraha ve cvičení zvítězí! Skutečnost, že objekt není na hrozbu reálného terorismu připraven, Tlustého Zadka nijak nevzrušuje. Podstatné je, že si zachránil svou kůži. Jeho služební hodnocení bude vynikající a povýšení ho nemine.

Takže pokud bychom měli věřit služebním hodnocením, skládala se současná Rudá buňka ze samých ztracených existencí a odpadlíků. Admirálem, pod kterého jednotka spadala, byl Pinky Prescott. Ten Rudou buňku nenáviděl, neboť ji stvořila moje maličkost, a při každé příležitosti to také jejím příslušníkům dával znát. Jejich počet pomalu klesal, až jich nakonec nyní, v prosinci, zbyla pouze vzácná hrstka.

V baru se tedy sešlo jedno jediné družstvo příslušníků SEAL.

Osm mužů, kteří, když jsem z odpoledního deště vstoupil do kouřem nasáklé atmosféry u Střelce, seděli na konci baru a popíjeli Coors Light.

Jednotka to byla sice malá, ale pokud mi bylo známo, tak tito námořníci, které Pinky považoval za nespokojené pobudy, kteří přinášejí jen problémy, představovali pro mě to nejlepší, co mohly zvláštní jednotky Navy nabídnout. Byli to praví válečníci - dělníci, pěšáci, střelci i lovci, kteří chtěli odvést svou práci bez ohledu na to, co to bude stát a jak moc se u toho zašpiní.

Velitelem čtyř byl, dejme tomu, Sprost'ák Nicky Grundle. Sprost'ák má postavu zadáka amerického

foťbalu a je dvakrát tak nebezpečnější. Svoji přezdívku tenhle obrovitý Kalifornian získal v Panamě, kde se jako příslušník jednotky SEAL 2 účastnil útoku na panamský dělový člun Presidente Porras, což byla dvoumotorová loď o délce přibližně čtyřicet pět metrů, kotvící v přístavu Balboa.

Nicky tehdy zodpovídal za rozvržení náloží s trhavinou C-4, se kterými musel nejdřív uplavat osm set metrů a pak je spolu s dalším příslušníkem jednotky rozmístit po lodi. Podle "návodu" by na jednu nálož mělo připadat čtvrt kilogramu C-4. Nick na každou použil celý kilogram. Výsledkem byla exploze, která odhodila oba třítunové dieselové motory sto padesát metrů daleko. Velitel Dvojky, komodor Norm Carley, který tomuto podvodnímu útoku - shodou okolností se jednalo o první podvodní útok na válečné plavidlo od druhé světové války - velel, Grundleovi řekl: "To bylo opravdu sprostý, Nicku!" a tento přívrastek už Nickovi zustal.

Skutečnost, že Nick umí být sprostý, se mi zamlouvala. Ještě víc se mi ale líbila jeho oddanost věci. Pro jeho fyzické proporce a nasazení jsem si ho vybral už do jednotky SEAL 6, třebaže to byl ještě mladíček. Nevěděl jsem, kolik má v sobě odvahy, on mi to však poměrně brzo dokázal. Tři měsíce po jeho nástupu jsme si vyletěli na noční cvičení seskoku VVNO - velká výška, nízké otevření - u Marany v Arizoně. Tenkrát v noci zpanikařil jeden z úplných nováčků v četě, jakýsi vypatlaný radista. Nick se pustil za ním, volným pádem doletěl až do výšky dvanáct set metrů, kde toho pitomce dohonil, ve vzduchu ho zachytil a rozmotal mu jeho nefungující padák.

Pak byla řada na Nickym, aby také bezpečně přistál. Samozřejmě že poté, co právě zachránil jeden lidský život, přišel čas na přátelskou návštěvu pana Murphyho. Nicky se od radisty oddělil a volným pádem pokračoval až na hranici nízkého otevření, kde vypustil padák. Jenže v té tmě vletěl přímo do trojitého vedení vysokého napětí. První dráty sice prolétl, ovšem přes další se už dostat nemohl. A tak se ve výšce dvacet metrů odřízl a hlavou napřed dopadl do pouště.

Takový pád - představte si, že byste skákali po hlavě ze sedmého patra do hromady kamení, neboť přesně tomu Nickyho kousek odpovídal - by většinu lidí zabil. Ne tak Nicka. Když jsem ho našel, snažil se dojít zpátky na shromaždiště. Celou pravou polovinu obličeje měl pryč. Všechny nervy v ní byly přerušeny. Pravé oko měl zaražené nazpátek do lebky a všichni se domnívali, že o něj přijde.

Ale Nicky byl tvrdý chlapík. Nejenže svůj ošklivý zážitek přežil, on se dokonce ani ne půl roku poté vrátil zpátky do služby!

První seskok mu lékař povolil necelých sto dní po jeho návratu, deset dní po seskoku se rekvifikoval jako potápěč. Jeho zrak je nyní naprosto v pořádku stejně tak jako on sám. Samozřejmě, že detektory kovu na všech letištích při jeho průchodu jen houkají, protože celou pravou polovinu obličeje má vyrobenou z titanu.

To ho ale v jeho práci nezastavilo. Ve skutečnosti mu to spíš ještě vylepšilo jeho názory.

Vedle Sprostáka seděl Kachní noha Dewey. Allen Dewey byl farmářský hoch menší postavy se širokým hrudníkem z východního pobřeží Marylandu. Už od mládí lovil na otcově třicetihektarovém pozemku se sojovými boby a kukuřicí divoké husy, vysokou, králíky, veverky, kachny a vše ostatní, co se dalo upéct a sníst. U Aberdeenu, přímo na protější straně zálivu, stála cvičná střelnice a její výbuchy musely mít na Deweye nějaký neblahý vliv, neboť v sedmnácti letech odešel z domova a dal se do služeb Navy.

I jako příslušník SEAL byl ten hoch nepřekonatelným lovcem.

Jelikož v té době sloužil pouhé čtyři hodiny jízdy od domova, doslova každý víkend zajel Kachní noha domů, popadl svou pušku a vydal se do lesů nebo k rybníkům. Námořníci, kteří s ním sloužili, se vždycky dobře najedli, neboť mívali mrazáky nacpané nekonečným množstvím divokých kachen, kanadských hus a zvěřiny.

Přímo s ním jsem sice nepracoval, ovšem, měl jsem ta nejlepší doporučení. Veškeré to plížení a slídění po hvozdech z něj udělalo skutečnou lasičku. Ostruhy získal v Iráku, kde sloužil v rámci jednotky SEAL 5. Jeho úkolem bylo potají proniknout do hlavního města Kuvajtu a dopravit kuvajtskému hnutí odporu komunikační zařízení, například mobilní telefony, videokamery, špionážní materiály a výbušniny. Tuto cestu podnikl víc než dvacetkrát, aniž by byl jedinkrát spatřen. Kachní noha je jediným poddůstojníkem třetí třídy, který je držitelem vysokého řádu Východní hvězdy, což je nejvyšší vojenské vyznamenání, jaké může kuvajtský emír propůjčit.

Vedle Kachní nohy postával i Třešnička Enders. Enders byl nejmladším námořníkem, jaký kdy byl do jednotky SEAL 6 vybrán - v té době mu bylo teprve šest týdnů devatenáct let. Měl však rozsáhlé jazykové znalosti - ovládal hovorovou španělštinu skoro jako rodilý mluvčí a úspěchy slavil i se svou francouzštinou a arabštinou. Nikdo neví, kde se tyto jazyky naučil, i když se o něm proslýchalo, že dětství strávil v bordelech. Tenhle urostlý silný chlapec s rukama jako lopaty a kulatým, nevinným obličejem dospíval v Šestce velice rychle. Dnes z něj byl hlavní lodní poddůstojník, který měl za sebou vedení čet v Grenadě a Panamě.

Třešnička byl při tajném nájezdu na Haiti v prosinci 1991 řadovým příslušníkem jednotky SEAL 6. Při této operaci s krycím označením Sprostý trik bylo tehdy zachráněno dvanáct členů rodiny svrženého prezidenta Aristida a jeho stoupenců.

Podle pokynů vypracovaných v Bílém domě a podepsaných prezidentem Georgem Bushem se Zelené družstvo jednotky SEAL 6 přepravilo tajně na námořní základnu v Guantánamu na Kubě a odtud pokračovalo letadlem nad ostrov Navassa, což je americký protektorát na nejzápadnějším cípu Haiti, kde se sneslo padáky dolů. Zde na ně čekaly dva Modré blesky, které tam předem nachystaly námořní speciální jednotky. Modré blesky, stíhací čluny s motory o výkonu 1 500 koní, byly kdysi zabaveny obchodníkům s drogami a předány Navy. Na neobydlený ostrov Navassa byly přivezené z floridského Naples na nákladní lodi a pečlivě schované a zamaskované.

Aristidovi lidé čekali, jak bylo dohodnuto, v malé rybářské vesničce Dame Marie na severu. Výsadek u ní v noci přistál v malých gumových člunech, našel Hait'any, odvezl je na rychlé čluny a zmizel s nimi pryč, přičemž oněch dvě stě kilometrů po otevřeném moři do Guantánama urazil za něco málo přes tři hodiny.

Celá akce zůstala téměř devět měsíců v tajnosti. Nakonec ji během bojů o státní finance jeden nespokojený kapitán od zvláštních jednotek ze západního pobřeží vyrazil reportérovi časopisu San Diego Union Gregovi Visticovi v naději, že Kongres, který o operaci nevěděl, zkrátí dotace pro jednotku SEAL 6.

"Hej, kapitáne, polibte mi prdel!" Toto žabácké zabručení přišlo od Pulpinty Harrise, který seděl na konci barového pultu a v obrovité práce svíral pivo. Pulpinta, kudrnatý, rusovlasý chlapík s krátkým tupým nosem, vlastním jménem Mike, měřil sto šedesát pět centimetrů a vážil kolem sedmdesáti kilogramů - když jste ho na pár dní naložili do bláta a nechali ho na něm zaschnout. Tenhle vzpurný precek ale umí na benči vytlačit sto třicet pět kilo a se svými pěstmi je zatraceně rychlý. Má rád pití a rvačky (poslední fáma, která se o něm šířila, pocházela z doby zhruba před rokem, kdy při rvačce v baru nedaleko zadní brány námořní letecké základny Oceana ukousl jistému poručíkovi od námořního letectva ucho) a ve vodě je doslova jako ryba - plave jako poháněný turbínou. Harris je tím pravým mužem pro operace pod vodou, neboť neexistuje nic, co by o situacích pod hladinou neznal.

Uplynulých třináct let dělal Pulpinta nerozlučné dvojče Piccolo Meadovi. Pick, jak je mezi svými známý, je vysoký hubený abstinent, který byl kdysi při základním potápěčském výcviku nějakým velitelem družstva bez smyslu pro humor přidělen do potápěčské dvojčky k Pulpintovi. K čertu s oním velitelem družstva, protože od té doby se tihle dva od sebe nehnuli ani na krok.

Základní výcvik ukončili ve stejné hodnosti. Poddůstojnické hodnosti dosáhli oba téhož dne. Spolu nastoupili k Šestce, v níž se Pulpinta stal velitelem potápěčských operací a Pick dostal na starost výbušniny. Otázka: Jak dobrým odborníkem přes výbušniny Pick je? Odpověď: Po pěti tisících odpálených náložích může ještě pořád na svých prstech u rukou a nohou počítat do dvačtyř.

Což je dobře, neboť jeho koníček, létání, si vyžaduje všechny čtyři končetiny. Pick je úředně oprávněn k ovládání vícemotorových letadel, což znamená, že může v případě potřeby létat se vším, počínaje ponorkovým lovcem P-3 Orion a konče Herkulem C-130.

To se mi líbilo. Když jsem vedl Šestku, nabádal jsem své muže, aby si brávali hodiny létání navíc. Chtěl jsem, aby jednotka byla soběstačná a my se tak v případě potřeby mohli obrátit do vlastních řad a nemuseli na pomoc volat naše armádní "letectvo". Po mém odchodu bylo létání svěřeno znovu do rukou důstojníkům.

Navy totiž považovala za nevhodné, aby řadoví příslušníci uměli létat, neboť prostí námořníci nejsou

džentlmeni a létání je přece sport džentlmenů.

Půlpinta s Pickem si na Dam Necku hráli téměř šest let. Nastoupili tam hned poté, co jsem já odešel, a dokázali přežít všechny ty pitomce, kteří si mysleli, že prostředkem ke zvládnutí jednotky SEAL 6 (o těchto ďábelských dvojčatech ani nemluvě) je tuhá disciplína. Nakonec, když Sestku loňského roku převzal jistý idiotský špiónský čtyřprýmkař jménem Don Pitch, pro kterého bylo vše chlapské ztělesněním hříchu, dostoupily věci vrcholu. Incident s ukousnutým uchem byl na Pitche příliš a Půlpinta dostal na vybranou: buď odchod od jednotky, anebo pár dní v base. Když odešel od jednotky on, opustil ji i Pick. A jako očištec si oba dva, k mé nynější velké radosti, zvolili Rudou buňku.

Zbylé tři jsem neznal, takže byli okamžitě překřtěni na Dlouhého, Sirokého a Bystrozrakého. Siroký se křestním jménem jmenoval Dale a byl to šestadvacetiletý podsaditý hoch s kulatým dětským obličejem, vlasy karamelové barvy a botami číslo patnáct, který si pospíšil se sdělením, že střelení a honění miluje. Dobrá, bude mít příležitost to dokázat. Dlouhý se jmenoval Carl.

Tenhle černý Irčan s olivově hnědou kůží a knírkem měl tmavé, jasné oči, se kterými zřejmě slavil úspěchy u žen. Nevadilo mi, když byl někdo otrokem svého chtíče, což jsem mu také řekl. Na jeho tváři to vyvolalo širokánský úsměv. A pak tu byl Bystrozraký neboli Eddie DiCarlo. Ten patřil k oněm silným, mlčenlivým typům, které jsou častější spíš u armádních zvláštních jednotek než u SEAL. Už od pohledu bylo vidět, že náleží k přemýšlivým lidem, z nichž obvykle bývají dobří průzkumníci. Zeptal jsem se ho, proč se dal k Rudé buňce. Odpověděl mi, že u jednotky SEAL 5 div nevytloukl duši z jednoho velitele družstva, když mu oznámil, že nemůže jet do Iráku proto, že vypadá jako žid.

"Sakra, veliteli, vždyť já žid jsem - i když jenom napůl! A tak jsem mu rozbil hubu!" Napil se piva a vystrčil bradu směrem ke mně jako rozlícený buldok. "Je v tom snad nějaký problém, pane!?" "Mně připadáš docela košer, blbečku! Beru tě!" Vlastně všichni vypadali docela dobře, až na to, že byli na můj vkus trochu moc slušní. Jenže to je dneska problém se všemi mladými příslušníky jednotek SEAL. Kromě toho uměli nasávat pivo jako praví chlapi a nevadilo jim, když jsem mluvil sprostě. Budou z nich, uvažoval jsem v duchu, kvalitní obětní beránci.

K tomu malou poznámku. Zřejmě teď protestujete a říkáte si, proč zase, sakra, povídá něco o obětních beráncích. Bože, co to je jenom za bezcitného, nemorálního frajera, ten Marcinko! Víte, laskaví čtenáři, obětní beránek je totiž válečnou realitou.

Dochází k okamžikům, při nichž musí člověk jako velitel učinit rozhodnutí, které pravděpodobně pošle několik mužů na smrt.

Tečka.

Když jsem vytvářel jednotku SEAL 6, vybral jsem si do ní několik mladých střelců s plným vědomím, že když budu stát před onou osudovou volbou, budou to oni, kdo bude jako první vysláni do spárů smrti. Udělal jsem to bez nejmenších výčitek nebo pocitu viny.

Nepřipadám si kvůli tomu ani povrchní, protože jakožto SEAL jsem zase já obětním beránkem pro Navy. Příslušníci SEAL jsou nahraditelní. Všechny jednotky zvláštního určení jsou vlastně nahraditelné. Tak tomu vždycky bylo. Vždyť ženijní potápěčské jednotky přišly u Omahy Beach v červnu 1944 o víc než polovinu svých příslušníků. Plánovači v Ikeově štábu tehdy věděli, jak to bude kruté, a přece ty nahé bojovníky na jejich misi vyslali.

Zabí muži u Omahy Beach byli prostě obětními beránky. Stejně tak i stateční Kanadáné, kterých přišlo u Dieppe o život na osmdesát procent.

Ale generálové, kteří tyhle operace vymysleli, nebyli žádnými zlosyny. Nebyli ani otrlí. Někdy prostě se stává, že válka na muže zavolá, aby se obětovali pro dobro věci. A když pak přijde rozkaz, člověku se to sice líbit nemusí, ovšem udělat to musí. Bez ohledu na to, jaké mohou být následky.

Proto fakt, že mohu a jsem ochoten posílat své muže na smrt, neznamená, že bych je nemiloval nebo že by se mě jejich smrt nijak nedotkla. Během třiatřicetileté kariéry u Navy jsem v boji přijel pouze o jediného muže, Clarence Rishera, který padl u Cau Docu v roce 1968 při novoroční ofenzivě. Jeho smrt mi ještě stále rve srdce. Věřím, že všichni muži, kteří pro mě pracují, také vědí, že bych je nikdy nežádalo něco, co bych sám nedokázal udělat - jsem tedy stejný obětní beránek jako oni. Koneckonců jako my

všichni dohromady.

A tak, prosím, už žádné sentimentální nesmysly nebo zženštilé nářky, že "využívám" svých mužů coby obětí beránek. Je to součást práce. Jestliže se někdo hlásí do jednotek SEAL, k Zeleným baretem, Rangers či průzkumným jednotkám námořní pěchoty, dobře ví, že je nahraditelný. Já to věděl. A vím to stále.

Tím končím svou přednášku.

Během chvilky jsem jim všem vylíčil naši skutečnou situaci.

Objasnil jsem jim vztah mezi Grantem Griffithem, velitelem námořních operací, Pinkym a mnou. Podle mého názoru měl Grant Pinkyho kvůli něčemu v hrsti. Možná to byl nějaký J. Edgar Hoover, což je mé označení pro vydírání všeho druhu, třeba v tom je něco jiného jako například příslib čtvrt milionu dolarů za rok, pokud Pinky jeho papíry odsouhlasí. Ať je to jakkoli, výsledek je stále stejný - byl jsem předurčen coby obětní beránek.

Se zájmem jsem si povšiml, že i tihle kluci neopomněli zdůraznit, že jim na tom Griffithovi něco nesedí. Zřejmě vrána k vráně sedá, říkal jsem si v duchu. Chlapci však měli spoustu otázek ohledně mého týdenního pobytu v Japonsku a chtěli vědět, jak přesně do celého schématu zapadá Griffith a jeho bezpečnostní firma. Pro profesionála je jen málo věcí šťastnou shodou náhod. Skutečnost, že Griffith spolupracuje s Navy při řešení severokorejského jaderného problému, měla za následek, že se jim jejich antény vztyčily jako lodní stožáry.

Vyprávěl jsem jim o bojové hře a o tom, jakou slabost má Griffith pro zvláštní složky, a to včetně svého muzea válečných hraček a úst plných módních výrazů z oblasti asijské bojové filozofie. Vylíčil jsem jim také Brokovo poslání a hlavně účast Mannyho Tanta.

Dodal jsem, že jak to vidím já, je to všechno provázané dohromady - jenom nevím jak a kde.

Bylo například docela dobře možné, že se Brok plížil a slídl po Tokiu v tu samou dobu, kdy jsem tam byl i já. Měl to snad být nějaký dozor? Kdoví. Byl jsem snad součástí nějaké větší hry?

I to bylo možné. Zosnoval snad Griffith hlídání Joea Andrewse proto, aby zabezpečil, že nakonec skončím na Hustingsu při bojové hře - a s Mannyho pastí s ostrým granátem? To vše nebylo nijak nepředstavitelné.

Kdo se v tom má, sakra, vyznat! Všechno to je jedna velká motanice a jediné, co se s tím dá dělat, je objednat si další rundu.

Servírka Tammi, mladé skotské děvče bujných tvarů, se přitiskla k mým zadům. Měla pevnou, velice pevnou hrud'. "Co mám donést, Dicku?"

"Seno pro mé koně, víno pro mé muže a bláto pro mou želvu, zlatíčko!" odpověděl jsem.

Když jsem oznámil, že budeme fungovat pod NENAJI, objevil se na všech tvářích úsměv. A když jsem pokračoval o bezpečnostním cvičení na vrchním velitelství Navy, úsměvy přešly ve škleby. Kachní noha podotkl, že je to šance, jak systém doběhnout. Měl jsem radost z toho, že ten neposlušný kluk v nitru mých střelců zůstal zachován a mohl se kdykoli ihned vynořit na povrch.

Uder na vrchní velitelství Navy měl také své výhody, neboť už bylo načase dát NIS na pamětnou - a navíc by někde ve svých materiálech mohli mít něco o Grantu Griffithovi. Mohli bychom se vloupat k veliteli námořních operací, vždyť ten je s Griffithem úzce spjatý! Závěr je prostý: až půjdu odtamtud pryč, budu toho vědět víc, než kolik toho vím nyní.

Pulpinta byl už připraven vyrazit, a to hned! "Jediný, co s nima můžem udělat, je zamotat je zase zpátky, kapitáne! A uděláme to dřív, než pochopí, co se děje! Tak budeme moct, zatímco každé bude kňučet a nadávat, udělat nějakou práci!" Takové uvažování se mi zamlouvalo. Když stála jednotka SEAL 6 před druhou operací na záchranu rukojmích v Iránu, jeden z plánovačů operace, dvouhvězdičkový šašek od letectva s představitivostí dutého pařezu, se zeptal, co budu dělat, když nás chytí na nepřátelském území. Laskavě jsem mu vysvětlil, že by v takovém případě měl zavolat NRO.

"A proč? zněla další otázka.

"Abyste se mohl podívat na družicové snímky a sledovat tu ohnivou stopu, kterou budu za sebou cestou k tureckým hranicím nechávat, pane! odpověděl jsem.

Podle mého názoru mi dal Pinky perfektní příležitost, jak systémem proběhnout jako merde skrz oie.

Jedinou otázkou bylo, kde a kdy začneme. A tak jsem byl potěšen zjištěním, že moji muži uvažují stejným způsobem jako já.

Kachní noha dopil své pivo. "Na kdy je to cvičení naplánováno? Na příští pátek, je to tak?" chtěl vědět. Přikývl jsem.

"Tak na ně vletíme v úterý! Rychle a tvrdě! Pick luskl prsty. "Jo - když je ostraha normální. Čili na hovno!"

Sprostěj Nick se zašklebil. "Zlikvidujeme kancelář VNO!" Velitel námořních operací měl na vrchním velitelství Navy obrovskou pracovnu.

Kachní noha přikývl. "Navštívíme ředitelství NIS! A možná si taky vypůjčíme pár věcí z Objektu 22!" To byl dobrý nápad. Objekt 22 bylo velikánské skladiště, v němž Oddělení technického zabezpečení NIS sestavovalo a uchovávalo svoji monitorovací a odposlouchávací techniku produktem Objektu 22 byly například monitory pro Griffithovu tajnou operaci na Naritě.

"Nemluvě o tom, kolik důstojníků nakopeme do zadku!" vmísil se do hovoru Třešnička. Enders důstojníky nenáviděl. Z jejich trápení si udělal přímo své hobby. Vrchní velitelství Navy mu k tomu skýtalo řadu, ne-li přímo stovky, příležitostí.

To všechno mi dokonale dávalo smysl. Podobně jako při dvouvrstvě uspořádání Rudé buňky, i teď jsem měl nesčetné důvodů, proč zorganizovat útok na vrchní velitelství Navy, a nehodlal jsem se o nich příliš šířit. Na jedné straně, té očividné, jsem chtěl zjistit, jak si budou moji muži počínat, když budou pod tlakem. Na druhé straně, té skryté, jsem chtěl proniknout do míst, kde bych pravděpodobně mohl narazit na informace o Grantu Griffithovi a Pinkym Prescottovi.

Načrtl jsem mužům plán celé akce. Časový rozvrh byl sice napjatý, ale proveditelný. Máme víkend na plížení a slídění, tedy na průzkum, při němž zjistíme, které objekty jsou nejzranitelnější, a začneme uvažovat, jak se do nich dostat. Přesný plán operace vypracujeme v pondělí, v úterý vykonáme svou špinavou práci a ve středu ještě před odchodem domů bude mít VNO výsledky na stole.

Tak se Pinky o tom, co jsme provedli, dozví od VNO - a nebude s tím moci už nic nadělat. Marcinkův první přírodní zákon totiž říká, že hovno je lepší nechat padat z vejšky, než aby se postrkovalo zdola. Se mnou Pinky mohl vyběhnout, ovšem u VNO byl bezmocný.

Přes víkend bylo třeba udělat ještě něco jiného. Potřeboval jsem pro nás najít bezpečné místo, kde bychom mohli probrat tajnou stránku posláni Rudé buňky. Bar U střelce tím pravým místem nebyl. Dopil jsem bombej, s třísknutím postavil sklenici zpátky na pult a laškovně zakroutil knírem. "Dobrá, vy sráči, takovej je teda náš plán!"

Washingtonské vrchní velitelství Navy představuje areál o rozloze dvaceti šesti a půl hektaru, který svému účelu slouží už od počátku devatenáctého století. Většinu budov na "staré" straně areálu, to znamená na nejzápadnějším konci, tvoří ohromná, šestipatrová skladiště z červených cihel, která byla postavena v dobách občanské války. Vrchní velitelství Navy je domovem NIS a kromě něj je v něm také muzeum Navy. Za jeho čtyřapůlmetrovými zdmi stojí takzvaná Admirálská ulička, v níž mají svá obydlí výše postavení admirálové. Zde bydlí VNO. Stejně tak i Pinky a pětadvacet dalších nejvyšších hlavounů Navy. Za jarních večerů lze vidat jejich paničky, jak venčí v parku admirála Leutze psy nebo jak se procházejí po Dahlgren Avenue k řece Anacostii, na níž kotví starý doprovodný torpéd-borec Barry.

Vzhledem k tomu, že se celý areál nachází mezi šestou a Desátou třídou, ponořen doprostřed čtvrti, která se časem stala tou nejhorší a nejnebezpečnější ve městě, konalo se veškeré venčení i kondiční běhání výhradně v areálu. Před několika lety si totiž jedna admirálská panička vyšla mimo vyhrazené území. O pár dní později byla nalezena rozřezána na kousičky a uložena do popelářského vozu.

A tak, aby vlajkoví hodnostáři nebyli nervózní (nebo snad přepadeni, je areál nepřetržitě střežen vlastní policejní jednotkou a k tomu ještě bezpečnostní službou. Nicméně i tak je téměř dokořán otevřený.

Proniknout dovnitř není nic složitého, jak jsem zjistil, a dostat se ven je dokonce ještě jednodušší.

Skutečně, pokud by si někdo z jihovýchodních bratrů usmyslel, mohl by Admirálskou uličku vybílit dřív, než by si někdo něčeho povšiml.

Vzhledem k tomu mě napadlo, že bychom měli navštívit pár vlajkových domácností, abychom předvedli, co se může stát, když se spojí podnikavý duch s ochotným tělem.

Jenže admirálské příbytky by byly příliš snadné. Místo nich se zaměříme na kancelář VNO, velitelství místní ostrahy, ředitelství Námořní vyšetřovací služby, které se nacházelo ve čtyřpatrové kovárně, a elektrárnu, která zásobuje energií celý areál. To by byly podle mého názoru také cíle, které by si vybrali všichni skuteční teroristé. A tyto objekty budou mimoto bolet nejvíc.

První průzkumy jsem provedlo sobotním polední. Vlasy jsem si nacpal pod zelenou manšestrovou baseballovou čapku, natáhl si černé kalhoty, tričko a hnědou koženou bundu a zamířil přímo do areálu.

Na bráně jsem zamával na strážného, který měl

nahoře na zdi vrátnice vylepený můj portrét. Jednalo se o reklamu na Profesionálního válečníka, na níž jsem byl vyobrazen s vlasy až po ramena a hustou bradkou. K čertu s tebou, pitomče! V kapse jsem měl fotoaparát a v srdci zášť. "Příjemnou službu, námořníku!" Za branami jsem fotografoval velitelství NIS a zaznamenával cesty, kterými se dostaneme dovnitř. Pak jsem jednu admirálskou paničku, která tam venčila svého psa, poprosil, zda by mě nevyfotografovala před budovou NIS. Nebyla proti. Budu mít krásný přírůstek do svého alba. Nahlédl jsem dveřmi do Objektu 22 a udělal si obrázek o jeho zajištění. Žádné zajištění neexistovalo. Došel jsem k elektrárně a zkontroloval zámky na dveřích. Dají se snadno otevřít.

V klidu jsem poobědval v místní samoobslužné restauraci a poté se odebral do posilovny, kde jsem si hodinu zacvičil s činkami, využil sauny a páry a ukradl tři služební průkazy důstojníkům, kteří se sprchovali a nechali mi své skříňky pěkně otevřené.

Dobře nasycen a naladěný jsem se dolou dal k Objektu 200, kde měl svou pracovnu velitel námořních operací. Vešel jsem dovnitř, vystoupal po schodech do druhého patra, přeběhl halu a ocitl se přede dveřmi do kanceláře VNO.

Před nimi stál na strážu příslušník námořní pěchoty. V pouzdře u pasu měl pistoli ráže 11,25 mm, jenže, jak jsem si všiml, bez zásobníku. To bylo naprosto jasné. Kdyby totiž u sebe měl zbraň nabitou, mohl by střílet na nezvané hosty. Jako například na mě. A to se v našich nových laskavějších a ohleduplnějších ozbrojených silách nenosí.

Mariňák se mi postavil do cesty. "Pane?" Usmál jsem se a zamával mu před nosem jedním z ukradených průkazů - palcem jsem přitom dostatečně zakrýval fotografii - podle kterého jsem byl jakýsi kapitán Cook. Poplácal jsem se po kapse, rozpačitě se zasmál a bezmocně pokrčil rameny.

"Klíče jsem zapomněl doma, svobodníku! Ale musím sepsat jisté hlášení, a když to nestihnu, dá si mě VNO v pondělí jako předkrm k obědu!" "Žádný problém, pane!" prohlásil mariňák a otevřel mi dveře do pracovny. Vešel jsem dovnitř, natáhl si gumové rukavice a tak dlouho šmejdil po stolech a skříňkách, dokud jsem nenašel svazek klíčů. Vsunul jsem je do kapsy. Pak jsem se přesvědčil, že

je všechno zpátky na svém místě, vypůjčil si jedny prázdné papírové desky, nacpal do nich xeroxový papír a s úsměvem vyšel ven.

Děkuji námořníku.

Mariňák mi zasalutoval. "Bylo mi potěšením, pane! Užijte si víkend! " "To také hodlám udělat!" Venku jsem desky odhodil do nejbližšího odpadkového koše. Pak jsem proklusal hlavní branou ven. Při odchodu jsem na strážného opět zamával a popřál mu hezký den.

V neděli jsem vzal své hochy na předběžný výlet. Pick se i s Pulpintou pustil přes šestnáctihektarový areál zásobovacího střediska Všeobecných služeb při západním okraji areálu vrchního velitelství Navy. Hlavní brána zásobovacího střediska není nikdy hlídána. Chlapci přelezli plot, který oba areály odděluje, přestříhli řetěz na bráně pro zaměstnance a nahradili ho novým řetězem i zámkem, které si nesli s sebou. Třešnička, který se díky novému průkazu stal nadporučíkem, zavítal do důstojnického klubu, kde důkladně vyplenil šatnu. Nazpátek se vrátil se třemi peněženkami, dvěma kufříky s tajnými materiály a jedním novým kabátem.

Pak jsem společně s Pulpintou a Pickem vzal Dlouhého, Širokého a Bystrozrakého na projížďku autem z půjčovny. Jeli jsme podél areálu hlavního stanu Navy a všímali si bran a plotů. Potom jsem zabočil na mezistátní dálnici číslo 395, která vedla necelých patnáct metrů od pracovny VNO ve druhém patře.

Když jsem svým mužům ukázal jejich cíl a vysvětlil, jak se k němu dostanou, nemohli se ubránit smíchu. Na oběd jsme si zajeli do důstojnického klubu na letecké základně Bolling, mezi jehož členy stále ještě patřím. Za 7,95 dolaru se tam člověk nají až k prasknutí, víno a pivo je zde zadarmo.

Zaručené mrhání penězi.

Jelikož jsme se nacházeli za řekou, zastavili jsme se v tělocvičně na námořní stanici Anacostia a sebrali zde další tři služební průkazy. Já měl štěstí - stal jsem se dvouhvězdičkovým admirálem, a to bez dobrozdání Senátu. Na parkovišti za tělocvičnou měla dvě nezamčená auta propustky vojenské oblasti Washington nalepené místo zevnitř na předním skle zvenčí na štítcích.

Ukradli jsme je také.

V neděli večer jsme se sešli na večeři U střelce a já rozdělil úlohy. Byl bych býval rád do naší malé eskapády zapojil i Stevieho Wondera, ale byl právě služebně mimo město - maskovaný jako inspektor OSN na jaderné zbraně rozmístoval odposlechy v jedné zemi na Středním východě, jejíž totožnost musí zůstat utajena (na mapě se ovšem velice podobá Iráku). Jeho smůla.

Sobě a Sprošťákovvi Nickovi jsem za cíl určil ředitelství NIS.

Kachní noha s Třešnickou dostali na starost Objekt 22 s tím, že mohou vzít tolik věcí, kolik jen unesou. Pulpinta s Pickem vniknou do kanceláře VNO - já tam za nimi přijdu hned, jakmile budu hotov s NIS. Dlouhý a spol. měli přidělenou policejní stanici a elektrárnu. Zároveň také budou hlídat venku před budovou NIS, až se do ní s Nickem vloupáme. Budou oblečení jako ostraha a sedět v ukradené policejní dodávce.

Jinak to bude s našimi převleky snadné. Všichni budeme dělat běžce a budeme na sobě mít modré tepláky Navy, ozdobené znakem Annapole. Jako doklady nám poslouží průkazy ze základny odcizené v tělocvičně.

Nájezd začne ve 21.30 a skončí v 01.09. Své vybavení a techniku z Objektu 22 naložíme do dodávky. část svého lupu také přeneseme do auta, zaparkovaného u plotu ze strany zásobovacího střediska - projdeme prostě branou, kterou nám pick s Pulpintou přichystali, naskládáme sebe i věci do vozu a odjedeme.

Zbytek kořisti odveze policejní dodávka.

Ze to všechno vypadá příliš jednoduše? Příliš logicky? Příliš snadné? Samozřejmě že ano - vždyť právě-kvůli tomu to tak dobře fungovalo!

V pondělí jsem, jak mi bylo uloženo, sestavil své dení!Ú zmatené hlášení pro Pinkyho. Bylo obšírné a neškodné. říkalo se v něm, že pokračujeme podle plánu a že hodlám navštívit vrchní velitelství Navy. Dále jsem napsal, že mám také v úmyslu promluvit si s důstojníky od ostrahy areálu. Zapomněl jsem ale dodat, že se s nimi nesetkám osobně. Koneckonců, kdybych k nim přišel na zdvořilostní návštěvu, uvědomili by si, že jsem si oholil vousy - a mé malé překvapení by mohlo vzít za své.

Ovšem co jsem napsal, to jsem také dodržel. Telefonicky jsem se spojil s kapitánem, který měl na starosti ostrahu areálu. Představil jsem se jako nový velící důstojník Rudé buňky a vysvětlil, že jsme dostali za úkol provést cvičení a průzkum bezpečnostních opatření.

Kapitán Worthingham Washington Lewis mi sdělil, že jsou na nás absitivně a pozolutně připraveni.

"Máme ten scénář a moji lidi se už nemohou dočkat, kapitáne!" Nahlas jsem přemítal, jak ten scénář asi vypadá.

Hlas na druhé straně mi ho v podstatě odrecitoval. "Vaši chlapi projdou v pátek v deset třicet hlavní branou a vydají se směrem k Objektu 200, tedy vrchnímu velitelství Navy. Strážného na hlavní braně zajmete jako své rukojmí. Ale ještě dřív, než ho dostanete, stačí vyhlásit poplach a naše pohotovostní družstvo bude připraveno. Zatarasíme vám silnice, takže se k budově velitelství nedostanete, a proto se se svým rukojmím schováte v garážích. My celý prostor neprodyšně uzavřeme, odpojíme vám elektrinu a budeme vyjednávat. Za tři hodiny se vzdáte. Podle mě je to už hotová věc!" Zatnul jsem zuby. „1 mně to tak připadá, kapitáne!" "Tu obhlídku můžeme udělat potom. Vyhradil jsem si sice na vás celý den, ale nemyslím si, že to zabere déle než půl hodiny.

Víte, my jsme to tady ucpali dost těsně!" "Opravdu?" "Na to můžete vzít jedl Tohle místo je stejně bezpečné jako všechny objekty na světě! Osobně jsem na to dohlédl!" Tomu docela věřím. "Dobrá,

kapitáne. Zdá se, že tam máte vše pod kontrolou. Na shledanou v pátek!"

KAPITOLA 12

V úterý ráno jsem zajel do Annapole, kde jsem zakoupil sedm teplákových souprav se znakem námořní akademie a tři bundy s logem univerzitního družstva. Pro sebe jsem přibral ještě basebalovou čepici se zlatým nápisem NAVY na černém pozadí a s velkým kšiletem. Ta mi perfektně zakryje mé vlasy. Poté jsem navštívil prádelnu, kde jsem nechal naše teplákové bundy a kalhoty dvakrát projít práním a ždímáním. Cekání jsem si ukrátil tím, že jsem zaskočil do knihkupectví v areálu akademie a podepsal jim celou zásobu Profesionálního válečníka. Potěšilo mě, že byla téměř vyprodána. Když kniha vyšla, vedení námořní akademie mi nedovolilo, abych uspořádal v jejím areálu slavnostní autogramiádu. Skutečnost, že námořní kadeti moji knihu skupují po stovkách, mi tak dávala báječné zadostiučinění. Třeba se z ní dokonce něco naučí.

V 16.55 jsem zastavil před Pentagonem s dostatečným předstihem na to, abych stihl položit na úzkostlivě uklizený stůl, který obýval Pinkyho asistent pro administrativu, jistou obálku. Asistent už odešel stejně jako Pinky. V místnosti zůstal pouze náčelník štábu OP-06, knihomolská parodie na chlapa jménem Myer, zavrtaný do svých papírů. Když jsem se obrátil ke dveřím, vzhledl od své práce.

"Mohu snad být v něčem nápomocen, Dicku?" "Ne - nechal jsem u AA na stole svoje denní hlášení pro Pinkyho!" Nepřítomně mávl rukou a vrátil se ke svým papírům. "Řeknu mu to." Zpráva byla, jak jsem to měl dělat, adresována Jeho královské výsosti zástupci velitele námořních operací pro plánování, metodiku a operace. Její obsah byl ve stručnosti následující: "Milý Pinky, není-li nařízeno jinak, hodlám dnes v rámci přípravy na nadcházející cvičení uskutečnit se svou jednotkou sondáž zabezpečení areálu vrchního velitelství Navy. Zdraví a líbá Richard Marcinko, kapitán U. S. Navy." Když jsem budovu opouštěl a kráčet k metru, usmíval jsem se na celé kolo. Prý sondáž! Vždyť jsem se chystal provést přímo rektoskopii!

S chlapi jsem se setkal v Jeskyni - podkrovním bytě, který jsem si ve Staré Alexandrii udržoval- kde jsem jim předal jejich uniformy. Pak jsme se taxíkem odvezli na Národní letiště a zde si na falešné doklady a řidičské průkazy pronajali Lincoln Continental a Ford Escort, přesně jak by to udělali praví teroristé.

Potom jsme se přesunuli na parkoviště u Střelce. Zde jsme ze zadních oken aut strhali nálepky půjčovny a na přístrojové desky přidělali propustky Vojenské oblasti Washington. Naše vybavení, zabalené do nepromokavých pytlů, jsme uložili do kufrů obou vozidel a přešli k baru Bullfeathers na King Street ve Starém Městě, kde jsme nad jídlem a pivem probrali poslední detaily. v Ve 20.30 jsme vyrazili. Dlouhý, Siroký a Bystrozraký se vmáčkli na zadní sedadla escortu a spolu s Pickem a Půlpintou odjeli do areálu zásobovacího střediska. Budou parkovat nějakých třicet metrů od námi zabezpečeného plotu. Zatímco trojice nováčků bude krást policejní dodávku a přesouvat se s ní k ředitelství NIS, Pick s Půlpintou se vloupají do Objektu 200 a pomocí klíčů, které jsem den předtím ukořistil, si otevrou kancelář VNO. Měli nařízeno zneškodnit každého mariňáka, který by se motal kolem dveří. Řízení lincolnu se ujal Sprošťák, vedle něj seděl Třešnička. Já byl schovaný vzadu na podlaze a přes sebe měl přehozené devítky boty, patřící Kachní noze. Vousy jsem měl sice samozřejmě oholené a byl jsem si jistý, že by mě nikdo nepoznal, ale proč riskovat?

U vратnice Nick zpomalil, zamával stráží a rychlostí dvacet pět kilometru za hodinu vjel dovnitř. U světel jsme uhnuli prudce doprava a pomalu objeli muzeum Navy. Nakonec jsme zaparkovali přímo před jedním skladištěm z dob občanské války, které se nacházelo dva bloky od ředitelství NIS, hned za Objekt 22. Sprošťák otevřel kufr, ze kterého jsme si vzali své nádobičko, a pustili jsme se do práce. Třešnička dvěma kuličkovými ložisky vystřelenými z praku zlikvidoval dvě uliční lampy a hned prak uložil zpátky do lincolnu. Vyčkávali jsme, jestli řinčení skla někdo náhodou nezaslechl, ale všude byl klid. A tak si Kachní noha stoupl se sponkou v ruce k vratům Objektu 22. Jednalo se o jednodílný ocelový panel s držadly uvnitř. Vrata byla otevřená dřív, než jsme vůbec stihli opustit scénu. Ten kluk byl vším, čím měl být. Zamával jsem na něj a poté oba s Třešničkou zmizeli uvnitř.

Já jsem se Sprošťákem začal pomalu klusat kolem budovy Objektu 22 směrem k Admirálské uličce.

Každý z nás přitom nesl jeden černý nylonový ruksak. Když jsme probíhali parkem, předhonili jsme jakousi malou podsaditou ženu středního věku, funicí za ohromným rotvajlerem. To psisko muselo vážit nejméně sedmdesát kilo a nechtěl bych ho věru mít proti sobě!

„Dobrý večer, madam!“ pozdravil jsem.

Zena se usmála. „Dobrý! Přišli jste se proběhnout?“ „Jo.“ Pokynul jsem směrem k Nickovi v bundě sportovního klubu námořní akademie. „Trochu rozpumpovat svoje staré srdce, abych mohl držet krok s mladšími jako tady s tímhle studentem.“ „To moc dobře znám! Já běhám pokaždé, když mám příležitost - hlavně po večerech, kdy můj muž dlouho pracuje, jako například dneska. Ale řeknu vám, je to čím dál tím větší dřina!“

Mám co dělat, abych stačila tady starému Murphymu!“ Zpomalil jsem. Ta ženská nám poslouží jako skvělá kamufláž.

„Murphy? Zajímavé jméno pro psa!“ „Manžel ho pojmenoval podle Murphyho zákonů. Tvrdí, že to jsou jediné zákony, podle kterých celá Navy funguje!“ Jak hluboká pravda! Zasmál jsem se. „Doufám, že Murphy svému jménu není věrný!“ v „No, on se taky vždycky motá kolem!“ Zena se zastavila a podržela zvíře za ušima. „Ba ne, je to hodný pes. Už stárne, jako já.“ Pak přelétla zrakem po Nickovi a jeho bundě s nápisem ANNAPOLIS. „Který ročník?“ „Osmdesát devět,“ odpověděl Sprostěj Nick, aniž přitom hnul brvou.

„Eh - tak to jste našeho kluka znát nemohl. Ten byl ročník osmdesát tři.“ „Jak se jmenuje?“ zeptal se Nick.

Když jsem uslyšel odpověď, div jsem nepadl do mdlob. Ta žena je manželkou samotného VNO! To jsme si to tedy načasovali!

Murphy jsem se měl jmenovat spíše já - vážený pse Murphy, dovolte, abych vám představil žabáka Murphyho!

MinuJi jsme ředitelství NIS a mířili k vodě, kde kotvila loď Barry. St'ouchl jsem Nicka do ramene a oba dva jsme odbočili doprava. „Moc rádi jsme si s vámi popovídali, madam!“ Paní admirálová na nás zamávala a pokračovala směrem k doku. „Já s vámi taky! Dávejte na sebe pozor!“ Nabrali jsme tempo a utíkali pryč. „Doprdele!“ zaklel jsem, sotva jsme se vzdálili z doslechu. „Moc hezky jsme si to načasovali!“ „Jak říká jeden polskej komik, kapitáne: ‚Správné načasování je nade vše!‘“ Oběhli jsme dvakrát kolem bloku. Všude klid. Nikde žádná ostraha, žádní policisté. Ani žádná manželka VNO nebo Murphy. Udělali jsme ještě jedno kolečko, přiblížili se k budově z jižní strany a podívali se do prosklených dveří na strážné, kteří seděli za svým pultem. Všude byla pochopitelně spousta kamer a monitorů, ale oba hlídací psi se mnohem víc zajímali o právě probíhající karetní hru než o řadu obrazovek za svými zády. Vtom se na východ od nás objevily reflektory auta. Přešli jsme do chůze a pátrali, kdo to je. Byl to dodávkový vůz s majákem.

Na sedadle u spolujezdce seděl Široký, na sobě měl policejní bundu, čepici se štítkem a mrkal na nás. Vedle něj seděl za volantem Bystrozraký a tvářil se naprosto vážně.

Je čas vyrazit. Na severovýchodním rohu budovy vedla ze země na střechu o tři patra nad námi železná odvodňovací trubka o tloušťce přibližně dobře rostlého stromku. Ukázal jsem na ni a vybídl Nicka: „Ujal by ses vedení?“ šplhání po trubkách je mnohem těžší, než by se mohlo zdát _ ovšem pokud na benči zdviháte přes 135 kilo, je to jen otázka cviku, neboť vás vytáhne silná horní část těla. Sprost'ák dělá na benči 210. Lezl po té zatracené trubce jako Tahit'an po kokosové palmě. Ve chvíli, kdy jsem se s námahou dohrabal na střechu, měl už natažené gumové rukavice a dával se do díla.

Navlékl jsem si také rukavice a přidal se k němu. Nejdřív jsme pomaličku vychýlili televizní kamery z jejich pozic. Není třeba vzbuzovat pozornost strážných dole v budově. Jakmile se jejich objektivy otočí o patnáct centimetrů doprava, už nás nebudou moci při našem zločinu zachytit. Pak jsme vypáčili jeden ze tří větracích otvorů, zapřeli ho skládací stanovou tyčÍ, kolem jednoho sloupku uvázali lano a spustili se do hlavní rozvodné šachty.

Odtud to do chodby ve třetím patře bylo jen pár minut vrtění a natřásání. Tam jsme se rozdělili.

Sprost'ák si vezme na starost obě horní patra, kde bude pátrat po suvenýrech a pokládat IVZ.

Zpátky se dostane stejnou cestou, kterou jsme přišli, připojí se k osádce naší policejní dodávky a všichni společně vezmou roha.

Já se pustím do dolních dvou poschodí a ven se dostanu přes jednu z kanceláří v přízemí, jejíž okna vedla do uličky. Je to sice k nevěře, ale přízemní kanceláře, které sloužily pro nižší důstojníky, měly ve svých oknech pouze jednoduché skleněné tabule.

Dostat se skrz ně ven bude stejně tak jednoduché jako použít nůž na sklo a přísavku, které mám čirou náhodou ve svém batohu.

Sešel jsem po požárním schodišti do dvojky, opatrně otevřel dveře a vstoupil do linoleem pokryté chodby. O uspořádání ředitelství NIS jsem měl docela solidní přehled, neboť jsem zde při svém inkvizičním procesu na konci osmdesátých let býval vy_ slýchaný celé týdny. Věděl jsem například, že ve druhém jsou tři SUZO a další dvě že jsou v patře třetím. SUZO jsou Speciálně utajené zpravodajské objekty neboli, jednoduše řečeno, neodposlouchávatelné místnosti.

SUZO ve trojce se používají k výsledkům a svědeckým výpovědím lidí, kteří se podílejí na tajných operacích. Ve dvou SUZO ve druhém poschodí NIS shromažďuje své choulostivé materiály, údaje o právě probíhajících vyšetřováních a jiné dokumenty.

Třetí bublinovou místnost využívá SLUDJ, speciální vyšetřovací složka, zaměřující se na důstojníky vlajkového stavu. SLUDJ [Sensitive Legal (Upper Deck) Jurisdiction - Právní jurisdikce pro choulostivé případy (vyšší kategorie)] patří ve druhém patře osm kanceláří.

Považoval jsem to za dobrý nápad. Byla to obdoba zvláštního prokurátora - úřad profesionálních, apolitických vyšetřovatelů, jejichž náplní práce bylo stíhání těch, kdo Navy řídí. Podobný odbor pro vnitřní záležitosti existuje také u většiny policejních složek. Jediný jeho problém byl ten, že se už brzy zkorumpoval a od té doby je využíván výhradně k politickým mstám.

Právě SLUDJ byla tenkrát na konci osmdesátých let vypuštěna na mého patrona admirála Ace Lyonse, když svým přímočarým postojem urazil příliš mnoho někdejších spolužáků z Annapole. Pomocí zastrašování, obtěžování a přímých výhrůžek se SCYDJ během dvouletého vyšetřování, které dostalo krycí název Zelezný orel, podařilo Lyonse přimět k opuštění postu velitele Pacifické flotily a předčasnému odchodu do důchodu.

Týden poté, co Ace opustil řady Navy, byl jistý viceadmirál jménem Mike Dyne, kterého Ace před čtyřmi desítkami let v roce 1946 vystrnadil z postu zadáka fotbalového týmu Navy, povýšen na admirála a nastoupil na Aceovo místo. A právě Dyne poštal- s požehnáním tehdejšího VNO - na Ace NIS. Ne snad proto, že by Ace udělal něco špatně, ale kvůli tomu, že si Mike Dyne chtěl vylít vztek, který v sobě choval už z dob studia na námořní akademii. K tomuto účelu zneužil SLUDJ.

Já vím, že určitě si teď v duchu říkáte, že využívání vyšetřovací složky pro politické cíle je nemorální a špatné. Jenže co s tím?

Realita je už taková. NIS je obecně známá jako admirálské gestapo - skutečně, přesně tak ho nazývají v pavilonu E ve čtvrtém patře Pentagonu, kde mají své kanceláře všichni tří- a čtyřhvězdičkoví. Ti po celou dobu používají NIS navzájem proti sobě.

A pokud je NIS známá jako gestapo, pak jsou právní teroristé ze SLUDJ přímo popravčím komandem SS. Přezdívá se jim "terminátoři".

Pustil jsem se do prohlídky dveří u SLUDJ. Zámky s číselným kódem na prvních třech byly tuhé jako panenská pochva. Za čtvrtými dveřmi bylo slyšet nějaké hlasy. Přesto jsem se chystal hrát si se zámky dál, když vtom jsem zaslechl, jak se hlasy blíží. Rozhlédl jsem se kolem a pátral po místě, kam bych se mohl schovat.

A sakra! Zašel jsem příliš daleko! Nemůžu se dostat zpátky, aniž by mě přitom viděli! S očima plnými hrůzy jsem se řítíl chodbou, dokud jsem nenarazil na dveře s panáčkem. Prolétl jsem jimi dovnitř, zalezl do jedné z kabin a spustil si tepláky.

V pravý čas. Dvacet vteřin poté se dveře znovu otevřely a k mušlím zamířily dva páry černých bot. Ozval se zvuk rozepínaného zipu a dvojhlasná zavzdychnutí. Dvojice tiše močila. Pak jeden z terminátorů navrhl, aby si nejdřív zaskočili na kousek pizzy do důstojnického klubu naproti přes ulici a až potom dodělali svou práci. Druhý terminátor to považoval za dobrý nápad. Otřepali se a odešli, aniž by se obtěžovali mytím. Typické.

Dal jsem jim tři minuty náskok, pak jsem vyklouzl ze záchodu, vrátil se k jejich dveřím a otočil rukojetí s

číselníkem doleva.

Rukojet' se pohnula - ti pitomci nechali svou kancelář odemčenou! Byl bych býval musel ten zámek odemknout - obvykle to zabere čtyři až pět minut - ovšem takhle jsem měl práci ušetřenou.

Vstoupil jsem do místnosti.

Bylo to až příliš krásné, než aby to byla pravda. Stejně jako u tolika jiných kanceláří v tolika údajně zabezpečených objektech od Kapitolu přes Pentagon až po CIA i tady byly kódové zámky na dveřích jenom formalitou. Všechny místnosti totiž byly mezi sebou navzájem propojené. Předě mnou byla řada osmi kanceláří bez jakýchkoli vnitřních dveří. Pouze SUZO na konci chodby byl zapečetěný.

Terminátoři, kteří odešli na pizzu, alespoň dodržovali bezpečnostní předpisy. Jejich stoly a skříně byly uzamčené, třebaže kopírku nechali zapnutou a na pracovním stole po nich zůstaly nějaké poznámky. Zato ostatní už tak svědomití nebyli. O dvě kanceláře dál nechal kdosi otevřený sejf. A uprostřed poslední místnosti jsem na dvou dlouhých stolech našel několik rozházených složek.

Byl čas pustit se do díla. Nejdřív jsem se dal do stolů a pátral po něčem, co by obsahovalo Griffithovo jméno. Neobjevil jsem nic kromě materiálů, které pojednávaly o operacích, o nichž se mi Grant Griffith zmiňoval. Zhruba deset takových jsem sebral, doběhl s nimi ke kopírce, oxeroxoval je a kopie uložil do svého ruksaku.

Pak jsem otevřel onen sejf a prošmejdil šanony uvnitř. Každý svazek obsahoval dokumentaci k jednomu případu. Do oka mi padla dvě jména. První z nich znělo LOVEC KOCEK - zřejmě něco o honění ženských. Případ podle mého gusta. Vytáhl jsem šanon ven. Další svazek, který upoutal moji pozornost, měl na přední straně dvoucentimetrovými velkými písmeny vyvedený nápis PADOUCH HUCKLEBERRY. V mysli mi okamžitě vy tanul těstovitý, jezevčikovitý obličej jistého čtyřhvězdičkového admirála, který se jmenuje... budu mu říkat prostě Huck.

Jeho složku jsem otevřel jako první. Uvnitř byl patnáct centimetrů silný stoh papírů. Byly mezi nimi i fotografie a záznamy výpovědí. Dále pak hlášení, zápisy, kopie dopisů, záznamy telefonních hovorů, interview, písemná svědectví a místopřísežná prohlášení.

Předmětem vyšetřování byl skutečně admirál Huck, někdejší hlava Sboru náčelníků štábů, který se po odchodu do důchodu postavil do aktivní opozice. Při svém vystoupení před Senátem, které přenášela i televize, hlasoval pro sankce vůči Iráku namísto použití síly. V kampani také podporoval nynějšího prezidenta, kterého spousta lidí v Navy nemohla ani vystát.

Jak se zdá, byli terminátoři vypuštěni na Hucka, aby ho dostali ~a překračování pravomocí za dobu, kdy stál v čele sboru, a jak jsem podle materiálů, které jsem držel v ruce, mohl usuzovat, hodlali to také provést. Poskládali dohromady zatraceně velkou hromadu důkazů. Jediný problém spočíval v tom, že nic z toho nebyla pravda. Jednalo se o směsici lží, nárážek a tvrzení z druhé ruky, to vše spletené samými indiciemi a nejmenovanými zdroji dohromady v přesvědčivou slátaninu. Přesto kdyby se tato informace dostala do tisku - což byl jeden ze způsobů, které SLUDJ používala - mohla by zruinovat Huckovu civilní kariéru. Protože v současné době byl admirál Padouch Huckleberry, v. v. právě Bílým domem jmenován naším novým velvyslancem v Rusku.

Já jsem pro Huckleberryho pracoval půl roku jako jeho styčný důstojník pro zvláštní složky, a to bezprostředně poté, co jsem opustil funkci velitele jednotky SEAL 6. Nebyl to velitel zrovna podle mého gusta. Jako bývalý lodní kapitán, který před dvěma desítkami let opustil svou flotilu, aby se stal systémovým analytikem a získal doktorský titul v oboru pedagogiky, pokaždé inklinoval k mírnějším řešením.

Se mnou ale jednal vždycky na rovinu. Nikdy mi nelhal ani se nepokoušel mě, nebo dokonce jednotky zvláštního určení nějak utlačovat. A v žádném případě nepodléhal cizím vlivům. Huck byl člověk, který si od oněch stovek lobbistů, kteří se pokoušeli koupit si jeho přízeň prostřednictvím honosných večeří, štědrých nabídek nebo placených výletů, nevzal nikdy ani cent.

Všechno si pokaždé zaplatil sám. Při večeřích žádal svůj vlastní účet. Odmítal golfové víkendy v Palm Springs i Boca Raton. Jednou se stalo, že vyhodil, a to v pravém slova smyslu, ze své kanceláře jednoho takového lobbistu poté, co se ten chlap jenom jakoby mimochodem zmínil o šestimístné částce za konzultantskou činnost jako přilepšení k důchodu, pokud se admirál Huck při svém uvažování přikloní k jistému zaměřovacímu systému pro zbraně.

Vzal jsem obal od složky, seznam svědku a zdroju vypovídajících v admirálov neprospěch, záznamy telefonických hovorů a několik kratších písemných svědectví a projel je na kopírce. Pak jsem všechno uložil zpátky do desek a vrátil do sejfů. Starej Huck, dostane v poště jistou hnědou obálku. v Jako další přišel na řadu LOVEC KOCEK. Jaké bylo moje překvapení, když jsem zjistil, že oním ženami posedlým a právě rozpracovaným důstojníkem není nikdo jiný než můj drahý nový šéf Pinckney Prescott III.! Zdá se, že Pinkyho udal nějaký vysoce postavený civilista, který, jak stálo v hlášení, na něj náhodou narazil v okamžiku, kdy ve tři hodiny odpoledne čili v 15.00 vojenského času vycházel se svou milenkou z jednoho činžovního domu na rohu ulic Dvacáté první a N.

Zdroj dále uvedl, pokračovalo hlášení, že pojal určité podezření, neboť se s onou kočičkou vášnivě rozloučil a poté nasedl do pentagonského služebního vozidla, řízeného nějakým námořníkem. Zdroj si poznamenal poznávací značku a evidenční číslo výše uvedeného vozidla a předal je NIS, která zjistila, že předmětné služební vozidlo bylo přiděleno mému odvěkému nepříteli Hovňouskovi Pinkymu.

Podle daného dokumentu se uvedený civilní zdroj obrátil přímo na ředitele NIS, který považoval tento poznatek za natolik

závažný, aby bylo proti zástupci velitele námořních operací pro plánování, metodiku a operace zahájeno vyšetřování. Civilní zdroj měl evidentně velké slovo, neboť ne každý může zajít za ředitelem NIS a přimět ho, aby se pustil do vyšetřování, a to jak v hlášení stálo - v rozmezí pouhých tří dnů.

A NIS se také skutečně na Pinkyho pověsila, protože onen civilní zdroj měl podezření, že Miko Takahaši, jak znělo jméno té kurvičky, je agentkou zahraniční zpravodajské služby. Miko byla Japonka, která v minulosti pracovala na velvyslanectví své země v úřadu vojenského přidělence. V současné době bydlí v bytě na rohu ulic Dvacáté první a N a pracuje jako tlumočnice na volné noze a obchodní konzultantka pro společnost Macuko. Prostě kurvička s velkým K.

Bylo zjištěno, že Pinky se s ní schází třikrát v týdnu, vždycky přesně ve 14.00. Přijede, jde k ní a odjede, všechno podle akurátního plánu. To mu bylo podobné - nějaká spontánnost mu byla cizí.

Byly zde také přepisy telefonních hovorů - ten byt byl evidentně napíchnutý - a fotografie. Moc hezké fotografie. Miko byla pravá bruneta, a to všude. Prsa měla sice malá, ale krásná, hlavně pokud byla vzrušená. Zato Pinky nebyl přírodou nijak zvlášť obdařen. Několik snímku jsem si okopíroval stejně jako písemné materiály.

Fotku té holky musím zafaxovat Tošovi a uvidíme, s čím přijde, nakazoval jsem si v duchu. Potom jsem naházel všechno do batohu, vrátil fascikl na místo a vyklouzl z kanceláře. Dveře výtahu se právě otvíraly. Utíkal jsem jako o život k požárnímu schodišti a dostal se k němu naštěstí dřív, než mě někdo mohl upozorovat.

Sakra - to jsem 'měl z pekla kliku! Instinkt mi sice velel zmizet, neboť úkolem zanechávat po sobě IVZ jako důkaz o naší návštěvě byl pověřený Sprošťák, ale odolal jsem mu.

Opustil jsem požární schodiště a přikrčený, aby mě stráž nezpozorovaly, jsem prošel atriem. Vešel jsem do první kanceláře, která měla otevřené dveře, rozlomil šroubovákem zámek na skřínce s pořadači a umístil dovnitř jednu kouřovou nálož. Zásuvku s IVZ jsem nechal vytaženou a položil do ní naši vizitku - samolepku, na které byla vyobrazená zeměkoule a velká písmena RB (jako Rudá buňka) - tak, aby byla jasně vidět.

Další památku jsem zanechal při odchodu na dveřích do kanceláře. Potom jsem se vrátil na požární schodiště, sestoupil do přízemí, vloupal se do jedné z kanceláří s okny do ulice, odtáhl záclony a podíval se ven. Všude byl klid. Olízl jsem přísavku, nasadil ji na okno, vzal nůž na sklo, obtáhl jím obvod tabulky a zatlačil. Sklo vypadlo z rámu. Nalepil jsem na něj samolepku Rudé buňky a položil ho na zem. Pak jsem se protáhl ven.

Tam jsem se dal do běhu a s nadskakujícím ruksakem klusal kolem průčelí budovy NIS směrem na severovýchod. Naše dodávka ještě pořád stála u parku admirála Willarda. Vztyčil jsem na své dva pseudopolicejty oba palce a prosupěl kolem nich.

Bystrozraký přikývl a otočil klíčkem. Dalším stanovištěm je Objekt 22. Tady naloží věci, které uloupili Třešnička s Kachní nohou, zakryjí je a odvezou z areálu přes ulici M na parkoviště u zásobovacího střediska, kde je přeloží do kufru escortu. Kachní noha s Třešničkou za nimi přijdou přes svou bránu, na

kteřé znovu vymění zámky. Potom naskočí do escortu a budou upalovat k Jeskyni. Mezitím jsem dorazil k Objektu 200, v jehož nitru Půlpinta s Pickem podminovávali pracovnu VNO několika IVZ. Došel jsem k nim, vzal si na sebe modré sako a bílou čepici, které nám velitel námořních operací nechal úslužně viset na věšáku, posadil se za stůl a usmál se na Picka, který mě takhle vyfotografoval. Pak jsme podminovali ještě mariňáckou stráž a ztratili se. Koneckonců do zavírací doby barů ve Starém Městě zbývá ještě pětapadesát minut a já si myslím, že si chlapi za svou dnešní produktivní práci zasluhují pár chlazených.

KAPITOLA 13

Když jsem Pinkyho ráno navštívil, lezl vzteky po stropě. Pak se spustil o trochu níž, ale pořád byl dost vysoko na to, aby mohl skákat nahoru a dolů jako opičák na gumičce a mohl si vyřvat hlasivky, že se prej NIS může přímo pominout, protože byla narušena jejich svátost, a že jsem prej v pěkný bryndě a strávím zbytek svého života ve Port Leavenworthu roztloukáním velkejch kamenů na menší.

Prej jsem neposlechl přímý písemný rozkazy a nevzal s sebou na vrchní velitelství Navy žádnýho právního poradce. Pravidla jsem porušil taky tím, že jsem na své kroky předem neupozornil oddělení pro veřejný záležitosti. A to nejhorší - zpronevěřil jsem se nejsvětějšímu zákonu Navy, kterej říká: Necht' nikdy neupadneš v pokušení oblbovat své kolegy důstojníky!

Jestli si prej uvědomuj u, hulákal na mě Pinky, že VNO teď právě dusí velitele areálu, jednohvězdičkovýho admirála Moosleye, kterej je tu nověj. VNO přímo zuří. Zdá se, že ve tři čtvrtě na sedm vešel do své kanceláře a našel dveře do ní odemčené, materiály přehrabané a ozbrojenou mariňáckou stráž přivázanou k jeho židli a podminovanou kouřovým granátem. Pinky nějak nebyl s to pochopit, že VNO nemá vztek na Rudou buňku, ale obviňuje velitele areálu vrchního velitelství Navy z nedostatečného zabezpečení areálu.

"Teddy Moosley," řekl Pinky s hořkostí v hlase, "se mnou bydlel na námořní akademii v jednom pokoji. Ted' je z něj mrtvola! Letos měl bejt povýšenej - kdyby ses do toho nezamíchal ty a nepotopil ho svými idiotskými hrami!" VNO si třeba myslel, že je to Teddyho chyba. Pinky ale věděl, kdo za tím skutečně vězí - a jméno toho pachatele zní MARCINKO. Zdůrazňoval, že osobně dohlédne na to, abych za své nevhodné, bezmyšlenkovité a neuvážené jednání také řádně zaplatil.

K čertu s tebou, Pinky! Já svoji nevinu můžu dokázat! Ukázal jsem na líbesbríf, který jsem Pinkymu zanechal den předtím odpoledne a který ležel otevřený na jeho stole. "Všechno, co jsem chtěl provést, jsem do puntíku popsal tady! Donesl jsem ti to ještě před koncem pracovní doby! Až do devíti hodin večer jsme čekali, jestli se neozveš, Pinky! Ty jsi ale proti tý operaci nic nenamítal! Tvoje mlčení jsem si vyložil tak, že s tím předběžným průzkumem souhlasíš!" "Vždyť jsem tady ani nebyl!" zakňučel Pinky. "Ale tvůj náčelník štábu ano! Seděl za stolem, když jsem to sem dával! Ani on nic neříkal, takže když jsi nezavolał, mysleli jsme, že máme zelenou!" Ještě chvíli sice prskal, ale jako správný byrokrat dobře věděl, že jsem svou papírovou povinnost řádně splnil a tudíž se mnou nic nenadělá.

Bylo načase, aby se opičák Pinky znovu rozhoupal. Vyťáhl jsem z kufříku obálku a položil ji k němu na stůl. "Poslouchej, myslel

jsem, že by ses třeba rád podíval na tenhle suvenýr, kterej jsem při včerejším cvičení získal," řekl jsem s úsměvem.

Pinky si obálku štitivě přitáhl k sobě, jako kdyby mohla být otrávená. Rozřízl ji a vyndal z ní jedinou fotografii. Oči se mu rozšířily zděšením.

"Co to..." Myslel jsem, že se snad udusí. "Ty mizernej hajzle!

Jak jsi se jen mohl..." Položil snímek na stůl a lapal po dechu.

Z barevné fotografie jsem se na něj usmíval já v saku velitele námořních operací a bílé čepici. Nechal jsem si ji udělat ve fotoexpresu dnes ráno cestou do práce. .

"Nech si ji na památku, Pinky! Jednu už jsem poslal taky VNO!" Já vím, já vím. Určitě se ptáte, proč jsem Pinkymu nedal nějaký z těch lepších snímků, z těch, které jsem našel v kancelářích SLUDJ. Víte, všechno má svůj čas, a pro tyhle snímky čas ještě nenadešel.

Vždyť tu truhlu s informacemi v pracovně SLUDJ jsem řádně zabezpečil a nemyslím si, že by o mé

návštěvě někdo věděl. Pinky a jemu podobní ve mně viděli jenom otravného divocha a nic víc. Jenomže já dobře vím, jak se dají informace využít - a jak se z nich dá něco vy těžit. Věděl jsem, že Pinky jde po mně. Stejně tak jako několik dalších vlajkových důstojníků, lidí, který jsem si zneprátelil v osmdesátých letech, kdy jsem stál včele Sestky a Rudé buňky. Patřili mezi ně velitelé základen, kterým jsem svými eskapádami zničil kariéru. Stábní důstojníci, které jsem týral a terorizoval. Konkurenti od SEAL, kterým jsem šlapal na kuří oka.

Ted', když jsem se vrátil, mě všichni chtěli rozsekat na maděru.

Musel jsem se proto nějak bránit. Materiály ze SLUDJ byly pouze nutným prostředkem pro zachování života. V současné době se nacházely pod podlahovými prkny v kuchyni na Divokém panství, kde mi Stevie Wonder vybudoval takový malý úkryt.

Odvedl skvělou práci. Místo je natolik dobře zamaskované, že jistý specialista ze CIA, který je Stevieho dávným přítelem, strávil jeho hledáním devět hodin, když k nám jednoho dne přijel.

I tak vyšel naprázdno.

Tudíž ještě nenadešel čas, abych komukoli říkal, co mám. Navíc tím, že byl Pinky pod dohledem NIS, nabývala věc nehezských rozměrů. Chtěl jsem vědět, kdo Pinkyho udal, to znamená odhalit totožnost onoho vysoko postaveného civilního zdroje.

Zajímalo mě, jestli se Pinky doopravdy zapletl s cizí agentkou,

protože kdyby to byla pravda, byl by jeho zadek můj, a pokud by to bylo na něj jenom nastražené, bude výsledek nakonec úplně stejný.

Chtěl jsem získat čas, abych si mohl promyslet způsob, jak pro sebe co nejlépe využít svazku LOVEC KOCEK i Pinkyho provokativních, vášnivých fotografií. Proto bylo lepší nechat Pinkyho prskat síru nad mojí fotografií v převlečení za VNO a čekat na vhodnou příležitost.

A tak jsem se vytratil. Svým hochům jsem na oslavu zaplatil večeři a sám se pustil do telefonování a začal shánět svou někdejší síť nižších velitelů a důstojníků, se kterou jsem v minulosti obcházel systém.

Nazývám ji Záchranná síť, neboť mi umožňuje fungovat vně systému. Spojil jsem se s Tošou a podstrčil mu jméno Miko Takahaši. Navštívil jsem dokonce také Joea Andrewse, abych se podíval, jak pokračuje jeho záležitost s miniponorkou. A po celou tu dobu jsem skládal kamínek ke kamínku do mozaiky o Grantu Griffithovi.

Jsem velmi intuitivní člověk. V boji mi má intuice nesčetněkrát zachránila život - jako například tenkrát ve Vietnamu, kdy mi hlavou blesko "K zemi!" a já sebou praštil o zem přesně v okamžiku, kdy z AK-47 pět metrů ode mě vyletěla sprška olova. Během své kariéry jsem zažil stovky momentů, ve kterých jsem musel udělat doslova životní rozhodnutí.

Většinu z nich jsem udělal podle svého "vnitřního hlasu" a jen málokdy toho litoval. Ted' mi můj vnitřní hlas říkal, že bez ohledu na to, co Grant Griffith tvrdí, bez 'Ohledu na to, koho zná nebo jak je důležitý pro bezpečnost naší země, je ten chlap v tom namočený. Jenom jsem to nemohl nijak dokázat - zatím. Mezitím jsem měl ovšem plné ruce práce. Přebýval jsem v Jeskyni a probíral se věcmi, které moji malí divoci d'áblové ukořistili v Objektu 22. Měli jsme zde zřejmě techniku za nějakého půl milionu dolarů - všechno od televizních kamer z optovláken, které byly menší než čističe potrubí, přes hlasový analyzátor až po přenosné hlasové scramblery, které byly tak malé, že se pohodlně vešly do kapsy. Neměl jsem naprosto v úmyslu vracet něco z toho zpátky, protože jsem se domníval, že by se nám třeba někdy, někde a nějak mohly hodit. Takovéhle hračky přijdou k užitku vždycky.

O osmačtyřicet hodin později jsem byl předvolán k OP-06. Pinky byl jako obvykle stručnost a líbeznost sama. "Pojď!" řekl místo pozdravu, popadl své sako a hnál se ke dveřím.

Následoval jsem ho jako pes svého pána a ploužil se chodbou za ním. Pinky admirálským krokem přepochodoval pavilón E, scupital po schodech o dvě patra níž a pavilonem D dodupal k chodbě před situační místností Sboru náčelníků štábů. Před jedněmi neoznačenými dveřmi se zastavil a namačkal na elektronickém zámku číselnou kombinaci. Vstoupili jsme do místnosti přímo naproti oddělení Sboru náčelníků štábů. Byl to SUZO, který jsem kdysi využíval po dobu záchranné operace v Teheránu.

Uvnitř stál stojan. Na dlouhém stole ležely rozházené papíry.

Po místnosti nervózně rázovala čtyřhvězdičková obrýlená zpravodajská veverka Howard Rosenberg. Na

skládacích židlích seděli dva Rosenbergovi pomocníci - špioni s kapitánskými prýmký a silnými brýlemi - a hryzali si nehty. Pinky nás formálně představil a pak jsme se pustili do projednávání podrobností. A bylo věru co projednávat!

V podstatě šlo o to, že jsem dostal nezáviděníhodný úkol dopravit se se svými muži do severokorejských vod, kde pronikneme do krytů pro miniponorky u Čchongdžinu, což byl nejtajnější námořní objekt v zemi, a na všechny severokorejské miniponorky, které tam najdeme, přimontujeme podvodní vysílačky, takže veškerý jejich pohyb Pak budou moci monitorovat naše družice. DIA totiž právě v Čchongdžinu zjistila novou vlnu aktivity kolem pašování jaderných zbraní, a to pomocí "několika různých tajných monitorovacích zařízení, která byla interně zabudována", jak to podal jeden z kapitánů. Simultánní překlad zní takto: Monitory NIS z areálu vrchního velitelství Navy byly vloženy do kontejnerů.

Vzpomínky na Naritu. Tohle je nekonečné děja vu. Přemýšlel jsem, kdo asi tahá za nitky ve skutečnosti. Měl to snad být další průser pana Granta Griffitha?

Zeptal jsem se, jestli má tahle operace nějakou spojitost s incidentem na Naritě. "Pouze v pomíjivé rovině," odpověděl Pinky.

A co že to jako má být, chtěl jsem vědět.

"Díky tomu jsme mohli vylepšit způsob, jakým naše technika udává svou pozici," vysvětlil Rosenberg.

"Všechny naše interní monitory teď umí udávat směr a měnit sílu signálu."

V překladu do normální mluvy to znamená, že štěnice, které jsem ukradl, už umí sdělit, kde se nacházejí a jak je to daleko.

Aspoň v tomhle se technické oddělení NIS ze své chyby poučilo.

Další detaily nastínili Rosenbergovi technokraté. Budeme se prý plížit a slídit a pomocí digitálních infračervených kamer shromažďovat vizuální důkazy, které po svém návratu na ponorku odvysíláme přes družici nazpět do DIA. Samozřejmě vědí, že Čchongdžin do severokorejského jaderného programu nepatří.

Reaktor, který produkuje plutonium, využitelné pro jaderné zbraně, a laboratoře na výrobu detonátorů a dalších součástí nukleárních bomb se nacházejí v Jongbjonu, přibližně sto šedesát kilometrů od přístavu Čchongdžin proti proudu řeky Čchongčchon. Ale Čchongdžin se používá jako překladiště. Naše špiónáž odhalila následující scénář: Ukradené materiály se pašují na nákladních lodích nebo tankerech, které plují do tohoto severokorejského přístavu. Tady, což bylo zatím pouze nepotvrzené podezření, vstupují do hry miniponorky, které zboží dopraví z přístavu na vojenskou základnu, na níž byly vybudovány silné betonové ponorkové kryty, které chrání před družicovým sledováním. Uvnitř těchto krytů se jaderný materiál vyloží a schovaný v jiném nákladu převezí automobily do Jongbjonu. Podle admirála Rosenberga připadl ten nemožný úkol zjistit, co vlastně Severokorejci pašují, právě nám. K tomu jsme měli ještě přivést nezvratné důkazy o tom, jakým způsobem to přesně provádějí.

Jakmile špioni odešli, pustil se Pinky do vysvětlování toho, jak bude naše operace probíhat. V civilu odcestujeme na Havaj a odtud se jednotlivě dopravíme aerolinkami do Tokia. Dohromady se opět sejdem v Jokosuce, společné americko-japonské námořní základně, která ležela Tokiu nejbliž, vezmeme si letadlo, odletíme s ním nad Japonské moře, kde provedeme seskok VVNO, dopadneme do vody, tam nás vyzvedne atomová ponorka, která bude vybavena pro zvláštní operace speciálními lasturovými kryty, v nichž budou ukryty naše PDP neboli potápěčské dopravní prostředky. Doplujeme k Severní Koreji, provedeme akci, nalodíme se znova na ponorku a odjedeme zpátky do Japonska, odkud se civilním letadlem vrátíme do vlasti.

Proč právě my? Protože se jedná o skutečně supertajnou práci, objasňoval Pinky. Dokonce ani Sbor náčelníků štábů o ní nic neví.

Je to operace výhradně Navy. Její pozadí spočívá v tom, že CIA a ministerstvo zahraničí rozhodly - a nejhroší na tom je, že naše vláda to akceptovala - že Severní Korea svůj jaderný program už dál nerozvíjí, a proto musíme směřovat k normalizaci vztahu. Jenže my od Navy víme své. A moje mise měla přinést dukazy, že má Navy pravdu.

Pinky se sice o tom nezmínil, ovšem já jsem pochopil, že operace je spíš politickou záležitostí než skutečnou taktickou potřebou. Odkaz, že se kimčové snaží sestrojít jadernou bombu, by Navy pomohl udržet si svůj starý rozpočet, který nová vláda zkrátila téměř o čtvrtinu. Víc než třicet ponorek třídy

Boomer už muselo do suchých doku. Dalších pětadvacet mělo být rozmontováno. Celá flotila měla být zmenšena na necelých tři sta lodí, což je téměř polovina stavu, jaký byl před deseti lety. Kdyby se ukázalo, že Severní Korea je schopná vyrobit si jadernou bombu, Navy by opět získala své strategické poslání a mohla by si své ponorky a lodě podržet.

Pinky neustále opakoval, že úkolem Rudé buňky není nic jiného než pouze proniknout dovnitř a hned vylézt ven. To se mi vůbec nelíbilo. Dovnitř-ven, dovnitř-ven, to mi silně připomínalo soulož - až na to, že tentokrát jsem měl být tím souloženým já.

Jistě, vypadalo to jednoduše. Jenomže - naše informace od špionáže stály za houby (jako kdyby někdy stály za něco jiného) a dnešní velitelé jsou mimořádně opatrní, pokud jde o nějakou operační aktivitu, natož takovou, která má vážné politické důsledky. Věděl jsem také něco, co Pinky neznal: nic není jednoduché. Úspěch zvláštních operací závisí na dobrých informacích, dokonalém naplánování a schopnosti jít až na doraz, aniž by do toho zpoza svého stolu kecal nějaký idiot z pavilonu E.

Naše informace nestály za nic. Probral jsem se materiály na stole. Všechny údaje byly nasbírány ze satelitu a analyzovány novou generací mladých kluku, kteří nevěděli zhola nic o válce nebo o tom, jaký je nepřítel. Byli možná dobře vyškolení a uměli postupovat po těch správných stupíncích, ale neměli ty ucelené znalosti, díky kterým by mi mohli říci to, co chci vědět.

Jediná informace, kterou mi jejich údaje dokázaly poskytnout - pokud bylo dobré počasí - byl počet severokorejských miniponorek v přístavu. Neuměli už ale určit, kam plují, co dělají nebo kde byly předtím. Měl jsem vlastně ještě zatraceně štěstí, že jsem tyto informace dostával nepřetržitě a mohl určit, která ponorka přibyla a která chybí, a odhadnout jejich akční rádius.

A co se týče plánování, pak Pinky nemohl žádnou speciální operaci navrhnout, ani kdyby na tom závisel jeho život. A on také nezávisel, neboť to já budu mít svůj zadek v ohni a ve vodě.

To jsem mu také řekl.

Pinky našpulil rty a prohlásil, že je to moc špatné, protože se už nic nedá změnit. Vysvětlil jsem mu několik základních životních faktů a on nakonec tu a tam ustoupil.

Ovšem celkově vzato se po mně chtělo nemožné a chtěl to někdo, kdo by velice rád viděl, jak se svými muži neuspěje nebo zahyne. Když jsem před necelým týdnem Buňku přebíral, poznamenal Sprošťák, že se jednotka nachází ve stavu TARFU (Things Are Really Fucked Up - Je to opravdu v prdeli - pozn. překl.), protože její situace byla opravdu tíživá.

Skutečnost ale byla ještě horší. Když jsem se v duchu probíral všemi okolnostmi, dospěl jsem k závěru, že jsme už na cestě ke stavu FUBAR (Fucked Up Beyond AU Repair - Naprosto nenapravitelně v prdeli - pozn. překl.). Pinkymu jsem to vyložil jednoduchými oznamovacími větami.

Průser č. 1: Zpravodajská činnost Navy - je otázkou, jestli vůbec někdy nějaká byla - je přinejmenším povrchní.

Průser č. 2: Rudá buňka neprováděla žádnou tajnou operaci spojenou s průnikem na ponorku od doby před rozpadem Sovětského svazu. Tím pádem je pravděpodobnost výskytu Murphyho 100 procent. .

Průser č. 3: Příslušné vybavení bylo po léta využíváno pouze k rekvalifikačnímu potápění a jeho uživatelé nemuseli jít až na hranici jeho možností. Proč? Protože současný výkvět velících důstojníků SEAL si nemůže dovolit jakékoli potencionální překračování bezpečnostních předpisu, neboť by to prý mohlo ohrozit jejich kariéru. Za víc než třicet let své aktivní služby jsem nikdy nedokázal své kolegy, nadřízené nebo podřízené přesvědčit, že příslušníci jednotek SEAL dostávají rizikový příplatek kvůli tomu, že jejich práce je bezpochyby nebezpečná. Životní fakt: lidé při této práci umírají.

Průser č. 4: Od té doby, co sovětský medvěd skončil, přestaly ponorky provádět pořádné slídění a špehování, jak tomu bývalo za starých dobrých časů. (Dlužno ovšem dodat, že často měly svázané ruce kvůli bezpečnostním důvodům a politickým obavám z možného rizika nebo průšvihů, celá vina proto nepadá na jejich hlavu.) Bude to ale pořádný zmatek. Mám vlastně vést kamikaze útok proti několika severokorejským ponorkám, a to na základě informací, kde nula od nuly pojde, se starým a vysloužilým potápěčským vybavením a příslušníky SEAL, kteří mají víc síly než rozumu. A to všechno z ponorky, která je sice špičkově vybavená, ale řízená necvičenou a nezkušenou osádkou.

Pak začalo vážné vyjednávání. Vzhledem k tomu, že je naprosto možné, že se celá operace změní v jeden monumentální průšvih, požadoval jsem šedesát dní na výcvik, při kterém by se kluci naučili

pracovat rychle, navrhly se nové dorozumívací signály a zároveň by se spolupracovalo s přidělenou ponorkou a její osádkou. Během této doby bych také využil svých konexí a pokusil se zjistit, co se to vlastně v Cchongdžinu děje. Navíc jsem chtěl někde sehnat spolehlivou municii, která nás v případě prozrazení vytáhne z bryndy.

Sedesát dní jsem nepovažoval za nijak dlouhou dobu. Ve skutečnosti to bude dost našlapané, pokud bych se chtěl řídit sedmi P Everetta E. Barretta: "Pořádný předběžný plánování pomůže přinést požadované přínos, ty kouzelnicej pitomče!" Tímhle výrokem mě ten starý žabák častoval v době, kdy jsem byl ještě pulec.

Sedesát dní ale nebylo přijatelných pro Pinkyho, který chtěl mít akci provedenou hned, lépe řečeno do druhého dne.

Jak to, že chci zdržovat? naléhal na mě. Copak jsem to nebyl já, kdo vždycky razil heslo "hrr na ně"? Pak utrousil cosi o tom, že možná k stáru značně měknu.

Měl jsem chuť vraždit.

Kromě toho, Pinkyho plán byl naprosto špatný. Měl jsem totiž jednu naprostou prioritu, a to přivést všechny kluky zpátky domů živé. Já vím, že pořád povídám něco o obětních beráncích a příslušnících SEAL jako nahraditelných kusech a tak dál. Ale není žádný důvod, proč by měl někdo bez příčiny umírat. A pokud bych se řídil podle Pinkyho, k nějakým ztrátám by určitě došlo. Na to tady je až moc negativních faktorů. Ze všeho toho létání a dopadání do vody a pohybování se kolem jsem byl značně nervózní. Chtěl jsem provést celou operaci co nejjednodušším způsobem. Ve svém vzdorovitém starém nitru jsem cítil, že

bude lepší, když k pobřeží Severní Koreje doplujeme na nějaké staré domorodé rybářské lodi, spustíme se z ní do moře, doplaveme na místo, kde provedeme svůj špinavý trik, a pak buď vyrazíme na otevřené moře a necháme se naložit jednou z našich ponorek, anebo - což bylo mnohem víc podle mého gusta - půjdeme až nad oraz a vydáme se do vnitrozemí, ukradneme nějaké letadlo a odletíme s ním do Japonska nebo na Havaj, to podle toho, jaký stroj ukořistíme.

Pinky ale můj loupeživý, plenivý a žhářský scénář vetoval a připomněl mi, že máme za úkol splnit své poslání tak, aniž bychom přitom vzbudili pozornost okolí. Na druhou stranu jsme se konečně dohodli na tom, že doprava letadlem na ponorky bude méně riskantní než seskok. První bod pro nás.

Ovšem pokud by přišlo na celkové skóre, pak Pinky zvítězil na celé čáře. Prohrál jsem totiž všechno, základní podobou naší mise počínaje a lhloutou šedesáti dnů pro trénink a nácvik u svých mužů konče. Dostal jsem od něj na vybranou. Mohu buď odcestovat do Japonska a do osmačtyřiceti hodin zahájit operaci, anebo po šest dní v Kalifornii zkoušet potápění a testovat naše vybavení.

Z~ptal jsem se ho, v čem je chyták.

"Žádný chyták v tom není, Dicku! Snad jenom, že když budete v Kalifornii, budete muset udělat třídní bezpečnostní cvičení na námořní zbrojní stanici v Seal Beach!" "Seal Beach?" "Mám ti to snad opakovat? Seal Beach! A tohle cvičení radši provedeš podle předpisů. Pěkně bod po bodu. Žádný blbosti typu NENAJI! Žádný překvapení, nebo se ze všech tvých kluků stanou lodní písaři! Rozumíte mi, kapitáne?" Mám se snad opakovat a říkat, že jsem měl chuť vraždit?

V duchu jsem počítal do deseti a nahlas odpovídal: "Rozkaz, pane! "

Vrátil jsem se do Jeskyně a strávil následujících čtyřia dvacet hodin o samotě přemýšlením o problémech, které musím vyřešit. A bylo věru co řešit! Například proč nám Pinky nařídil zaútočit na Seal Beach? Když jsem tohle místo navštívil naposledy, podal jeden ze zaměstnanců civilní ostrahy na Navy soudní žalobu kvůli údajným hrubostem "teroristů" z Rudé buňky. Soudní proces se vlekl celé měsíce a stál miliony dolarů. Jeho výsledek byl pro obě strany neuspokojivý - Navy nevyhrála a onen civilista dostal méně peněz, než kolik požadoval. Od té doby jsem byl v Seal Beach persona non grata a všichni, včetně Pinkyho, to moc dobře vědí.

třeba je to past - chytíme Dickieho s rukama ve sklenici s jadernou marmeládou a pošleme ho do Leavenworthu! Vždyť Seal Beach byl mimořádně citlivý objekt, a to jednak kvůli snižování strategických jaderných zbraní a jednak kvůli zvyšování závislosti na taktických jaderných střelách typu Tomahawk, z nichž většina byla právě tady testovaná, upravovaná a skladovaná.

Nebo si Pinky možná opravdu dělá starosti o bezpečnost Seal Beach. Ne - to by bylo moc očividné. Možná je chytřejší, než se domýšlím, a tohle je celé součástí nějaké větší hry, o které ví jenom on. To v žádném případě.

Chvíli jsem o těchto otázkách uvažoval, ale nakonec jsem se snahy prokouknout Pinkyho nadobro vzdal. Předem totiž byly mnohem důležitější a reálnější problémy.

Jedním z nich byly přídavné kryty, které jsme měli v severokorejských vodách použít. Tyto kryty umožňují jednotkám SEAL vypouštět a stahovat zpátky PDP neboli potápěčské dopravní prostředky z ponorky, která je potopená. Celá věc má ale často dost úskalí. Předpisy nařizují, že kryty musejí být na ponorku nainstalovány před operací a po jejím skončení okamžitě odmontovány.

Potíž je v tom, že díky tomu bude protivník vědět, že se něco chystá. Lidé, kteří takové předpisy vytvářejí, nikdy nedokážou pochopit, že zločincům stačí pouze sledovat ponorku, která pluje do přístavu, aby si nechala kryt připevnit, nebo si všimnout, že se vrací, aby ho opět sundala.

To byl jeden z důvodů, proč jsem nikdy nebyl velkým příznivcem PDP. Musíte se vydat napospas lidem, kteří na vás z vysoka kašlou, a přídavné kryty jsou přitom samy o sobě tak nápadné jako gramatické chyby u středoškoláků, takže každý ví, kdy jste svou práci skončili, a tím pádem si může domyslet, k čemu se asi chystáte.

Přídavné kryty jsou navíc poměrně komplikovanou záležitostí. Podrobný návod k jejich obsluze představuje v současném manuálu pro užívání námořní techniky dvacet stran šroubovitě prózy.

Důkaz? Že chcete nějaký důkaz? Dobrá, pust'me se na chvíli do technických detailů.

Přídavný kryt se skládá, řečeno obecnými a, což je pro mě v dnešní době velice důležité, z hlediska státního tajemství naprosto nezávadnými termíny, z hangáru, ve kterém jsou uskladněné čtyři PDP (představujte si ho jako garáž), přístupové kopule (chodby, kterou se člověk dostane z ponorky do garáže) a přetlakové komory pro dekompresi a rekompresi potápěčů. Hangár je tvořený válcem o průměru přes dva a půl metru, který je při vypouštění a návratu PDP pod vodou, jinak je suchý.

Vzduch pro dýchání a dobíjení dýchacích přístrojů do hangáru přivádí soustava trubek, vedených po obou stranách prostoru. PDP jsou v hangáru uloženy na konstrukci s kolečky, posazené na pevné kolejnici. Při vlastním použití PDP vyjíždí konstrukce po pevné kolejnici z hangáru ven na přídavnou přenosnou kolejnici. Vnější dveře hangáru (lastura) jsou ovládány hydraulikou uvnitř hangáru. Rychlost pohybu těchto dveří je dána pohybem ventilové páky. Čím rychleji se pumpuje, tím rychleji se dveře otevírají a zavírají.

Přístupová kopule o průměru něco přes dva metry slouží jako přechod mezi hangárem, přetlakovou komorou a ponorkou. Při vypouštění a stahování PDP je přístupová kopule zatopená na provozní hladinu. Uzavírají ji dvojce vodotěsné dveře. Jedny vedou do přetlakové komory a druhé do hangáru. Každé z nich lze ovládat z obou stran otáčením kola, které přes ozubená soukolí ovládá blokovací systém. V nouzových případech, kdy počet lidí v přetlakové komoře přesáhne její prostorové možnosti, může být přístupová kopule použita také pro dekompresi potápěčů.

Přetlakovou komoru představuje koule rovněž o průměru přes dva metry, uvnitř které dochází k dekompresi potápěčů. Komora zůstává po celou dobu suchá a průběh dekomprese obvykle řídí pomocí ovládacích ventilů sami potápěči. V komoře je zabudován dýchací systém, který potápěčům při dekompresi dodává čistý kyslík. Kromě ní je zde vestavěna také pračka CO₂ která brání hromadění oxidu uhličitého v komoře a jeho ohříváním poskytuje osobám při dekompresi dostatek tepla.

Přídavný kryt si tedy lze představit jako velký dlouhý válec, který je přimontován k palubě ponorky a do kterého se prochází přes palubní průlez, otevírající se do přístupové kopule.

Celý princip je následující: ponorka se vznáší ve vodě (jaderné ponorky nemohou jen tak ležet ve vodě nebo na dně, ale musejí se podobně jako žraloci pohybovat, aby mohly vhnět vodu do chladicích systémů), určený potápěč projde skladištěm zbraní, otevře palubní průlez a vstoupí do přístupové kopule. Zde všechno překontroluje, pak průlez zavře a přejde do hangáru, kde zavře vnitřní dveře, navlékne si potápěčskou výstroj a zaplaví hangár vodou. Poté otevře lasturu, přimontuje kolejnici, odepne PDP a vyjede s ním ven. Venku přiváže ke kýlu ponorky naváděcí bójku, aby šofér, který POP poveze nazpátek, našel ve tmě cestu k plavidlu. Celý proces trvá od začátku do konce zhruba půl hodiny a je v něm spousta "Smím?" a "S vaším dovolením, pane!", o přímých důkazech platnosti Murphyho

zákonů ani nemluvě.

Právě proto jsem zastáncem metody nenápadného rybářského člunu nebo výsadku z letadla. Při nich je daleko méně starostí a tím pádem i mnohem menší šance, že se z operace stane jeden velký průšvih.

Moji mysl ale zaměstnávaly mnohem naléhavější problémy, než jakými byly taktické potíže při práci s POP. Musel jsem například sehnat nějaký HUMINT o našem cíli. (HUMINT = HUMAN INTelligence. Jedná se o informace získané živými špióny). HUMINT nám o přístavu Cchongdžin přinese něco hmatatelného _ informace, které budeme moci při své akci využít.

Bylo načase uvést v činnost Záchranou síť. Zavolał jsem Irčanovi Kernanovi, se kterým jsem v roce 1976 navštěvoval vysokou velitelskou školu v Montgomery. Od těch dob nás pojilo pevné přátelství, tmelené bezpochyby stejně hříšnými zájmy. Irčan je penzionovaným plukovníkem námořní pěchoty a v současné době má nějaké významné plotky s DIA. Na světě je jen velmi málo událostí, o kterých by nevěděl.

Tenhle nedůtklivý chlápek se silným newyorským přízvukem se sJal součástí mého poplašného systému v době, kdy jsem velel Sestce. Dokázal rychle shromáždit přesné taktické informace a navzdory písemným nařízením vrchnosti z Langley, Pentagonu a Spojeného velení zpravodajských služeb ve Washingtonu nikdy nepřestal využívat lidských zdrojů.

Jelikož nechtěl, aby nás někdo spolu zahlédl na některém z jeho obvyklých lovišť, sešli jsme se v Hanecksu, malém baru asi osm kilometrů od Fort Meadu, kde dělali skvělé sendviče a podávali pivo jako křen. Seděli jsme ve vínově zbarveném boxu, a když se z reproduktorů ozval Billy Ray Cyrus, aby nám poskytl zvukovou kulisu, sdělil jsem Irčanovi, co právě dělám a co bych mohl potřebovat.

Podsaditý Irčan dopil svůj drink, zašoupal nohama pod stolem a přikývl. "To se teda máš!" Dodal, že s největší radostí ustanoví s námi spojení po celém světě, a nepřekvapilo ho, když jsem mu oznámil, že mám u sebe parabolou pro kódované satelitní vysílání.

"Slyšel jsem, že jedno takové se technikům z NIS minulý týden ztratilo!" Naznačil přípitek. "Dobrá práce, Dicku!" Dělal jsem, že se mě to netýká. Lépe řečeno, snažil jsem se tvářit se nevinně. "Moi?"

Museli jsme dát dohromady vybavení. To bude problém. Pinky byl pořád stejně zoufale zatvrzelý pitomec, jakým vždy býval. Zabránil nám modernizovat zastaralé vybavení, které měla Rudá buňka ve svém inventáři a které nebylo plně používáno tak dlouho, až jsem pochyboval, že přežije sotva naše cvičení naostro, natož vlastní misi, při které jsou v sázce lidské životy můj nevyjímaje. Tak jsem to podal i svému dvouhvězdičkovému nadřízenému.

Pinky mi odpověděl otázkou: "A co bys chtěl?" Pak začal hrát nečistě. Nařídil komodorovi 2. divize zvláštních složek, aby u Rudé buňky provedl kontrolu vybavení s cílem potvrdit nebo oprávnit jeho použitelnost či provozuschopnost. Tento proces, který zahrnoval také provedení kompletní inventury, znamenal pro mé muže ztrátu dalších 72 hodin z našeho drahocenného času. Kontrolu prováděl štáb 2. divize, který vědělo tom, jak naše výstroj a výzbroj funguje, asi tolik jako o mozkové chirurgii. Kromě toho kontroloři tři poručíci a jeden nadporučík - nikdy neprováděli žádnou jinou operaci než onu přehlídku Nada Regatta v Coronadu.

Byli příliš zaměstnáni úsilím získat admirálův pohár v atletických přeborech menších složek nebo celí pryč z bezvýznamných cvičení, pořádaných Velením zvláštních operací v Tampě.

Nepořádek ve vybavení mě děsil. Dřív, než začnu pomýšlet na jeho použití při nějaké skutečné tajné operaci, budu muset

někde sehnat jeho doplnění. Chtěl jsem vědět, co se dá ještě zachránit a co si budu muset vyžebrať, vypůjčit nebo ukrást.

Některé věci se v mém životě nikdy nezměnily. Zdá se, že už od té doby, co jsem byl prostým námořníkem u 21. ženijní potápěčské čety, mé rvaní, lhaní a podvádění za účelem získání lepšího vybavení nikdy nepřestalo. Pořád mám v paměti ten radostný záblesk v očích velitele Everetta E. Barretta, který se v nich objevil v okamžiku, kdy jsem vjížděl s prvním pultunovým nákladem za úplatu sehnáního vybavení - byly tam padáky, padáková lana a polní kuchyně, pokud si vzpomínám - do areálu ženijních potápěčských jednotek v Little Creeku. Náklad se na můj vůz dostal na letecké základně Langley v Hamptonu, stát Virginie. (Upřímně řečeno, on to vlastně ani tak můj vůz nebyl. Původně patřil

letectvu, což ale brzo po mém příjezdu spravila trocha barvy.) Krátce poté mě Ev povýšil na Chmatáka první třídy a já si svou odbornost zasluhoval opatřováním nezbytných položek, jako byly například automobilové součástky z hlavního armádního skladiště, barva z velitelství Atlantické flotily v Norfolku a celé palety munice ze skladiště U. S. Navy v Portsmouthu.

Plus ça change, plus la meme chose, jak jsme říkali v Kambodži - čím víc se věci mění, tím víc zůstávají stejné. O dvacet let později, když jsem formoval jednotku SEAL 6, jsem měl k dispozici veškeré finance, které jsem potřeboval. Přesto jsem k nám ale musel přesunovat montážní linky a požadované položky původně určené jiným složkám, o kterých jsem se domníval, že je potřebují mnohem méně než my, a v několika případech jsem se vrátil ke svým chmatáckým metodám a to, co jsem potřeboval, jsem si prostě ukradl.

Tohle cvičení bylo velmi podobné oněm prvním, chudým dnům u ženijních jednotek, kdy se bylo třeba rozhodnout, jestli se úkol splní se stávajícím vybavením, nebo docela bez něj. Druhá možnost u mě vůbec nepřípadala v úvahu.

Museli jsme sehnat nějakou "sanitární" výzbroj - smrtonosnou a zároveň nezjistitelnou. Pinky chtěl, abychom u sebe měli předepsanou výstroj a výzbroj. Jenže to u tajných operací není možné, protože jestliže někde něco po vás zůstane, nebudete patrně chtít, aby se na to každý jen podíval a řekl: "Aha, byli tady američtí SEAL!"

A tak jsem poprosil o radu svého někdejšího experta na zbraně z jednotky SEAL 6 Doka Tremblaye. Doc, hlavní funkcí vrchní zdravotník a vedlejším povoláním odstřelovač, se právě nacházel v Káhiře, kde si odpýkával dvouletý zdvořilostní pobyt ve prospěch vlády USA. Ať vás ani nenapadne ptát se, co tam dělal.

Mohu vám říci jedině to, že jeho práce v sobě spojovala obě jeho odbornosti.

Když uvažovalo odpovědi na můj dotaz, viděl jsem ho v duchu před sebou, jak se škrábe ve svých hustých vousech. Pocházel totiž z Nové Anglie a Novoangličané si v téhle činnosti libují.

Pak mi svým zpěvavým přízvukem popsal pár nových ruských zbraní určených pro zvláštní jednotky. Něco jsem už o nich slyšel i já sám. Jednalo se o pistoli ráže 4,5 mm nazvanou SPP-1, která střílí dlouhé šipkovité projektily pod vodní hladinou. Její nevýhoda spočívá prý v tom, že má zásobník pouze na čtyři náboje a že se v hloubce třicet metrů zatraceně těžko nabíjí.

Na druhé straně je tu nová automatická puška ráže 5,66 mm, která je jen o trochu větší než M16 s ráží 5,56 mm, má zásobník na dvacet šest ran a v hloubce čtyřicet metrů dostřelí na vzdálenost jedenáct metrů. Při použití mimo vodu má tato puška údajně přesný dostřel až na stovky metrů. "A na takovou vzdálenost bych, veliteli, asi sotva používal nějakou AK-47!" Doc, dej mu pánbůh věčnou slávu, prohlásil, že on by se pokusil opatřit si dva až tři typy pušek a několik set zásobníků s šipkovými náboji. Oznámil mi také, že ani ne za týden pojede do Atén na zbrojařský veletrh a že uvidí, co se tam dá sehnat. Protože tam pojede především za nákupem, požádal jsem ho, aby pro nás zakoupil tři nebo čtyři automatické pušky HK-93 ráže 5,575 mm a padesát tisíc nábojů do nich.

"K čemu to, veliteli?" "Protože, jak víš, HK je asi ta nejběžnější puška po M16 a AK, a když nebudeme mít americký zbraně a AK s sebou brát taky nechci, měl bych rád po ruce aspoň je pro případ, že bysme je potřebovali." "Rozumím, kámo! To znamená, že budete chtít taky nějakou euromunici, že ano?" "Portugalskou nebo zbytky z Jugošky, Doku!" „Je mi to jasné." Pak mi Doc sdělil, že zboží najdu do desíti dnů za dveřmi. Dal jsem mu adresu na dveře v Kalifornii, neboť právě tam budu přebývat, připomněl mi, aby faktury poslal do systému asi tak do jednoho měsíce, a poté zavěsil.

Skutečnost, že jsem do akce zapojil i Doka, mě potěšila. Ovšem je třeba dodat, že důležitější než operativní informace nebo speciální výzbroj byla jiná překážka.

Rudá buňka se totiž musela naučit pracovat jako jeden tým.

Vzpomínáte na všechna ta kázání o soudržnosti jednotky, která jsem dělal Joeovi a jeho inženýrkům? Jenže tentokrát nejde o žádnou bojovou hru a moji svěřenci nejsou žádní inženýři.

Ale dokonce i u takových ostřílených profiků, jakými jsou Sprošťák Nick, Kachní noha, Pulpinta a Pick, bude trvat určitý čas, než se stmelí v takovou kompaktní jednotku, jaké jsem velíval.

To byl jeden důvod, proč jsem byl, navzdory všem nářkům, vlastně docela rád, že se to cvičení u Seal

Beach koná. Budeme mít možnost navzájem se dobře poznat, a to ve vypjaté situaci. Během našeho soustředění budeme moci společně jíst, pít i prát se, což byla kombinace, která v minulosti vždycky rychle fungovala.

Budeme potřebovat opravdu co největší soudržnost, protože nikdo z nás něco podobného "naostro" nedělal už celé roky. Jak jsem už dřív vysvětloval, nalodování a vyloďování pod vodou je komplikovaná a nebezpečná záležitost, která si vyžaduje na zlomky vteřiny přesné sladění a velkou dávku koncentrace. A když se tahle činnost provádí navíc v nepřátelských vodách, kde se musíte ještě starat o ochranu svého zadku, protože kolem vás jsou lidé, kteří vás chtějí zabít, stává se ještě ožehavější.

A já to vše, o čem jsem právě mluvil, měl provést při cvičení u Seal Beach s právním poradcem a zástupcem NIS na krku, přičemž ani jeden z nich nebyl zasvěcen do našeho skutečného úkolu. Pak mi něco povídejte o možných katastrofách - tohle je přímo učebnicový příklad!

Věděl jsem, že potřebuji trochu rozptýlení, a proto jsem zavolał Miku Reganovi. Mike je oním příslušníkem v SEAL, s nímž jsem tenkrát podnikl tu procházku přes lesy z hory Compa do Tri Tonu, kde jsem měl to potěšení poprvé se setkat s Mannym Tanem.

Mike je už asi dvacet let ve výslužbě, ale kontakt spolu udržujeme nadále. Dnes patří mezi úspěšné podnikatele, ovšem v koutku duše stále postrádá ono posouvání hranice vlastních možností. Provozuje sice skákání se zpožděným otevřením padáku, hraje si na jeskyňáře, zkouší to s bungee-jumpingem a létá na

ultralehkých strojích, ale jak sám říká: "Sakra, Ricku, to není totéž, jako když na tebe někdo střílí!" Má samozřejmě pravdu.

Mike dokonce prošel i tím, co kdysi bývalo Jugoslávií. Stalo se tak na počátku devadesátých let, kdy zde strávil měsíc a pracoval jako velké zvíře a neoficiální vojenský poradce chorvatských jednotek, takže si mohl i párkrát vystřelit ze své odstřelovačské pušky značky Armalon BGR Winchester, ráže 7,5 mm, kterou ukořistil v Londýně, na příslušníky srbské armády. On sám o sobě tvrdí, že dokáže člověka zasáhnout do hlavy na osm set metrů.

Zmiňoval jsem se o tom, že se přímo topí v penězích? Tak teď už to víte. Vlastní totiž jedny loděnice, přístav se sto moly, činžovní dům na nábreží o třech stovkách bytových jednotek a dvě restaurace v Newport Beach, hezounké pobřežní obci, ležící zhruba ve třetině cesty z Los Angeles do San Diega. Sídřil na palubě Zlomyslné žaby, pětadvacet metrů dlouhé lodi s dvěma dieselovými motory, pocházející z poloviny šedesátých let. Společnost mu dělala jeho druhá žena Nancy, bývalá letuška PanAmu, která byla o sedm let mladší než loď a nesmírně přitažlivá.

Zlomyslná žaba nevypadá o nic méně lákavěji. Je vyrobena celá z týkového dřeva, uvnitř samá kůže a francouzský ořech.

V trupu jsou čtyři luxusní kajuty - dvě s koupelnami a dvě pro šestičlennou posádku. Lodní kuchyně je skutečně mistrovské dílo, stejně tak i bar. Na lodi se dá zajít i do sauny, parní lázně nebo tělocvičny. Nechybí pochopitelně ani potápěčská komora a nouzový poklop pod čarou ponoru pro tajný náklad. Jednou agent, navždycky agent. I když byla loď postavena za éry prezidenta Lyndona Johnsona, její kompletní elektronické vybavení pocházelo z devadesátých let - například tentýž typ radaru používá i americká celní stráž.

Když jsem v roce 1985 vedl Rudou buňku, byl Mike tak laskavý, že nám dovolil používat svou loď jako plovoucí základnu pro naše operace, při kterých jsme testovali zabezpečení Seal Beach. Plavil se vždycky podél břehu a my mohli celý areál pozorovat dalekohledem. Naši potápěči používali ke svým tajným průnikům nouzový poklop v lodi a Mikeův soukromý přístav, kde bydlela, jedla a pila většina osazenstva Seal Beach, sloužil jako naše vlastní velitelství přímo na místě.

Telefon zdvihl hned po prvním zazvonění. "Regan." "Polib mi prdel, kámo!"

Následovala krátká pauza a poté ke mně ze vzdálenosti čtyři tisíce kilometrů dolétl srdečný smích. "Tebe jsem už dlouho neslyšel, Dicku!" "Měl jsem moc práse. Dali mě do klece." "To se mi doneslo. Cetl jsem tvoji knihu - dobrá práce, na fikci.

"To samý říkal i tiskovej mluvčí Navy!" "To sedí! Pověz mi, proč jsi nenapsalo naší krásný procházce přes lesy? Docela bych bral tu čtvrt hodinu v záři reflektorů!" y "Já o tom napsal, ale ten pitomej vydavatel to vyškrtne!" Ze prej je tam moc násilí!" Mike se znovu zasmál. "No dobrá, Ricku! A co máš

na srdci?

Určitě mi nevoláš jenom proto, abys mi řekl, že ti mám políbit prdele!" Stručně jsem mu vyličil, o co jde - alespoň tolik, kolik jsem mu toho po otevřeném telefonu mohl říci.

Mike nejdřív několik vteřin mlčel. Potom dlouze a táhle zahvízdal. "Něco ti povím. Přivez svoje kluky sem a dáme se hned do toho. Pořád tam mám ještě pár přátel - na rozdíl od jednoho nejmenovaného pitomce, který za sebou dokázal zbořit všechny mosty!" "Co by to bylo za život, kdyby v něm nebyly konflikty? Jdi se vycpat, Mikeu! Sejdeme se u baru v Casa Italia - znáš přece to místo, který jsme v Huntington Beach používali jako svůj hlavní štáb?" Casa Italia jsem měl rád. Podnik vedla jedna dáma ze starého světa, která si nechávala říkat Mama Mascalzone. Vařila nám.

domácí kuchyni, která mi připomínala sicilská jídla od starého Gussiho z New Brunswicku, k němuž jsem chodil ještě jako malý kluk po škole shánět čtvrtáky. Mama nám dala svůj podnik k dispozici a nijak se nečertila kvůli jednomu rozbitému talíři (nebo dvěma či třem), když se chlapci stali po tequile trochu rozverní.

Ze vzpomínek mě vytrhl Mikeův hlas: "Jistě! Jak poznám, že jsi dorazil?" „Jako vždycky - podle zvuku rozbíjeného skla!"

Učinil jsem několik velitelských rozhodnutí. Pinkymu se sice ani jedno z nich nelíbilo, ale koneckonců, koho to zajímá. Nejdřív jsem stvořil jedno NENAJI pro velícího důstojníka námořního muničního skladu v Seal Beach. Kopie hlášení jsem rozeslal obvyklému hroznu kancelářských krys, které jim nejméně šest nebo sedm pracovních dní nebudou věnovat žádnou pozornost. Tím pádem budou mít čas na svá kafička, burzovní zpravodajství, svačinky a další radovánky, které jim jejich byrokratická práce skýtá. Kancelářský život Navy se za ta léta, co jsem byl pryč, vůbec nezměnil. Nicméně ono hlášení oznamovalo, že Rudá buňka brzy přijede na neohlášenou návštěvu, a místo toho, aby pan velitel rozhodoval, kdo komu co provede, proběhnou naše hrátky podle téhož divokého scénáře, kterým jsme se řídili tenkrát před lety, kdy jsme si z ostrahy v Seal Beach udělali hadr na podlahu.

Protože se jednalo o slunnou Kalifornii a blížil se právě víkend, neočekával jsem, že by někdo včas zareagoval. Mohl jsem docela dobře garantovat, že velící důstojník v Seal Beach poté přednese celou litanii zdůvodnění, proč nic nebylo možné udělat hnedka, počínaje tím, že jsem mu zkazil volno, a konče fňukáním, že nehraju fěr. Jeho smůla.

Kromě toho, náš dopravní prostředek byl už přichystaný a čekal jen na nás. Pick s Půlpintou totiž hlídali u jednoho P-3 Orionu z námořních rezerv, který se poslední tři dny ani nehnul z ranveje na letecké základně Andrews. To je obvyklé parkoviště pro příslušníky námořních rezerv z míst mimo USA, kteří si za peníze daňových poplatníků přiletí do Washingtonu, aby si u svých námořních patronů vymodlili další funkci nebo se vetřeli k důstojníkům, kteří mají na starosti umístění jednotlivých námořníků, a líbali jim boty, jen aby jim byl prodloužen pobyt na Havaji nebo Bermudách.

Nejnovějším jevem je dlouhá řada důstojníků z rodin, kde jsou oba manželé u Navy, kteří přijeli do osobního oddělení vysvětlit, že jejich malý Johnny a malá Mary si vedou ve škole natolik zdatně, že jakékoli stěhování by pro domácí pohodu těchto dětí mohlo mít traumatické důsledky. V překladu to zní takto:

Když budeme muset kočovat jako cikáni, stanou se z našich dětí mentálně zaostalí antisociální psychopati a my je budeme následovat.

Jiný figl spočívá v tvrzení, že jelikož si jako první vybírá místo nového působiště drahá polovička, která je maximálně spokojená s tím papírováním, co právě na organizační sekci dělá, není důvodu, proč nadporučíka Rufuse Zrzouna Hovnivála a jeho manželku Henriettu Krávu Hovniválovou vyhnat z jejich ráje ve Springfieldu a přesadit celou šťastnou rodinku na námořní leteckou stanici v Keflavíku, kde je bude čekat deset zimních měsíců v roce a islandští sobové, které budou moci po celé to krásné tříleté alkoholické vyhnanství požídat.

Možná jsem staromódní, ale vždycky jsem se domníval, že kdyby Navy chtěla, aby měl její příslušník ženu a rodinu, nějakou by mu přidělila. Vždyť tady jde o rozkazy, to nejsou žádné pozvánky! Konec kázání.

Zpátky k pé-trojce. Potřebovali jsme nějaké letadlo, protože díky Pinkyho byrokratickým machinacím

nás týlové zabezpečení Navy nemělo podporovat. Pinky trval na tom, že přidělení jednoho dopravního letadla C-9 pro potřeby naší jednotky by bylo příliš nákladné, a v tom smyslu mi to také dal písemně na vědomí, přičemž neopomněl poslat kopii rovněž na velitelství námořního letectva. A tak jsem se rozhodl vzít celou záležitost do vlastních rukou. Kromě toho jsem si říkal, že vypůjčení jednoho prázdného stroje, který na letišti stejně jenom chytá prach, bude v dnešní době krácení financí a snižování stavů vlastně úsporným krokem.

Podle mých úvah totiž 'tím, že do Seal Beach odcestujeme prázdným letadlem, nebudeme zvyšovat národní deficit utrácením peněz za plnou letenku do druhé třídy pro devět osob a půl tuny zavazadel navíc. Vypůjčené letadlo pak může dopravit nějaká posádka z Los Angeles zpátky do Washingtonu a nalétat si tak hodiny za celý měsíc.

Takže zatímco si zbytek Navy dopřával poledního klidu nebo se plně věnoval přípravám na víkend (koneckonců vždyť už byl čtvrtek!), my jsme si ústy probojovali cestu na plochu v Andrews, na falešnou poukázku doplnili palivo a vyrazili na západní pobřeží vstříc legraci a zábavě. Někde nad Missouri jsem náhle zjistil, že jsem jaksi pozapomněl vytáhnout našeho právního orla 8 D a důstojníky z NIS od jejich stolů, a naše vysílačka jako na potvoru ne a ne fungovat. ouel dommage - jaká škoda!

KAPITOLA 14

Na námořní letecké základně Alamos jsme přistáli v době, kdy slunce zacházelo za horizont a na zem se snášel soumrak. Sprosták, Kachní noha a Třešnička naskočili na taxík a nechali se odvézt na letiště Long Beach, aby si zde na falešné doklady a řidičské průkazy vypůjčili tři auta. Ve 20.00 jsme už byli na cestě do Huntington Beach, kde se ubytujeme v nějakém motelu a, což je důležitější, vezmeme útokem bar v Casa Italia.

Už jsem se rozhodl, že vyčkám až do rána a teprve pak zavolám do Pentagonu na řídicí středisko Navy a budu je informovat, kde se nalézám a co hodlám dělat. Vzhledem k víkend, NENAJI a Murphyho zákonům jsem předpokládal, že se mé hrátky potáhnou tři až pět dní. Stejný čas shodou okolností trvalo dálnopisu z ministerstva války, než dorazil v prosinci roku 1941 z kanceláře štábního písaře k radiotelegrafistovi.

Jeho obsahem bylo varování flotily u Pearl Harboru před možností okamžitého útoku ze strany Japonců. Z toho si jistě uděláte obrázek o schopnosti Navy reagovat na krizové momenty.

Když jsem kolem deváté hodiny vstoupil do Casa Italia, seděl už Mike Regan u baru. Když mě ve dveřích zahlédl, zazubil se a začal vstávat. Ale i když jsem byl moc rád, že ho vidím, zahnal jsem ho rukou zpátky. Přednost před přivítáním s bývalým příslušníkem SEAL mělo totiž něco jiného - nejdřív jsem musel poHbit jistou dámu. Sel jsem za bar, zdvihl Mamu Mascalone ze země a vlepil jí na rty pořádnou pusku. · Mama mě plácla přes uši. "A, pan Dick Marcinko se nám vrátil!" Pleskl Další rána, následovaná radostným smíchem. "Konečně jsi přijel pozdravit starou Mamu, co?" Plesk, pleskl "Ráda tě vidím po takové době!" Do očí se mi vehnaly slzy - na pětadesátiletou dámu, vážící čtyřicet kilo i s klíčem a, měla pořádnou ránu. Postavil jsem jejích sto čtyřicet sedm centimetrů na zem a obřadně jí políbil hřbet ruky. "Mille grazie, Mama! Vždycky se sem rád vracím!" Promnul jsem si uši. "Připadám si jako doma, když mě takhle vítáš.

Pleskl „Já vím!" Natáhla se a políbila mě na tváře. "Vypadáš pořád dobře, Richard!" Potměšile se usmála. "To bude asi tím pobytem za mřížema. Nepotkals tam nějaký Sicilány?"

"To si piš - byl tam jeden kápo, jmenoval se Paulie. Vypadal jako tvůj syn Anthony." „Jako Anthony? Tak to musel mít ,organo' aspoň třicet centimetrů," zasmála se Mama. Ten smích jsem miloval. U ní nešlo o žádné hihňání nebo zdvořilé zasmání. Uvnitř drobné postavy se skrývaly plíce jako měchy. Mama přímo burácela. Pohazovala hlavou dozadu, ústa měla dokořán a řehtala se na celé kolo.

Pak si utřela oči, upravila černé šaty a přejela zrakem po mláďatech z Rudé buňky.

"Nová várka námořníků, co?" "Však mě znáš - vždycky je utahám. Jako ženskÝ." "Kdybys někdy viděl pana Kohouta Poostera, řekni mu, že mám pořád ten jeho zlatej prsten. Bude muset přijet sem a

vyzvednout si ho osobně!" Blýskla očima. "Reknu vám, pane Richard, kdybyste bylo pár let mladší..., dala bych vám školu života, věřte mi!" To mi znovu vechnalo do očí slzy.

Poté Mama kývla hlavou směrem k Mikeovi. "To je tvůj kamarád?" "Takovej starej blbec!" "To je dobře, protože jsem se k němu chovala stejně laskavě jako k tobě." "A on je ještě pořád tady?" Obrátil jsem se, objal Mikea a představil ho svým hochům. Vypadal skvěle - opálený, svěží a elegantně oblečený. Husté černé vlasy mu na skráních začínaly šedivět, což mu dodávalo distinguovaný vzhled. Já jsem ale věděl, že je to skutečně jen vzhled.

V krátkosti jsem mu vylíčil naši situaci. Vysvětlil jsem, co v Kalifornii pohledáváme, zmínil se o svém opětovném povolání do služby a- popsal vztahy s Pinkym.

Pak se ujal slova Mike. Jeho názory také dávaly smysl. Po hodině a půl konverzace, při které se Maminy zásoby ztenčily o zhruba pět kilo nudlí, dva bochníky česnekového chleba a půl basy piva, odjeli Třešnička se Sprošťákem ve dvou autech na předběžné průzkumy. Kachní noha odvezl zbytek Buňky zpátky do motelu a já jsem s Mikem vyrazil na procházku do míst, kde si budeme moci promluvit osamotě. Chtěl jsem ho požádat o několik laskavostí.

Do motelu jsem se vrátil po půlnoci. Vybalil jsem si a čekal, až se vrátí oba zvědové a povědí mi, jak to vypadá. Nemělo by to být nic složitějšího. Námořní muniční sklad Seal Beach je ohraničen čtyřmi dopravními tepnami. Mezistátní dálnice číslo 405 ze San Diega vede podél severního okraje základny. Na západě probíhal Seal Beach Boulevard, což představovalo šest pruhů hustého provozu. Jeho rovnoběžku na východní straně základny tvořila ulice Bolsa Chica a jižní stranu lemovala Tichomořská pobřežní dálnice. Jezdit kolem základny a pozorovat činnost uvnitř areálu nebylo nic těžkého, protože v cestě nestály žádné ploty, vegetace nebo jiné překážky. Kromě toho většinu základny obklopoval ten nejobyčejnější, dva a půl metru vysoký drátěný plot, který lze snadno přelézt. Jinými slovy, tahle akce bude úplná hračka.

Když se dvojice průzkumníků ve tři čtvrtě na tři vrátila zpátky, mohla mé předpoklady jen potvrdit. Sprošťák, který na základně kdysi byl, dodal, že cesta dovnitř bude snazší než jindy, protože Odbor ochrany objektů Námořní pěchoty USA byl mezitím rozpuštěn. Proč? Prý stál příliš mnoho peněz. Teď měli tedy na starosti ostrahu objektu pouze námořníci a nájemní policajti pod vedením NIS.

Rozhodl jsem se, že s průzkumem začneme ihned, dřív než si někdo ve Washingtonu všimne, že jsem pryč. Navíc se tím vyhnou konfrontaci s Pinkym, což je ještě důležitější. A tak jsem v 04.00 místního času zavolal do Washingtonu, kde bylo sedm hodin ráno, a udal své heslo, což byl smluvený signál, podle kterého OP-06 pozná, že jsem zahájil cvičení. Celý rozhovor proběhl velice rychle a nějak jsem přitom zapomněl dát tomu ospalému čtyřhvězdičkovému dozorcímu číslo, na kterém budu k zastizení.

Pak byl čas pustit se do díla. Třešnička Enders si natáhl cyklistické kalhoty, osedlal horské kolo, které našel nezajištěné někde poblíž (raději jsem o tom nechtěl nic vědět), a zamířil k Tichomořské dálnici. U jižního cípu areálu základny tato dálnice vede nad příjezdovou cestou, která je jediným suchozemským přístupem k vodní části Seal Beach. Z toho nadjezdu lze nejen monitorovat aktivitu vlečných člunů a válečných lodí, ale i sledovat všechny nákladní vozy, které na ně přivážejí municí.

Při minulé návštěvě jsme veškeré stíhání ze strany ostrahy základny zastavili tím, že jsme na jednoproudé příjezdové komunikaci vyhodili do vzduchu ukradené policejní auto a unikli mezitím vodou. Chtěl jsem, aby Třešnička zjistil, zda se historie muže opakovat.

Raději bych na základnu zaútočil z jiné strany, protože severní okraj byl hlídán nejvíce. Ovšem ne Navy, ale starousedlíky, kteří bydleli na druhé straně Westminster Avenue. Tihle důchodci byli v podstatě dost znučení svým životem, a připočteme-li k tomu nesčetné hodiny strávené na léčebných kúrách, není divu, že byli nevypočitatelní a chtěli si užít také trochu vzrušení. Zjistil jsem, že jsou schopní během okamžiku zavolat policii nebo ostrahu základny - v roce 1985 jsem dokonce kvůli nim málem uhořel.

Proto jsem se naučil už zdaleka se jim vyhýbat.

Okružní jízda trvala Třešničkovi pul hodiny. Potom mi oznámil, že vzhledem k nadcházejícímu víkendu je dole v kanálu značný pohyb výletních lodí. Zmiňoval jsem se už o tom, že kolem kotviště válečných lodí vede civilní průplav? Tak teď to víte - ten kanál spojuje Tichý oceán s luxusním soukromým přístavem, který leží jihovýchodně od základny. Právě tam Mike uváže za necelou hodinu svou loď.

Vyslal jsem Pulpintu a Pícka, aby mu jeli naproti a zároveň probádali proplav. Siroký s Bystrozrakým

měli proniknout na samotnou základnu a nakreslit mi plán skladiště jaderných zbraní, abych mohl zjistit, jestli se během mé nepřítomnosti něco změnilo. Dlouhý byl spolu s Kachní nohou odeslán do mokřin na jižním okraji základny a já a Sprosták jsme si začali hrát se sledovací technikou, kterou jsme zcizili v Objektu 22. Její součástí byly i dvě televizní kamery ze skleněného vlákna, které se mi velice hodily. Hodlal jsem je umístit do skladiště zbraní, aby pro VNO zaznamenaly, jak si bude slavná NIS počínat při ochraně jeho milovaných jaderných střel Tomahawk. K dispozici jsme měli rovněž sledovací čidla - vylepšenou verzi těch, které Grant Griffith a Pinky použili na Naritě. Vzali jsme také scramblery, které nám umožní bezpečnou komunikaci vysílačkami, a dva celulární telefony s utajovači. Zbytek pátku a celé sobotní dopoledne jsme strávili výrobou IVZ, shromažďováním informací a plánováním každého kroku našeho přepadu. Po prvních čtyřiašedeseti hodinách na místě jsem byl přesvědčen, že Pinky na nás žádnou past nenastražil. Základna žila svým obvyklým, to znamená nevzrušeným životem.

Pendloval jsem mezi motelem a Mikeovou lodí a občas zajel do Casy Italie, aby mě Mama mohla mezi jednotlivými sousty zuřivě mlátit po hlavě. V sobotu po poledni jsme byli připraveni.

Dal jsem chlapcům volno na chytání bronzů a sám se pustil s Mikem do probírání nejčerstvějších informací.

Začátek akce jsem naplánoval na sobotní podvečer. Její proběh jsem si představoval tak, že v sobotu v noci prozkoumáme frekvenci pochůzek stráží, budeme sledovat situaci u skladiště jaderných zbraní a umístíme v areálu základny první IVZ.

V neděli časně ráno pak zahájíme sérii telefonických výhrůžek, abychom zjistili, co má přednost - jestli bohoslužby, nebo bezpečnost základny.

Doufal jsem, že do objektu skladiště se nám podaří proniknout v době od nedělního soumraku do pondělního východu slunce. run pádem budu mít, pokud mě do pondělní půlnoci nebudou ve Washingtonu postrádat, pořád ještě dost času na to, abych vyplnil příslušné hlášení, dopravil vypučené letadlo zpátky na východní pobřeží a v osm nula nula se s videonahrávkami v ruce osobně dostavil do Pinkyho kanceláře.

Kolem osmnácté hodiny jsem se spolu s Pulpintou, Pickem, Dlouhým, Širokým a Bystrozrakým odebral k Mikeově lodi a naložil na ni naše vybavení. Poté loď i s námi zamířila do kanálu a já zahájil předstartovní prohlídku. I když si tohle cvičení použití potápěčského vybavení přímo nevyžadovalo, chtěl jsem zjistit, co z toho bude v reálném prostředí vůbec fungovat.

Z operativního hlediska bude úkol pro mé chlapce hračkou: proniknou do hlídané zátoky, v níž kotví lodě s municí, a na každý kýl a šroub, který jim přijde pod ruku, umístí cvičnou přísavnou pumu.

Mike pozoroval, jak zkoumám dýchací přístroje.

Vypadaj hrozně, Ricku.

Měl pravdu. Raději jsem své kluky nenechal provádět ani to nejzběžnější cvičné potápění, natož abych jim dovolil překontrolovat vybavení pro skutečné akce, protože všechny draegery byly ve strašném stavu. Přejel jsem prstem po jednom dýchacím vaku. "Tohle bylo ve vodě naposled možná tak před půl rokem!" "Pak je to určitě uvnitř shnilý," prohlásil Mike. Půjč mi to!" Promnul mezi prsty popruhy a překontroloval měřidla. To je na hovno!" Musel jsem s ním souhlasit. Měřidla vypadala tak, jako kdyby nebyla pod tlakem testována nebo seřizována několik let.

"Co se s tím stalo?" zeptal se Mike.

Věděl jsem až příliš dobře, co se stalo. Veškeré vybavení, které jsme právě používali, jsem koupil v roce 1985, když jsem Buňku formoval. Tenkrát jsem ho udržoval v perfektním stavu, navíc jsem ho podroboval zatěžkávacím zkouškám. Například draegery mají úředně stanovenou hranici jedenáct metrů - to znamená, že by se při jejich použití nemělo jít do větší hloubky. Já se s nimi potápěl do dvaceti metrů. Jenže od té doby, co Buňka nesměla dělat nic jiného než jenom normální rekvalifikační potápění, vybavení žádnou zatěžkávací zkoušku neprodělalo. Sakra - vždyť se sotva vůbec používalo! Nikdo ho navíc neudržoval.

K čemu také? Používalo se jen jednou za půl roku v tom zatraceném bazénu.

Mike otevřel svou potápěčskou kabinu. Uvnitř bylo šest zbrusu nových souprav se směsným plynem.

"Tady máš ode mě dárek," řekl. "Užij si ho!" Překontrolovali jsme nové vybavení a za chvíli se potápěči

prehouppli přes bok lodi, popadli vaky s IVZ a zmizeli v průplavu. Na splnění úkolu mají celkem tři hodiny. Já zůstal s Mikem na lodi. Nejdřív jsme se projížděli po kanálu a potom zakotvili hned vedle přírodní rezervace. Tady jsme se převlekli do potápečských obleků, vzali brašnu s IVZ a vklouzli do vody. Plot základny byl od nás vzdálený necelých tři sta metrů. Metr po metru jsme se prodírali mořskými řasami a blátem. Za plotem se nacházel areál skladiště jaderných zbraní, obehnaný ostnatým drátem s jednou strážní věží. Na věži stála stráž, ale když jsme se na ni podívali dalekohledem, který jsme měli s sebou, zjistili jsme, že je to jen nějaký nájemný policajt. Opodál parkující dodávka .svědčila ji o tom, že na tomhle stanovišti není nastálo. Což znamenalo prohlížení Penthousu nahore na věži a chrápání a chlastání ve voze.

K čemu také dávat pozor? Vždyť žádní Sověti už nejsou, Japonci jsou naši přátelé, Němci mají dost starostí sami se sebou a arabský svět je problémem západního pobřeží. To je styl uvažování Navy. Ke všem IVZ jsem předtím přimontoval digitální časové spínače. Nastavili jsme je na 22.00 následujícího dne a rozmístili je.

Jedno u strážní věže, druhé na dodávku a třetí do trávy poblíž místa, kde jsme s Mikem prostříhali do plotu díru. Záměrem bylo zanechat po sobě viditelnou stopu, a tak jsme při ústupu nadělali v měkké půdě spoustu otisků a roztrhali hromadu mořských řas. Jediným vážným problémem, se kterým jsme se museli potýkat, byl proud. Doplatat posledních sto metrů k lodi byla skutečně dřina, neboť se proti nám valil příliv a museli jsme bojovat jako lvi, abychom ho přemohli.

V neděli v devět hodin ráno jsme zavolali dozorčímu důstojníkovi na základně první výhrůžku a oznámili mu, že jsme už zahájili akci.

Půlpintu s Pickem jsem poslal k letadlu pro případ, že by si ho někdo snad všiml. My ostatní jsme si sbalili své věci a nachystali nádobíčko pro noční přepad. Pak jsem se s Třešničkou a Kachní nohou vydal na dvouhodinovou vyhlídkovou jízdu, abych zjistil, jak základna na naše hrozby odpověděla.

Situace v areálu byla normální - jinými slovy úplně v hajzlu.

Nikde žádné zesílené stráže, žádné dotěrné prohlídky u brány, žádný neklid u objektů jako podatelna, jídelna nebo kuželárna.

Zavolał jsem dozorčímu důstojníkovi, abych si postěžoval, a bylo mi řečeno, ať se jdu vycpat.

Zavěsil jsem. K čertu s nima!

Pick mi pak v telefonu oznámil, že se mu podařilo vyplnit letový plán na cestu domů. "A taky jsem trochu dotankoval, veliteli!" To znamenalo, že jelikož neznal patřičné údaje pro služební tankování, vzal stroj na kontrolní let na letiště v Long Beach, kde doplnil palivo na osobní kreditní kartu. Sakra - to bych rád věděl, kdo bude víc řídit, jestli Pickova žena, nebo Pinky, až ten účet dostane! .

Přitom jsem Pinkyho o jednu služební kreditní kartu žádal. Za starých časů jsme je při podobných akcích dostávali.

Pinky tam seděl v tom soudcovském křesle a díval se na mě s tím svým přilhlým úsměvem. "Polib mi prdel, Dicku, hihi!" Samozřejmě to hodil také na papír a já pak obdržel záznam kopii od něj poslal Pinky veliteli námořních operací, náčelníku týlového zabezpečení Navy a velitelům všech základen ve washingtonském rajonu:

"Když nedokážeš fungovat v rámci systému a podle současných ustanovení, nebudou tvoje služební požadavky plněny.

Vždycky jsi byl špatný plánovač a mizerný velitel. Tento systém bude fungovat tak, jak má, a ne tak, jak by sis ty představoval.

Abys to jednou provždy pochopil, pamatuj si, že termín finanční operativnost se v mém slovníku akceptovatelných výrazů nevyskytuje!" V 16.00 jsme byli připraveni, náš kočár měl plnou nádrž a byl natočen tím správným směrem, základna byla otevřená dokořán a já ji chtěl rozdupat, rozdrtit a spálit. Hlavní plán spočíval ve vytvoření zmatku, kterým budeme krýt průnik Půlpinty, Třešničky, Sprošťáka a Kachní nohy do skladiště jaderných zbraní. Zatímco oni budou překonávat trojitě dráty a dvojité dveře, aby se dostali do části, kde jsou. uskladněny rakety Tomahawk s jadernými hlavicemi, my ostatní budeme na sebe poutat veškerou pozornost a budeme pobíhat kolem jako smečka chuligánů. Budeme pokládat nálože, zapalovat ohně, krást auta, bourat ploty, ničit spojení základny s okolním světem a

vůbec ze sebe dělat výtržníky. Prostě činnost, kterou člověk zrovna nemiluje.

K útoku na objekt skladiště jsem vybral čtveřici těch nejlepších a rozdělil je do dvou párů. Tak bude zajištěno, že pokud snad vetřelci narazí - díky nějaké nepředvídatelné události - na odpor ostrahy základny, alespoň jeden tým pronikne dovnitř.

Pulpinta s Třešničkou jsou odborníci na pyrotechniku, Kachní noha je specialistou na lezení a Sprost'ák otevře každý zámek.

Moje instrukce byly jednoduché: pusťte se do toho!

V 18.00 jsme se odhlásili z motelu a vydali se na místo posledního dostaveníčka. Zde jsme vozidla ukryli a začali se rozptylovat pro plnění jednotlivých úkolů. Vlastní akci jsem zahájil telefonátem z budky naproti hlavní bráně. II Když se na druhém konci ozval hlas dozorčího důstojníka, zahuhlal jsem arafatovským hlasem: "Tady je Hnutí za svobodnou ejakulaci Palestiny! Jdeme vám ukrást vaše ženy a znásilnit vaše velbloudy - nebo je to obráceně?" Dozorčí důstojník chtěl cosi odpovědět, ale já zavěsil. Představení začíná. Dal jsem oběma strategickým dvojicím čas na to, aby zaujaly svá místa, a poté zahájil útok. Všechno jsem přitom koordinoval pomocí tříwattových vysílaček se scramblerem, které měl díky technikům z Objektu 22 každý z nás u sebe. Jako první jsem aktivoval nálože dole u mol. Na scéně se objevili členové hasičského týmu a pyrotechnické jednotky. Jakmile dojeli k molům, odpálil jsem přísavné pumy, které Pulpinta s Dlouhým a Sirokým připevnili na plavidlo kotvící kousek od doků.

Následující otřes zapojil do hry potápěče ze základny a pohotovostní družstvo. Zatímco se hnali k místu výbuchu, pustil jsem se do přerézávání telefonního vedení a Bystrozraký pro změnu pokládal malou nálož na věž vysokofrekvenčního vysílače dostatečně silnou na to, aby rozhodila přesně nastavené signály a narušila provoz. Když se pozornost všech soustředila na vodní část základny, projeli Dlouhý se Sirokým v ukradeném automobilu hlavní branou. Do strážní budky přitom naházeli několik dýmovnic a ouha - budka se ocitla v plamenech!

S najatými policajty v patách pak zanechali auto - pochopitelně podminované - jako silniční zátaras pod dálničním nadjezdem. Vyšplhali se nahoru a nasedli na motorku, kterou si předtím vypůjčili u důstojnické ubytovny a přichystali k rychlému použití. Poslouchal jsem, jak si vedou, a usmíval se. Ti kluci se učí velice rychle.

Zatímco Robin Hood se svou družinou dělal cirkus, lezl Kachní noha nahoru na strážní věž u skladiště jaderných zbraní, aby zneškodnil hlídkujícího námořníka. Jak mi řekl později, mohl si prý klidně dát kafe a cigaretu, než si ho ten kluk nahoře všiml.

Když mi pak do uší zazněl povel "Všichni vpřed!", věděl jsem, že všechno klapě přesně podle plánu.

Podíval jsem se na hodinky. Právě teď Sprost'ák roztírá po číselných zámčích uhlíkový prášek, aby zjistil, která čísla jsou nejvíc používaná. Pak je nat'uká do počítače, který mu najde nejpravděpodobnější kombinace. Třešnička s Pulpintou zatím probourávají vnější vývody ventilace a zalezou do šachet.

Poslouchal jsem, jak postupují. Vedli si znamenitě.

"Veliteli," ozval se Sprost'ákův hlas.

Přepnul jsem vysílačku. "Jo." "Raděj byste se sem měl přijít rychle podívat!" Sprost'ák nepatřil zrovna k těm, kteří by malovali čerta na zeď, a tak jsem opustil své pozorovací stanoviště severně od dálnice, přebrodil mokřinu, protáhl se plotem, vyhnul se vlastníma rukama vybudovanému minovému poli a dírou v drátech, kterou hoši prořízli, došel ke skladišti. Zamával jsem na Kachní nohu, který seděl v námořnickém stejnokroji na věži jako slepice na hřadě, a vstoupil dovnitř. 'Skladiště bylo menší, než by se dalo očekávat - sotva tak třicetkrát pětáctýřicet metrů. Rakety buď ležely v bednách, anebo byly zavěšeny na hácích a nachystány pro předletovou prohlídku.

Z těchto háků pak mohly být nakládány na vysokozdvizné vozíky a odváženy dolů na vlečné čluny, které je rozvezou na bitevní lodi, fregaty nebo ponorky, odkud budou vypouštěny na cíl.

Sprost'ák mě přivolal k sobě. Na lavici čekaly na předletovou prohlídku tři tomahawky a dalších šest bylo v bednách kolem. Nálepky na nich naznačovaly, že už mají prohlídku za sebou. Sprost'ák, ten bláznivej blbec, jednu z těch beden otevřel.

"Koukněte, veliteli!" Poslechl jsem. Tomahawky jsou dlouhé šest metrů a skládají se ze čtyř základních částí. Vzadu mají motor - tryskový, který je donese na vzdálenost jedenáct set kilometrů - elektronický

řídící systém a palivovou nádrž. Hned za nádrží je nákladový prostor, ve kterém může být buď hlavice s konvenční vysoce účinnou výbušninou, anebo hlavice jaderná. Tyhle tomahawky byly taktickými jadernými střelami. Před hlavicí se nachází navigační a zaměřovací systém, což je počítačem řízený komponent přibližně o velikosti stolního počítače, který v sobě nese naprogramované zaměření na cíl a radar s infračervenými paprsky, díky kterému může střela kopírovat terén ve výšce třicet metrů a uniknout tak obranným radiolokátorům.

"Tadyhle, veliteli!" Sprosták odšrouboval kryt nákladního prostoru. Nakoukl jsem dovnitř. Tam, kde by měla být jaderná nálož, bylo prázdko. Pro mou reakci existuje výstižný terminus technicus: A doprdele! "Chtěl jsem tam dát kouřovou bombu," vysvětloval Sprostej Nick, "ale zatraceně, kapitáne, někdo tady byl před náma a tu posranou nálož ukradl!" Asi je to nějaká paranoia nebo co, ale první, co mě napadlo, bylo, že to na nás přece jen narafičil Pinky a že každou chvilku dovnitř vpadne NI5 a zatkne nás za vloupání do přísně tajného objektu. Ne, bylo absolutně vyloučeno, že by to mohl udělat _ ne snad že by to nebylo dost mazané, ale proto, že to nevycházelo časově. Kromě toho jsem za celých šestatřicet hodin plížení a slídění nespatrił žádné známky přichystané léčky - a jestli jsem v něčem docela dobrý, tak je to právě v umění vycítit nebezpečí.

Muselo to být tudíž skutečné. Někdo prostě ty součástky ukradl. Nejdřív mě zaplavila vlna zlosti. Zatraceně, pak mi povídejte něco o laxní ostraze týhle posraný základny - jestli tohle není důkaz, tak už nevím!

Pak mi hlavou prolétly vzpomínky na Naritu. Není to náhodou další past pana Granta Griffitha, která má za cíl chytit Dickieho a udělat z něj blbce? Nebo je v tom Griffith namočený? Jak jsem si to vždycky myslel, a podařilo se mu oklamat všechny kolem?

Oklamat všechny kolem? Zneužít jejich důvěry ve svůj prospěch? Na tom nebylo nic nemožného. Když má člověk dolary, marky nebo libry, může si od Rusů koupit úplně všechno, od samopalů AK-47 až po rakety 5CUD. Nedávno chytili nějakého Poláka s hlavicí ze staré sovětské rakety 5520, která uměla shodit nálož na cíl a vrátit se zase zpátky.

Jde tady snad o něco podobného? Jestli ano, pak ty špinavý hajzly, co za to můžou, chytím a zabiju! Opatrně, abychom neporušili pečetě, neodřeli dřevo nebo neohnuli hřebíky, jsme p,?stupně otevřeli všechny bedny. Celkem chyběly dvě hlavice a tři naváděcí systémy. Vzhledem k tomu, že tyto rakety měly podle údajů na bednách cestovat po celém světě, trvalo by týdny, než by je někdo vybalil a zjistil, že některé součástky chybí. Byl to prostě průser největšího kalibru.

„Třešničko? " " Veliteli?" "Máš s sebou ty věci z NIS?" "K vašim službám, pane!" odpověděl Třešnička a otevřel ruksak. Uvnitř leželo pět pasivních monitorů - ten typ, který po zapnutí neustále vysílá signál o své poloze, a to po šest týdnů.

Kromě nich tam byly dvě televizní kamery s lithiovými bateriemi a mikrovlnnými vysílači, které měly mít - alespoň jsem v to doufal - dosah tisíc metrů a životnost dva týdny.

Nařídil jsem Pulpintovi, aby kamery umístil do skladiště. Jednu přichytil na vyvýšený nosník, díky čemuž budou na minimonitoru jasně vidět bedny s raketami, a druhou ukryl za elektrické kabely, abychom měli k dispozici pohled z úrovně podlahy, který nám snad ukáže tváře nezvaných návštěvníků. Pomalu se otáčející kazety v záznamovém zařízení vydrží každá 240 hodin a já doufal, že se zloději objeví už brzy. K čertu s vámi - naši skryté kameře nic neunikne!

Beden bylo víc než našich monitorovacích přístrojů. Předpokládal jsem, že když se sem zloději vrátí, půjdou po raketách, které už byly prohlédnuté. Proto jsme naše pasivní lokátory umístili do navigačního systému trojice tomahawků na lavici a vyměnili pečetě s datem. Pak jsme vzali zbylé dva a uschovali je do zaměřovacího systému dvou prohlédnutých a připravených, ale dosud nedotčených raket.

Poté jsme všechny bedny znovu zakryli. Přitom jsme dávali pozor, abychom použili stejných otvorů pro hřebíky. Uklidili jsme celé prostranství, zahladili stopy po své přítomnosti a opustili objekt. Na zmatení protivníka rozmístili ještě Sprosták s Třešničkou kolem skladiště několik IVZ, aby to vypadalo, jako že jsme si sice kolem něj hráli, ale vstoupit na posvátnou půdu jsme se neodvážili. I Původně jsem akce na Seal Beach hodlal využít jako tréninku na náš tajný výlet do Koreje. Po jejím skončení jsem se chtěl vrátit do Washingtonu, kde bych podal hlášení Pinkymu, posbíral tolik vybavení, kolik by se mi podařilo sehnat, a odletěl do Tokia.

Jenomže to už teď není možné. Dokud nebudeme muset odcestovat do Japonska, chtěl jsem zůstat poblíž našich kamer a zjistit, kdo nám to, sakra, krade ty jaderné hlavice a přísně tajné naváděcí systémy. Jedna věc byla jistá: než se to dozvím, jsou v podezření kromě Rudé buňky a mého starého kamaráda Mikea Regana naprosto všichni. A to včetně prezidenta, viceprezidenta, šéfa Sboru náčelníků štábů i velitele námořních operací.

Ze je to nepravděpodobné? Jistě. Nemožné? Vzpomeňte si na zásadu číslo 1: Nikdy nic nepředpokládej!

Další dva nejvíce podezřelí byli ke mně daleko blíž: můj oblíbený bývalý ministr obrany Grant Griffith a zástupce velitele námořních operací pro plánování, metodiku a operace Pinky Prescott III. Jediné, z čeho jsem měl radost, byla skutečnost, že podle předpisů Navy je použití zbraní k ochraně jaderného arzenálu oprávněné. Pokud jsou Pinky s Grantem vinni, budu je moci zabít legálně. A o tom, že to udělám, ani v nejmenším nepochybujte!

KAPITOLA 15

Rudá buňka zůstala na místě ještě dalších pět dní. Já jsem každých čtyřiaadvacet hodin volal do Pentagonu a oznamoval Pinkymu, že jsem živa zdrav - nechtěl jsem sice, aby měl tušení, co provádíme, ale zároveň jsem nijak netoužil po tom, aby na nás zavolal námořní pěchotu. Rozhodl jsem se, že ho trochu vyvedu z rovnováhy, a proto jsem vyplnil netajné hlášení o našem bezpečnostním cvičení a poslal ho Pinkyho tajemníku pro administrativní záležitosti. Jeho obsah patrně sotva vylepší služební hodnocení velitele základny, a abych zabezpečil, že Pinky toto hlášení nespálí, adresoval jsem jednu jeho kopii i VNO.

Zdržovali jsme se mimo naše obvyklé lokály a žili na palubě Mikeovy lodi. Mike s Nancy se starali o nákupy, já zase o vaření - dědictví z časů mého působení u Gussiho v New Brunswicku. Mezi jídly jsme se věnovali své práci, což představovalo nepravdělné výlety do skladiště zbraní v Seal Beach, kde jsme kontrolovali, zda se někde neobjeví nějaké stopy po narušení objektu. Nikde nic. Takto přicházet a odcházet dle vlastní libosti bylo dvojnásob skličující, neboť jsme tady právě provedli bezpečnostní cvičení a člověk by doufal, že se důstojník zodpovědný za ostrahu objektu z našeho snažení alespoň trošičku poučil. Očividně se tak nestalo. Místo bylo stále otevřené dokořán.

Nedá se ani popsat, jak bezpečně se člověk cítí, když musí hlásit, že v podstatě kdokoli s trochou představivosti a energie si může přijít a klidně se vloupat do skladiště jaderného arzenálu Navy. Beeper u pasu mi pípál tak často, až jsem měl strach, že se displej roztaví. A pokaždé na něm svítilo číslo, které patřilo telefonu stojícímu na stole Pinkyho Prescottta.

Po pěti dnech jsem se mu konečně ozval. Nejdřív jsem ho nechal tři nebo čtyři minuty plácát o tom, jaká pitomost bylo to moje hlášení, a že jsem prý zase překročil svou pravomoc a šeredně si to odskáču. Vzhledem k tomu, že jsem mu nehodlal nic říkat o těch chybějících součástkách do raket, vysvětlil jsem mu - poté, co se trochu uklidnil - že máme problémy s fungováním toho haraburdí, které nám bylo přiděleno jako výstroj a výzbroj, a že než své muže nechám spáchat harakiri na otevřeném moři, chci se ubezpečit, že bude všechno fungovat podle mých představ.

"Zatraceně, Dicku, vždyť mluvíme po otevřeném telefonu!" A následovalo dalších pět minut žvanění o promarněných příležitostech a očekávaných pozitivních výsledcích i o tom, že lidé s vyšším funkčním platem než on se ptají, co se to sakra děje a proč Rudá buňka nedělá to, co by dělat měla. Vychrlil jsem na něho delší odpověď a nešetřil v ní sprostými výrazy. Na konci rozhovoru padlo rozhodnutí, že přímo z Los Angeles odletíme do našeho dalšího působiště (kterým bylo Tokio) a že naše vybavení z Washingtonu za námi Pinky pošle letecky. Když jsem mu oznámil, že se na cestu vydáme do osmačtyřiceti hodin, zdálo se, že se uklidnil.

"Kde tě můžu zastihnout?" "Nikde!" ~ Když začal znovu cosi vykřikovat, zavěsil jsem. Potřebovali jsem chvíli klidu, abych mohl přemýšlet. Naše mise do Severní Koreje bude evidentně jeden velký průšvih. Neměli jsme dost času na to, abychom si opatřili patřičné informace a sehnali si to :! nejlepší vybavení. Drahocenný čas, který jsme měli věnovat výcviku, byl pohlcený objevem ve skladišti. A tak jsem učinil velitelské rozhodnutí. Do té akce půjdeme a uděláme, co se po nás chce. Provedeme to ale rychle a

drsně a pak pomažeme zpátky do Seal Beach, abychom dokončili to, co jsem považoval za náš prvořadý úkol - zjistit, kdo nám tu, sakra, krade jaderné hlavice. Zatímco si chlapci hráli s vybavením, vylezl jsem nahoru a usadil se na čele. Mike kormidloval loď podél břehu a ta stálou rychlostí pěti uzlů mířila k Huntington Beach. Lehké a táhlé kymáčení lodi mi pomáhalo ponořit se do úvah. Celý řetězec událostí musí být navzájem něčím spojen, a to od kimčů na Naritě až po chybějící hlavice v Seal Beach. Dvě konstanty jsou jasné Pinky Prescott a Grant Griffith. První z nich - spíš oba - byl zatím u všeho. Oba dva jsou v tom zřejmě .namočení. Představa, že bych je za to mohl zabít, mě naplňovala pocitem radosti. S plechovkou Coors v ruce a pohledem upřeným do vody jsem uvažoval dále. Klíčovou otázkou, jak se říká, je, komu mohu věřit, když ze mě celý systém Navy dělá blbce? Mikeu Reganovi, samozřejmě. A klukům z Rudé buňky. Ale kdo dál? Chci říci, na koho se mohu spolehnout ještě? Ten výčet je zoufale krátký. Doc Tremblay? Vsadím krk. Stevie Wonder? Absokurvalutně. Irčan Kernan? Možná. Tony Mercaldi? Také jenom možná. U špiónů jako Irčan a Merc člověk nikdy doopravdy neví. Přesto ale budu potřebovat nějaké operativní informace, což znamená, že jim oběma před odletem do Tokia budu muset zavolat. Provedu to přes celulár s utajovačem - ten se vypátrat nedá. Ještě někdo? Vtom mě to udeřilo jako tuna suší. Tošo! Tošovi mohu věřit! Ten byl v minulosti vždycky na správné straně opravdu rovnej chlap. A protože mě události zavedou znova do Japonska, budu potřebovat Tošovu podporu, o jeho kontaktech ani nemluvě. Proto jsem se rozhodl, že Tošovi zavolám, jakmile přistaneme. Ale budu muset být opatrný. Někdo bude určitě poslouchat.

O tři hodiny později jsem si z telefonního automatu tři bloky od Mikeovy lodi opsal číslo, vzal si k ruce 'Zápisník s adresami a rychle sečetl a odečetl pár čísel.

Telefon v Tokiu vyzváněl. Chtěl jsem poručíka Tošihiro Okinagu. V okamžiku, kdy se ozvalo: "Okinaga, hai!", řekl jsem do mluvítka: "Polib mi prdel!" A než se zmohl na odpověď, pokračoval jsem: "Tošo, nepoužívej žádný jména! Víš, kdo volá?" Milisekundová pauza. Poté následovalo přitakání: "Jistě!" "Dobře. Mám pár problémů a potřebuju si s tebou promluvit.

Ale ne přes tenhle telefon." "Okay - co teda navrhuješ?" "Znáš našeho společného kamaráda, kterej žije na ostrovech?" Měl jsem na mysli Black Jacka Morrisona.

"Toho, kterej tě sem nedávno vyslal?"

"Ten velkej hvězdičkatej, a ne ten malej prýmkatej?" Jinými slovy, admirál Morrison se čtyřmi hvězdami, a nikoli muj starý kamarád z dob pusobení u Zpocenejch divočáku kapitán Tom O'Bannion se čtyřmi prýmkami. bůh žehnej Tošovi! "Jo!

Máš doma jeho soukromý číslo?" Mezinárodní spoje ke mně donesly imitaci Johna Waynea: "Na to vem jed, zelenáči!" "Dobrá, takže když to číslo odečteš od čísla, který ti teďka nadiktuju, dostaneš další číslo i s voláčkou. Vem si telefon s utajovačem a za čtvrt hodiny na to číslo zavolej!" Pak jsem přečetl .

číslo ze svého zápisníku. "Máš to?" "Jasně!" Tošo se na okamžik odmlčel. "Tohle je skvělej trik!

Kdes to, sakra, sebral, vždyť nejseš tak chytřej, abys na to přišel sám?!" Zasmál jsem se. "Máš pravdu. Mám to z jedny knížky od bývalýho náměstka ministra obrany Richarda Perlea. Tak za chvíli!" Zavěsil jsem a zamířil k telefonní budce. Trik, který Perle ve své knize Tvrdá linie popisoval, byl jednoduchý jako facka. Tomu, kdo odposlouchává Mikeuv - nebo Tošův - telefon, bude trvat víc jak patnáct minut, než zjistí tu správnou sérii číslic. Nevadilo mi, že nás mohou zachytit velké uši NSA - sledují tolik mezinárodních hovorů, že jim trvá celé dny, než všechny informace roztřídí. Tou dobou už bude jedno, co vím nebo k čemu se chystám, protože buď budeme mít akci št'astně za sebou, anebo budu už dávno pod dnem.

Když Tošo zavolal, vyličil jsem mu svoji situaci. Sdělil jsem Ji mu, že přiletím s osmi lidmi v civilu do Tokia a potřebuji převoz z Narity na Jokosuku plus zbraně a náboje. Vysvětlil jsem, že . s sebou povežeme potápěčské vybavení a jeden kufr s hračkami, kterým by se oči celníku měly vyhnout, a dodal, že my dva si pro sebe musíme vyšetřit pulhodinku někde v soukromí.

"Žádný problém, Dicku, počkám na vás u vchodu!"

Tošo své slovo dodržel. Stál u vchodu, a když viděl, koho vezu s sebou, usmál se jako malý samuraj na

svůj zbrusu nový meč.

Pevně se objal se Sprostákem, Třešničkou, Kachní nohou, půlpintou i Pickem. Pak nás začal hnát řadou chodeb, které vedly z celního a přistěhovaleckého prostoru. Když jsme se konečně zastavili, prohlédl si bedlivě nové členy jednotky.

"Nejnovější obětní beránci?"

"Jo," odpověděl Bystrozraký, dřív než jsem ho stihl představit. "Jsem nahraditelný." Tošo ho popadl za ruku a zapumpoval mu s ní. „Já jsem Tošo, těší mě!" Poté napřáhl pravici směrem k Daleovi. "Taky nahraditelný?" "Ne, já jsem Sirokej," řekl Dale.

Tošo ukázal palcem na Carla. "To znamená, že ty seš Dlouhej." Ohlédl se zpět na Eda DiCarla. "Pokud ty seš Bystrozrakej." Následující nevyzpytatelný úsměv patřil zase mně. "Tím pádem je z tebe králevic s bílým koněm. Nebo snad s koňským hovnem?" Měl jsem radost, že se ke mně chová s takovou úctou. Bylo to tak... asijské.

Potom od nás Tošo vybral pasy a vstupní karty. "O tohle se postarám. Jakej byl let?" "Příjemnej, díky za optání!" Předal jsem mu tři láhve skotské.

"Měli tam taky bezcelní prodejnu." Tošovi zasvítily oči. "Aha, bakšíš!" S úsměvem si ode mě vzal tašku s lahvemi a puvabně se uklonil. "Ty víš, jak si koupit ochotu, Richarde!"

Z Narity na Jokosuku jsme to stihli za puldruhé hodiny. Cestovali jsme v konvoji tří policejních automobilu s kouřovými skly a rozsvícenými majáky a za neustálého troubení klaksonu. Tošo jel spolu se mnou v prvním voze. Ten obvykle temperamentní policista byl nyní netypicky tichý. Křížovali jsme dálnicemi a já dumal, co ho asi tak trápí. Rozhodl jsem se, že na vině je určitě nedostatek sexuálního vyžití, a věnoval se důležitějším věcem.

Kufry aut byly plné až k prasknutí a další vybavení jsme měli na klíně. Draegery jsem nechal v Los Angeles. Mike Regan, buh mu žehnej, nám pro tuto akci věnoval své potápěčské vybavení.

K tomu nám od Doka Tremblaye přes FedEx přišly ruské podvodní pušky, munice a HK-93. Doc vše rozebral na jednotlivé díly a poslal celkem ve dvanácti rUzných balících, aby oklamal celníky. Například pouzdra závěru od hákáček - to je ta součást, která obstarává vlastní střelbu - označil jako železný šrot. A oni mu uvěřili. To něco vypovídá o úrovni myšlení většiny celních inspektorů.

Na ponorce na nás údajně čekaly přísavné miny, dvě infračervené kamery, dva tucty senzoru a devět samopalu MP5K s dva

nácti tisíci náboji a padesáti novými lehkými plastovými zásobníky od Pinkyho. Jestli si myslel, že budu hořet nedočkavostí, jen abych už to všechno viděl, tak to se teda spletl!

Průjezd hlavní branou na Jokosuce nám zajistil můj služební průkaz. Jeli jsme přímo do doku, kde na nás čekala ponorka, kterou budu nazývat, dejme tomu, Hrbáč.

Byla to modifikovaná útočná ponorka na jaderný pohon. Na ničení nepřátelských ponorek v sobě nesla třicet šest torpéd E-46 s infračerveným naváděním. Naše jednotka dostala přidělený prostor v přední torpédové místnosti. Nad hlavami za ot- ,II vorem pro nakládání zbraní budeme mít plochu, na kterou se k trupu ponorky přimontuje přídatný kryt. Zatímco se moji hoši věnovali vykládání vybavení z kufrů policejních aut, vystoupal jsem po lávce nahoru, abych se představil.

Na konci lávky mě přivítal jakýsi podporučík s předpisovou berettou u pasu. Přivítal- nedá se říci, že by mě zrovna přivítal.

Vždyť v té době mi už znovu narostly vousy - zrovna jsem byl tak někde ve stadiu a la Jássir Arafat - vlasy jsem měl dlouhé jako vždycky, a protože jsem byl v civilu, nemohl mít vůbec tušení, kdo nebo co jsem zač. Když jsem ale vstoupil na jeho posvátnou plovoucí půdu, rozhodl se, že zjistí, co je to za šaška, který proti němu po lávce přichází.

Zablokoval mi cestu. "Pane?" "Kapitán Marcinko se hlásí na palubu," řekl jsem a pokračoval v cestě.

Neustoupil ani o píd' - neměl jsem nejmenší šanci ho obejít. "Pane, mohu vidět vaše doklady, pane?" To se mi líbilo. Už jsem se všelijak vetřel na palubu tolika ponorek, že bylo vlastně osvěžující setkat se s důstojníkem, který dbal na plnění svých povinností. Vytrhl jsem z kapsy svůj služební průkaz a pověřovací listiny. "Tady máte, podporučíku.

Dobrá práce!" Pečlivě si přečetl každé slovo a pozorně prostudoval fotografii na mém průkazu. Pak

ustoupil o krok dozadu a zasalutoval.

"Vítejte na palubě, kapitáne!" Zasalutoval jsem také a spustil se předním průlezem do velitelské místnosti. Kapitán ponorky zde právě seděl nad tabulkami a grafy. Představili jsme se, potřásli si rukama a pak se stáhli do neutrálních rohů. Jmenoval se Kenny Ross a měl onen knihomolský, intelektuální vzhled, který mívají všichni velitelé jaderných ponorek. Na mě čekala záplava dálnopisů a pár neužitečných zpravodajských hlášení od Pinkyho. Začal jsem se jimi probírat a přitom pozoroval kapitána Rosse. Zdálo se, že má se svou osádkou hezký, uvolněný vztah a že s řadovými námořníky nejedná jako s nevolníky. Možná je to jeden z těch případů velitele jaderné ponorky, který je víc než jen polochlovek. Spionážní materiál, který mi Pinky poslal, by bylo možno označit přinejlepším jako povrchní a přinejhorším jako nebezpečný.

Operativní informace v něm nebyly naprosto žádné. Naštěstí jsem měl k dispozici tři zprávy od Irčana Kernana, které mi poskytly alespoň nějaké údaje o jednotkách, proti nimž budeme operovat. Nebylo toho sice moc, ale bylo to zřejmě všechno, co jsem mohl získat. Pinkyho administrativní "sprd'áky" - leželo jich tam na dvě desítky - představovaly variace na jedno jediné téma, a to "Co mi to, sakra, děláš?". Jeho výhrůžky a invektivy mě ale vůbec nevzrušovaly. On je tam, kdesi daleko, a já jsem tady a neexistuje vůbec nic, co by mi mohl udělat, leda snad vyplácet všechen papír ve faxu a dálnopisu. Navíc jsem si teď jeho slova vykládal trochu jinak, protože jsem ho podezříval, že může být zapletený do machinací se zbraněmi. Chce snad ze mě sedřít kůži proto, že podle něho vím víc, než dávám znát, a tudíž mě chce vyplašit? Posílá nás snad do nepřátelských vod kvůli tomu, abychom padli do nějaké léčky?

Zatím je toho v té skládance složeno příliš málo. Sakra - vždyť já vlastně ani nevím, jak má vypadat ten pitomej obrázek!

Nahrnul jsem sprd'áky na jednu hromadu. Ken Ross zavřel notebook a zeptal se: "Kávu?" "Jistě." Odebrali jsme se do důstojnické jídelny a nalili si dva šálky silné ponorkářské kávy. Káva na ponorkách je nejlepší z celé Navy, ale podle toho, jak chutnala tato, si Ken Ross s sebou ze Států přivezl vlastní směs. Musel jsem si dát ještě jeden šálek.

"Čekají tady na vás nějaké balíky," oznámil mi.

Zeptal jsem se, co všechno na ponorku dorazilo, a byl jsem překvapen, když jsem se dozvěděl, že Pinky v podstatě poslal ty zbraně, které nám sliboval. To je dobře, protože v okruhu několika set kilometrů neexistoval jediný MPS, který by nebyl přidělený nějakému japonskému policistovi, a třebaže mi Tošo v autě předal krabici s pultuctem Grocků-19, chtít po něm ještě MPS by bylo příliš.

Pak jsme se s Rossem začali navzájem oťukávat. On byl zdvořilý, ba dokonce uctivý. Ale připadalo mi, že je také nervózní, což bylo na kapitána ponorky nezvyklé. Domyslel jsem si to proto, že maloval čerta na zeď - řekl, že budu zřejmě provádět něco nezákonného, a že jestli je to pravda, tak to bude určitě on, kdo za to nakonec zaplatí.

Mé podezření se potvrdilo, když vysvětloval, že nehodlá s ponorkou za miliardu dolarů bezhlavě riskovat. Sdělil jsem mu, že chápu jeho stanovisko a že jediné, po čem toužím, je klidná doprava na místo a poté, co svou práci dokončíme, rychlý odvoz nazpátek. Zdůraznil jsem ovšem, že budeme potřebovat naprostou spolupráci jeho osádky a že pokud jde o tuto misi, jsem mu služebně nadřizen a obdobně tak i mé rozkazy jeho rozkazům.

Nebyl to sice zrovna souzvuk duší, ale zhruba po čtvrt hodině jsme dosáhli stavu, který by bylo možno nazvat operativním pochopením. Potom jsem vylezl z ponorky ven a na můj pokyn se Buňka pustila do práce.

Nalodění nám trvalo necelé tři hodiny. Zatímco moji muži zdvihali a přenášeli náklad, já a Tošo jsme se vydali na konec mola.

Tam jsme si sedli, spustili nohy dolů a zapředli rozhovor.

Navzdory navenek vřelému přijetí na letišti byl na mě Tošo našťvaný za to, že jsem s ním neudržel častější kontakt, a dal mi to také najevo.

Vysvětlil jsem mu, že jsem měl jiné povinnosti. On na to, že je to sice všechno hezké, ale že jsme prý měli nějakou dohodu. "Po- IJ vídal jsi, že si budeme vyměňovat informace, Dicku! Tak to nefungovalo - většina jich tekla k tobě a já tápal ve tmě. Jenže zrovna teď jsem pod neuvěřitelným politickým tlakem.

Pokaždý, když se vynoří nějaká souvislost s Macukem, jako když jsi tenkrát zavolał ohledně Miko Takahaši a já začal čmuchat kolem, zavolał někdo z Národního shromáždění mému šéfovi a nadává na mě.

Šéf si mě pak musí zavolat na kobereček a dusí mě, co to zase, sakra, provádím, a já z toho mám prvotřídní bolení hlavy!" Měl samozřejmě pravdu. A tak jsem vše napravil a nešetřil podrobnostmi. Vyprávěl jsem mu o svém povolání zpět do činné služby, popsal jsem mu svého šéfa Pinkyho Prescottta a zmínil se o podezření, že by mě viděl nejráději mrtvého. Dlouze jsem pohovořilo Grantovi Griffithovi a vysvětlil, jak se tomuto bývalému ministrovi obrany podařilo proniknout do těch nejchoulostivějších národně-bezpečnostních záležitostí. Řekl jsem mu o Pinkyho stycích s Miko Takahaši a o svazku, který na něj vede NIS.

Tošo přikyvoval a vstřebával každický detail.

"A teď mi řekni, Tošo, co to je za figl s tou společností Macuko?"

Jak to, že seš pod politickým tlakem? Myslel jsem, že Macuko je jednou provždy vyřízený kvůli tomu, že Rusům prodávali zakázanou techniku a platili za to pokutu dvě miliardy dolarů!" Tošo se na mě podíval jako na blázna. Dvě miliardy dolarů prý byl pro Macuko směšný pakatel. Podstata je ale v něčem jiném, a sice v tom, že v čele společnosti stojí jistý šestasedmdesátiletý chlápek jménem Hideo Ikigami. Za druhé světové války byl poručíkem v elitním komandu a patřil k oněm staromódním Japoncům, kteří věřili ve Velké Japonsko, tedy říši, která by ovládala celé Tichomoří.

Jeho pozice vedoucího představitele páté největší obchodní společnosti v Japonsku mu dávala moc a vlivné postavení za každé vlády. Někdy před patnácti lety založil - a stále stojí v jejím čele - extremistickou politickou stranu Musašiho společnost, nazvanou po největším samurajovi všech dob, umělci a básníkovi Miyamoto Musašim, který žil v sedmáctém století.

V současné době společnost nabývá na popularitě. V začátcích čítala pouhých pět stovek skalních fanatiků, ovšem poté evidentně zahrála na citlivou strunu japonské duše, neboť dnes už platí roční členský příspěvek 1250 jenů přes milion Japonců. "Vzpomínáš si, jak jsem ti říkal, že několik Japonců hrozně rozčiluje ztráta naší klasické kultury?" Vlastně ani moc ne. "Trošku." "Tak si představ, že Ikigami chce vyhnat západní společnost a nastolit znova post šóguna nebo obnovit vojenskou diktaturu! Chce se vrátit ke starým samurajským způsobům, proto založil tu stranu. Má dost peněz na to, aby to udělal - v Kjótu třeba založil školu Miyamoto Musašiho s výukou klasického bojového umění. A jeho společnost otevřela po celém Japonsku kluby, ve kterých učí mládež samurajský filozofii. Jenže to není čistá samurajská filozofie - je do ní přimíchanej rasismus, militarismus a autokracie!" To mi nepřipadalo až tak špatné. "Těch pár lidí navíc, co propagují válečnickou mentalitu, bysme přece mohli vydržet, Tošo!" "Tuhle mentalitu ale ne! Ikigami je zatracený fašista a rasista!"

Koupil si pár cvoků, aby mu napsali několik knížek! Některý z nich odsuzují západní kulturu a prohlašují, že je rasově méněcenná! Dva nejnovější tituly propagují antisemitismus a jsou z nich bestselery! Strana pořádá dokonce shromáždění, kde hlásá rasovou jednotu - podobně jako kdysi Kukluxklan ve Státech nebo Hitler v Německu! Kunika si Ikigamiho dobře všimá, protože si myslíme, že on nebo lidi, co pro něj pracují, stojí za víc než desítkou pumových útoků, spáchaných v posledních třech letech." Pak ať mi někdo něco povídá o obousměrném toku informací - vždyť Tošo mi o téhle perle předtím vůbec neřekl! Dávno už bych Griffithovo jméno projížděl ve svých databázích a slídl kolem Macuka. Zdvihl jsem ruku. "Moment! Cos to povídal?"

A tenhle člověk že je v kontaktu s bejvalým ministrem obrany?" Tošo přikývl. "Existuje jedno staré japonské přísloví: „Je toho víc, než kolik oko postřehne.“" "To sedí," V hlavě se mi začaly honit různé kombinace. Například že Griffith s Pinkym vymysleli habaďůru, aby skoncovali se všemi ostatními habaďůrami. Přemýšlel jsem o tom, zatímco Tošo nahlas rozvíjel své teorie. .

"Vezmi si všechny okolnosti. Griffith tě znova povolá do služby. Ty tvrdíš, že má Pinkyho nějak v hrsti - ale jak, to nevíš. Griffith je ale taky zároveň ve spojení s Macukem. A byl součástí té tajné operace, do které jsi vltl na Naritě, přičemž dva z těch Korejců, co jsi tam zastřelil, pracovali jako vrátný u Macuka." Zavrtěl hlavou. "Jednou to může být shoda náhod, ale dvakrát, to už je podle mě šablona." Při slově šablona jsem mu začal věnovat pozornost.

"Jo," pokračoval Tošo, "a několikrát se v tom objevuje váš bejvalej ministr obrany Griffith - a tím pádem

je z toho spiknutí!" Správně! Griffith byl ve středu všeho, od poštvání NIS na Pinkyho a tu jeho japonskou děvku až po vztah s Hideo Ikigainim.

"Přesně tak! Poprvý jsme se s jeho jménem setkali na Naritě. Od té doby jsme ho potkávali na každém kroku!" Poškrábal jsem se v místech, kde mi znovu začínala narůstat bradka. "Takže základem toho celého je Narita, jenomže nevíme proč." "To nevíme, ale měli bysme to radši zatraceně rychle zjistit!" Povstal jsem a řekl. "Něco ti povím. Detektivní práci budeš dělat ty. Já si musím zasloužit svůj plat. Zavolám ti, hned jak cestou zpátky vplujeme do mezinárodních vod. třeba k nám budeš moct přijet na lodivodským člunu a pak si promluvíme." "Dobře. Zatím si opatruj ten tvůj chlupatej žabáček zadek!" "Budu," odpověděl jsem a podal Tošovi přístroj podobný přenosnému telefonu. "Tohle je pro tebe." "Ach tak - velice zajímavé, Američane!" Pozorně si ho prohlížel. Je to to co si myslím?

"Jo. Telefon se scramblerem. Mobilní. Bezpečnej. Na baterky.

Pod nula jedna je uložený moje číslo. Najde mě kdekoli na světě." Tošo napřáhl ruku dlaní vzhůru. Plácl jsem do ní a na oplátku nastavil svou. "Dobré trávy, jak jsme říkali v padesátech letech!" Zamával mi telefonem na rozloučenou. "Nezapomeň - ať seš tam opatrněj, Dicku!" "Jo - udělám jim to dřív než to oni udělaj mně, Tošo!"

Když Tošo zmizel, šel jsem se podívat na přídatný kryt a tři PDP v jeho útrokách. Jejich zběžná prohlídka mě nijak nepotěšila. Jícnové roubení na lastuře nevypadalo dobře a u několika záložních převodů všech tří modulů mi připadalo, že jsou snad slepené dohromady žvýkačkou. Ale neměl jsem na vybranou.

Budu muset tancovat - nebo plavat - s tím, co mi bylo přiděleno.

Opustil jsem kryt a vrátil se ke svým hochům, abych si s nimi promluvil. Nocovat jsme měli v přední ubikaci pro osádku. Kapitán Ross mi sice nabídl kajutu zástupce velitele, ovšem já odmítl s tím, že chci raději zůstat pohromadě s jednotkou. Byl jsem tak spokojenější, což se však nedalo říci o zbytku kastovně myslící lodi. Navy už je taková. Důstojnická jídelna je pro důstojníky, kozí chlívěk pro velitele družstev a normální jídelna pro řadové námořníky. Žádné přitahování protikladů nefunguje.

Myslím, že vrchní poddůstojník Hrbáče, hubeňour jménem Bosiljevác, pochopil, co dělám a proč, ale pak mě požádal, abych se mu zvěčnil do jeho Profesionálního válečníka.

Vrchnímu poddůstojníkovi Bo jsem věnoval značnou pozornost, neboť obvykle to bývají právě vrchní poddůstojníci, kteří jsou klíčem k chodu věcí. S tímhle jsem si tykal. Oslovoval jsem ho šéfe a on mě pane. Bo byl jedním z těch novodobých technických kouzelníků, kteří to na svou funkci dotáhli díky své hlavě, a ne díky svým pěstím. Přesto uměl z hlavy odcitovat Barrettův zákon z Profesionálního válečníka a jeho jazyk napovídal, že chce být jaderným vrchním poddůstojníkem ze staré školy. Jeho postoj se mi líbil.

Casně ráno jsme opustili přístav a s pomocí lodivoda propluli kanálem. Ve 02.40 lodivod naskočil na svůj remorkér a my byli ponecháni napospas sami sobě. Zalezl jsem si do přední torpédové místnosti, kde jsem o samotě meditoval o naší situaci a probíral všechna pro a proti, kterých bylo požehnaně. Pinky byl chytřejší, než jsem mu prozatím přiznával. Pokud by se mě chtěl jednou provždy zbavit, pak tahle operace mohla docela přesně tento účel splnit.

- Bod 1: Postaral se o to, abych musel použít PDP, protože dobře věděl, jak skepticky se stavím k jeho taktickému využití.

- Bod 2: Musel jsem doufat, že velící důstojník ponorky bude na svou funkci výjimečným zjevem, což znamenalo, že bude ochoten riskovat. Jediné, co hovořilo v můj prospěch, byla skutečnost, že díky svým znovu nabytým čtyřem prýmkům budu kapitánu ponorky nadřazený, neboť je to v první řadě moje mise, a ne jeho.

- Bod 3: Nebudeme mít žádnou příležitost otestovat vybavení, které nám Pinky z Washingtonu poslal. Jistě, můžeme si ho důkladně pročesat, ale stejně zůstane nevyzkoušené, a to v něm máme riskovat své životy. Tím pádem šlo podle mě o průšvihovou záležitost. Proč? Protože:

- Bod 4: Pinky mi v minulosti vždycky dával špatné vybavení.

Například ty plesnivé potápěčské pomůcky, které jsme nechali v Kalifornii, nám přišly přes mého

milovaného nadřízeného. Bylo jeho další vybavení stejné?

Mé úvahy přetrhla výzva v tlampači. "Kapitán Marcinko do řídicí místnosti!" Uposlechl jsem. Ken Ross a jeho navigátor Hatfield mi oznámili, že se nacházíme asi dvacet šest hodin od místa výsadku. O proudech, přílivu a dalších charakteristikách nebudeme řádně vědět nic, dokud nedorazíme do vlastní operační zóny.' .

Poděkoval jsem jim za informace a vydal se nazpátek ke svým mužům. Zbývajíc čas jsme strávili přípravou zbraní, úpravou potápěčské výstroje a prohlížením fotografií miniponorek, přístavu a objektů v bezprostředním okolí. Nařídil jsem Sprost'ákovi, aby vypracoval nouzový plán úniku po moři, zatímco Třešnička dostal na starost únik po souši. Suchozemská varianta byla tou nejkrajnější možností. Pokud budeme muset jít na břeh, bude vyloučeno, aby pro nás někdo z Navy přijel. Budeme ponecháni nepříteli napospas - nahraditelní.

V 18.45 jsme už věděli, že teplota vody v místě operace dosahuje devíti stupňů Celsia. Voda tedy bude dostatečně osvěžující.

Proudy kopírovaly pobřeží a jejich rychlost byla přibližně čtyři a půl kilometru za hodinu. Pro PDP to nebude žádný problém, zato pro potápěče ano. Ponorku jsme hodlali opustit ve 20.30, aby celý náš postup probíhal ve tmě a my se tak mohli občas na několik minut vynořit a dýchat normálně, pokud budeme muset šetřit kyslíkem. V 19.00 jsem se Sprost'ákem, Třešničkou, Kachní nohou a Pickem vstoupil do hangáru. Pulpinta, který byl naším řídicím potápěním, pobýval uvnitř už dvě hodiny a připravoval vybavení. My ostatní jsme se pustili do předstartovní prohlídky. Tohle bude operace pro šest mužů. Dlouhý, Široký a Bystrozraký zůstanou na ponorce a budou se starat o spojení. Proč šest namísto devíti? Protože jsme měli výstroj pouze pro šest potápěčů! Vítejte v nové Navy - zemi politicky správných rozhodnutí!

Sledoval jsem své muže, jak začínají svůj rituál, a modlil se, aby se jednotka do této chvíle stihla stmelit natolik, že spolu budeme moci komunikovat znakovou řečí, kterou silné výkonné jednotky v terénu používají. Pevné odhodlání ve tvářích mužů mě přesvědčilo, že se v tomto směru nemusím obávat. Převlékli jsme se do potápěčských obleků, zabalili si bojové vesty a připevnili nože a pouzdra na zbraně. Mikrovyšlache, které jsme měli přichytit na miniponorky, byly nabitě a bzučely.

Veškeré potápěčské vybavení bylo důkladně překontrolováno.

Nabíli jsme zbraně: vzali jsme s sebou šest Glocků-19 se zaměřovači pro noční vidění na tritiové baterie. Každý člen výsadku měl u sebe pět zásobníků se sedmnácti náboji Winchester Black Talon s dutým hrotem. Sestavili jsme dohromady čtveřici ruských podvodních pušek, které jsem obdržel od Doka Tremblaye. Já si vzal jednu, o ostatní se podělili Sprost'ák, Třešnička a Pulpinta. Kachní noha a Pick si vezmou na starost infračervené fotoaparáty. PDP byly tři. Jednotlivé dvojčky vypadaly takto: já se Sprost'ákem, Kachní noha s Třešničkou a Pulpinta s Pickem.

Provedli jsme zkoušku spojení s ponorkou a kapitán Ross nám oznámil, že VNa dal svolení k zahájení plánované operace. To je typické. Dnes se nic neobejde bez onoho "Smím?" - dokonce ani ta nejtajnější akce. Já bych se býval nějakou zkouškou spojení vůbec neobtěžoval, jenomže Ross na ní trval.

Ve stanovený čas jsme zaplavili hangár. Je to podivná dichotomie - na jedné straně je třeba uznat, že ponorkáři jsou skuteční profesionálové. Ovšem na druhé straně, pokud něco nemají v katalogu manévru, plácají se jako umírající platýs. Momentálně jsme měli krátkou pauzu, neboť kormidelník ponorky měl v mělké vodě problémy udržovat stálou hloubku. Zádná velká legrace to nebyla - jenže já to už kdysi zažil, na rozdíl od něho.

Hrbáč zápasil se stabilitou a já si vzpomněl na jinou operaci, ve které při vypouštění POP nabrala ponorka tolik vody, že se přetížila a její záď začala klesat ke dnu. Když jsme se vrátili, měl kapitán vlasy bílé jako sníh.

Palubu ponorky jsme v POP opustili ve 20.42, tedy pouze o pár minut později, než bylo plánováno. Jsem si jistý, že kapitán náš odjezd ohlásil smluveným vysokofrekvenčním signálem přes vlečnou anténu. Mně se ten nápad s vlečnou anténou nezamlouval. Pinky sice chtěl být o průběhu akce informován, já ale věděl, že zdejší pobřežní vody se jen hemží domorodými plavidly, která mohou o anténu zachytit. Může

také dojít k jejímu rozbití o bóje a rybářské sítě - byla to prostě jen další příležitost pro pana Murphyho, aby nám podal důkaz o své přítomnosti.

Cesta k cíli probíhala hladce, na můj vkus až příliš. Ponorku jsme opustili v pětáctyřiceti metrech, poté vystoupali do deseti metrů, abychom při dvacetikilometrové plavbě do Cchongdžinu ušetřili kyslík. Během cesty jsme udržovali volnou formaci, ovšem hlídali si, abychom přes boční sonar mohli na displeji v přístrojové desce PDP vidět pozici svého kolegy. Za necelé dvě hodiny jsme dosáhli vnější hranice přístavního areálu. Zde jsme se opět potopili do hloubky. Tak to obvykle při operacích chodí: výsadek v hloubce, plavba pod hladinou a průnik na místo opět v hloubce. Kromě toho jsme měli už tak dost problémů s dýchacími přístroji, neboť jsme za sebou vypouštěli bublinky, a já nechtěl, aby si nějakí kimčové všimli, že mají návštěvu.

Přesto jsem Pulpintovi u hraničních bójek nařídil, ať se se svým POP na okamžik vynoří, aby mohl Pick pořídit infračervené snímky aktivity v oblasti. My ostatní jsme pokračovali v putování pod vodou. Pulpinta byl mým vodním průzkumníkem - na světě nebylo živého příslušníka SEAL, který by lépe ovládal POP.

Přibližně po deseti minutách na hladině nám předal signál, že se v přístavu nacházejí čtyři cíle.

To znělo slibně. Zpomalili jsme na sotva pouhé dva kilometry v hodině a setrvali v hloubce osmnácti metrů. Kanálem jsme se posouvali dál do středu čchongdžinského přístavu. Nakonec jsme se zastavili na dně ve čtrnácti metrech, zapnuli vysílače, abychom později mohli najít svůj odvoz domů (koneckonců, na zdejším parkovišti bylo přece dost místa pro všechny), a dali svým POP sbohem.

Na hladinu jsme se vynořili zhruba pět set metrů od miniponorek. Hned vedle nich, nějakých padesát metrů daleko, kotvila malá nákladní loď. Alespoň to tak na první pohled vypadalo.

Ale když jsem se na tu loď podíval pozorněji, zjistil jsem, že to není žádná loď na přepravu kontejnerů, nýbrž mateřská loď miniponorek, konstruovaná tak, aby vypadala jako nákladní loď.

Chtěl jsem si ji prohlédnout zblízka, ovšem naším prvotním úkolem bylo napíchnout miniponorky a pořídit infračervené snímky.

Miniponorky vypadaly naživo mnohem větší a hrozivější, než jak se z družicových snímků dvacetkrát pětadvacet centimetrů zdálo. Byly vyrobené v Německu a měřily dvacet metrů na délku a kolem pěti metrů na šířku. Bylo evidentní, že mají obrovský nákladní prostor, v němž byla spousta místa pro špionážní elektroniku, rakety, které lze střelit nad hladinou, a dokonce i taktické střely.

Rozdělili jsme se do dvojic a pustili se do práce. Třešnička s Kachní nohou si vzali na starost dvě miniponorky, zbylý pár připadl na Pulpintu s Pickem. Vlastní provedení byla hračka, takže zatímco tato čtveřice připevňovala mikrovysílače, já i Sprošťák jsme se potopili a plavali k mateřské lodi, uvázané v nejzazším doku. Pomalu jsme se k ní blížili. Loď byla shora osvětlená světlomety - díky tomu bylo v okolí dostatek světla na to, abychom se mohli domlouvat posunky - a její rozměry byly neuvěřitelné.

Podle počtu kopnutí, která jsme museli udělat, abychom ji obeplavali, byla skutečně dobrých sto padesát metrů dlouhá a v bocích široká jako moje bývalá žena. Zajeli jsme pod její trup a pustili se do rychlé obhlídky kýlu.

Voila! Já to věděl - pod čarou ponoru měla v kýlu zabudovaná vrata na vtahování nákladu! Ta byla nyní otevřená, a tak jsme jimi nakoukli dovnitř. Otevřel se nám nákladový prostor dostatečně velký na to, aby v něm mohly být převáženy zbraně i technika - vešel by se do něj celý náš přídatný kryt a ještě by pět metrů zbylo. Zcela určitě to postačovalo k tomu, aby dovnitř mohla zalézt dvacetimetrová miniponorka a vyložit zde svůj náklad.

Zatraceně! Tak takhle se teda to pašování jaderných materiálů odehrává! Miniponorky odvezou pod vodou zboží a přeloží ho na mateřskou loď, která je maskovaná jako nákladní člun. Jakmile se zboží ocitne v bezpečí na palubě, osádka lodi ho strčí do kontejnerů a zamíchá mezi ostatní náklad. Námořní rozvědka tedy jako obvykle pohořela, neboť ti šašci spoléhali na TECHINT, a nikoli na HUMINT. Díky TECHINTu pak vytvořili špatný scénář. Ale HUMINT - v tomhle případě Rudá buňka - odhalil skutečnou pravdu. A právě proto věřím, ať si špiónský technokrati říkají, co chtějí, že technika lidi při získávání informací úplně nahradit nemůže. Použití lidí je jedinej způsob, jak zjistit, co se v dané lokalitě skutečně odehrává.

Přejel jsem rukou po trupu lodi a pohladil její ocelové pláty.

Sakra, to by byl cíl! Co bych dal za to, kdybych mohl tomuhle děťátku zlomit vaz!

Nápad! Co kdybychom tuhle svini potopili a poslali kimčovskej jadernej program k čertu? Proč sakra ne? Svůj úkol - ten, který nám dal Pinky - jsme splnili. Ponorky jsou napíchnuté a máme spoustu fotografií.

Jenomže já vždycky věřil, že když je bůh tak laskav a nabídne nám příležitost, mělo by se toho využít. Tentokrát byl objekt útoku až příliš lákavý, než abychom ho mohli vynechat.

No dobře, já Vím, že teď říkáte, že jsme měli rozkaz se jenom plížit a slídit a nedělat nic jiného. A že když mateřskou loď vy_ hodíme do vzduchu, upozorníme kimče na naši přítomnost a ti I potom udělají protiopatření - najdou si například pro pašování novou trasu. Ale možnost útoku na podobný cíl se naskytne tak jednou dvakrát za život, a když to provedeme správně, můžeme jejich jaderný program zdržet o celé měsíce, ba dokonce i roky. Podle mého soudu to riziko určitě stojí za to.

Ale později, teď ještě ne. Teď nám začíná docházet kyslík. Je čas vrátit se k našim PDP a upalovat pryč. Zakroužil jsem ve vodě ukazovákem. Sprosták přikývl. Společně jsme zamířili stejnou cestou, kterou jsme přišli, a digitální signály nás vedly přímo k našim PDP.

"v žádném případě!" odmítal Ken Ross. Hleděl mi do očí a čistil si brýle. "Postup při týhle operaci je pevně stanovený a já se od něho nehnu ani o kousek, Dicku! Tak je to!" Rossovi jsem se hlásil hned potom, co jsme vylezli z hangáru a odeslali snímky do Washingtonu. Zatímco chlapci dobýjeli baterie a PDP, doplňovali tlakové bomby a poté se důkladně osprchovali a dali si pořádnou večeři, já jsem zašel do řídicí místnosti a snažil se přesvědčit kapitána, že je třeba podniknout další cestu do čchongdžinského přístavu. Ken Ross byl ale rezolutně proti.

Zkusil jsem jít na to jinak. "Podívej, Kene, právě pro případ, že bysme na něco takovýho narazili, jsme si s sebou vzali pár věcí.

Takže vše potřebný máme už na palubě." Odmlčel jsem se a usrkl kávy. Bože, ta byla dobrá! Ve vodě jsem promrzl skrz naskrz a ještě teď mi byla zima. "Kromě toho tak budeme mít možnost nasadit ještě další čidla." "Chceš snad říct, že jste je tam nedali všechny?" "Ne. Jedna z těch ponorek byla v pohybu," zalhal jsem.

Ken o tom chvíli uvažoval. Mým úkolem bylo napíchnout všechny ponorky. Jestliže se mi to nepodařilo, pak mise nebyla splněna docela a on si nemohl v seznamu odškrtnout všechny položky. Tím pádem bylo všechno jinak.

"Dobře, tak se tam vraťte! Ale jenom přiděláte čidla k té poslední ponorce!" Líbezně jsem se na něj usmál. "Bez obav, Kene!" Pak jsem mu sdělil, že bych nepovažoval za dobrý nápad ptát se tatíčka, jestli se na to místo můžu ještě jednou vrátit. Vysvětlil jsem mu, že stvořím zprávu, která mu bude krýt jeho zadek a kterou odešle jako NENAJI, jakmile opustím jeho loď.

Prokazoval jsem mu vlastně laskavost. V jeho případě bude skórování - jde o skutečné skóre, kdy bude potopeno velké plavidlo - při podpůrné operaci demonstrací užitečnosti jak ponorky téhle třídy, tak i systému přídatných krytů. Navíc bude jediným kapitánem ponorky ve výši svého platového tarifu, který bude mít nějakou taktickou zkušenost, což se zcela určitě odrazí na jeho kariéře.

Shromáždil jsem jednotku v torpédové místnosti, a zatímco jsme doplňovali kyslíkové bomby, popisoval jsem jim průběh druhé fáze. Nařídil jsem Pickovi, aby připravil nálož, kterou spolu s Pulpintou, Kachní nohou a mnou dopraví pod kýl mateřské lodi. Sprosták a Třešnička provedou celkovou prohlídku trupu, nafotí snímky a zavěsí držáky.

Tentokrát vezmeme jenom dva PDP - tím pádem bude menší šance, že nás někdo uvidí. Já se povezu obkročmo na bombě, kterou budeme táhnout k cíli. Jestli se něco podělá, tak mi už může být všechno jedno. Stejně jsem si život bez svých pohlavních orgánů nedovedl představit. Do 12.00 jsme všechno naskládali do hangáru, potom rychle zhltili malý oběd a vydrápali se na pryčny, abychom si urvali trochu tolik potřebného spánku. V 18.00 nás vzbudil vrchní poddůstojník. Byl trochu překvapený; že jsme svůj úkol nesplnili hned napoprvé. Myslím, že jsme ho zklamali. Přesto jsem byl rád, že mu podle všeho kapitán neřekl, co se chystáme provést, což mohlo znamenat dvě věci: buďto byl kapitán typický ponorkářský důstojník a nedůvěřoval řadovým námořníkům, anebo si kryl svůj vlastní zadek a chtěl si

ponechat možnost říci porotě: "Já jsem vůbec nevěděl, co tam ten bláznivej Marcinko provádí!" Ať je to, jak chce, bude to můj zadek, co bude v sázce.

Do hangáru jsme vstoupili v 19.30 a zahájili přípravy. Ještě předtím jsem zástupci kapitána předal NENAJI hlášení pro Pinkyho.

Jeho text byl následující:

"Kapitán Marcinko kontra admirálu Prescottovi: Vracíme se na místo, abychom dokončili rozmíst'ování vysílačů. Není-li nařízeno jinak, pokud nalezneme nějaký příležitostný cíl, učiníme patřičná opatření." Ať už byl smysl tohoto blábolu jakýkoli, výsledkem bude, že systém bude spokojený. Když zahynu kvůli tomu, že tam či onde ..l došlo k nějakému průšvih, bude Rossův zadek v bezpečí. Ale- 1 spoň to jsem mu dlužil. .1 Ve 20.15 jsme hangár zaplavili a ve 21.00 otevřeli lasturová vrata. Cíle jsme dosáhli v 00.12. Přibližně devět set metrů od něj I se Sprošťák na okamžik vynořil, aby zjistil, jestli se kotviště mateřské lodi náhodou nezměnilo. Také že ano. Loď nyní kotvila šest metrů hluboko v přístavu. Přemýšlel jsem, proč tomu tak je, až jsem si uvědomil, že široký čchongdžinský kanál poskytuje dvacetimetrovým miniponorkám dostatečný prostor pro parkování pod vodou. Deseti nebo dvanáctimetrová miniponorka může klidně plout kanálem a proklouznout pod mateřskou loď. Jenomže tyhle velké čluny potřebují také dost místa. A co může vypadat nevinněji než nákladní loď zakotvená v přístavu?

Dal jsem pokyn k vynoření. Když jsme vystrčili nosy nad hladinu, uviděli jsme, že nákladní člun má zapnuté veškeré vnitřní osvětlení, jako kdyby se chystal na manipulaci s nákladem. Ta světla mě nijak nevzrušovala. Z potápěčských cvičení jsem věděl, že osvětlení potápěči nevadí do té doby, dokud se nevynoří na hladinu, a i pak se v něm může pohybovat, je-li v okolí dost plovoucího harampádí. A tak jsme se opatrně posunuli o necelých šest metrů a poté mimo dosah světel potopili PDP na dno, které se nacházelo asi pětadvacet metrů pod hladinou.

Sprošťák s Třešničkou se vydali na obhlídku a průzkum terénu, zatímco já s Půlpintou a Pickem tiskl nálož ke dnu a začal pouštět do vyrovnávacích nádrží vzduch. Doufali jsme, že se střefíme tak, aby vztaková síla vynesla nálož zhruba do deseti metrů, což byl přibližně ponor lodi. Poklepal jsem na plášť bomby. Obsahovala téměř deset kilo plastické trhaviny C-4. Až vybuchne, vyzdvihne tlaková vlna celou loď do vzduchu. Výbuch otevře nákladní prostor a roztrhne vyrovnávací nádrže, takže když pak loď dopadne zpátky do vody, bude sát vodu jako vyschlá houba.

Ze snění mě vytrhl sedmý člen naší výpravy. Cestou do přístavu se s námi totiž svezl i pan Murphy. Zaslechl jsem zvuk lopatek, a když jsem se podíval nahoru, uviděl jsem, jak se k nám z temnoty blíží miniponorka. Musím se přiznat, že nejdřív mě skoro zachvátila panika, ale pak jsem si uvědomil, že ponorka pluje naslepo - nikde nebylo vidět světla televizních kamer a tudíž jsme v bezpečí. Fascinovaně jsem sledoval, jak pomalu proplouvá podél mateřské lodi, klesá dolů a sedá si na dno přístavu, aby její kapitán mohl začít s dlouhým procesem vyrovnání, který ponorce umožní vmanévrovat se pod vrata nákladového prostoru.

Vrata nákladového prostoru - doprdele! Vždyť právě tam teď Sprošťák s Třešničkou fotografují! Pomocí tiché pošty jsem Půlpintovi i Pickovi vysvětlil, co hodlám udělat, a počkal jsem, dokud mi neukázali vztyčený palec. Pak jsem pustil bombu a plaval k lodi, abych zjistil, co se děje. Sprošťáka jsem objevil v osmi metrech, kde se tiskl k trupu lodi. Skutečně se tiskl, protože loď už zahájila vlastní vyzdvihovací proces a začínala se ve vodě posunovat. Bude to mnohem nebezpečnější, než jsem si původně myslel. Posunky jsem mu vysvětlil, jaká je situace. Sprošťák přikývl a ukázal směrem k zádi, kde měl být Třešnička i s fotoaparátem.

Ruku v ruce jsme se drali podél trupu a bojovali s vibracemi od otáčejících se šroubů a vodním vírem, který vznikl u sacích otvorů. Chudáka Třešničku jsme našli na stabilizátoru, na němž visel doslova jako o život. Přes rameno se mu jako závaží houpal nešťastný fotoaparát. Popadl jsem ho za jednu ruku, Sprošťák za druhou a všichni tři jsme se společně prokopávali na svobodu a pak dolů k našim POP a nálož.

S dalším pohybem budeme muset počkat do té doby, než ponorka zaleze do lodi a začne se zbavovat nákladu. Tuhle fázi operace jsem vždycky nenáviděl. Člověk při ní nemůže dělat vůbec nic, jenom sedět na dně ve svém POP a mrznout. Navíc se ani tady nedají zastavit tělesné potřeby. Co se dá dělat,

osprchuji se později.

Nakonec, po dvou hodinách sezení a sraní, miniponorka dostoupala pod nákladní prostor a vypustila zátěž. Nastal čas rychle vyrazit do akce. Chtěl jsem mít nálož přichycenou dřív, než miniponorka změní svou polohu a zaplete se do popruhů připevněných k náloži. Pick přimontoval trojitě odpalovací zařízení: dálkové ovládání, pojistku proti odstranění a otřesový spínač, který bude aktivován v okamžiku, kdy vodní turbulence dosáhne deseti kilometrů za hodinu. Nálož jsme dotlačili pod loď, hned za podvodní vrata. Pomocí přísavek jsme nejdříve upevnili popruhy a pak tu podlouhlou dvoumetrovou rouru zavěsili tři a půl metru pod kýl lodi a přibližně stejně daleko od trupu miniponorky.

Potom jsem vyslal Sprostáka a Třešničku k ústí nákladního prostoru, aby se pokusili pořídit pár snímků o tom, co se tu děje. 1111 Ukázal jsem si na hodinky a vztyčil pět prstů. Právě tolik měli :I času.

Třešnička mi palcem naznačil, že rozumí. Jeho posunek byl ve světle, které k nám z lodi dopadalo, jasně vidět. Mávl jsem rukou směrem k PDP. Tam se sejdeme, až svou práci dokončí.

Další potvrzení.

Pick, Pulpinta a já jsme obeplavali ještě jednou kolem nálože a provedli poslední kontrolu. Zdálo se, že je vše v pořádku. Vztyčil jsem na Picka palec. Ten doplaval k náloži a odjístil ji. Pak jsme se všichni otočili a potopili se hlouběji. Pohlédl jsem na hodinky. Byly právě tři hodiny a já se ve svém potápěčském obleku potil ostošest.

Ted' už jenom zbývá rychle uhánět nazpět k Hrbáčovi, než ta svině vybuchne, protože pokud budeme v dosahu jednoho kilometru, následující otřes nás zabije. Posadil jsem se dozadu do Pulpintova PDP a rukou naznačil univerzální gesto - padáme odsud!

Zhruba po půlhodině plavby nás zasáhla tlaková vlna. V takovém případě člověk neslyší nic - a najednou ho něco zdvihá nahoru a mlátí s ním kolem. Je to, jako kdyby vás právě zpracovával statný vyhazovač někde v baru. PDP se vzepjaly jako mustangové a divoce se roztočily. Sklo na přístrojové desce se roztránilo. Bylo to neuvěřitelné - nikde žádný hluk, ale přitom jako kdyby všechno právě vylétlo do povětří. Pak se mi v uších ozvalo šílené dunění a skoro jsem přišel o kyslíkovou masku.

Dal jsem signál k vypoření. Probojovávali jsme se nahoru k hladině. Zčeření vody bylo značně hluboké - až dva a půl metru - a vítr nad hladinou byl strašný. Léтали jsme tam jako hadr na holi. Pokusil jsem se navázat spojení s ponorkou, ale marně. Ty zatracené vysílačky byly v hajzlu. Otřes je zničil. Ukázal jsem na kompas. Pulpinta ohnul palec dolů. Sto metrů od nás jsem zahlédl druhý PDP a mávl rukou směrem k němu. Pulpinta k němu zamířil. Jízda na povrchu připomínala horskou dráhu a má večere chtěla ven. Ještě že jsem ji před třemi hodinami vypustil zadem do kalhot.

Svázali jsme oba PDP dohromady. Když Už máme umřít, tak ať je to pohromadě. Soudržnost jednotky až do samého konce.

Ohlédl jsem se po Sprostém Nickovi. Ten pitomec se usmíval. Nechápal jsem proč, dokud cosi nenatočil směrem ke mně. Byl to kompas, který ve svém vodotěsném obalu přežil bez úhony. Potom Nick ověřil náš kurz. Bůh mu žehnej. Jednou průzkumník, navždy průzkumník. Stočili jsme se na jih, zády k přístavu, potopili se do šesti metrů, abychom se dostali ze zčeřené vody, a pelášili pryč.

Předpokládal jsem, že pod vodou pojedeme tak dvacet až třicet minut, pak se znovu vynoříme a zůstaneme na hladině. Třeba si nás pak ponorka všimne. Třeba zachytí naše stroje. Když ne, tak máme ještě ty podvodní pušky a můžeme se navzájem postřílet. Nebo doplavat k pevnině - pouhých pětatřicet kilometrů. Ani jedna z vyhlídek mě nenaplňovala nadšením.

Ponořili jsme se do vody a vyrazili na jih. Po půlhodině jsme vypluli opět na hladinu. Stále žádný kontakt. třeba nás uvidí, když zůstaneme nahoře. A tak jsme se dalších čtyřicet minut houpali na vlnách jako kusy korku. Zrovna jsem se chystal vydat rozkaz k potopení, když vtom Třešnička zachytil záblesk periskopu. Zadek se mi stáhl strachem, dokud jsem nezjistil, že je to podle vzorku maskování někdo z našich.

Zatraceně, Ken odváděl sakramentskou práci! Neměli jsme žádnou šanci, jak bychom ho mohli najít.

Ponorka zpomalila svůj chod a zůstala viset na místě. Ovázali jsme kolem periskopu lano a čekali, až se vynoří záchranný tým a pomůže nám dovnitř. Byli jsme prostě příliš vyčerpaní, než abychom to zvládli sami. Slezli jsme z PDP doplávali do hangáru, prolezli komorami, stáhli ze sebe výstroj - fuj, to byl ale smrad' - a navzájem si zkontrolovali boule a šrámy. Prohlédl jsem každému oči, jestli neuvidím příznaky otřesu mozku. Nic. Byli jsme všichni v pořádku.

Pak vypukl blázelec. Sakra, vždyť jsme provedli to, co by jednotky SEAL provádět měly - za pomoci vysoce účinné výbušniny jsme nadělali spoustu rámusu a nádavkem zabili pár nepřátel! Byl to dobrý pocit.

Pořád jsme se ještě navzájem chválili, když vtom nám členové záchranného družstva přinesli dvě hromádky, které kdysi bývaly našimi PDP. Zatraceně, Pinky bude šilet! Obě vozítka jsou teď k ničemu - snad leda jako exponáty do Muzea potápěčských a SEAL jednotek ve Fort Pierce, ve kterém jako správce pracuje můj někdejší průzkumník z Vietnamu Jim Metál Watson.

Osprchovaný a stále v povznesené náladě jsem se vydal poděkovat Kenovi Rossovi za záchranu našich zadků. Podle mě byl Ken skutečný hrdina a také jsem mu to dal vědět.

Ross vzal mou vděčnost skromně a vysvětlil mi, že když uslyšel ten výbuch, změnil kurz a přemístil se do přímého směru od místa exploze. Potom pomalu křížoval a pátral po zvuku lodních šroubů našich PDP který naprogramoval do počítačů na ponorce. Rekl jsem mu, že si už nikdy nebudu dělat legraci z počítačových maniaků, a z výrazu na jeho tváři jsem viděl, že mi věří.

Pak mi podal obálku, nadepsanou mým jménem. "Tohle přišlo asi dvě hodiny po vašem odjezdu. Říkal jsem si, že s jejím předáním není kam spěchat."

Vzal jsem ji a otevřel. Při čtení jejího obsahu jsem se musel usmát.

"Kontradmirál Prescott kapitánu Marcinkovi: Za žádných okolností nepodnikat útok na příležitostné cíle! Toto je neodvolatelný přímý rozkaz!" Ukázal jsem zprávu Rossovi. "Kapitáne Kenny, přísahám, že jsem neměl nic společného s čímkoli mimo našeho původního úkolu!" Kapitán byl ustaranost sama. "Tak to bude lepší." "Ale to je pravda! Jo, došlo tam k nějaký nehodě. Ale já u toho byl a vím, co se stalo!" "No dobře," řekl Ross s víc než trochou pesimismu v hlase, "tak mi pověz, co se tam teda stalo!" "Korejčům se tam něco podělalo při vykládání. Byla to ošklivá nehoda - pořádněj průser! Přišli tak o mateřskou loď a jednu miniponorku." Pozorně se na mě zadíval. Jeho kariéra byla nyní v sázce a on to věděl. "Seš si tím jistej, Dicku?" Přikývl jsem. "Jo, Kene - přesně tak to bylo!" Zavrtěl hlavou. Zmatený, nešťastný výraz v jeho tváři zůstal.

Takhle to na palubě jaderných ponorek nefungovalo. Žádná improvizace nebyla povolena. Svět se točil podle napsaného plánu. Najednou se ale, pomalu jako východ slunce nad Pacifikem, roztáhl na jeho tváři velký, šťastný úšklebek. Vztyčil uznale palec a prohlásil: "To měli ale zatracenou smůlu, Dicku. Opravdu velkou smůlu!"

KAPITOLA 16

Z ponorky si nás vyzvedl Tošo. Osm hodin předtím, než jsme dopluli k pevnině, jsem mu zavolal přenosným telefonem a on si pro nás přijel na lodivodském člunu i se svými hochy z Kuniky. Přibližně patnáct kilometrů od pobřeží jsme si přestoupili. Není třeba vzbuzovat pozornost slídivých očí. Hrbáč plul přímo uprostřed kanálu do Jokosuky a přídavný kryt mu vyčuhoval ven. Vypadalo to, jako kdyby měl oteklou palubu.

Lodivodský člun zamířil přes zpěněnou vodu na severozápad.

Zamával jsem Kenovi Rossovi a vrchnímu poddůstojníkovi. Ken i Bo mi na rozloučenou ukázali vztyčené palce. V duchu jsem si zapsal za uši, že musím na Hrbáče poslat dva velké znaky SEAL - jeden do důstojnické jídelny a druhý do kozího chlívku. Ken Ross byl první jaderný magor - zcela určitě první jaderný magor s diplomem z Akademie - který se mi docela líbil. Pinky mi mezitím poslal celkem šest zpráv, v nichž žádal můj skalp, a Ross je všechny úspěšně odrazil. Až bude Hrbáč přistávat, bude tam na Rudou buňku zřejmě čekat pobřežní stráž, ale díky Tošovi vyjdou naprázdno.

Jakmile jsme se rozjeli, zalezli jsme si s Tošou do kouta kormidelní a začali probírat poslední události. Tošo mi sdělil, že se navzdory příkazu shora nechat celou věc na pokoji pořádně na Macuko podíval a to, co zjistil, se mu vůbec nelíbí.

Napíchl jim sice přes počítač telefony, ovšem moc informací z toho nezískal, protože většina hovorů byla zakódovaná a na jejich dekódování by se potřeboval dostat přímo na kanály.

"Ale byl tam dost hustej provoz mezi ústředím a Los Angeles a ústředím a Washingtonem," tvrdil. "Čísla, na který volaj, utajit nemůžou, jenom to, co říkaj." "Komu to volali?" "Spoustu hovorů měl tvůj starej

kámoš Grant Griffith." To dávalo smysl. „Ještě někdo z Washingtonu?" Odrecitoval jsem mu Pinkyho telefonní číslo.

"Ne. Jenom do Griffithovy právnícké firmy a poboček Macuka." "To je špatný. Byla tam někdy nějaká hodně velká hustota hovorů?" „Jo, asi osm hodin potom, co jsi vyjel z přístavu. Mimochodem, co se stalo v Cchongdžinu?" "Kde?" dělal jsem hloupého. Tošovi bych klidně svěřil svůj život - ne však státní tajemství.

"Nedělej ze mě blbce, Dicku!. Já dobře vím, kde jsi byl a že až na tu severokorejskou reakci ohledně toho, cos jim zřejmě proved, seš už v podstatě za mřížema!" „Jo?" To by mě zajímalo, co tím myslí.

"Tady je důkaz. Důkaz číslo jedna." Nato vylovil ze svého nepromokavého pláště list papíru. Byla to přísně tajná zpráva od DIA, která byla založena na poznatcích získaných od ruské rozvědky SVR (Služba vnější rozvědky - pozn. překl.). Tento nástupce někdejší KGB si nyní se svým odvěkým americkým protivníkem vyměňoval informace. Datum na zprávě bylo tři týdny staré.

"Severní Korea provádí na mnoha svých univerzitách, lékařských institutech a specializovaných vědeckých pracovištích biologický a jaderný výzkum pro vojenské účely. Technické pomoci se jí dostává od německých firem a k této práci rovněž najala velký počet odborníků z bývalého Sovětského svazu. Hlavní vstupní pranou pro ukořistěné jaderné a biologické materiály je přístav Cchongdžin, v němž zdroje SVR hlásí soustředěnou činnost," četl jsem.

"A nyní obžaloba předkládá důkaz číslo dvě," řekl Tošo, vytáhl další papír a podal mi ho. Tentokrát se jednalo o dálnopis ze CIA, adresovaný japonské tajné službě jako odpověď na dotaz ohledně výbuchu v Cchongdžinu. Jeho text byl následující: "Satelitní průzkum hlásí masivní explozi v prostoru přístavu Cchongdžin. Jak již bylo konstatováno na otevřených linkách, oficiální reakce Severní Koreje je, že na jednom ze severokorejských nákladních člunů, který byl naložen fosfáty, došlo k úniku metanu a následnému výbuchu. Jedná se prý o naprosto interní záležitost. Vzorky vzduchu, získané prostřednictvím..., žádnou přítomnost metanu nepotvrdily. Snímky poškozené oblasti dále svědčí o tom, že nákladní loď byla explozí rozlomena vpůli, což ukazuje na nálož. Rozsáhlé škody rovněž utrpěla jedna dvacetimetrová ponorka třídy Seawolf s dieslovým pohonem. Zdroj poškození není americkým zpravodajským službám znám." „Jedna a jedna jsou dohromady dvě. Alespoň tak mě to jezuiti ' na Notre Dame učili!" "Podívej, Tošo..." "Povídám ti, nedělej ze mě blbce, Dicku! Tohle přišlo rovnou od našeho liaisonu ve Washingtonu," ut'ál Tošo. Podal mi dokument a řekl: "Nech si ho. Zajímavý, co?" "Co jako?" "Za první, že vy, Američani, se všema těma technohračkama neumíte ani vypátrat zdroj toho výbuchu. A za druhý, a to je pro nás dva podstatnější, můj milej kamaráde, že dokonce i ty byrokrati ze CIA mi důvěřují - a ty ne!" Zamračil se na mě a pokračoval. "Možná tě měl ten tvůj zatracenej admirál přece jen strčit do lochu! On totiž telefonoval našemu starýmu a požadoval, abysme tě, jakmile tě uvidíme, okamžitě předali veliteli na Jokusuce. Jenomže když ty pitomý Korejci odmítli cokoli potvrdit, musel zavolat znova a říct, že to byl všecko velkej omyl. Omyl, můj japonský vole!" Zabodl jsem mu ukazovák do hrudi a trochu na něj zatlačil.

"Jak mám, sakra, vědět, co vědět můžeš a co ne? Doprdle, Tošo, tohle je průser už od samýho začátku! Posranej bejvalej ministr prodává tajný informace! Nebo ještě hůř, je pravděpodobně vůdcem smečky, která pašuje jadernej materiál! Ten admirál, můj milovanej šéf, v tom asi s Griffithem vězí taky až po uši!" "Mluvení tě nic nestojí, Dicku! Vždyť já ti tady kreju tvůj zadek!" "V tom měl samozřejmě pravdu. "Dobře, dobře - tak mě teda poslouchej!" Rychle jsem mu vyličil, co jsme objevili - řekl jsem mu o těch miniponorkách a o triku, který kimčové na zamaskování překládky nákladu používají. Zdálo se, že jsem ho uklidnil, ale kdoví. Na okamžik jsem zaváhal a nakonec dodal: "Máme taky fotky, Tošo." "Můžu je vidět?" Pochopitelně mohl. Vždyť to je chlap, který mi kryl záda a který mi důvěřoval natolik, že mi půjčil glocka, což nebylo jednoduché, neboť v této zemi je nošení zbraní "gaidžinům" přísně zakázáno. "Můžeš, jistě - jestli máš správný počítačový vybavením.

"Správný počítačový vybavení?" zasmál se Tošo. "Tady seš v Japonsku, ty blbce, Zemi vycházejícího mikročipu!"

Snímky byly sice trochu rozmazané - koneckonců, Třešnička není žádný Yousouf Karsh - ale pro naše potřeby plně dostačující.

Vzal jsem si lupu. "Tošo..." "Co je?" "Podívej se na tohle!" Tošo mi nakoukl přes rameno. "Svatý Toledo!" Záběry byly neomylné. Miniponorka žádný náklad nevykládala. Ona ho totiž nakládala!

"To bych rád věděl, kam s tím, sakra, měla jet!" poškrábal se Tošo na bradě.

"Já taky!" Jenže odpověď na tuhle otázku, jak jsem až moc dobře věděl, nebudu nikdy znát, protože jsem tu svini i s její mateřskou lodí poslal na onen svět.

K čertu se mnou! Jsou chvíle, kdy bych si nejraději ustřelil nohu.

Tohle byla jedna z nich. Tentokrát se Pinkyho informace ukázaly jako pravdivé. Původní vyhodnocení poznatků, které mi bylo oznámeno na brífinku ve Washingtonu - že lodě překládají jaderný materiál do ponorek - bylo zřejmě správné. Parádně jsem to zvorál.

Mike Regan na nás čekal na letišti v Los Angeles. Postaral se o to, abychom měli k dispozici tři auta z půjčovny. Před odletem jsem Toša obdaroval ruskými podvodními puškami a on na oplátku zajistil, aby se naše MPSK, glocky a zbytek výbušniny C-4 dostaly na palubu letadla bez toho, aby vzbudily rozruch u japonských celníků.

Po přiletu jsme si vyzvedli zavazadla a já použil svůj služební průkaz k tomu, abych nás provedl přes celní prostor k Mikeovi.

Čas v letadle jsem si krátil sestavováním seznamu o tom, co vím a co nevím. Ted', cestou k Mikeovi domů, jsem si hověl na sedadle spolujezdce v jeho porschi a četl, co jsem naškrábal. Věděl jsem, že od první minuty, co jsem se přimotal do Griffithovy a Prescottovy tajné operace na Naritě, se můj život stane jednou nekonečnou řadou průserů, při kterých budu procházet ze stadia SNAFU do TARFU a nakonec FUBAR. Slovo Narita bylo napsáno velkými písmeny.

Věděl jsem, že mě Grant Griffith povolal zpátky do činné služby. Proč? Odpověď je zcela prostá: protože je pro něj snadnější dávat pozor na kapitána Richarda Marcinka, důstojníka U. S.

Navy, než hlídat Dicka Marcinka, nezávislého civilistu. A kdo si to hlídání vzal na starost? Pinky Prescott III. Hovňousek Pinky, Grantův pravděpodobný spolupachatel. Jejich jména byla vyvedena také velkými písmeny.

A najednou to všechno do sebe začalo zapadat. Pochopil jsem například, proč mě Griffith chtěl nechat zabít při té bojové hře.

Ne pro potěšení jiných, jak jsem se původně domníval, ale proto, že mě považoval za nebezpečného, za někoho, kdo mu může překazit plány, které tak pečlivě zosnoval. A proč si to myslel?

Protože věděl, co jsem oslhalil na Naritě.

A co jsem tam zjistil? Ze kimčové pašují jaderné zbraně.

Zároveň jsem ale také věděl, že ze skladiště zbraní na základně Seal Beach někdo krade součástky z raket Tomahawk.

Dále jsem věděl- počkat! Jak mohu vědět, že se kimčové pokoušeli propašovat tu bednu z Japonska ven?

Odpověď: předpokládám to.

A jak zní první pravidlo zvláštních jednotek? Nikdy nic nepředpokládat! Vzpomínáte si, že jsem říkal, že se s tím setkáte později?

Proč by se nemohli pokoušet propašovat ty detonátory do Japonska? Nebo se možná, protože ty bedny měnili, Grant Griffith snažil Pinkyho podfouknout a prodat Severokorejčům svoje vlastní detonátory, poté co by se ty původní "ztratily". Jenomže do toho jsem tam vpadl já. Začal jsem si dělat kolem jmen, míst i událostí kroužky. Vazby mezi nimi byly zcela evidentní. Možné bylo všechno. Naprosto všechno.

A teď chci ty pásky ze skladiště zbraní vidět tuplem!

Cesta na Seal Beach proběhla hladce. Nikde žádné překážky ve vstupu nebo ústupu. Zůstal jsem na palubě Mikeovy lodi a dovnitř se vplížili Sprost'ák, ušnička a Půlpinta. Dlouhý se Širokým jim přitom kryli záda. Za necelé dvě hodiny byli zpátky i s draho cennými videokazetami.

Vytáhl jsem je na palubu. Zatímco byli pryč, pracoval jsem trochu v kuchyni a nyní jsem pro ně měl připravené velké hrnce pečeného masa, červeného zelí a vařených brambor. Chlapci se pustili do jídla a my si zatím s Mikem zalezli do hlavní kajuty, abychom si na videu přehráli obě pásky.

Většinou jsem je přetáčel, neboť na nich nebylo nic.

Vtom se ale - asi po sto třiceti čtyřech minutách nahrávání na obrazovce cosi mihlo.

"Podívej se na tohle!" Sledovali jsme, jak do místnosti vchází osm lidí. Nepřišli tou cestou, kterou jsme používali my, což znamenalo, že mají klíč. Pět jich bylo malých - měli orientální vzhled. Chvilíčku III mi to sice trvalo, ale pak mi došlo, o koho se jedná - bylo to družstvo Macuka z Griffithovy bojové hry.

Ostatní byli Američané. Na postu průzkumníka šel Cyklista Jordan - poznal jsem ho okamžitě podle jeho křivých nohou. Muž za Japonci se samopalem HK, který měl nasazený tlumič, byl Brok Brannigan.

Poslední muž uvnitř byl velký, s protáhlým obličejem a ostře řezanými rysy. V ruce nesl samopal HK a vlasy měl spletené do

dvou copů. Věděl jsem, kdo to je, ale nahlas jsem neřekl nic.

Uvidíme, jak dobrou má Mike paměť.

/Kristepane!" Mikeovi poklesla čelist. "Toho velkého znám, to je... to je... Manny Tanto, ten zkurvenej japonskej indián z Tri Tonu, kde zaživa skalpoval Vietnamce!" Sto bodů! Myslím, že jsou věci, na které člověk nikdy nezapomene.

Brok měl přes rameno přehozený malý batoh. Manny Tanto nesl kabelu a Cyklista Jordan pytel z plachtoviny s nářadím.

Otevřel ho, vytáhl nůž a s Mannyho pomocí začal otevírat jednu z beden. Dával pozor, aby neporušil pečetě. Když ji otevřel, Japonci se nahnuli kolem ní jako lékaři při vizitě pacienta. Opatrně ukázali směrem k vnitřnostem tomahawku a zapředli živou diskuzi s Brokem.

Podle mimiky jsem usuzoval, že jim Brok říká, že si musí vzít jen díly a části. Japonci vrtěli hlavami a ukazovali na bedny. Chtěli celý dort.

Když skončili, Manny bednu opět zavřel a celá skupina se dala na odchod. Vůdce Japonců pořád gestikuloval směrem k Brokovi. Rychle jsem projel zbytek pásky, dál už ale nebylo nic.

"Sprošťáku!" zavolal jsem ke kuchyňce.

Ve dveřích se objevil Nick s vrchovatě naloženým talířem.

"Ano, veliteli?" "Nic odtamtud nezmizelo, že ne?" "Vypadá to tak. Všechny štěnice jsou tam, kde jsme je nechal." 1.

"Dobře. Díky!" "Není zač, šéfe!" To si myslel on.

Pinky už určitě šli. Vždyť o mně neslyšel od té doby, co jsme opustili ponorku. Je načase ho trochu potrápit. Kolem půlnoci jsem proto zatelefonoval operačnímu důstojníkovi v Národním velitelském středisku, aby Pinkymu předal mou zprávu. Oznámil jsem, že jsme se vrátili na CONUS - pro vás neznalé dodávám, že to je výraz pro kontinentální USA - a kolem Los Angeles sbíráme zásoby a techniku. Dále jsem mu sdělil, že použijeme přebytečnou municí, kterou jsme uspořili během své cesty na západní část Dálného východu. Kromě toho jsem mu také nařídil, ať ohlásí, že brzy přiletíme civilní linkou na letiště v Dulles a že se OP-06 ihned po přistání ozve.

V závislosti na rozvrhu onoho operačního důstojníka, jeho rozmaru a naléhavosti mého sdělení budou mé informace Pinkymu předány buď okamžitě telefonicky do jeho příbytku, anebo mu je jeho pobočník pro administrativní záležitosti osobně předá příští den někdy dopoledne. Vzhledem k tomu, že jsem své hlášení podával tak, abych nerozezněl žádné poplašné zvony, bude mé sdělení putovat byrokratickým bludištěm přihrádek typu došlé/k odeslání. Začne u pobočníka pro administrativní záležitosti, odtud půjde k tajemníkovi pro administrativu, ten ho pošle štábnímu pobočníkovi, odkud se dostane na stůl jednomu z Pinkyho výkonných pobočníků a poté konečně na samé dno hromady, do Pinkyho kanceláře. Tohle bude poprvé a naposledy, co bude systém fungovat v můj prospěch.

Protože v okamžiku, kdy se mé hlášení dostane k Pinkymu, budeme už, doufám, přistávat na letišti Dulles.

Mezitím jsem si začal hrát na detektiva. V Mikeově úřadovně jsem si vzal k ruce losangeleský telefonní seznam. V oddíle Západ jsem našel společnost Macuko, sídlící v Century City, na zcela nenápadné Hvězdné avenue. Pak jsem zkontroloval všechny další podezřelé názvy.

Centurions International, Brokova bezpečnostní firma, měla sídlo v téže budově jako Macuko. Ale ale, to je náhodička!

A hádejte, co jsem objevil ještě? Ze Jones-Hamilton, dodavatel ministerstva obrany, vyrábějící

detonátory, které jsem odhalil na Naritě, má kancelář na tom samém místě jako Macuko a Centurions International!

A to není všechno. Svoji úřadovnu tam má i Grant Griffith!

Zavolał jsem na číslo uvedené vedle jeho jména.

"Kancelář pana Griffithe!" Nastal čas předstírat omyl. "Ach, promiňte, měl jsem za to, že volám firmu Jones-Hamilton!" "Voláte správně - tady má kancelář pan Griffith." Ejhle! "Je přítomen?" "Ne, pane. Mohu mu něco vyřídit?" "Zkusím ho zastihnout ve Washingtonu. Děkuji." Potom jsem zavolał Centurions International. "Mohl bych, prosím, hovořit s panem Branniganem?"

„Je na poradě. Jak zní vaše jméno, abych mu mohla oznámit, že jste mu volal?"

"Snerd. Herman Snerd. Z Petalumy. Ohledně pojištění. Zavolał mu domů. Není třeba, abyste mu' něco řikala." Zavěsil jsem. Sedli jsme si s Mikem naproti sobě ke stolu a začali probírat nashromážděné poznatky. Zdálo se mi, že mám dvě možnosti. Mohu přijet do Washingtonu a jednat s Pinkým předložit mu důkazy, které mám, a pozorovat, co udělá. Nebo mohu zůstat tady a vypořádat se s problémem, který mám zde krádeže taktických jaderných hlavíc, roznětek a naváděcích systémů. Tak nebo tak, stejně se potížím nevyhnu.

Na jednu stranu, pokud se vrátím do Washingtonu, budu ve značné nevýhodě. Jestliže je v tom Pinky namočen a patří do celé té záležitosti, má k dispozici nespočet možností, jak mě potopit, neboť budu operovat na jeho půdě - v Pentagonu - kde má mnohem větší slovo a zná daleko víc lidí než já.

Na druhou stranu, když zůstanu v Los Angeles a podniknu nájezd na sídlo společnosti Jones-Hamilton, abych shromáždil informace, které Granta Griffithe zlikvidují, pak si je třeba uvědomit, že nezákonně vniknu do civilního objektu, což je podle vojenských řádů čin hodný válečného soudu. Kromě toho bude mé vloupání a vstup do kanceláří zároveň i těžkým zločinem z hlediska civilního práva. A navíc, i když se dostanu dovnitř, není vůbec zaručeno, že tam něco najdu.

Ovšem na třetí stranu, pokud někde skutečně existují důkazy o Griffithově spojení s Macukem či o jeho podílu na pašování zbraní, pak budou zřejmě k nalezení právě v jeho kanceláři. Nebo Brokově. A vůbec, zdůvodňoval jsem si, stejně mám na krku oprátku, ať udělám, co udělám. Pinky se už o to postará. Proto udělám to, co považuji při taktických dilematech za nejlepší vrhnu se do útoku.

Prioritou číslo jedna byly informace. Ty se získávají průzkumem terénu. Tímto úkolem jsem pověřil Třešničku, Kachní nohu a Pícka, kteří odjeli do Century City, zaparkovali před zájmovou budovou, vešli dovnitř a při procházce po vstupní hale si všímali rozmístění výťahů pro návštěvy a pro zaměstnance, nouzových východů, požárních schodišť a výtahů. Vylezli na střechu a objevili na ní lanová, přichystaná pro umývání oken zvenčí, které by bylo možno v případě potřeby použít k nouzovému úniku. Sprost'áka jsem mezitím poslal v jiném autě, aby přenosným scannerem pátral po vysílání v pásmu UHF. Toto pásmo je totiž společné pro všechny kódové zámky. Budeme si je tak moci otevřít bez pomoci triku s grafitovým prachem. Jakmile zjistí, jakou frekvenci na zámcích používají, vezmeme přijímač Motorola MX-360 a nasadíme ho na šifrovaný kmitočet. Výsledkem bude číselná sekvence, kterou pro nás tenhle přístroj vytiskne.

Půlpinta dostal přidělen odstřelovačský post v přilehlé budově pro případ, že by se nám události skutečně vymkly z rukou.

Neměli jsme sice k dispozici odstřelovačskou pušku 50-BMG McMillan, jak bych si býval přál! ovšem Půlpinta to na pět set metrů spolehlivě zvládal i s HK-93 s dalekohledem - a Doc Tremblay nám právě čirou náhodou poslal čtyři HK, jeden odstřelovačský dalekohled a několik ručně nabíjených pušek ráže 5,575 mm, které měly na pět set metrů stejnou účinnost jako pušky odstřelovačské. Poslal jsem Půlpintu do střeleckého klubu v Beverly Hills, aby si na střelnici, stojící na místě bývalého filmového studia Twentieth Century-Fox, zbraň zaměřil. Já a Mike, oba v oblecích, vykonáme průzkum v kancelářích firmy Jones-Hamilton.

Nijak nadšený jsem z této akce nebyl. Je-li Brok tak bystrý, jak býval - a neexistoval žádný důvod, proč by být nemělbude vědět, že ještě předtím, než cokoli podniknu, důkladně prozkoumám terén. Proto už pravděpodobně po celém věžáku, ve kterém má on i Griffith své kanceláře, rozmístil hlídače. Lišáka Walkera nebo Sallyho Hřebce bych pochopitelně g poznal, jenže ty Brok nepoužije - nasadí bývalé

policijty z Los Angeles nebo agenty z FBI a tajné služby. Sáhne tedy do líhně, ze které těží mnoho firem zabývajících se bezpečnostními otázkami.

Když budou uvažovat logicky, tak si jak Brok, tak i bývalý ministr obrany musí uvědomit, že kanceláře v Los Angeles jsou třetím cílem v pořadí - po Hustingsu a ředitelství ve Washingtonu. To je také pravda. Grantovy kanceláře na východním pobřeží bych sice navštívil velice rád, ale neměl jsem k tomu příležitost - Pinky mě zaměstnal jinými záležitostmi.

Ovšem Brok také Ví, že se priority cílů mohou měnit. Kromě toho se budou on i jeho suita nacházet tady, a ne ve Washingtonu. Musejí být tady proto, že tu mají jistou práci - ukrást ze skladiště v Seal Beach pár raket.

Vyhlídky tudíž nebyly pro Dickieho nijak příznivé. Lépe řečeno, vyhlídky na úspěch byly mizivé, riziko obrovské a načasování akce nestálo za nic.

Jenomže: i když se mi to nemusí líbit, udělat to musím.

Kanceláře společnosti Jones-Hamilton zaujímaly ve třicátém sedmém patře jedenačtyřicetipatrového mrakodrapu Century Park Towers East, který vypadal naprosto stejně jako mrakodrap z filmu Smrtonosná past, celkem přes 1 400 čtverečních metrů. Centurions International měla pronajatých 450 čtverečních metrů ve dvacátém čtvrtém patře, zatímco Macuko zabralo rovnou celé dvacáté druhé patro - téměř tři tisíce čtverečních metrů, což je větší plocha, než jakou mají v Tokiu byty za milion dolarů. Seděli jsme s Míkem v jeho porschi a objížděli budovu. Musím přiznat, že působila skutečně impozantním dojmem. Můj náhled se ale od toho vašeho trochu liší. Když se dívám na nějakou budovu, snažím se najít cesty, jak z ní nadělat trosky. U téhle by to bylo těžké. Byla masivní - postavená tak, aby vydržela četná zemětřesení, ke kterým je jižní Kalifornie náchylná - a případná evakuace by nepředstavovala problém. V podzemí byly vybudovány dvě garáže, každá s osmi pruhy pro vjezd a výjezd. Jedna ústila do Hvězdné avenue, druhá křížila Santa Monica Boulevard. .

Z výtvarného hlediska připomínala stavba výjev ze sci-fi. Průčelí tvořila směsice lesklého černého mramoru, hladké šedé žuly a matné břidlice. Vstupní hala, pětipatrové" atrium s dvanáctimetrovými stromy, dvěma vodopády a pohyblivými schodišti, osvěžovanými tichou hudbou z reproduktorů, měla rozlohu fotbalového hřiště. První tři patra atria se hemžila desítkami módních butiků, minikin, denních barů a rychlých občerstvení, tolik oblíbených u onoho draze oblečeného a solidně vypadajícího davu, který budovu obýval.

Taková byla přední část. Ta zadní vypadala docela jinak. Zdejší betonové plochy byly překryty trubkami, elektrickými kabely a šedou barvou. Mrakodrapy jsou v tomhle hodně podobné hotelům nebo transoceánským lodím - veškeré inženýrské sítě jsou skryty za honosnou fasádou. Většina lidí o jejich existenci ani neví. Uvědomí si ji teprve tehdy, když jim nezmizí odpadky, zhasnou světla nebo přestane fungovat klimatizace. A vlastní obsluha - vrátní, elektrikáři, ostraha, popeláři a údržbáři - je neviditelná. Díky tomu budeme mít mnohem snadnější práci.

Zaměstnanci budovy měli k dispozici celkem pět výtahů. Kachní noha je všechny projel, oblečený v uniformě zaměstnance Federálního expresu, kterou si někde vypůjčil. Přitom za sebou tahal vozík plný krabic a obálek. Ten kluk se mi líbil, neboť právě představitelství odlišuje dobrého příslušníka SBAL od skvělého příslušníka SBAL. Třešnička se s visačkou losangeleské elektrikářské firmy Power & Light dostal do hlavní rozvodny a označil nejdůležitější okruhy - jako například kanceláře společností Jones-Hamilton, Macuko a Centurions International. Pak zaskočil ještě na ústřednu, kde rozmístil pár užitečných pasivních monitorů.

Pick, který si na sebe natáhl všudypřítomné modré montérky, čímž se stal pro všechny v oblecích a kravatách neviditelným, prohlédl vzduchotechniku a větrací systém budovy. Uvnitř byly doslova desítky kilometrů potrubím lemovaných chodeb, do kterých se vcházelo za panely a přes uzamknuté poklopy, a Pick dokázal prozkoumat většinu z nich. A podobně jako Theseus v Mínosově labyrintu za sebou zanechával nenápadné značky, aby jak on, tak i zbytek mých argonautů mohli nalézt cestu zpět.

Po hodině a půl putování mezi autem a dvěma nedalekými nákupními středisky mě zvědavost přece jen přemohla. Zaparkovali jsme s Míkem ve velké garáži u Santa Monica Boulevardu, vyjeli výtahem do vstupní haly a začali se po ní procházet, II abychom zjistili, jestli nám někdo nebude věnovat zvláštní pozornost. Zdálo se, že se nic takového nestane. A tak jsme zhruba II po deseti minutách nastoupili do

výtahu, který nás odvezl do sedmatřicátého patra.

Jones-Hamilton se o patro dělila s jednou velkou brokerskou firmou a její kanceláře byly umístěny na levé straně chodby směrem od výtahu. Do chodby se vcházelo masivními dveřmi z ořechového dřeva na magnetický kód. Místo mačkání kódu na číselníku se tedy do otvoru vkládá magnetická karta, podobná kreditní. Snímač přečte kód a otevře elektronický zámek. Tolik Sprošťák a jeho vysokofrekvenční přijímač.

Právě v okamžiku, kdy Mike mačkal spodní tlačítko u výtahu, se dveře otevřely a z chodby stejným krokem rázně vypochoďovaly dvě postavy. Podle prkenného držení těla to byli bývalí armádní plukovníci. Měli na sobě laciné hnědé obleky a na rukou se jim skvěly slušivé prsteny z West Pointu. Černé kožené kufříky, které si s sebou nesli, byly ozdobené samolepkami z různých zbrojařských veletrhů a výstava visačkami s logem společnosti Jones-Hamilton.

Všichni čtyři jsme tiše stáli. Oba dva muži si mě měřili od hlavy až k patě. Mé vousy už tou dobou dosahovaly slušné délky a také vlasy mi padaly až na ramena. Měl jsem je svázané do krátkého ohonu. Byl jsem oblečený do kožené bundy, košile s krátkými rukávy a černých plátěných kalhot. Z mokasínů na mých nohou nevykukovaly žádné ponožky. Ani jednomu z nich se můj vzhled nezamlouval, jak se dalo z jejich tváří vyčíst. Ohrnuli nos, jako kdybych se týden nemyl. Mile jsme se na ně s Mikem usmáli a pokývli hlavou. Zachmuřeně nám gesto oplatili, a když se dveře výtahu otevřely, naznačili, abychom vstoupili jako první.

Cesta dolů probíhala v naprosté tichosti - třebaže jsem se musel kousnout do jazyku tak, až mi z něj tekla krev. Ale neviděl jsem žádný důvod, proč vyvolávat nějaké vášně. V sázce bylo až příliš mnoho. Výtah se ještě pětkrát zastavil. Než jsme se dostali do druhého patra atria, nebylo v kabině k hnutí. Každý mlčky stál, díval se na digitální ukazatel poschodí a poslouchal hudbu z reproduktorů. Najednou Mike ukázal na dveře a vyrazil kupředu. Prodírali jsme se davem a s mumláním "Promiňte, pardon, s dovolením!" se sunuli z výtahu ven.

Když se dveře za námi zavřely, otočil jsem se k Mikeovi. "Proč jsi chtěl vystoupit? Vždyť jsme mohli sjet až do garáže!" Mike neřikal nic. Vedl mě podél obchůdků a butiků a cestou si prohlížel výlohy a rozmlouval s prodáváči. Pak jsme sjeli po schodišti do vstupní haly, kde počkal, až si uložím do paměti pozice 'televizních kamer, nahlédnu přes pult, za kterým místní ostraha sledovala monitory, a zkontroluji ovládací panel pro výtahy.

Potom mě kývnutím vyzval, abych ho následoval. Sestoupili jsme tři podlaží pod zem, kde stálo naše porsche, a nastoupili.

"Co to má všechno znamenat?" Mike znovu neodpověděl. Namísto toho si položil prst na ústa a zamrkal na mě.

Když jsme najeli na Santa Monica Boulevard, hodil mi něco do klína.

Vzal jsem to do ruky. Byla to pánská peněženka.

Mike zapnul magnetofon a vnitřek auta naplnilo 80 decibelů hudby z padesátých let - samé bříkání klavíru, jekot trubek, kvičení saxofonů a mlácení do bubnů. Mike začal poplácávat rukou po volantu do rytmu a zazubil se na mě. "Třeba se ti bude hodit, co je uvnitř!" Sáhl jsem do peněženky a vytáhl magnetickou kartu, na níž byl ozdobným písmem vyveden nápis JONES-HAMILTON.

Tvář se mi roztáhla do šťastného úsměvu. "Bůh ti žehnej, můj nehodný synu!" "Za to může ta hudba!"

"Jaká?" nechápal jsem.

"No ta ve výtahu. Byl jsem ovlivněn Zlotřilým mnichem!"

KAPITOLA 17

Do rána třetího dne jsme shromáždili dostatek informací na to, abych začal osnovat plán. Rozhodl jsem se, že nájezd podnikneme jak na Jones-Hamilton, tak i na Centurions International. Je to sice riziko, protože budu mít tím pádem rozdělené síly a nebudu jim moci poskytnout jinou podporu než Půlpintův odstřelovačský post, ale začínal jsem si uvědomovat, že Brokovy materiály jsou stejně důležité jako Griffithovy. Koneckonců, Japončíky z Macuka zavedl na Seal Beach právě on ve společnosti Mannyho Tanta a Cyklisty Jordana a já chtěl vědět, jak hod- II lají ty jaderné hlavice dostat ze země ven. Několika

nováčkům z mé jednotky se splní jejich přání - budou obětními beránky, kteří půjdou pod vedením Třešničky a Picka do Centurions, zatímco já se Sprostákem a Kachní nohou proniknu do Jones-Hamiltonu.

Manévrovací prostor pro případ obvyklé nezvané návštěvy ze strany pana Murphyho se nám tak značně zúží, ale nemáme na vybranou. Mike se hlásil do akce také, ale odmítl jsem. Nechtěl jsem pak Nancy vysvětlovat, proč má její drahý strávit dvacet let za mřížemi za porušování cizích práva vloupání. Místo toho jsem ho ustanovil naším mobilním komunikačním centrem a zálohou.

Mike byl majitelem velkého zeleného range roveru, který bude v Beverly Hills vypadat jako doma, takže s ním bude moci po celou noc projíždět sem a tam, aniž by přitom vzbudil nepatřičnou pozornost.

Vybavil jsem ho jedním z našich celulárních telefonů se scramblerem a vypustil ho do ulic, zatímco my se vrhli do příprav na nadcházející plížení, slídění, střelení a loupení.

Když už mluvíme o tom střelení, tak šťastným řízením osudu došlo k tomu, že okna všech zájmových kanceláří vedla na západ, což znamenalo, že Pulpinta bude moci se svým nebezpečným hákáčkem zaujmout pozici na střeše věže protější budovy a mít tak pod kontrolou obě firmy. Díky Doku Tremblayovi jsme měli k dispozici pět set na zakázku ručně vyráběných proti pancéřových nábojů, které létaly přímo, přesně a se smrtonosným účinkem na pět set metrů daleko.

Většina strojově vyráběné munice ráže 5,56 mm je účinná pouze na vzdálenost přibližně 150 metrů, po níž hodně ztrácí na své průraznosti - například po 275 metrech má oproti ráži 7,62 mm, používané v členských zemích NATO, sotva poloviční energii.

Ale tyhle náboje byly skutečně špičkovým výrobkem. Měly ničivý účinek dokonce i v bočním větru - a Pulpinta přitom bude střílet nanejvýš na nějakých 175 metrů.

Původně jsem útok naplánoval na sobotní noc, neboť tato doba nám skýtala několik taktických výhod. Za prvé, jelikož bude víkend, bude málo pravděpodobné, že bychom v kancelářích někoho překvapili. Za druhé, víkendovou ostrahu, která osazenstvo budovy denně nevidá, jen sotva napadne, že jsme nezvaní hosté. A za třetí, pokud svou práci odvedeme dobře, tak se dotyční o naší návštěvě dozvědí až v pondělí. A tou dobou budu už dávno zpátky na svém královském loži na Divokém panství.

Na poslední chvíli jsme svůj plán museli změnit. Když se Mike ve čtvrtek o půl osmé projížděl po okolí, zjistil, že naproti Century Park Towers East zaparkovala kolona tahačů s maringotkami. Zastavil, položil pár otázek a dozvěděl se, že na budově, kolem ní i uvnitř, kde si měl Pulpinta přichystat svůj střelecký post, bude nějaká filmová společnost natáčet scény do jakéhosi debilního akčního filmu.

Mike mi o tom okamžitě podal zprávu. "Tvoje plány jsou teďka na nic, Dicku!" Ne tak docela. Mao Ce-tung kdysi ve své Rudé knize napsal:

"Voják revoluce musí umět proplovat masami jako ryba vodou!" Vzal jsem si jeho slova k srdci.

Ve Vietnamu nosili moji muži stejné sandály, jako měl Vietkong. Oblékali jsme si stejné černé úbory, brávali s sebou samopaly AK-47 a jedli tytéž studené rýžové koule se zkvašenou rybí omáčkou jako pan Viktor Charlie. Tím pádem nás Vietkong nemohl najít, protože místo abychom dupali a zapáchali jako Američané, chodili jsme a smrděli naprosto stejně jako on. My ho najít mohli, ale on nás ne. Jeho smůla, protože jsme ho zabíjeli ve velkém.

V této chvíli jsem také okamžitě viděl mnoho výhod jak využít toho filmu jako zástěrky pro svůj vlastní a naprosto realistický trhák s Demo Dickem v hlavní roli.

Vždyť například v okolí se to bude jen hemžit skutečnými policisty, kteří budou zajišťovat bezpečnost, a stovkami komparsistů v policejních uniformách, tmavých kombinézách příslušníků zásahových jednotek a khaki úborech. A tak místo toho, abych v pátek v 19.00 poslal Pulpinta s HK na určené místo v civilu, oblékl jsem ho jako příslušníka jednotek SBAL, nasadil mu naslouchadlo s mikrofonom a vysadil ho před budovou.

Pušku měl Pulpinta uloženou v tmavém pouzdře - přesně jako ostatní představitelé příslušníků zásahových komand. Trvalo mu celkem šestnáct minut, než se dostal na určenou pozici, jak nám posléze vysílačkou oznámil.

"Jak to, že tak dlouho?" "Zastavil jsem se u jídelního vozu a dal si večeři, veliteli. Můžu doporučit trojbarevej salát s těstovinama, uzený krutík s hráškem, pomerančovo-grapefruitovou šťávou a moučník z tofu." Řekl jsem mu, co se svou večeří může udělat. Pulpinta opáčil, že raději potravu přijímá

vrchem.

Pak se musel odmlčet, protože na střechu přicházelo deset chlápků v uniformách zásahových jednotek. Byli to komparsisté, budou je filmovat z vrtulníku, jak mi sdělil o pět minut později.

Celý ten blázinec kolem natáčení nám poskytne báječné krytí.

Všude byly spousty světel, kolem se potulovaly stovky lidí a desítky vozidel. Nastalý zmatek nám umožní splnit úkol a zmizet, aniž bychom přitom vzbudili sebemenší pozornost. Proto se oblékneme tak, jako bychom byli součástí komparsu, zamícháme se mezi ostatní, odskočíme si provést svůj loupeživý nájezd a pak se znovu ztratíme v davu.

Mike mě vyhodil z auta jeden blok od Towers a potom se otočil, aby Sprost'áka s Kachní nohou dovezl blíže místu, na kterém se shromažďovali herci. Všichni jsme se měli sejít za budovou.

Prodíral jsem se davem čumilů a pozoroval členy Rudé buňky, jak vylézají z range roveru. Připomínalo mi to výstup námořní pěchoty na břeh u Mogadiša - světla, kamery, akce. Okolostojící se domnívali, že moji hoši patří mezi herecké obsazení filmu, neboť jakmile vylezli z vozidla první dva, začali cvakat spouštěmi svých fotoaparátů a žádat autogramy.

Ani já jsem nebyl vůči pozornosti imunní. Když jsem kráčet Hvězdnou avenue směrem na sever, zeptal se mě hlouček žvatlajících pubertálních dívků v džínách za sto dolarů s dírami na kolenou, vytahaných svetrech a pseudokanadách, jestli jsem Steven Seagal. Odpověděl jsem, že ne, že já lidi zabíjím doopravdy.

Holčiny to považovaly za báječný vtíp a poprosily mě o autogram. S kudrlinkami jsem se podepsal jako Pinckney Prescott III. a laškovně na ně zamrkal. "Stavte se někdy u mě v CIA!" Připojil jsem se ke svým hochům a sledoval, jak režisér, unavený vousatý chlápek v šust'ácích, tričku barvy marihuanového listí a basebalové čapce se znakem klubu Chicago Cubs, jezdí na sytější žluté hydraulické plošině a upoután do jakési židle přehlíží z výšky devět metrů své impérium. Jeho panství bylo skutečně veliké. Na zemi stály dva vrtulníky - policejní Huey a modrobílý filmařský Hughes 500 - konvoj policejních aut a požárních vozů, stovky reflektorů a nejméně deset kamer. Dále zde byly obrovské jeřáby, hydraulické plošiny, které mohly vynést kamery až do úrovně desátého patra, a stovky "metrů miniaturních železničních kolejí, po nichž mohla pojíždět kamera a sledovat policejní vozy přijíždějící k budově.

Sprost'ák s Kachní nohou se protlačili špalírem ven. Myslím, že se v tom davu cítili trochu nesví. Já se loudal pomalu za nimi a fascinovaně přihlížel, jak technici pro speciální efekty montují na několik neprůstřelných vest všelijaké rachejtle a dráty.

"K čemu to je?" zavolal jsem a ukázal na vesty.

"Pro kaskadéry," zakřičel na mě jeden z techniků. "Na blízky záběry střelby!" Tak takhle to tedy funguje! Technici zmáčknou tlačítko, rachejtle postupně vybuchnou a divák v kině uvidí, jak se do chlápka na plátně zavrtávají kulky ze samopalů. Moc pěkné! Hlavně realistické!

Já sám mám ještě efektnější metodu, při níž by nám ovšem kaskadéři brzy došli.

Další technik montoval nálože do dveří u jednoho auta. Když se pak tyhle nálože odpálí, vypadá to, jako kdyby na vůz někdo střílel. Třetí technik páskoval zásobníky do samopalů HK slepými devítimilimetrovými náboji. Zřejmě pro herce, kteří budou představovat příslušníky zásahových jednotek. Vtom jsem si povšiml, že mě pozoruje docela půvabná blondýnka v bílé teplákové soupravě. U pasu měla vysílačku a pod ní nohy aspoň kilometr dlouhé. Naše pohledy se střetly. V uších mi zaznělo troubení slonů v říji. Vydal jsem se za ní. "Ahoj!" řekl jsem na úvod. "Co je to tady za cirkus?" Blondýnka měla evidentně radost, že mi může vysvětlit to, co bylo zcela jasné. "Natáčíme tady akční záběry pro Přepadení věže II," odpověděla. „Je to film o skupině teroristů, který obsadí mrakodrap. Dneska natáčíme přímou akci - útok protiteroristického komanda, který teroristi odrazejí. Z té plošiny budeme dělat záběry zblízka." Přikývl jsem. "To vypadá zajímavě!" Prejel jsem po ní očima.

Krááág! Tarzan chtít! Vypadala mnohem lépe než stádo indických buvolů, s kterými až doposud chodil. Nemohl jsem odtrhnout oči od její hrudi. Byla pozoruhodná. Výjimečná. Fantastická.

Rovněž tak ona si mě měřila od hlavy k patě. "Chcete tu zůstat a dívat se? Najdu vám místo, odkud uvidíte na všechno." "Moc rád - snad po práci." Pozorně studovala můj obličej. "Připadáte mi povědomej. Pracujete tady poblíž?" "Dneska ano." Na okamžik jsem se odmlčel. "Jak se jmenujete?"

"Melissa Goldová. A vy?" "Dick." Nyní se mi už dívala přímo do očí. "To má být křestní jméno, nebo příjmení?" "To je nabídka!" zasmál jsem se. "A jestli vy jste Zlatá, tak máte alespoň osmnáct karátů, předpokládám!" Dvacet čtyři.

"Pardon, to je moje chyba!" To jméno jí sedělo. Její pleť měla onen věčný zlatavý nádech, který je obvyklý v jižní Kalifornii a dalších pseudotropických místech. A měla také vypracovanou figuru. Představa, jak mě těma nohama objímá, byla nesmírně vzrušující. Rekl jsem jí to na rovinu. "Rád bych si někdy s vámi zacvičil benč!" V očích se jí zablýsklo. "A já bych ráda viděla vaše, ehm, dřepy!" „Třeba si spolu někdy zacvičíme - když budeme mít štěstí!“ „Třeba ano. Dobře se v práci bavte!“ "To budu." Prodrál jsem se z davu ven a kráčet směrem na sever, k Santa Monica Boulevardu. Rada návštěv a maringotek se táhla kolem bloku a vedla podél zadní strany mrakodrapu. Připojil jsem se ke svým hochům a společně jsme se vydali na západní stranu Towers, pryč od lidí a světla, a cestou ještě naposledy potichu probírali náš plán.

Pak jsme si navlékli gumové rukavice a rozdělili se. Já jsem vedl oddíl pro útok na Jones-Hamilton. Pick při svém předcházejícím průzkumu našel nehlídaný vchod pro zaměstnance a označil ho ultrafialovou barvou. Blikal jsem ultrafialovou baterkou tak dlouho, dokud jsem značku neobjevil. Potom jsme otevřeli zámek a vešli dovnitř.

Tentokrát jsme cestovali nalahko a oblékli se tak, abychom mohli splynout s lidmi od filmu. Já měl na sobě černý rolák, khaki kalhoty a boty s měkkou podrážkou bez ponožek. Vlasy jsem si svázel do krátkého ohonu. Sprost'ák s Kachní nohou si navlékli černé kombinézy zásahových jednotek a bojové vesty. V nepromokavých nylonových pouzdrech si nesli MP5K s tlumičem.

Třešnička, Pick a ti noví měli na sobě černé úbory, přičemž oba prvně jmenovaní si pod ně vzali ještě nátláčky ze SEAL 6 - to jsou roláky vyrobené z kevlaru podobného umělému pancéřování, které se používá k výrobě všeho možného, potápěčskými obleky proti žralokům počínaje a rukavicemi na otvírání ústřic konče. Poprvé jsem tento materiál spatřil v osmdesátých letech v televizi v nějakém dílu National Geographiku a navrhl z něj pro své muže trika s vysokými límci. Díky tomu je nikdo neuškrtí ani nepodřízne.

Zbraně jsme si nabili a náboj do komory natáhli ještě předtím, než jsme vyrazili do akce. Původně jsem žádné automatické zbraně s sebou brát nechtěl, ale jelikož dnes může Rudá buňka vystupovat jako součást komparsu, nebyl důvod, proč bychom je vzít nemohli. Jediný rozdíl spočíval v tom, že kulky v našich zásobnících byly ostré.

Vystoupali jsme po schodišti o šest pater výš a narazili na další dveře označené Pickem. Kachní noha si pohrál se zámkem a poté nás uvedl do rozlehlé šachty používané pro rozvody elektřiny, vzduchotechniky a spojů. Tato ohromná chodba byla jedním z plodů moderní architektury: vedle všech těch optických vláken, kabelů pro průmyslové kamery a kabelovou televizi, telekomunikačního vedení, poplašného zařízení, dálkopisů, faxových linek a propojek počítačových sítí je třeba uvnitř každé nové kancelářské budovy stavět tyto obrovské, široké a vysoké chodby, protože jinak by si její osazenstvo nemohlo dovést dráty ke všem svým přístrojům.

Ve sluchátku jsem slyšel Třešničku, který se svým oddílem postupoval ke kancelářím Centurions. Příjem byl mizerný. Tohle byly vysílačky od NIS, a měly tudíž podřadnou kvalitu.

U jednotky SEAL 6 jsme používali na zakázku vyrobené vysílačky značky Motorola, které bez problémů fungovaly i v zasklených prostorách a uvnitř betonových mrakodrapů. Ale ty, které jsme měli u sebe v tuto chvíli, nestály za nic - jak se dostaly do elektrického pole v okolí počítačů, faxů nebo jiných přístrojů s vlastním zdrojem signálu, vypovídaly posll, lšnost. Byly určeny pouze do otevřeného terénu, ne do městské zástavby.

Postupovali jsme chodbou až ke druhým dveřím, které nás měly dovést k požárnímu schodišti.

Odemknout zámek bylo pro Kachní nohu hračkou. Přešli jsme halu, otevřeli si dveře k požárnímu schodišti a začali po něm stoupat nahoru. V žádném případě jsme nemohli použít výtah, protože tím bychom strážným dole ve vstupní hale dali najevo, že se po budově někdo pohybuje.

Do sedmatřicátého patra jsme dorazili za necelých pět minut.

Zde jsme se nejprve na chvíli zastavili, abychom popadli dech, a poté vklouzli do haly. Dveře z ořechového dřeva se nyní nacházely po mé levici, v níž jsem držel magnetickou kartu. Došel jsem k nim

.a zkontroloval očima okolí. Pak jsem kartu zasunul do otvoru. Dveře se s cvaknutím otevřely. "Vcházíme do cíle číslo jedna!" zašeptal jsem do vysílačky.

Vstoupili jsme dovnitř. Byla tam tma, ovšem ne tak docela, neboť zdi byly zvenčí osvětleny filmařskými reflektory. Prošli jsme luxusně vybavenou přijímací halou a dlouhou, kobercem pokrytou chodbou pokračovali až do křídla, ve kterém byly pracovní představených společnosti. Jako u většiny kanceláří ani tady

se nikdo neobtěžoval s myšlenkou na nějakou bezpečnost. Nikde jsem neviděl žádné senzory nebo poplašná zařízení, detektory pohybu nebo ochranu proti vstupu nepovolených osob.

Všichni raději dávají přednost pohodlí - což jen těší lidi, jako jsem já, o všelijakých zlodějích ani nemluvě.

Jako první šel Sprost'ák, samopal připravený ke střelbě. Za ním jsem kráčet já a skupinu uzavíral Kachní noha, který nás kryl zezadu. Griffithovi patřila rohová místnost s okny na sever a západ. Dveře do vnější kanceláře byly zamčené, což znamenalo práci pro Kachní nohu a jeho nepostradatelné šperháky.

Za necelou půlminutu se dveře otevřely a já vstoupil do Griffithovy pracovní. "Jsme vevnitř," oznámil jsem na protější stranu ulice Pulpintovi.

"Rozumím! Všude klid. Nikde žádné pohyby." Signál z jeho vysílačky rušily výboje statické elektřiny. Pak jsem v pozadí zaslechl nějaké hlasy. Jeden z nich ke mně dolehl nahlas a čistě.

"S kým to tam mluvíš, kámo?" "Zrovna se vžívám do role, ty sráči! Nech mě na pokoji!" ozval se mi v uchu Pulpintův hlas.

Překvapením jsem zamrkal. "Cože? Pulpinto?" "Herci," řekl polohlasně Pulpinta. "Mám tady pár herců."

"Aha." To zvládne. Já mám teď jiné starosti.

Prohledal jsem Griffithův stůl, ale nenašel nic. Pustil jsem se tedy do složek. Byly jich tam stovky - popadl jsem tu s nápisem MACUKO - a vedle nich ležela spousta korespondence adresované mnoha důležitým lidem. Něco tady ale přece být musí!

Stindali jsme ze stěn obrazy a hledali tajný sejf. Nic. Rozčarovane jsem zapnul počítač, který stál na Griffithově skřínce, a chtěl prohlednout jeho data. Vsadím se, že jste překvapení, že počítač nebyl zamčený nebo zaheslovaný. V běžném životě sekretářky obvykle bezpečnostní předpisy poměrně přesně dodržují, jenže důležití lidé mají prostě moc práce, než aby v hlavě nosili přístupová hesla a jiné časově náročné věci. Proto si počítače ani nezamykají. V důsledku toho si do nich může vlézt kdokoli. Tento počítač měl však vyjímatelný harddisk - a místo pro něj zelo prázdnotou. Buď ho má s sebou, anebo je někde tady v kanceláři. Odhrnul jsem starožitný orientální kobereček - sejfy bý~ají někdy také v podlaze. Nic. Ten hajzl tu přece něco mít musí!

Clověk jako Grant Griffith a kancelář bez sejfu, to jaksi nejde dohromady.

Rozhlédl jsem se po místnosti. Psací stůl. Skříňka. Pohovka.

Dvě židle s čalouněnými opěradly, mezi nimiž stál masivní konferenční stůl. Podíval jsem se na něj blíž. Ten "stůl" byla vlastně skříňka z vykládaného dřeva. Zdvihl jsem ji a zjistil/že v sobě ukrývá malý sejf na dokumenty s číselníkem.

Heuréka! Ukázal jsem na trezorek. "Sprost'áku..," Nick vztyčil palec a pustil se do práce. Posypal číselník uhlíkovým práškem a začal si hrát s čísly.

Já se mezitím dal znovu do prohledávání spisů. Kachní noha pracoval na počítači a snažil se objevit soubory, které by mohly něco zajímavého obsahovat. Vytáhl jsem z kapsy minox, Minox je klasický fotoaparát pro špiony. Je velký asi jako balíček žvýkaček, má v sobě šestnáctimilimetrový film a naprosto tichý chod. Existují i novější přístroje, jako například vysoce výkonný aparát ACME s elektronickou clonou a automatickým zaostřováním, ale minox je zcela jednoduchý, a právě proto se mi líbí víc.

Přiložíte ho, zaostříte podle řetězce, který se táhne od spodku přístroje až k hraně fotografovaného dokumentu, a stisknete spoušť. Výsledkem je naprosto jasný snímek.

Rozložil jsem papíry ze složky o Macuku - jak v japonštině, tak i v angličtině - po Griffithově psacím stole a pustil se do fotografování. Postupoval jsem podle časového sledu odzadu.

Zatraceně - nejčerstvější datum na dopise Hideo Ikigamimu, hlavě Macuka, bylo dnešní! To znamená, že Grant Griffith je zřejmě v, Los Angeles. Pokud se nám podaří najít ten vyjímatelný harddisk, narazíme asi

na zlatou žílu.

Pracovali jsme jako šílení - myslel jsem si, že uplynulo pouhých deset minut, ale jak jsem při pohledu na hodinky zjistil, trvalo nám to téměř půl hodiny. Ofotografoval jsem kolem stovky str-n, a to včetně několika vládních dokumentů s označením TAJNE, které dokonce i bývalý ministr obrany přechovával volně ve své kanceláři. Už jenom tohle samotné by Griffithe potopilo - jenomže já měl zásluku na něco většího.

Konečně se Sprošťákovi podařilo rozluštit kód a otevřít seji.

Nahlédl jsem dovnitř a uviděl vyjímatelný harddisk. Vytáhl jsem ho ven. Byl označen cedulkou s nápisem TOMAHAWK.

Zasunul jsem ho do počítače a prohlédl jeho obsah. Zatraceně - objevili jsme skutečný poklad! Griffith tady měl všechno - od inventárního seznamu ze Seal Beach až po výkres v Autocadu, který schematicky zobrazoval střelu Tomahawk IA. Tohle byla SISJZ - strategická informace o stavbě jaderné zbraně - klasifikovaná v kategorii Sigma. To znamená, že její stupeň utajení je tak vysoko nad Přísně tajným, že si ani nemohu vybavit jeho název - a já si to mohl v klidu celé prohlédnout!

Druhý adresář byl pojmenován NAVY. Vlezl jsem do něj a objevil malou databázi pikantních podrobností o soukromých hříšcích a profesionálních poklescích více než stovky admirálů v činné službě i v důchodu. Mezi nimi byl i Pinky Prescott III.

Zatraceně - tohle je přímo terno! Našel jsem Griffithův vyděračský soubor! Strčil jsem harddisk do kapsy a vypnul počítač. Je načase odtud zmizet. "Balíme to tady!" Otočil jsem se k oknu. "Pūlpinto, slyšels to? Jdeme pryč!" "Jasně!" uslyšel jsem zřetelně Pūlpintův hlas.

"Jak to vypadá na druhém místě?" "Klid. Zatím jsem ještě nezahlídl ani naše kluky!" Jak to, že mají takové zpoždění? Možná mají u Centurions lepší zámky než u Jones-Hamiltonu, Asi ano. Třeba mají také zabezpečovací zařízení nebo čidla na pohyb - možná i obojí.

V duchu jsem se usmál při představě, jak se Pick s Třešničkou nemohou dostat ke svému cíli. Roztrhnu je jako hady, jen co se zase sejdem.

"Já jsem...", zapraskal mi v levém uchu Pūlpintův hlas. Pak se signál ztratil.

"PP!" Další zapraskání! Nemůžu...

Zatraceně - ty pitomý vysílačky jsou na hovno! Přešel jsem k oknu. Nad místem, kde se Pūlpinta ukrýval, nízko přeletěl černý Hughes 500. Zřejmě tam natáčejí. "Budeš ve filmu," oznámil jsem Pūlpintovi. Cosi mi odpovídal, ale signál opět vypadl. "Ještě jednou! Ještě jednou!" ...rozbitý...okno, veliteli.

Kachní noha se Sprošťákem cpali papíry do kapes svých bojových vest. Když uslyšeli Pūlpintova slova, přestali. Kachní noha se mi zadíval do tváře. "Veliteli?" Nevěděl jsem, co se to, sakra, děje. Nic jsem neviděl. Doufal jsem, že Pūlpinta aspoň střílí nebo něco dělá, "Vypadni z tý střechy! Vypadni z tý střechy! Slez dolů! Sejdeme se před barákem!

Už jsem na cestě!" Je čas na odchod. „Třešničko!" Žádná odpověď.

„Třešničko - Picku - Širokej!" Ticho. Jenom praskání statické elektřiny. "Dlouhej - Bystrozrakej! Zatraceně!" Něco tu není v pořádku. A to není vůbec, ale vůbec dobré. Horečně jsem začal uvádět Griffithovu kancelář do stavu, v jakém byla před naším příchodem. Na to ale nebyl čas. "Vypadnem, ksakru, odsud! K Centurions! Začíná to bejt parádní průser!"

Byli na schodišti pro zaměstnance ve třicátém třetím patře. Hnali se nahoru a my zase dolů. Jedna z dávek mě málem zasáhla přímo do obličeje. Naštěstí se mi podařilo nějak uhnout.

Tohle se mi stávalo pokaždé. Pamatuji si například, jak jsem ve Vietnamu šlápl na protipěchotní minu. A nic. Chlápek za mnou položil nohu na totéž místo - a přišel o nohu. Jednou jsem bosý běžel přes minové pole. Mezi prsty jsem přímo cítil dráty od roznětek. Žádná z min ale nevybuchla. Zato vojáci jihovietnamské armády běžící za mnou byli roztržáni na kusy.

V osmašedesátém, v noci před asijským Novým rokem, jsem byl se svou báječnou partou pistolníků, osmou četou, na bojové hlídce. Bylo krátce po půlnoci a já dělal průzkumníka. Najednou jsem se zastavil. Každá molekula mého těla byla napjatá a ve střehu.. Věťil jsem nosem jako lovecký pes a pátral po charakteristickém tělesném pachu příslušníků Vietkongu, umocněném omáčkou nuc mam, kterou lili na všechno, co jedli.

Věděl jsem, že tam něco je. Přímou jsem to cítil. A pak jsem - ani nevím proč - padl na zem jako pytel

brambor. Ve stejném okamžiku na mě ze vzdálenosti necelých tří metrů vylétla sprška nábojů z AK-47. Kdybych šel k zemi jen o půl vteřiny později, bylo by po mně.

Co mě přimělo hodit sebou na zem? To opravdu nevím.

Ted' se mi totéž přihodilo na schodišti. Zastavil jsem se a najednou se vrhl k zemi. Současně s tím se do zdi tam, kde ještě před čtvrtvteřinou byla moje hlava, zaryla kulka. Odlétávající úlomky betonu mě pořežaly na tváři.

Utoku nepředcházelo žádné varování. Jediným zvukem bylo temné zasvištění, když ta zatracená věc proti mně vystřelila. Byla to pistole s tlumičem.

Posunul jsem přepínač na svém MP5 na plně automatickou střelbu, přehoupl se přes zábradlí z ocelových trubek, kutálel se od betonové zdi pryč a pátil krátké dávky po dvou nábojích.

Kulky se odrážely od betonu a zábradlí a já se před nimi musel hrbít.

Zdola mi někdo začal střelbu oplácet a jeho střely odskakovaly od zdí a schodů.

Polykali jsme kousky betonu, kutáleli se do nejbližšího úkrytu a stříleli dolů. Za necelých patnáct vteřin se schodiště proměnilo v jednu velkou střelnici. Rozžhavené nábojnice létaly všude kolem a kulky se odrážely v nemožných úhlech.

Prali jsme to do nich ostošest. Vyprázdnil jsem dva zásobníky, pak si samopal přehodil přes rameno, vytáhl glocka a vystřelil dolů obsah celého dlouhého zásobníku. Ty zatracené rány mě úplně ohlušovaly - a všechny kolem asi také. Až do této chvíle se totiž pátilo pouze ze zbraní s tlumiči a hluk obstarávaly hlavně zásahy do betonu a oceli. Jenomže ted' jsem spustil z téhle šílené rakouské sbíječky a to už byl opravdu rachot.

Vyhodil jsem prázdný zásobník, nasadil nový a rychle za sebou vypálil šest ran. Když ozvěna výstřelů dozněla, nastalo ticho.

Anténa mi vyjela nahoru. Opatrně jsem se pohnul. Nic. Vystrčil jsem nos přes okraj schodiště. Nic. Střelba ustala stejně náhle, jako začala.

Pomalu jsme se Sprošťákem obešli roh vedoucí do třicátého patra, zbraně - on samopal, já svého glocka - připravené k výstřelu. Nakoukli jsme dolů. Prázdné. Žádné zvuky, kromě prázdných nábojnic, které se kutálely všemi směry a s cinkotem skákaly po schodech dolů. · "Všichni živý?" Rychle jsem přešel zrakem po svých spolubojovnících. Sprošťák měl 04 odražené střely rozříznutou tvář, Kachní noha měl natržené ucho. Já sám jsem měl na hřbetu ruky krev a na krku jsem cítil mokro - přímo zasažený ale nebyl nikdo.

Ukázal jsem na dveře vedle nás. "Jdeme!" Seběhli jsme do devěťadvacátého patra a přesunuli se na jiné schodiště. Nakonec jsme propocení skrz naskrz dorazili ke kancelářím Centurions International ve dvacátém čtvrtém poschodí. Dveře k nim byly pootevřené. Prošli jsme jimi nacvičeným způsobem, který jsem vymyslel v dobách svého působení včele jednotky SEAL 6. První šel Sprošťák, samopal připravený k výstřelu. Za ním já, přičemž jsem svým glockem kryl opačný pal lebný prostor. Voj uzavíral Kachní noha, který kráčel zády ke mně.

V naprosté tmě jsme prohledávali kancelář po kanceláři a baterkami zkoumali všechny kouty. Okna v místnostech byla zatemněná - až na jednu kancelář vzadu. Když jsme měli jistotu, že je čistý vzduch, rozsvítil jsem. Nic se nestalo. Strhal jsem z oken černé kryty z umělé hmoty, abychom viděli, co se to,,sakra, děje. V kanceláři, která určitě patřila Brokovi, jsme našli Sirokého. Ležel tam v kaluži krve, oči měl upřené ke stropu a přes hrdlo se mu táhla hluboká rána. Podle polohy těla a hloubky řezu bylo zřejmé, že byl zabit zezadu.

Dlouhého jsme objevili v další místnosti - té s rozbitým oknem. Byl střelen do hlavy z tak malé vzdálenosti, že mu na krku zůstala stopa po spáleném prachu. Dva metry od něho ležel na podlaze Lišák Walker. Kulky mu roztrhly infračervené brýle, které měl nasazené. Vzadu mu chyběl kus hlavy. Aspoň jednoho z nich moji kluci dostali.

Venku se ozval hluk. Zaujali jsme pozice k boji, zbraně připravené k palbě, a málem zastřelili Picka, Bystrozrakého a Třešničku.

"Co se to, kurva,... Vtom jsem si všiml, že je Třešnička zraněný - na ruce měl spoustu krve. Bez šrámu nebyl ani Pick.

"Sorry veliteli!" Třešnička se sesunul na koberec a opřel se zády o zed'. "Čekali na nás uvnitř - měli

zatemněný okna. Museli mít infračervený brejle. Bylo to v hajzlu!" "Kolik jich bylo?" "Já nevím," zavrtěl hlavou Bystrozraký. "Čtyři, možná pět, odhaduju. Dostat se dovnitř bylo pěkně těžký - nachystali na nás ty zatracený elektronický zámky a číselný kódy - a pak se na nás vrhli ze dvou stran." "Dali jsme se znova dohromady, a když šli na vás, pustili jsme se za nima a napadli je zezadu," řekl Pick a vytáhl z vesty lékárníčku.

Takže náš protivník si myslel, že má co dělat s obchvatem, proto ta střelba na schodišti utichla tak rychle, jako začala! "Tak proč jste je nezmačkli a nedorazili?" "Došli nám náboje, šéfe," odpověděl Bystrozraký. "Oni to nevěděli, ale byli jsme úplně na suchu. Pak to Třešnička koupil." Jmenovaný sebou právě škubl, neboť mu Pick ošetřoval ruku a píchá injekci morfia. "Dostal jsem jeden zásah. Zrovna tu posranou poslední ránu, kterou vypálili, než se stáhli pryč! Prošla mi rukou sice čistě, ale bolí to jako prase!" Tiše jsem přihlížel. K tomu nebylo co říci. Převálcovali nás opravdoví profíci. Asi mě někdo zahlédl, když jsme se s Mikem Reganem plížili a slídili kolem. Nebo si možná všimli mých mužů, když byli na průzkumu. Ať je to, jak chce, dostali jsme na frak. Ty svině zastřelily můj dorost a byly na cestě ke Sprošťákovi, Kachní noze a mně, když jsme se s nima srazili na schodišti.

Ted' jsou ty hajzlové venku a se zbraněmi v rukách čekají na nás.

My jsme tady uvnitř - a máme ztráty.

Pak nade mnou zvítězily pudy. Mým úkolem bylo najít harddisk, který byl nyní v mé kapse, a udělat minoxem nějaké fotografie. Všechno ostatní bylo až druhořadé. Přesto ale musíme po sobě uklidit a odnést si naše padlé. Žádný příslušník SEAL nebyl nikdy zanechán na bitevním poli a já ani tentokrát nehodlal tuhle tradici porušit.

Vytáhl jsem z koše igelitovou vložku. Sprošťák učinil totéž.

Společně jsme do nich obě těla zabalili, jak jen to šlo nejlépe.

Není třeba nechávat po sobě krvavou stopu a věřte mi, že té krve bylo hodně.

Pracovali jsme bez jediného slova. Sprošťák si zavěsil Třešničku na rameno v požárníckém úchopu, já popadl tělo Širokého zatraceně, to byla ale tíha! - Kachní noha Dlouhého a vydali jsme se do hor - přesněji řečeno, ke schodišti.

Nejsem zvyklý přicházet v bojích o své muže. Za víc než třicet let činné služby jsem ztratil pouze jediného. S těmito dvěma jsou to celkem tři. Aby to bylo ještě horší, tak oba zemřeli při plnění úkolu, který Navy sotva uzná - na tajné operaci, která se zrodila především v mé ztřeštěné palici - což znamená, že jejich rodiny nedostanou žádné odškodné. V té chvíli jsem měl ale mnohem naléhavější starosti než vyplácení finančních náhrad pozůstalým.

Musel jsem nás dostat ven, aniž bychom utrpěli ještě další ztráty. Musel jsem dostat těla do Mikeova range roveru tak, aby je nikdo neviděl. Musel jsem najít Půlpintu.

A teprve až budeme všichni pohromadě a harddisk i s fotografiemi schovaný někde na bezpečném místě, můžeme začít zabíjet lidi, kteří zabíjeli nás. A zabíjet je budeme určitě. Hněv, který hořel v mém nitru, byl divoký, nespoutaný a krutý. Takové návaly zlosti jsem míval i v minulosti - a kdykoli jsem je pocítil, nepřítel umíral.

Přenosným telefonem jsem zavolaal Mikeovi a řekl mu, ať nás přijede vyzvednout. Věděl, kam se má dostavit. Schválně jsem se nezmiňovalo našich ztrátách - pokud na nás Brok čeká, tak také asi zatraceně dobře ví, jak se má na naše spojení napíchnout. Možná má dokonce i stejné vybavení od NIS jako já - díky Grantu Griffithovi a Hovňouskovi Pinkymu - a proto jsem raději neříkal nic víc, než jsem musel. Sešli jsme poslední tři patra a čekali za pootevřenými dveřmi.

Jakmile jsem uviděl Mikea, doběhli jsme k jeho vozu a hodili dovnitř mrtvá těla i ruksaky. Pokynul jsem Třešničkovi, Bystrozrakému a Pickovi, ať si vlezou dovnitř také. Nakrátko zaváhali, ale já neměl náladu na nějaké odmlouvání, takže když viděli pohled v mých očích, udělali, co jim bylo nařízeno. Mike při spatření mrtvol vytréštil zraky. "Co se stalo?" "Ted' není čas na vysvětlování! Třešnička s Pickem a Bystrozrakým ti to pak poví - ted' jed'te rychle k lodi a zalezte na palubu!" "Cože?" Copak je ten chlap hluchej? "Mazejte pryč! K lo~i! My ostatní se s váma setkáme u pláže Zuma za šest hodin! Zlutý světla budeme plavat! Na tyhle kluky dohlídni, Mikeu, a snaž se těch šest hodin dodržet, protože se kolem nás potlouká pár opravdovejch zločinců!" Nedal jsem mu šanci pronést jediné slovo. "Tak už jed'! Jed', zatraceně! Vypadni, kurva, odsud!"

KAPITOLA 18

Navenek jsem to na sobě sice nedával znát, ale uvnitř se mě zmocnila panika. Právě jsem přišel o dva muže, další byl neznámo kde a venku na mě čekal blíže neurčený počet nepřátel. Má taktická zkušenost mi říkala, že jedinou možností je útok. Příslušníci SEAL moc dobře ustupovat neumějí.

Jenže nakonec zvítězilo mé strategické citění. Mým nynějším úkolem není střílení a drancování, ale ochrana dat, které mám v kapse. Pomsta bude muset počkat. Teď je třeba najít Pulpintu a vypadnout odtud.

Nabíli jsme zbraně, svlékli gumové rukavice a vydali se na Constellation Avenue. Když jsme obešli roh budovy, připadali jsme si, jako kdybychom se ocitli v nějakém přírodním amfiteátru. Dav lidí v chladné kalifornské noci prořídil, ovšem na ruchu kolem to znát nebylo. Všude svítily samé reflektory a několik stovek diváků přihlíželo, jak režisér šikuje své vojáky do boje.

Do vyklizeného prostoru napravo od nás se ze Santa Monika Boulevardu vřítla dvě policejní auta, přeskočila obrubník a se skřípěním brzd prudce zastavila před hlavním vchodem do teroristy obsazeného mrakodrapu, kde trojice kaskadérů krokovala vzdálenost. Za nimi, na západní straně ulice, stál u obrněného transportéru, na němž bylo třiceticentimetrovými písmeny napsáno POLICIE, hlouček lidí v uniformách příslušníků zásahových jednotek. Pátral jsem mezi nimi zrakem a po chvíli našel Pulpintu, jak dřepí se svou odstřelovačskou puškou v pouzdře uprostřed skupinky a snaží se vypadat nenápadně. "Stříbrná kulka volá PP!" řekl jsem do mikrofону.

Pulpinta se rozhlédl kolem sebe a okamžitě odpověděl: "Slyším!" Pověděl jsem mu, kde se nacházíme. Podíval se uvedeným směrem a rozpoznal mě v davu. Dokonce i na tak velkou vzdálenost jsem viděl, že něco není v pořádku. "Na třech hodinách, veliteli!" Otočil jsem se doprava a přešel zrakem po okolí. Ve stínu za Pulpintou, kde světlo sláblo, jsem uviděl Mannyho Tanta. Měl na sobě tutéž uniformu jako Pulpinta a v ruce držel samopal MP5 s tlumičem. A za ním jsem zahlédl další známou tvář. Patřila Sallymu Hřebcovi. Oba dva muži měli na hlavě stejná sluchátka s mikrofony jako my. .

Použil jsem tedy gestikulace. Ukázal jsem na Nicka a Kachní nohu a rukou jim oznámil: "Nepřítel- tři hodiny!" Podívali se tam, poznali, o koho jde, ukázali mi signál "Jdeme do rojnice" a kryti roztroušeným davem se vydali na mé křídlo.

Dal jsem Pulpintovi naléhavé znamení, které ho posílalo ode mě napravo - pryč od Mannyho a Hřebce. Pulpinta přikývl a začal se přesunovat. Jestli se mu povede překonat osm pruhů Century Park West, kde se právě natáčí, bude se moci spojit s námi ostatními.

Začal jsem se prodírat dopředu k bariéře, která oddělovala diváky od silnice. Pulpinta stál nyní přímo proti mně. Mezi námi bylo zhruba sto padesát metrů. Zamával jsem na něj. "Tak dělej, sakra!"

Pulpinta se i se svou puškou v pouzdře přehoupl přes hrazení a urazil ještě tři metry. Pak se mu do cesty postavil jeden ze členů filmového štábu s vysílačkou u pasu a položil mu ruku na hrud'

Z té dálky jsem sice nemohl zaslechnout, o co jde, ale podle mimiky jsem odhadoval, že ten chlap říkal něco jako "Vaše skupina v týhle scéně nevystupuje - běžte zpátky a počkejte u toho ótéčka!" Pulpinta toho chlapa prostě odstrčil a ten si sedl na dlažbu.

Ani to ale pana Pilného nezadrželo. Vyškrábal se na nohy a vyrazil za Pulpintou. "Hej, kam se, sakra, ženete?!" Když doběhli do půlky ulice, podíval jsem se tomu muži do obličeje. Byl to ksicht, který jsem znal- patřil Cyklistovi Jordanovi.

Snažil jsem se upoutat Pulpintovu pozornost, ale ten měl jediný cíl- dostat se na druhou stranu. Jordan byl teď přímo za ním a pravou rukou sahal do kapsy své kožené bundy.

Přitom zřejmě přestal dávat pozor, protože najednou ho Pulpinta nabral loktem na solar plexus. Jordan padl k zemi jako pytel brambor. Pak ta moje malá kapesní rachejtla zapnula forsáž a zbývající úsek silnice doslova přelétla, hodila mi pouzdro s puškou a přehoupla se přes hrazení.

V té chvíli se dal do pohybu také Manny s ostatními. Uviděl jsem Broka. Byl na stejné straně ulice jako já, možná nějakých sto metrů od nás, na sobě měl oblek, ukazoval na nás a říkal cosi trojici mužů v uniformách losangeleské policie. Jsou praví, nebo falešní? Na tom nesejde. Opravdoví nebo jen jako, stejně s nimi budou potíže.

Policajti vykročili směrem k nám. Musíme pryč. Instinkt mi napovídal, že bychom měli ukrást nějaký vůz - bylo jich tu kolem dost a dost - a jet k Zumě. Naznačil jsem Sprost'ákovi s Kachní nohou, že mají jít na západ. Oba dva se začali prodírat podél chodníku. Ustoupil jsem od bariéry o kousek dozadu, v ruce stále pouzdro s Pulpintovou odstřelovačskou puškou. "Krej mě zezadu!" nařídil jsem Pulpintovi.

"Rozkaz, veliteli!" Vrátil se o kousek dozadu a šel asi pět metrů za mnou. Cestou davem mé periferní vidění zachytilo známou postavu. Byla to Melissa Goldová. Také ona si mě všimla a došla ke mně. "Ještě jednou ahoj, Dicku!" "Ahoj, Zlatá! Jak se vede?"

"Už abysme tuhle scénu měli za sebou! Zbytek noci budeme mít potom volno. A jak se vede vám?" "Už byly i lepší chvílky." Představil jsem jí Pulpintu. Přejela zrakem po jeho uniformě a pomalu se zeptala: "Vy jste od nás?" Ne od něj.

Melissa poklepala na pouzdro s puškou. "Co v tom máte?" "Spinavý prádlo." Už už otvírala ústa, aby se na něco zeptala, ale pak si to rozmyslela. Nastalo trapné ticho, při kterém si mě pozorně prohlížela. "Jste si jistě, že jsme se nikdy nesetkali? Tváře já nikdy nezapomínám." "No, třeba si mě pamatujete z obálky z mojí knížky." "Kničky?" "Profesionálního válečníka." Obličej se jí rozjasnil. "To je ono - četla jsem ji před měsícem!"

Vy jste Dick Marchenko!" "Marcinko." Tohle se mi stává běžně.

"Vy jste byl u SEAL!" "Pořád ještě jsem." "Fakt? Ta knížka se mi moc líbila. To všechno jste doopravdy zažil?" "Díky a ano." Podíval jsem se na ulici. Trio policajtů nás pozorně sledovalo. Neměl jsem ani ponětí, kde se nachází Manny a ostatní zabijáci z Centurions. Nadešel okamžik pravdy. "Melisso..."

"Ano?" "Podívejte..., je mi to trapný, ale potřebuju pomoc - dost nutně!" "A jakou?" "Kromě Pulpinty tady mám ještě další dva kluky a všichni se musíme dostat k pláži Zuma." "K pláži Zuma?" "Přesně tak." "Kdy tam musíte bejt? Můžu vás tam hodit hned, jak tady skončíme - už máme jenom poslední scénu. Mám tady džíp, do toho se vejdem všichni." Podíval jsem se na policajty. Přestali se pohybovat. To znamená, že jsou falešní, protože jinak by došli k Melisse, vysvětlili jí, co chtějí, nasadili nám želízka a odvedli nás pryč. To nám hraje

do karet - nesmíme ale ztrácet čas. "To by nemuselo bejt dostatečně brzo." Melissa si založila ruce na prsou a na chvíli se zamyslela.

Pak se zeptala: „Je to oficiální? Myslím jako jestli teď pracujete pro Navy." V podstatě je to tak. Přikývl jsem. "Jo." "A můžu vědět, o co jde?" "Klidně vám to řeknu, ale pak vás budu muset zabít!" Upřeně se na mě zadívala. Poznal jsem, že mě bere vážně. "To byl jenom vtip, Melisso. Ale bude lepší, když to nebudete vědět." Znova se na mě podívala a sevřela rty. "Pojďte se mnou!" Podlešla zábranu a otočila se ke mně. "No tak? Jestli to chcete udělat, tak jdeme na to - nemáme moc času!" Mávl jsem na Sprost'áka s Kachní nohou. Oba dosprintovali ke mně a Pulpintovi. Pak jsme všichni přeskočili dřevěné hrazení a vydali se za Melissou k dlouhé řadě tahačů, které stály zaparkovány za rohem. .

V té chvíli se pohnula i trojice policajtů. A také Manny a spolu s ním i Brok. Měli jsme ale dobrých sto padesát metrů náskok.

Vtom třikrát zahoukal klakson. Zastavil jsem se, abych se podíval, co se to děje. "Sakra, Dicku, dělejte!" Melissin hlas zněl naléhavě. Dala se do běhu. Vlevo ode mě zařvaly motory. "Pohněte zadkem, zatraceně! Právě se začíná natáčet!" "Honem!" Rozběhl jsem se za ní. Chlapci mě následovali.

Na druhou stranu ulice jsme dorazili právě v okamžiku, kdy se do široké ulice vřítlo šest policejních aut a jeden náklad'ák s nápisem ZASAHOVA JEDNOTKA, sirény i světla zapnuté na plný výkon. Prolétli kolem nás a pokračovali za roh k přední straně věžáku.

Sto metrů za námi se Manny Tanto pokoušel proboujet si slovně cestu přes dvojici losangeleských policistů na motocyklech, ale bez úspěchu. Když jsme nastupovali do Melissina vozu, alespoň nás sledoval malým dalekohledem.

Na místo srazu jsme se dostali krátce po třetí hodině. Melissa vypnula světla, zpomalila na minimum a zajela ke kraji Tichomořské pobřežní dálnice, abychom mohli vystoupit. Nebyl jsem si jistý, jestli jsme sledováni nebo ne, a tak jsem nechtěl riskovat.

Skulili jsme se z korby do škarpy, nechali džíp odjet a pět minut čekali, jestli kolem nás někdo neprojede. Nic. Dlužím té dámě velkou laskavost - snad ji budu moci oplatit, pokud budu žít dost dlouho

na to, abych se stihl do Los Angeles vrátit.

Když jsem usoudil, že je vzduch čistý, přeběhli jsme přes dálnici do parku, doplazili se na pláž, přelezli skály a vnořili se do vody. Voda byla studená, byli jsme vyčerpaní a museli jsme táhnout Třešničku, který měl prostřelenou pravou ruku a ztratil hodně krve. Naštěstí jsem zahlédl Zlomyslnou žabu, jak se pohupuje na vlnách asi kilometr od břehu. Mike na palubě rozsvítil dva páry světelných tyčí - červené a bílé - které nám ukazovaly cestu k lodi.

Když jsme k ní dorazili, vytáhl nás nahoru, osušil nás velkými silnými ručníky, zahřál kávou a brandy, pomohl nám ovázat Třešničkovu ruku a potom se zeptal, co se to, sakra, děje. Mrtvoly na palubě se mu ani v nejmenším nezamlouvaly, což mi dal najevo výrazy, na které by byl Ev Barrett pyšný.

Ani já nebyl jejich přítomností nadšený, ale za této situace jsem neměl moc na vybranou. Měli jsme dva padlé a já to musel zaonačit tak, aby to vypadalo, jako že oba dva zahynuli při plnění oficiálních úkolů pro Navy.

Otázkou bylo, jak to provést. Tragédie musí být způsobena v rámci možností a mrtvoly musí být nalezeny v takovém stavu, který znemožní jejich bližší ohledání nebo pitvu.

Nejbližším objektem byla v tu chvíli námořní letecká základna Point Mugu, na které původní Rudá buňka dosáhla jednoho ze svých největších úspěchů. V roce 1985 jsme zde na Svátek práce pronikli do areálu základny a vymazali z mapy prezidentův speciál. .

Tentokrát útok Rudé buňky tak úspěšný nebude. Při přepadu bude použito několik vadných IVZ - Improvizovaných výbušných zařízení, která budou mít mnohem větší účinek, než se dalo očekávat. Dojde k tragické nehodě, při níž zahynou Dlouhý a Siroký.

Kvůli tomu skončím patrně před válečným soudem, ale je mi to celkem jedno. Stejně je to všechno v háji - Pinky teď zřejmě už nějakou chvíli dumá nad tím, jak by mě vyhnal ze svého kožichu a dostal zpátky do vězení. Vlastně tím ani nemusí ztrácet čas, protože díky té severokorejské ponorce a oné malé operaci před několika hodinami jsem to vyřešil za něj. Možná měl pravdu, když říkal, že vybuchnu, protože přesně to jsem právě udělal.

Měl jsem ale před sebou důležitější věci, než abych sám sebe litoval. Svolal jsem mužstvo na prodlouženou záď a nařídil, ať si všichni co nejvíc odpočinou, protože nás čeká spousta práce. Ve tři čtvrtě na pět zdvihl Mike kotvu a uháněl s námi podél pobřeží k Point Mugu, vzdálenému od pláže Zuma necelých čtyřicet kilometrů.

Obě těla ztratila dost krve, takže se nafoukla a za úsvitu začínala už smrdět. Zajeli jsme proto do čisté vody a pořádně je omyli.

Bylo to nezbytné, jestliže jsem nechtěl, aby nad naší lodí poletovali rackové a přitahovali pozornost k nám a našemu nákladu.

Do Port Mugu jsme dorazili v době ranní špičky. Zakotvili jsme zhruba čtyři kilometry od břehu mezi střelnicí Vandegerg a vlastní námořní leteckou stanicí a strávili celý den houpáním na vlnách. Mike do vody nahodil pár rybářských prutů pro případ, že by nás zahlédlo nějaké zbloudilé strážní plavidlo nebo letadlo. Nikdo toho příliš nenamluvil. Nikomu nebylo do zpěvu.

V 15.00 jsme se všichni shromáždili v kuchyňce a já načrtl naše další kroky. "Tohle bude asi ta nejhorší věc, jakou jste kdy museli udělat," oznámil jsem jim a vysvětlil, že podnikneme útok na Pt. Mugu. Při pruniku na základnu položím, se Sprostákem obě těla na několik ostrých náloží, které odpálíme.

J.3.ekl jsem jim, proč to tak musíme provést.

Zádnému z nich se to nezamlouvalo. Bylo to však třeba udělat.

Rozdělil jsem úlohy. Třešnička s Bystrozrakým zaútočí hned u brány na policejní stanici. Přesekají telefonní dráty a vyhodí do vzduchu antény od vysílaček, takže nikdo nebude moci volat o pomoc.

Půlpinta s Pickem to vezmou přes pláž a u čerpací stanice založí sérň požárů, aby odlákali pozornost.

Požáry v Kalifornii mají trochu jiný význam - zejména pokud hoří nedaleko čerpací stanice, kde je dost hořlavin na to, aby se vzňala celá oblast od Oxnardu až po Camarillo. Kachní noha přestřihne řetěz u zadní příjezdové cesty a podél plotu u Tlchomořské pobřežní dálnice rozmístí několik dělostřeleckých simulátoru. A zatímco se místní orgány budou zabývat vzniklým zmatkem, já a Sprosták položíme za muničním skladem obě mrtvá těla na hromádku ostrých náloží.

Ve 21.30 jsme se do této špinavé práce pustili. Lod' jsme opouštěli po dvojicích, přičemž já se Sprost'ákem jsme navíc za sebou táhli vor s oběma těly. Ta tou dobou už notně zapáchala, byla nafouklá, tuhá a jen s obtížemi se dala unést. S chroptěním a hekáním jsme vlekli oba padlé na svých zádech mokřinou, která jezírko Mugu lemovala.

Když jsme překonávali plot kolem muničního skladu, osazenstvo základny už odpovídalo na výbuchy simulátorů u dálnice. A když jsme našli příhodné místo na pohřební hranici pro Dlouhého a Širokého, zaslechli jsme kvílení sirén, které povolávaly všechny na základně, aby pomohli s hašením požáru. Sprost'ák se pomocí páčidla vloupal do skladu a přinesl z něj tolik dynamitu, že by to stačilo na odstřel středně velké budovy.

Pracovali jsme v tandemu. Vyndali jsme nálože, přimontovali rozbušky a zápalné šňůry a - s uctivostí úměrnou dané situaci uložili navrch obě těla.

Sprost'ák poklekl, aby se krátce pomodlil, a já se k němu přidal. Pár vteřin jsme zůstali klečeti a poté v tichosti dokončili svoji práci.

Opatrně jsem obě těla částečně zahrnul hlínou a vytvořil tak mohylu, která připomínala hrob. Patrně si teď myslíte, že jsem to udělal kvůli obřadnosti. Ve skutečnosti jsem to udělal proto, aby těla na nálože působila jako ucpávky, a tím zvýšila destruktivní účinky dynamitu. Po explozi pak nikdo nedá dohromady dost kousků na to, aby mohl provést nějakou pitvu nebo zahájit úřední vyšetřování.

Sprost'ák nastavil časový spínač a vyrazili jsme pryč. Proběhli jsme přírodní rezervací, přebrodili se přes mokřinu a skočili do jezírka, kde jsme popadli vor a odtáhli ho nazpět k Zlomyslné žábě. Zbytek mužstva byl už na palubě. Mike spustil motor a lod' vyrazila na jih. Když jsme se nacházeli zhruba pět kilometru od námořní základny, vyrostla najednou na obloze obrovská ohnivá koule.

A je to. Další dva žabí muži odešli strážit nebeskou bránu.

U Point Palos Verdes jsem zavolal do Washingtonu a oznámil službu konajícímu kapitánovi, kdo jsem a jaké jednotce velím.

Pak jsem mu sdělil, že v rámci útoku Rudé buňky na námořní leteckou základnu Point Mugu došlo při likvidaci ostré munice, kterou jsme nemohli vzít s sebou na palubu civilního letadla, ke dvěma tragickým nehodám.

Dále jsem uvedl, že podrobnou zprávu vypracuji hned po mém návratu do Washingtonu a že vina za neštěstí padá plně na mou hlavu.

Kapitán na druhém konci začal cosi blekotat, ale já stiskl tlačítko a hovor přerušil. Na nějaké povídání jsem neměl vůbec náladu.

KAPITOLA 19

Z Los Angeles jsme odletěli nejbližším spojem - byla to jedna z těch krátkých sedmsetřicetsedmiček, která měla na cestě mezi Los Angeles a Washingtonem naplánováno celkem sedm zastávek. Samopaly i většinu glocků jsme nechali u Mikea Regana, neexistoval žádný důvod, proč bychom je měli brát s sebou.

a mít tak spoustu potíží s letištní ostrahou. Mike slíbil, že je za námi pošle po Federálním expresu, hned jak budeme zase na zemi a v bezpečí. V bezpečí. To znělo skoro jako výsměch. Právě jsme překonávali první úsek naší cesty - z mezinárodního letiště v Los Angeles do Ontaria - a já se začal třást. Připomínalo to rozechvění, která se mě zmocňovala před bojovými hlídkami ve Vietnamu, kdy vědomí, že tam na mě čeká někdo, kdo mě bude chtít zabít, přeměnilo celé mé tělo v jednu silnou a citlivou anténu. Tyhle pocity ze mě tenkrát udělaly lepšího bojovníka.

V této chvíli jsem tedy s napůl teplým pivem v ruce a pohledem upřeným z okna prožíval totéž napětí, které jsem cítil před víc než čtvrt stoletím, kdy jsme po setmění opouštěli základnu v My Tho a odcházeli do mekongské delty lovit pana Charlieho. Jenže tentokrát jsem to vnímal jinak. Nevěděl jsem, co to je a proč to tak je. Věděl jsem jenom, že něco není v pořádku. Ze něco strašlivě není v pořádku.

Z arizonského Scottsdale jsme odletěli přesně na čas. Dal jsem si druhé pivo. Po něm třetí. Otočil jsem se a rozhlédl se po svých lidech. Všichni byli utahaní, zničení, fyzicky i duševně na dně.

Třešnička byl pořád ještě v podstatě bez jedné ruky. U Picka jsem zase podle toho, jak se choval, měl podezření, že utrpěl otřes mozku. Ostatní jen tupě zírali do prázdna.

Věděl jsem, co je s nimi. Přišli jsme o dva muže a z nepřátel přitom zabili pouze jediného. Takový výsledek je nepřijatelný.

Jejich výkon také. A oni to věděli stejně jako já.

Na letiště Stapleton International v Denveru jsme dosedli těsně před polednem místního času. Tady jsme měli hodinu a deset minut přestávku, a tak jsem navrhl, že si půjdeme trochu protáhnout nohy - a najdeme nějaký bar, ve kterém si dáme pár točených coors. To by mohlo být příhodné uctění památky obou padlých žabích mužů.

Jeden takový bar jsme objevili přibližně ve dvou třetinách letištní haly, ale stále ještě uvnitř bezpečnostní zóny. Měli v něm počítačem řízenou pípu a téměř žádné hosty. Všechny lepší bary byly v hlavním terminálu, jenže já zabočil doprava a moji muži mě následovali. Nechtěli jsme obtěžovat místní bezpečnostní službu těmi několika nebezpečnými hračkami, které se nám podařilo poschovávat po našich příručních zavazadlech.

Já vím, já vím - určitě se teď ptáte, jak jsme to provedli, při všech těch současných obavách před teroristickými útoky, únosy letadel a podobně. Odpověď je vcelku jednoduchá. Spojíte-li minimální mzdu s nedostatečnou motivací, dostáváte přesně ten typ lidí, kteří jsou na letištích pověřeni kontrolou zavazadel.

Vzpomínáte si na Naritu? Tam to bylo asi tak stokrát horší než tady. Určitě se teď cítíte mnohem bezpečněji, že?

Dali jsme si pár rund a já se v jednu chvíli omluvil, že si musím odskočit vypustit nádrž. Záchod byl asi třicet metrů za detektory na kovy. Když jsem vyšel ven, ocitl jsem se ve frontě za dvěma chlapíky. I když měli oba na sobě jemně proužkované obleky, mé cvičené oko okamžitě poznalo, že mají u sebe zbraně. Počítač v hlavě začal bleskurychle probírat možnosti. Co jsou zač? Je jasné, že stojí buď na straně zákoná, anebo proti němu.

Druhou eventualitu jsem mohl vyloučit okamžitě, neboť podle profilu to žádní teroristé být nemohli. Vzhledem k jejich oblečení to jsou zřejmě federálové. Nenápadně jsem se k nim přisunul blíž. Jeden z nich měl v ruce fotografii a na ní byl můj obličej byla to fotografie z obálky Profesionálního válečníka. Eh, ta sláva! Zpomalil jsem a sledoval, jak dvojice míří k východu, u kterého se osazenstvo našeho letadla zrovna chystalo k nástupu.

Doklusal jsem zpátky k baru.

"Jdeme!" Sprosták do sebe obrátil zbytek sklenice, přehodil si ruksak přes svalnaté rameno a sklouzl z barové stoličky. "Rozkaz, veliteli!" Rovněž tak ostatní rychle dopili a sáhli po svých věcech.

Když jsem vyrazil do haly směrem od východu pryč, Pulpinta se na okamžik zarazil. "Počkat! Co se děje?" "Poběž za náma - hned ti to vysvětlím! Musíme rychle vypadnout" Prošli jsme bezpečnostním pásmem a zamířili k hlavnímu východu. Vyhnal jsem mužstvo ven a u stanoviště taxíků jim oznámil: "Asi tři kilometry odsud na dvaatřicátý je půjčovna veteránů. Vemte si taxíka. Za hodinu se tam sejdem!"

"Co se děje?" ohlédl se přes rameno Třešnička. v "Policajti" odpověděl jsem za chůze. "Zřejmě federálové. Sli k východu." "Jdou po nás?" chtěl vědět Kachní noha. "Jak..." "Jdeme, sakra!" Tady nebyl čas ani místo na nějaké dohady.

"Já nevím, jestli to byli federálové, co hledaj nás, nebo normální policajti, který si přišli vyzvednout nějakýho zadrženýho zločince, ale nebudu za žádnou cenu riskovat! Ted' musíme rychle zmizet, než zjistím, o co tady, kurva, běží!"

Z telefonní budky necelé dva kilometry od hlavní letištní budovy jsem zavolał Irčanovi Kernanovi, ale tep ve své kanceláři nebyl. Jeho sekretářka mi řekla, že má v Pentagonu nějakou schůzi a že se vrátí nejdřív kolem jedenácté. "Mám mu něco vyřídít, kapitáne Marcinko? Může vám někam zavolať?" "Ne, já se mu ještě ozvu." Zatraceně!

Pokoušel jsem se také spojit s O'Bannionem na Havaji, ale ani on nebyl v práci. V naprostém zoufalství jsem vytočil soukromé číslo Stevieho Wonder~ do hlavního velitelství Navy. Jedno zazvonění. Druhé. Třeští. Ctvrté. Modlil jsem se tak, jak jsem to naposled dělal v macfurské katolické škole Svatého

Ladislava, kde mě k tomu nutily jeptišky a tloukly mě pravítkem přes ruce.

Po šestém zazvonění se ozvalo bručivé: "No jo!" "To jsem já." "Clověče, ty seš ale v pěkném průseru!" "Moi?" "Jo, ty, ty blbče!" Slyšel jsem, jak upíjí kávu ze svého umělohmotného poháru, který získal jako trofej při závodech v pití piva a kterým tolik provokoval vrchnost v Navy.

"Popiš mi to. Ale stručně!" "Vzpoura. Trestnej čin vraždy. Zmizel bez ohlášení." To bylo skutečně stručné. "Doprdele!"

"Poslali na tebe FBL" "Mám ještě nějaký kamarády?" , "Mimo mě? Pár možná jo. Ale nikoho za řeckou.

Ečko vyhlásilo pohotovost pět minut potom, co jsi zavolał z Los Angeles. Už na to čekali. Poslali lidi na každický posraný letiště na západ od Mississippi." "Je za tím někdo známej?" "Rozkazy přišly od OP-06." "Na tohle jsem se neptal!" Věděl jsem až zatraceně dobře, kdo za tím vězí. Grant Griffith.

Vzpoura je zločin hodný válečného soudu. A ještě k tomu vražda. To je opravdu dobrej trik. Rozinka na dortu. Trestnej čin vraždy mě pošle do díry na takovejch padesát let minimálně. Za tu dobu se dá od Navy ukrást spousta tomahawků.

A právě o to tu v celým tom průseru jde. O jaderný střely Tomahawk. V sázce jsou neuvěřitelný částky - miliardy dolarů o bezpečnosti země ani nemluvě. A já byl ten písek, díky kterému to v tom dobře namazaným soukolí skřípalo. A tak jsem musel bejt odstraněnej.

A aby se pojistili, že jim z cesty opravdu zmizím, vypustili Griffith s Pinkym na mě a Rudou buňku všechny posraný federální orgány. Ať jdou do hajzlu! Oba jsou to zatracený zrádci, který prodávaj naše tajný informace a za to si nezasloužej vůbec žít! Navíc jsem kvůli těmhle dvěma arogantním sviním ztratil dva kluky z Rudé buňky a teď to budu chtít určitě vyrovnat.

Ne, já se dostanu do vedení! Chci hlavu! Griffithovu hlavu!

Napíchnutou někde na kůlu! A Pinkyho prdel - tu chci vidět plavat v tý posraný řece!

Jo, chci tyhle dva zatracený, pitomý, zkurvený, vypatlaný, posraný hajzly dostat do svejch pracek a zabít je - pěkně pomaličku, tak, aby je to moc a moc bolelo!

"Nějaký návrhy, Wondere?" "Někam se uklid', kámo. Nikomu nevolej. Nech mě, ať zjistím, odkud fouká vítr, a pak něco vymyslíme." To vypadalo rozumně. "Mám ještě takovej problém." "Jenom jeden?" ~ Jeho sarkasmus jsem prostě miloval!

uJeden z mnoha. Když jsi byl v Iráku, vltli jsme na vrchní velitelství." "Já vím. Špatný trávy! Spousta pokopanejch zadků!"

"No a přitom jsme si od techniků vypůjčili jistý zařízení - mikrovysílačky. Nasadil jsem je a přijímač od nich mám v tašce.

Jenomže nemám žádnou šanci je chytat." "A kde jsou?" "U L. A., aspoň si to myslím." "Jo ty myslíš? Ty si to myslíš? Doprdele, Holmesi, copak nemáš v hlavě žádněj mozek?" Rekl jsem mu o Seal Beach. Lil do sebe kávu a poslouchal. "Podívám se, co můžou udělat tam za městem." Mluvil o Vint Hillu.

"Díky, brácho!" "Není zač. Ozvi se zase!" Pohlédl jsem na hodinky. "Ohlásím se kolem šestý večer tvýho času." "Budu čekat. Dávej bacha na svůj zadek, ty starej blbče!" "Ty mně taky můžeš, kreténe!"

Pro nás sedm jsme si vzali dvě auta. Původně jsem chtěl vy_ půjčit tři, ale měli jsme jenom dvě funkční kreditní karty. Zbylé patřily Pentagonu, což znamená, že touhle dobou budou už nejspíš zablokované. Stejně bych je v žádném případě nepoužil a neposkytl tak našim slídlům stopu, podle níž by věděli, kde naše odysea začala. .:

V mém autě cestovali kromě Sprost'áka ještě Bystrozraký a 'Iřeš- , nička. Vybral jsem si vůz značky Monte Carlo z roku 1972 _ li opravdu kolos, se kterým lze v případě potřeby projet silniční /JI zátaras, železný plot nebo jinou překážku. Kachní noha, pan 4 Upejpavý, si pro sebe, Picka a Půlpintu zvolil vínový Fleetwood ~ Brougham z roku 1979. Rozdělili jsme se a zamířili na jih. Osád- I ce druhého vozu jsem řekl, že se setkáme v rekreační oblasti, !

kterou jsem si pamatoval z dob svého cestování s jednotkou SEAL 6 a která ležela u Puebla, asi sto šedesát kilometrů od Denveru.

Hodina H byla stanovena na 23.00.

Jestli jsou ti federálové chytří - což nehrozí - tak už jsou dávno u letadla a vyslychají jeho posádku, zda si nepamatuje, kde jsme vystoupili, a jedno po druhém probírají naše zavazadla, aby zjistili, co jsme s

sebou vezli. y Byl jsem rád, že jsme se za letu chovali nenápadně. Žádné velké popíjení, žádné dotěrné vtipkování s letuškami. Měli jsme také štěstí, neboť jsme do letadla nastupovali každý zvlášť - ne jako obvykle, kdy se na palubu hrne hlučná, rozjařená horda příslušníků SEAL, která se chce bavit. Bůh války stál zatím na naší straně. Doufám, že bude i nadále.

Řízení vozu jsem přenechal Sprost'ákovi a sám si opřel hlavu dozadu a snažil se uspořádat myšlenky. Připadal jsem si jako v bludišti - neustále jsem narážel na zdi a slepé uličky.

Severně od Colorada Springs zajel Sprost'ák k jednomu malému nákupnímu středisku, abych si mohl zatelefonovat. Ve Washingtonu bylo tou dobou 17.40. Vytočil jsem číslo ke Steviemu Wonderovi. Nikdo to nebral. A tak jsme si v pizzerii koupili něco k jídlu a prošli se po okolí. Přitom jsme si prohlíželi výlohy obchodů a okukovali ženské. Po půlhodině jsem znovu zkusil štěstí.

"Ano?" zazněl ve sluchátku jasný a zvučný hlas.

"To jsem já." "Pamatuješ, jak jsem ti dopoledne povídal, že seš v pěkném průseru?" "A co má bejt?"

"Běž do prdele - to jsem podcenil situaci!" odfrkl si Wonder.

"Vypadá to takhle: seš teď persona non grata. Navy chce tvoji hlavu. Pentagon tě chce zastřelit. FBI má kvůli tobě pohotovost.

Stejně tak asi i federální protiteroristická jednotka, celní stráž, pasová služba, pobřežní stráž - dokonce i americká pošta!" "Ještě něco?" J " " o.

"A co?" "Ať tě ani nenapadne volat některýmu z těch svejch údajnejch kamarádů u DIA. Mají napíchnutý všechny jejich telefony a do půl minuty by tě vypátrali." "Myslíš jako Irčanovi?!" "Jo. Irčan přešel i se svým krámem na stranu nepřítele. Zavolat jim je to samý jako zavolat Pinkymu." To byla opravdu špatná zpráva. Jediná věc, na kterou jsem se mohl vždycky spolehnout, byla síť informačních zdrojů a kontaktů, již jsem za ta léta vybudoval. Tato síť byla důvodem, proč jsem mohl nad systémem vítězit, proč jsem mohl posílat admirály do zadních tělesných partií a proč jsem se mohl chovat beztrestně. A teď se od Wondera dozvídám, že má Záchranná síť už neexistuje!

"Existuje ještě někdo, komu můžu věřit?" "Kromě mě?" Stevieho hlas zněl nevzrušeně. "Tím si nejsem jistej, Dicku. Jdou po tobě dost tvrdě." "Máš vůbec nějaký dobrý zprávy?" Na chvíli zaváhal. "No..., třeba to, že já vím, kde jsou ty tvoje mikrovysílačky, a ty ne." Kristepane, ten kluk ale umí člověka napínat! "Wondere..." Zasmál se. Uplně jsem ho viděl, jak škube hlavou. "No dobře, Dicku! Jsou v jižní Kalifornii." To už jsem dávno věděl a také jsem mu to řekl.

"Jo, ale ty nevíš, že se přestěhovaly!" Tak tohle byla novina. "Kam?" "To přesně nevím. Snažím se sehnat pár kamarádů, který by mi prokázali opravdu velkou laskavost. Zavolej mi za dvě hodiny, to budu možná vědět o něco víc." "Domluveno!"

Nalezli jsme zpátky do auta a pokračovali na jih. Po dvou hodinách jízdy jsem Sprost'ákovi nařídil, ať sjede k jedné benzinové pumpě hned u mezistátní a zkusí odtud zavolat Wonderovi. Nikdo to nebral. Čekali jsme čtvrt hodiny a snažili se chovat nenápadně. Pak jsem znovu vytočil Wonderovo číslo.

"Ano?" "To jsem já. Něco novýho?" "Jo - seš v parádním průseru!" Nato se ozval smích. Moc rád viděl, jak se trápím. "Nedělej si starosti, pracuju na tom. Ty mikrovysílačky seděj v přístavu Long Beach." "Seš si tím jistej?" J " " o.

"Jsou na nějaký lodi?" "To nevím. V Long Beach je spousta lodí. Je tam taky spousta doků. " To je pravda. "Takže co?" "Takže budeme čekat. Jestli se pohnou na západ, tak jsou na lodi. " "Když to tak bude, pak je můžeme sledovat, že jo?" Věděl jsem, že všechny lodě mají satelitní transpondery pro zaměřování polohy. Když porovnáme polohu monitorů s údaji z transponderu, zjistíme, o které plavidlo jde.

"Máš pravdu, ale zatím se nic nepohnulo." Poté se Wonder odmlčel a já slyšel, jak usrkává svou nezbytnou kávu.

"Musím už končit. Ozvu se ti zase za hodinu," řekl jsem.

"Jasně!"

Ve 20.55 mi sdělil výsledky své práce. "Tou inkriminovanou lodí je dvoukýlový tanker Akita Maru. Podle přístavního kapitána vyplouvá dneska v devatenáct nula nula do Jokosuky." "Prima!" V hlavě mi

začínal uzrávat plán. Nejdřív ale musíme vyřešit sledování tankem. Pokud ho nebudeme moci najít, nikdy ho nedostaneme. "Můžeš mít tu loď pod dohledem?" zeptal jsem se Wondera.

"Možná. Jestli se mi povede přesvědčit určité lidi, že mají koukat někam jinam, když si budu hrát s páčkama a knoflíkama." "Zkus to!" "Zkusím. Zavolej mi za chvilu a já ti povím, co je nového." "Bůh ti žehnej, můj synu!" Rekl jsem tomu klukovi, že až se vrátím do Washingtonu, koupím mu celý pivovar. Odpověděl, že mě bere za slovo, a zavěsil.

Chtěl jsem tu loď a ty rakety - za každou cenu. Ne snad proto, že bych sám neměl dost munice. Vždyť v batohu na rameni jsem měl videokazetu s Brakem a Japonci z Macuka, v kapse harddisk z Griffithova počítače a ve Washingtonu záznamy NIS na Pinkyho, což dohromady vytvářelo solidní důkazní materiál o ohromném spiknutí, které sahá až do samotného srdce Navy. Jenže tyhle důkazy nejsou zase až tak nezvratné. Aby takové byly, musím se zmocnit těch jaderných střel z Akity Maru. Pak to budu mít všechno pěkně po kupě a budu moci VNO přednést svoji vlastní verzi událostí!

K místu srazu s ostatními nám zbývala ještě půlhodina jízdy.

Zatímco Sprošťák držel pedál přitisknutý k podlaze vozu, podal jsem hlášení o situaci a snažil se uhodnout, proč sakra Grant Griffith naložil ty ukradené rakety na loď, když bylo jednodušší dát je do letadla a odnést je pryč vzduchem.

Po chvíli jsem pochopil, že za to může technika. Pokud jde o vyhledávání zakázaného zboží, jako jsou výbušniny nebo jaderné materiály, dokážou být státní orgány daleko schopnější.

Stejně jako na Naritě, kde byly nainstalovány špičkové senzory, rovněž tak všechna letiště na západním pobřeží byla vybavena

nejmodernějšími detektory na zjišťování přítomnosti výbušnin a jaderných materiálů v zavazadlech a nákladech.

Grant Griffith nebyl z těch, kteří by riskovali. Cetl mou zprávu z Narity, ve které jsem vyzdvihoval jedinou světlou stránku její bezpečnosti - vysoce výkonná detekční zařízení. Proto nebude v žádném případě pokoušet štěstí a pouštět ukradené tomahawky do blízkosti jakéhokoli letiště.

Odveze je lodí. Bude to pomalejší, ale zároveň i prozíravější.

Do rekreační oblasti jsme dorazili přibližně ve 21.30. Osádka druhého vozu už seděla na rosou pokrytých lavičkách, popíjela chlazené pivo a pochutnávala si na sendvičích. Během cesty jsem měl spoustu času na přemýšlení a v tuto chvíli jsem plody svých úvah přednesl mužstvu.

Rekl jsem jim, že podle mě jsme byli od samotného počátku vedeni za nos. Ze všechny operace, které jsme prováděli - od vrchního velitelství Navy přes Seal Beach až po Severní Koreu - sloužily jen jako zástěrka, jako klamný manévr. Byli jsme nastrčené figurky, jednotka vyslaná k tomu, aby odvrátila pozornost nepřítele, zatímco hlavní pohyb se odehrával na křídlech daleko odtud. Jako to provedl Norman Schwarzkopf při operaci Pouštní bouře. A skutečný cíl? Jednoduchý jako facka. Grant Griffith kradl se svými kumpány ve Spojených státech jaderné zbraně a prodával je.

"Severním Korejci?" chtěl vědět Kachní noha.

I o tom jsem dlouho přemýšlel. "Kimčové," odpověděl jsem mu, "byli taky jen úhybný manévr. Griffith použil jejich jaderný program jako zástěrku. Díky tomu se všechny naše zpravodajské složky zaměřily na Pchjongjang a on tak mohl v klidu pašovat zboží do Japonska." Do Japonska?

Ano, do Japonska! Zřejmě tomu fašistickému Japončikovi, který stojí v čele Macuka a o kterém mi vyprávěl Tošo - Hideo Ikigamimu.

A hádejte, co se stalo? Jejich plán vycházel. A já jim hrál přímo do karet. Proč? Protože jsem někdy egocentrický parchant, kterej pro samý stromy nevidí celej les. Protože když přijde na tenhle systém, chovám se často podle hesla "držte mě, nebo budu vraždit!", což znamená, že se pokaždé pokusím systém oklamat - dokonce i když to není právě to nejlepší.

Zatraceně - Griffith s Pinkým věděli, jak o Navy smýšlím! Věděli, jak budu reagovat, až převezmu Rudou buňku! A já udělal přesně to, co předvíдали: provedl pár NENAJI operací, abych světu - světu Navy - ukázal, že jsem pořád stejný divoký mustang, nenapravitelný gauner, který na nějaký služební postup s oblibou dělá dlouhý nos.

Dopil jsem pivo a zmačkal plechovku v ruce. Tohle není právě nejveselejší prozření! "Doprdele!" řekl

jsem. "Tohle přesně ode mě očekávali!" A jaké jsou následky mého účinkování podle jejich not? Tím nejvýznamnější je skutečnost, že jsem ztratil dva dobré kluky.

Dlouhý se Sirokým zahynuli kvůli mně a jejich zbytečná smrt byla něčím, co mě bude provázet po zbytek mého života. A pak tu máme naši současnou situaci. Jsme odpadlíky bez přátel, psanci na útěku, kandidáti válečného tribunálu. Grant Griffith si zatím klidně naložil jaderné střely na loď a chystá se s nimi zmizet za obzor - v tomto případě do Země vycházejícího slunce.

Pokud jde o přejímání velení, je Navy jedinečná. Když člověk v Navy převezme velení, převezme ho se vším všudy. Je zodpovědný za své muže, a to v každém směru, od jejich bezpečnosti a spokojenosti přes zajištění funkčnosti jejich vybavení až po jejich morálku a ochranu před nadbytečným obtěžováním ze strany systému. Já své muže zradil. Byl jsem slepý k intrikám, které mi nyní byly zcela jasné. Proto jsem nebyl své jednotky hoden.

A teď nastal čas, aby její členové zachránili sami sebe. Vina za celou situaci padne na mě, neboť to všechno byla jenom moje chyba. Můj průšvih. .

"Sice vám přímo nenařizuji, abyste se vrátili do Washingtonu," prohlásil jsem, "ale vřele vám to doporučuji!" "Doprdele, veliteli!" třásl o stůl svým pivem Bystrozraký. "Já jsem tu sice jenom posranej nováček, ale zastávám názor, že když už máme viset, tak aspoň všichni společně!" "Souhlas!" přidal se Kachní noha.

"Podívejte, veliteli," ozval se Pick, "jednou jsme nějaká jednotka a jednotka má zůstat pohromadě!" "No dobře," zapojil se do hovoru Pulpinta, „tak vás ty hajzlové dostali! Ale to hlavní je, že jste na nás myslel! Kurva, kapitáne, celý roky naše zadky nikdo krejt nechtěl- až jste přišel vy!" "To je pravda!" řekl Třešnička. "Zatracený důstojníci - všechny nás jenom využívali!"

"Využívali vás?" "K tomu, aby dostali ty svoje posraný hvězdy! Když jste byl velitelem SEAL 6, veliteli, bylo to pro vás všechno, co jste chtěl být velitelem skvělé jednotky! Ale teď to vypadá, jako kdyby všichni důstojníci chtěli být admirálové! Velení jednotce, jako je Sestka, znamená jenom další stupínek k vlajkovému stavu!"

A jaký jsou důsledky? Důsledkem je fakt, že jsme k ničemu! Oni neriskují. Nechránějí nás. Staraj se jenom o sebe a nedělaj nic.

Víte, veliteli, já jsem se příslušníkem SEAL nestal proto, abych nedělal nic. Už mám až po krk těch kontaktních fotbalů, mara- I III tónů a planejch cvičení! Já chci jít na opravdickej lov!" "Já taky!" připojil se k němu Sprošťák. "Doprdele, veliteli, je čas pomstít se za Dlouhýho a Sirokýho! Zlikvidujeme ty hajzly do posledního - ani jeden z nich nezůstane naživu!" Když Sprošťák skončil, vehnaly se mi do očí slzy. Tohle byla jednotka, které jsem velel ze srdce rád - lovci, kráčející ve stopách těch tvrdých starých žabáků, jako byl můj patron Roy Boehm, první velitel jednotky SEAL 2, muži, kteří pro splnění svého úkolu udělají cokoli.

Prohlédl jsem si jejich tváře. Vyzařovalo z nich jasné odhodlání, neuvěřitelná energie a nesmírná touha po vítězství.

Neměli jsme žádné zbraně. Neměli jsme žádné vybavení. Jenom energii, odvahu, odhodlání a vůli zvítězit. My neklameme!

Jeli jsme celou noc. Když nad horami Dos Cabezas na východ IJ od arizonského Willcoxu začalo vycházet slunce, probudil jsem celulárním telefonem Mikea Regana z jeho zdravého spánku. .

"Včera tady byla FBI," oznámil mi.

"Nekecej! Co chtěli?" "Tvůj skalp!" „<os jim řekl?" "Ze jsi odletěl do Washingtonu." To bylo dobře. "A co je s těma věcmi, který jsi mi měl poslat?" "Jsou pořád tady." Tak tohle byla po dlouhém čase konečně nějaká dobrá zpráva.

Znamenalo to, že máme zbraně i munici. Teď už potřebujeme jenom letadlo, pár padáků a nějaký člun. Jenom - sakra!

Vysvětlil jsem Mikeovi, co od něho požaduji. Sice trochu brblal, ale nakonec řekl, že to pro mě udělá.

"Skvělý!" "Ještě jedna taková náhodná událost." Náhodná? Já už na žádné náhody nevěřím. "Jo?"

"Pamatuješ na ty filmaře, který jsi použil jako krytí při cestě do těch kanceláří?" "Co je s nima?" "Včera

jeden z nich zahynul. Nějaká ženská, jméno ti z hlavy nepovím. U Malibu sjela se svým džípem ze silnice a zemřela. Uvědomil jsem si to až podle nekrologu, ve kterém se píše, že pracovala v Century City ten samej večer, co jsme tam byli i my." Vždyť jsem to říkal - žádné náhody neexistují! Ztěžka jsem polkl a v duchu připsal Mannymu Tantovi na účet další čárku.

"Jmenovala se Goldová, Mikeu, Melissa Goldová. Prokázala mi velkou laskavost. Ten nekrolog mi schovej!" "Spolehni se! Kdy se uvidíme?" "Doufám, že nejdýl za dvaasedmdesát hodin. Bude to tvrdej vejlet. Musíme se přesunovat rychle, ale zároveň taky potichu." "Amen, brácho!" "Zůstaň blízko telefonu. Jakmile budu hotovej, hned ti zavolá, " am.

Cestovali jsme už dva dny v jednom kuse. Bylo načase si trochu zdřímnout a dát si horkou sprchu. Rozdělili jsme se do dvou motelů, abychom nebudili pozornost. Zatímco chlapci odpočívali, já osnoval plány. Je jasné, že se musíme dostat k tomu tankeru, zaútočit na něj, sebrat to zboží a hodit ho - spolu se zrádnou dvojkou Pinkym a Grantem - Navy rovnou do klína.

Prvořadou otázkou byla doprava. Potřebuji letadlo, které má dolet alespoň pět tisíc kilometrů. Rozhodl jsem se pro C-130 Hercules. Tyto stroje mají pevnou rampu a snadno se ovládají.

Pick ho zvládne sám. Naštěstí se jich tady v okolí pár vyskytuje.

Poblíž Tucsonu leží letecká základna Davis-Monthan, na které se nachází úřední hřbitov pro vojenská letadla. Padesát kilometrů odtud stojí malé městečko jménem Marana a u něj má jeden ze svých tajných leteckých svazků CIA. Obě základny jsem dobře znal, neboť jsem na nich často cvičil s jednotkou SEAL 6 u Davise-Monthanu jsme skákali mnohokrát a letadla z Marany jsme používali při supertajných akcích.

Nejdřív jsme prozkoumali základnu Davis-Monthan. Na hřbitově stálo asi deset stotřicítek. Nic dobrého. Další tři herkulesy-

byly to typy EC-130, určené pro zvláštní operace - seděly na letištní ploše a čekaly na modernizaci. Jenomže jejich prohlídka, při níž bychom zjistili, které z nich je schopné letu a které ne, by nám zabrala alespoň týden a tolik času jsme neměli. Kromě toho jsou EC-130 nacpané elektronikou, která váží kolem tuny, a my přitom potřebujeme stroje prázdné, které budeme moci naplnit až po okraj palivem - jinak s sebou povežeme pouze naši válečnou výbavu a oblíbený malý gumový nafukovací člun, které budeme při seskoku potřebovat.

Seskoku? Ano, seskoku. Můj plán byl jednoduchý jako facka. ..

Doletíme nad Tichý oceán, s použitím souřadnic, které nám dá Wonder, zjistíme polohu tankeru, skočíme do vody, napadneme loď zezadu a předvedeme klasické K. O. Zmocníme se lodí a odvezeme ji domů. Uplná hračka, že?

A tak jsme postupovali cestou nejmenšího odporu, kde mělo být víc spolehlivosti a méně byrokracie - a zajištění přitom bylo nanic. K Maraně jsme dorazili přesně v době, kdy slunce zapadalo. Na letištní ploše před obrovským hangárem stály dvě cestotřícítky. Byly pomalovány barvami OSN - zřejmě sloužily někde v Africe nebo v jednom z těch balkánských států, které kdysi bývaly Jugoslávií. Teď se vrátily d $\leq$?, mů, aby byly obroušena přemalovány. Možná je pak darují Cervenému kříži. Nebo naaranžují jako francouzské, německé, izraelské nebo egyptské vojenské letadlo, záleží na tom, kde se příslušná operace bude odehrávat. Abych řekl pravdu, mně se líbilo tak, jak vypadalo právě teď. D Pick se vydal za plot. Za necelých deset minut byl zpátky. „Jedno jsem našel. Je perfektní," oznámil. "Používalo se pro zásobování a vání a je upravený na shazování. Zřímě tajný dodávky zbraní pro bosenský muslimy, Kurdy nebo Azerbájdžance. Nejlepší na něm je, že vypadá, jako kdyby bylo připravený k letu. Potřebujeme jedinec natankovat - a čerpací stanice není dokonce ani hlídána. Viděl jsem ji z pilotní kabiny, je přímo na západním okraji pole. " Takové informace jsem slyšel rád. V duchu jsem si poznamenal číslo na ocase letadla. Tohle ptáčka si ohlídáme. Tak dopravu bychom měli. Horší bude sehnat věci, které budeme k útoku na loď potřebovat.

Nemohl jsem sebrat vyhlédnuté letadlo a odletět s ním do San Diega, protože tam bychom nemohli doplnit palivo. Kromě toho

jsem byli obětmi velkého honu na člověka. Všechno nám tudíž muselo klapnout. Proto jsem chtěl, abychom veškeré potřebné věci shromáždili zde v arizonské poušti a pak se v rámci jedné velké

odklízejí operace zmocnili letadla, dotankovali a odletěli pryč, dřív než si někdo stačí všimnout, že se něco děje.

Během čtyřadvaceti hodin by k nám měl dorazit Mike i s našimi zbraněmi. Zatímco na něj budeme čekat, vydají se Třešnička s Kachní nohou - oba dva nějaký čas pracovali v základním výcvikovém táboře ženijních potápěčů a příslušníků jednotek SEAL v Coronadu - na návštěvu do svých bývalých domovů u jednotky SEAL 5 a "vypůjčí" si (čili ukradnou) od nich padáky, nafukovací člun a pár gumových nádrží na benzin kvůli zvýšení akčního rádia člunu.

Sprošťák, který ani ne patnáct kilometrů od místa, na němž jsme se právě nacházeli, přežil svůj hrůzostrašný seskok, měl mezi svými klíči pořád ještě ten od montážní haly na Maraně.

Požádal jsem ho, ať zajde dovnitř a podívá se, co by se nám mohlo hodit pro přípravu letadla ke shozu. Za dvě hodiny mi přinesl dobrou zprávu: v hale byly palety a nákladní padáky. Při troše štěstí - a našeho umění - nikdo nic nepozná, dokud nebude příliš pozdě.

Celou noc jsme probírali všechny varianty. Odhadoval jsem, že maximální dolet, který z C-130 dostaneme, bude dělat 5 000 až 5 300 kilometrů. Kdyby byl stroj vybaven přídatnými nádržemi, mohl by uletět až 8 000 kilometrů. Jenomže letadlo, které Pick vybral, žádné nemělo. · Spojil jsem se se Steviem Wonderem. Ten nám sdělil, že se tanker pohybuje stálou rychlostí šestnáct a půl uzlu. To znamená, že po šestatřiceti hodinách na moři urazil kolem jedenácti set kilometrů. Z Marany k Tichému moři to je vzdušnou čarou zhruba 650 kilometrů. Jestli dokážeme z letadla vymáčknout 5000 kilometrů, bude nám do doby, než budeme muset sáhnout na zásoby, zbývat 4 350 kilometrů. Rychlostí šestnáct a půl uzlu urazí tanker denně 725 kilometrů.

Připočteme-li rezervu pro Murphyho zákony a další nepředvídané okolnosti, měli bychom Akitu Maru dosáhnout a ukořistit do šesti dnů od jejího vyplutí, jinak bude mimo náš dosah a my budeme v koncích. Tím pádem musíme být do devadesáti hodin ve vzduchu.

Mike přijel přesně na čas. Hned po něm dorazili i učešnička s Kachní nohou, kteří přivezli nejenom padáky, gumový člun a tři nádrže na benzin, ale také plný kufr potápěčské výstroje. Pick mezitím podnikl pět výletů k letadlu, aby překontroloval jeho vybavení a ujistil se, že má dost paliva na to, aby nás dopravilo přes celé pole až k čerpací stanici. Jedinou ostrahou, kterou za tu dobu potkal, byli šakali.

Sprošťák, Kachní noha, Bystrozraký a Půlpinta se poté vydali do montážní haly na Maraně. Vrátili se s jednou paletou, jedním složeným nákladním padákem a sadou kabelů na uchycení nákladu. Ze by se měl ten padák rozbalit? Samozřejmě - kdybychom to nemuseli dělat tajně. Nikde však nebylo místo, kde bychom ho mohli rozložit, aniž by nás přitom někdo viděl. A tak jsme se rozhodli raději riskovat. Zálohy? K čemu? Jestli to nebude fungovat hned napoprvé, tak budeme stejně všichni mrtví.

Prohlédl jsem si člun. Byl to jeden z těch starších typů s přívěsným motorem o výkonu 125 koní. Byl bez vysílačky. To nevadí _ stejně není komu volat.

Máme tedy člun. Máme letadlo. Máme zbraně a náboje. Ještě nám chybí nějaké prostředky, pomocí kterých se dostaneme ze člunu na tanker. U SEAL 6 jsem k tomuto účelu vymyslel žebříky s háky z titanu. Tady ale nic takového k dispozici nebylo.

Budeme muset improvizovat.

Nejlépe z nás uměli lézt Sprošťák a Kachní noha, a proto jsem tento úkol svěřil jim. O tři hodiny později byli zpátky v motelu i se dvěma tyčemi - těmi, které používají malíři, aby dosáhli na IJ hodně vysoké stropy. Jedna byla hliníková, druhá ocelová. Obalili jsme je izolační páskou kvůli zvýšení přilnavosti, vyrobili háky .

a s pomocí místního svářeče je upevnili na horních koncích. Pak jsme ještě téhož večera podnikli útok na jednu příhodnou vodárenskou věž přibližně patnáct kilometrů opodál. Hliníková tyč nevydržela a Kachní noha z ní měl ošklivou modřinu. Zato ocelová fungovala spolehlivě - Sprošťák ji tak bude moci zaháknout za tanker, vyšplhat se po ní nahoru a hodit nám ostatním dolů lano.

V letadle byly rovněž nějaké letecké mapy. Pick odcizil tu správnou a začal rozvrhovat trasu. Mezitím jsem se rozhodl - k čertu s bezpečností! - že padáky, které Třešnička s Kachní nohou přivezli z Coronada, znovu přebalíme. Když se tenkrát podobná akce ze vzduchu do moře prováděla při operaci na Grenadě,

přišel každý z nás o dobrého kamaráda. Proto jsem chtěl vyloučit všechny závady. Ve tři hodiny ráno

jsme padáky rozložili po parkovišti před hotelem a za necelou hodinu je měli znovu složené, aniž by si někdo něčeho všiml.

Zdá se, že máme před sebou nějakých deset hodin letu a k tomu ještě tři hodiny kroužení a hledání.

Vyrazíme-li v 5.45, budeme k večeru nad cílem. V noci seskočíme, spojíme se, vydáme se za tankerem, doženeme ho a zlikvidujeme. Vypadá to perfektně.

Ale já věděl, že se s námi sveze i pan Murphy - a nejlepší způsob, jak se mu vyhnout, je dobrá příprava. Velice dobrá příprava.

A tak jsme si všechno sepsali a znova a znova procházeli každíčký detail.

- Letadlo vyrazí v okamžiku, kdy bude tanker na cestě přibližně už 134 hodin.
- Hledání cíle začne po 144 hodinách jeho plavby (6 dní).
- Při 147 hodinách bude shozen gumový člun.
- Pak útok - při první příležitosti.

Raději bych tanker pouze sledoval a zaútočil až o půlnoci, kdy je protivník vždycky v největším útlumu. Jenomže s jedním jediným člunem jsem nemohl riskovat, že nám vlny z lodi odnesou přívěsný motor, dojde palivo v důsledku zpuchřelých nádrží nebo se stane nějaká jiná z oněch stovek obvyklých událostí, které mívá při podobných akcích pan Murphy na svědomí.

Vždyť už se mi to několikrát předtím stalo. Motory zhasly, protože je zalila voda. Čluny se mi při dopadu na hladinu převrátily. Už jsem také viděl, jak vlna doslova urvala konstrukci motoru, a zažil jsem situace, kdy vítr dokázal člun zanést několik kilometrů od místa doskoku.

Pro tyto operace existuje víc špatných variant, než kolik je těch dobrých, což znamená, že kromě našich schopností, odhodlání a plánů budeme potřebovat ještě pořádný kus štěstí.

Přesto jsem se snažil riskovat co možná nejméně. Rozhodl jsem se například, že na lod zaútočíme uprostřed její levé strany, kde je hlavní paluba vodní hladině nejbližší. Důvod, proč jsem si vybral raději levobok než pravobok, je ten, že většina lidí jsou praváci, takže když kouří, odhazují špačky pravou rukou – proto budou používat pravý bok lodi, a pokud bychom ho použili také, mohli by nás zahlédnout. Prostě detaily, detaily, detaily.

Ve 22.00 jsme snesli na hromadu veškeré vybavení a poskládali je v obráceném pořadí, než v jakém je budeme nosit do letadla.

Nafukovací člun, který půjde z rampy jako první, bude naložen jako poslední. V duchu jsem probral všechny otazníky spojené s uložením nákladu a poté nařídil celý náklad pětkrát cvičně složit.

Proč? Protože uložení nákladu může operaci buď usnadnit, anebo naprosto zlikvidovat. Pokud například není všechno řádně uloženo, najde si na palubě své místo i pan Murphy. V takovém případě bude moci uvolnit tu a tam pár popruhů, takže když se pak vrhnete přes zadní rampu dolů (v rychlosti dvě stě až čtyři sta kilometrů za hodinu), přijdete o veškerou výstroj. Můžete jí zamávat na rozloučenou a dívat se, jak v prvních minutách skoku mizí ve víru vzduchu za letadlem nebo jak se při dopadu potápí do vody, zatímco vy narážíte na 41adinu (což sakramentsky bolí). Nebo vám zapakuje bojovou vestu tak, že když pak do ní sáhnete po nábojích, vytáhnete nouzovou dávku potra vin.

Tyhle problémy jsme nemohli potřebovat, neboť jsme neměli žádné náhradní padáky, žádné jiné zbraně, přebytečnou municí nebo čluny navíc - o lidech ani nemluvě. Pak ať mi někdo něco povídá o podrobném plánování, na chlup přesném provedení a nulových zálohách! Musel jsem se zasmát. Právě takhle totiž vypadá stav FUBAR.

KAPITOLA 20

Stojedenáctá hodina plavby tankeru. Naložil jsem Mikea zpátky do jeho vozu a nasměroval na západ. Vůbec jsem netušil, kde se touto dobou může Brok se svými kumpány potulovat, a proto jsem chtěl, aby Mike popadl Nancy a zhruba na týden se s ní uklidil na Havaj nebo někam jinam - kamkoli jinam. Není nutné, aby se vystavoval nebezpečí. Mike namítal. Protestoval. Trval na tom, že se o sebe umí postarat. Odpověděl jsem mu, že o to nejde - byl sám proti čtyřem a šance hovořily ve prospěch protivníka. "Věř

mi," přesvědčoval jsem ho, "že existují způsoby, jak tě donutit mluvit! Jako třeba způsobit Nancy velkou

bolest - tak proč chceš riskovat život své ženy?! Prostě na chvíli vypadni z domova, sakra!" Kromě toho jsem potřeboval, aby můj dávný spolubojovník z Vietnamu zůstal naživu. Svěřil jsem mu totiž videokazety a minox s filmem a požádal ho, aby je vzal s sebou. "Kontroluj si pravidelně telefonní záznamník," řekl jsem mu a dodal, že pokud se do týdne neozvu, ať zavolá do rozhlasu a předá všechny materiály Charliemu Thompsonovi, producentovi pořadu 60 minut, který uvedl příspěvek Mikea Wallace o Profesionálním válečníkovi.

Byl jsem si jistý, že s informacemi, které jsem shromáždil, by tým kolem Wallace a Thompsona dokázal vymlátit z Granta Griffitha duši. Vždyť také oba kdysi sloužili v Navy. Mike Wallace, který bojoval ve druhé světové válce, je i po sedmdesátce (v roce 1993 mu bylo pětasedmdesát) pořád stejně neohrožený.

Byl by z něj skvělý žabí muž.

Charlie Thompson, který prodělal Vietnam, v sobě spojuje typ neoblomného a houževnatého člověka. Jakmile se do něčeho zakousne, už to nepustí. Nenávidí také darebáky a zrádce. Prostě chlap podle mého gusta (dokonce i když neumí sehnat v Palmě žádný slušný stůl).

Nakonec Mike přece jen pochopil, že jsou mé návrhy rpzumné, a s brbláním odjel. Prý bude netrpělivě čekat, až zavolám.

Ted' už začíná jít do tuhého. Zatelefonoval jsem Steviemu Wonderovi, abych zjistil, jak to vypadá s Akitou Maru. Stevie mi sdělil, že pluje podél obvyklých námořních tras, vzdálená od nich necelých dvacet kilometrů, a udržuje stálou rychlost šestnáct a půl uzlu. Tento stav se za posledních dvacet hodin ani v nejmenším nezměnil, což znamená, že loď je řízena automaticky. Pokud dojde k nějaké větší změně, bude mi to prý Wonder moci oznámit přes satelit přímo do C-130. Stačí se s ním jenom spojit a udat volací znak letounu.

Pak jsem ho požádalo meteorologické zpravodajství.

"Panebože, existuje vůbec něco, co nechceš?" "Asi ne!" Chvilí sice nadával, ale nakonec řekl, že ho jde rychle sehnat.

Zatímco jsme čekali, až znovu zavolá, vyzkoušeli jsme si ještě dvakrát nakládání. Podařilo se nám stlačit celkový čas pod dvanáct minut, a to od přestřižení plotu až po nahození motorů.

Zatraceně, ti kluci jsou opravdu dobří!

132 hodin od vyplutí tankeru. Tohle je nejhorší chvíle. Nedá se nic dělat, jen sedět na pokoji v motelu, čekat a modlit se, abychom nevzbudili nepatřičnou pozornost. Doufat, že na nás nikdo nezavolal federály, šerifa nebo státní policii. Ne že bych nechtěl v takovém případě řešit všechno v klidu, ale moji hoši neměli ani nejmenší chuť se někomu vzdávat a, popravdě řečeno, já také ne.

Nikdo toho moc nenamluvil. Každý se soustředil na svou práci. Sprost'ák vylepšoval šplhací tyč.

Třešnička páskoval zásobníky. Bystrozraký seděl na podlaze a brousil ostří svého útočného nože. Nůž byl velký a hrozivý a Bystrozraký se už nemohl dočkat, až ho použije. Chápal jsem ho. Jsou chvíle, kdy je zabíjení jediný způsob, jak ukojit boha pomsty. Tohle byla jedna z nich.

Ve 133. hodině jsme prolezli plotem. Kachní noha vyrazil k čerpací stanici, aby rozlomil zámky na čerpadlech a my tak při tankování nemuseli ztrácet tolik času. Neušli jsme ještě ani patnáct metrů, když jsem si uvědomil, že se cosi změnilo. Najednou se tu objevily hlídky. Stáhli jsme se zpátky za plot a krčili se ve výpusti. Připadali jsme si nazí a zranitelní.

Co se to, sakra, děje? Přimotali jsme se snad do některého z občasných bezpečnostních cvičení CIA, nebo se sem hlídky stahují proto, že nás hledají?

Ať je to tak nebo ta!<, jsme v rejži. Prolezl jsem plotem a provedl rychlý průzkum. Spatná zpráva spočívala v tom, že jsem viděl dvě samostatné hlídky, které přecházely po letištní ploše sem a tam a baterkami svítily do temných míst. Dobrou zprávou bylo, že je tvořili nájemní poldové, ne námořní pěchota, a že s sebou neměli žádné psy ani automatické zbraně, jenom baterky a pendrek.

Situace se podobala cvičení, které jsem prováděl na Naritě. Při pomýšlení na tehdejší akce jsem se musel pousmát. Kéž bych tady měl s sebou pár cedulek Fudžoki Corporation, které jsem tam po sobě nechával! Vzpomínáte si na ně? Byl na nich nápis "Mrtvý zajatec - přeji hezký den!", vyvedený v

japonštině i v angličtině. Tady by mohly způsobit pěkný zmatek v hlavě každého příslušníka CIA, který by se pokoušel vypátrat, co se to tu děje.

Vtom mi na rameno poklepal Třešnička a vrátil mě tak zpátky do reality. Tiše jsem mu vysvětlil nastalou situaci a její řešení.

První tříčlenná hlídka se nacházela od nás napravo, druhá nalevo. Obě musely být umlčeny. Rukou jsem vydal několik signálů.

Rozdělili jsme se. Sprošťák a já jsme si vzali na starost levobok, Pick a Bystrozraký pravobok. O šest minut později jsme svázaným strážným přelepili ústa páskou a zanechali je ležet ve stoce jako šest mumii s bolavou hlavou.

Jenomže tím jsme se také dostali oproti původnímu časovému plánu do skluzu. A navíc musíme stotřícitku k benzinovým čerpadlům dotáhnout tak, abychom tím nevzbudili něčí pozornost, což znamená, že nemůžeme okamžitě nahodit motory. Proto jsem vyslal Sprošťáka, aby našel nějakou mulu - jeden z těch malých traktorů, které se používají k tahání letadel. My ostatní jsme mezitím naložili náklad a trvalo nám to kratší dobu než Sprošťákovi jeho hledání.

Konečně k nám dorazil i s traktorem na elektrický pohon.

"Cos tam, sakra, tak dlouho dělal?" "Tohle byl jedinej, kterej měl dobít baterky!" Zahákli jsme letadlo za traktor a vyrazili směrem k čerpací stanici. Přitom jsme se modlili, abychom nepotkali žádné další hlídky. Já jsem šel vedle kola pod předkem letounu a potil se od hlavy až k patě, třebaže teplota kolem dosahovala sotva pěti stupňů Celsia.

133 hodin 42 minut. Pomalu jsme přelezli pole. Když jsme dorazili k benzinové stanici, měl už Kachní noha čerpadla spuštěná a byl připraven začít plnit nádrže pod křídly letadla.

Zatímco si Třešnička s Kachní nohou hráli na pumpaře a Pick vykonával závěrečnou obhlídku, nařídil jsem Bystrozrakému, ať někde najde PHJ - pomocnou hnací jednotku, která se používá ke startování leteckých motorů skokem. S ní bychom mohli počkat až do poslední minuty, než naděláme spoustu hluku a nahození motorů je opravdu pěkný rachot!

Rychlý start by nám dost pomohl. Díky těm nájemným poldům, vlečení k čerpadlům a vlastnímu tankování jsme měli v okamžiku, kdy jsme za sebou zavírali poklopy, už tři čtvrtě hodiny zpoždění. Zdá se, že se u nás v letadle schovává i vždy populární pan Murphy.

S tím se ale nedalo nic dělat. Pick dokončil svou předstartovní prohlídku a usadil se do sedadla nalevo. Já si vzal na starost funkci druhého pilota. Bystrozraký zapojil PHJ a nahodili jsme motory. Nikde žádné potíže. Bystrozraký tedy PHJ znovu odpojil, odstrčil ji stranou a vyšplhal se na palubu. Sprošťák zdvihl nákladní rampu a začali jsme pojíždět. Náhle mě napadlo, jak jsme při tomto pomalém posouvání decimetr po decimetru k rozjezdové dráze zranitelní. Koukal jsem předním sklem na letištní plochu a přemýšlelo tom, jak jsem se sem dostal a jak se dostanu odtud pryč a co komu provedu.

"No tak, veliteli, probud'te se!" vytrhl mě ze snění Pickův hlas.

"Promiň, Picku!" "To je v pořádku, šéfe, ale já vás potřebuju tady, u sebe, ne tisíc kilometrů daleko!"

Probral se mnou ovládání škrticích klapek, pohlídal si se startovacími klapkami na křídlech a pak jsme vyrazili po ranveji dopředu bez světel, rozhovorů s řídicí věží, bez všeho. Ve 134.18.22 jsme se s řevem vznesli k purpurové obloze, odhodlání splnit svůj úkol a lovení spoustou lidí, kteří mají odznaky, zbraně a federální zatykače.

Opustili jsme prostor letiště, stoupali nahoru a všechno probíhalo naprosto hladce. Alespoň prvních šest minut. Právě když jsme překonávali výšku dvou tisíc metrů, začal hořet levý motor.

Jak se to mohlo stát? Neptej!e se mě. Jak se stávají jiné věci?

Prostě k tomu došlo a bylo to. Spatný tlak oleje? Kus hadru, který tam zapomněl některý z mechaniků? Prasklý přívod? Kdoví - a vůbec, co na tom. Stejně se nedalo dělat nic jiného než rychle se s tím vypořádat a pokračovat v cestě.

V pilotní kabině se rozeznělo poplašné zařízení. Pick letadlo vyrovnal a stiskl pět z těch stovek tlačítek před sebou. Nalevo od kabiny se objevil chuchvalec bílého dýmu, jak se spustilo hasicí zařízení, a motor zhasl.

"Můžeme letět jenom na tři?" "Jistě, veliteli! Ale bude to mnohem níž a pomalejc." "Což znamená..." "Ze spotřebujeme víc paliva. Budete muset všechno propočítat znova." No to je skvělé! Vždyť nemám žádný

počítač. Nemám vlastně ani možnost spojit se se Steviem Wonderem - aniž bych přitom na nás neupozornil.

Proč? Protože jsem předpokládal, že ukradené letadlo bude stejně jako většina stotřicítek, které jsem kdy používal, vybaveno nejmodernějším komunikačním systémem. Kde byl můj dávný velitel z ženijních potápěčských čet Ev Barrett, když jsem ho doopravdy potřeboval, aby mi svou jedenáctku kanadu zabořil

do zadku? "Nikdy nic nepředpokládejte, Marcinko, vy bezcennej zatracenej pitomej kouzelníku!" - právě tak by mi to svým jemným, typickým způsobem Ev vysvětlil.

Vždyť tohle nebylo žádné vojenské letadlo, ale stroj, který sloužil CIA k jejím tajným akcím a který měl na palubě komunikační vybavení ze sedmdesátých let - tytéž přístroje, které lze spatřit na letadlech zemí třetího světa. Zvonky a píšťalky? Kdyby bylo potřeba, mohli si s sebou hoši od CIA vzít přenosné SATCOMy, vysokofrekvenční vysílače a další technické hračky, s nimiž tak rádi cestovali.

Vysoukal jsem se ze sedadla a došel k místu pro navigátora.

Výraz "hrubý odhad" v té chvíli dostával nové rozměry. Usedl jsem, vytáhl mapy a snažil se rozpomenout na základy navigace, které jsem před necelými dvěma desítkami let studoval na Vysoké velitelské škole letectva v Montgomery. Nic. Nula. V hlavě jsem měl úplně prázdno.

Dokonce i navzdory stále se blížící možnosti, že skončíme někde v Tichém oceánu, jsme, myslím, všichni pocítili úlevu, když Pick oznámil, že jsme právě minuli kalifornské pobřeží a že se už nacházíme nad Tichým oceánem. Pick poletí ještě hodinu sám, pak předá řízení autopilotovi, aby si mohl trochu odpočinout a ještě jednou překontrolovat náš nový a improvizovaný letový plán. Sedl jsem si na místo radisty, hrál si s číslem'ky a přepínači a pátral v éteru po hlasech. Funkce radisty byla v Navy mou prvotní specializací, a i přesto že to je už třicet let, co jsem si s rádiem naposled vážně hrál, dokázal jsem se do toho skoro okamžitě znova dostat. Dobrou čtvrt hodinu jsem poslouchal provoz. V žádném hovoru o nás nepadla zmínka. Ven jsme se tedy dostali nepozorovaně - díky tomu, že Pick letěl nízko a pomalu a kličkoval mezi řídicími středisky. Aspoň tahle část cesty není zatím jeden velkej průser.

Osazenstvo nákladního prostoru se chovalo tak, jak bylo při dlouhých letech obvyklé - všichni už spali, uloženi na čemkoli, co poskytovalo trochu pohodlí. Vylezl jsem z pilotní kabiny a rozhlédl se po nich. V mysli mi vytanuly vzpomínky na stejný obrázek, který se mi naskytl před více než čtvrtstoletím při cestě z východního pobřeží do Vietnamu.

Bože, to jsem byl někdy tak mladý? Naivní? Věřil, že Navy je plná dřevěných lodí a železných mužů, a ne naopak?

Jo, tenkrát mi bylo dobře. A pořád ještě je.

Proč? Protože právě teď mám s sebou ty železné muže - a to mně dodává sílu.

Kéž bych vám mohl říci, že jsem šťastný, jenže to není pravda.

Je tu až moc otazníků, při jejichž řešení se nebudu moci spolehnout na nic jiného než pouze na schopnosti svých mužů vypořádat se doslova s každou situací, ve které se ocitnou. Nezbyvá než se poddat svému osudu. S tímto závěrem jsem si našel hromadu plachtoviny, ulehл na ni a přinutil se k odpočinku.

Zanedlouho se mi z něj bude hodit každá minuta.

Cas 139.52.15. Provedl jsem jakýsi improvizovaný budiček. Po nezbytném brblání a sakrování se vzbuzení členové jednotky seřadili u odpadního potrubí na levé i pravé straně trupu, aby se ve výšce dva a půl kilometru vymočili. Pak jsme začali probírat jednotlivé úlohy při útoku na loď.

Zmocnit se tankeru je zároveň snadnější i těžší než zmocnit se osobní lodi, remorkéru nebo válečného plavidla. Snadnější proto, že se celá palubní nástavba tankem nachází na jeho zádi, takže bojiště připomíná spíš vnitřek nějakého tří nebo čtyřpatrového činžovního domu, a ne bludiště palub a chodeb, která jsou na osobních nebo nákladních lodích a plavidlech Navy. Nevýhodou je, že paluby a lodní přepážky jsou na tankerech všechny z oceli a odražená kulka má v takovém případě stejný účinek jako dobře mířená střela. A kulky přitom od ocelových stěn velice rády odskakují - jako kulečnickové koule, až na to, že jejich dráha je naprosto nevypočitatelná.

Naším cílem bude dostat se na loď a co nejrychleji nad ní převzít kontrolu. Potíž je v tom, že budeme na palubu lézt přímo pod kormidelníkem, který má z prostřední části neomezený výhled, a očima každého,

kdo bude na mustku spolu s ním. Přesto jsme náš útok naplánovali na setmění, tedy na dobu večere, kdy na mustku muže být trochu volněji - to znamená přítomnost jednoho, maximálně dvou mužů.

Načrtl jsem hrubé schéma a zakreslil v něm další komplikace, s nimiž se můžeme setkat, a prostory, které budeme muset zabezpečit.

První z nich je přímo pod mustkem, kde je umístěna jídelna a kajuty mužstva. Tady odpočívají ti, kteří nemají právě službu.

Kvůli potencionálnímu nebezpečí - na palubě je hořlavá ropa - se obvykle povalují oblečení a připravení okamžitě reagovat na vzniklou událost. V tomhle případě budou navíc asi i ozbrojení. Pod jídelnou se nachází strojovna. Kdysi to znamenalo pár lumpu, kteří přikládali do kotlu. Dnes v ní obvykle sedí jediný člověk, který sleduje ukazatele jednotlivých přístrojů plně automatizovaného provozu. Když tanker vpluje do úzkých vodních cest, bývá obvyčejně někdo také v pomocné kormidelně na zádi, kde provádí korekce kormidlování z můstku.

Za normálních okolností by při našem útoku nikdo v této místnosti být neměl, jenže já se na žádné "normální" okolnosti spoléhat nehodlal, protože pomocná kormidelna je jednou z těch skryších, do kterých námořníci zalézají, když chtějí být sami nebo když chtějí masturbovat nad ohmatanou pornografickou knihou.

Dalšími místnostmi, které mi dělaly starosti, byly loďmistrova a měřicí kajuta. Obě dvě patřily na dlouhých plavbách mezi bašty soukromí.

To všechno dohromady znamená, že musím vyslat dva střelce na můstek, aby převzali kontrolu nad spojením a řízením, dva k jídelně, aby se postarali o námořníky, kteří budou mít volno, dva do podpalubí, kde zabezpečí zdroj elektřiny, dva, kteří prohledají strojovnu, jednoho, který vyčistí loďmistrovu a měřicí kajutu, a jednoho, který bude mít na starosti příď. To je celkem deset lidí.

A na palubě letadla nás je včetně mě sedm.

Strategickým bodem je nadstavba. Jakmile bude zabezpečena zád', budeme se moci pustit do prohledávání nákladových, pojistných a předních prostorů. Bude to pomalý, pečlivý a většinou nebezpečný postup, ale musíme ho podniknout.

141.22.25. Vystoupal jsem znovu nahoru do kokpitu a zalezl si na poličku za místem pro navigátora. Potřeboval jsem trochu bojového spánku. Obvykle toho příliš nenaspím - stačí mi tak tři čtyři hodinky denně. Ale jednou za čas prostě rád na čtvrt hodiny až dvacet minut zavřu oči a zapomenu na svět. Tohle byl právě jeden z těch příležitostných momentů.

Probudilo mě až naklonění letadla - to Pick změnil kurz, sklopil křídla a já sjel dopředu. Pick ukázal doleva. Z výšky pěti kilometru bylo pod námi vidět nějakou skvrnu. Byla to loď. Podíval jsem se na ni dalekohledem. Nákladní loď. Vrátil jsem se na své lože.

Ve 145.06 zahoukal Pick sirénou. Protřel jsem si oči a vyhlédl čelním sklem. V zorném poli se objevil a1 - tanker, vzdálený od nás zhruba deset kilometrů. Zatraceně - Stevovy výpočty a mé korekce byly správné. "Skvělá práce!" pochválil jsem Picka. Slezl jsem dolů, vytáhl ze svého tlumoku přijímač od mikrovysílaček z NIS a zapnul ho. Nic. Žádné napíchnu té tomahawky na téhle lodi nejsou.

Je to jiný tanker. v Doklusal jsem zpátky k Pickovi. "Spatnej cíl!" Pickovi se to nezamlouvalo. Na potvrzení svých slov klepal rukou po budíkách. I když jsme prý spotřebovali méně paliva, než očekával, pořád si zahráváme s ohněm, protože když poletíme se třemi motory tak nízko, v hustší atmosféře, spotřebujeme zbytek paliva mnohem rychleji.

"Na jak dlouho máme ještě benzin?" "Tak na dvě hodiny. Možná dvě a půl. Nějaký návrhy, veliteli?"

"Zkus pomalu kroužit nalevo!" Počítal jsem, že náš tanker bude přibližně třicet kilometrů jižně od normálních námořních tras, které jsem měl vyznačené v mapě. Třeba uhnu1 ještě víc na jih, aby se vyhnul kontaktu.

"A co když to nevyjde?" "Tak nás všechny čeká dlouhý, moc dlouhý plavání!" O hodinu a tři čtvrtě později začal přijímač od NIS přerušovaně pípat. Vzal jsem ho s sebou do pilotní kabiny a oznámil Pickovi: "Máme signál!" u "Tak se za ním vydáme!" řekl Pick a naklonil letadlo doprava.

Pípání ustalo. "Tudy ne!" Vrátil se na původní kurz a slabé pípání se ozvalo znovu. Nyní se naklonil opačným směrem. Pípání zesílilo. "Jsou ještě víc na jih, než jsme si mysleli!" Přijímač začal pípat docela nahlas. Poplálal jsem Picka po rameni. Ted' míříme přímo do středu terče.

"Támhle je!" zvolal jsem a ukázal rukou přes čelní sklo. Skrz vysoké mraky byl asi dvanáct kilometrů před námi vidět tanker.

Brázda za ním jasně označovala jeho pozici. Pick se držel za lodí.

Přijímač nikoho nenechával na pochybách, že tanker, který máme před sebou, má na své palubě námi napíchnuté střely.

Začali jsme pomalu kroužit. Vzdálenost mezi námi a Akitou Maru se pohybovala od pětadvaceti do pětatřiceti kilometrů.

Raději bych opsal ještě jeden kruh, ale Pick mi ukázal stav pali-

va. Letěli jsme už v podstatě jenom na výpary - další kolo už nepřipadá v úvahu. Naopak, může se stát, že budeme muset vyskočit ještě dřív, než se dostaneme do směru plavby tankeru.

"Musíme se dostat nad brázdu!" Jediná šance, jak snížit možnosti neúspěchu na minimum, je opustit rampu v momentě, kdy se ocitneme přímo za lodí. Pohlédl jsem dolů k vodní hladině.

Zdálo se, že vlny na ní jsou vysoké alespoň dva metry. Ve slunci člověka doslova hypnotizovaly. Ted' už chápu, proč se piloti P-3 při dlouhých hodinách honění za ponorkami nudí - navzdory tomu, že jsou hypnotizováni. Voda je totiž naprosto fascinující.

Odlesky světla ji zabarvují a díky vlnění pak hladina vypadá jako barevný kaleidoskop. Člověk tady nenajde pouze jednotvárnou modrou nebo modrozelenou barvu, ale také zlatavé a oranžové záblesky od slunce, smetanově bílou barvu pěny zčeřených vln a někdy i kovové odlesky rybích šupin. Každou vteřinu se tento pohled v pulzujících a rytmických přechodech mění. Mohl bych to mít před očima pořád. Ale nejdřív byly na řadě jiné věci. Pick sestoupil do tří tisíc metrů a pak ještě o kilometr níž. Letadlo budeme opouštět ve výšce dvou tisíc metrů. Dost vysoko na to, aby byl seskok zajímavý, a dostatečně nízko na to, abychom měli jistotu, že všichni přistaneme blízko sebe. Chtěl jsem seskočit zhruba čtyřicet kilometrů za lodí, protože tak by naše sto třicítka při tomto manévru unikla zrakům osádky tankeru.

Seskok za žád' Akity Mam nám umožní jet v jejím směru - podle pohybu vody budeme moci ve tmě vycítit její přítomnost. Pak přirazíme k jejímu levému boku a vylezeme na palubu těsně před nástavbou, tedy v místě, kde je paluba téměř v úrovni hladiny.

Chlapci už měli padáky i ostatní vybavení na sobě. Třešnička spouštěl rampu. Půlpinta, Kachní noha a Bystrozraký připevňovali kabely k nafukovacímu člunu. Sprošťák otevřel dvířka v trupu na straně, kde plu1 tanker. Jakmile protneme jeho dráhu, vydá povel k seskoku.

Doběhl jsem ke schůdkům do kabiny a třikrát do nich udeřil železnou tyčí. To bylo znamení pro Picka. Ten ted' překontroluje přístroje, nastaví klapky, zpomalí na dvě stě kilometrů v hodině, předá řízení autopilotovi a bude upalovat z kabiny pryč. Pak bude mít jen pár vteřin na to, aby si navlékl své vybavení.

Všem se. nám najednou dýchalo volněji, neboť do letadla proudil čerstvý vzduch. Podíval jsem se dolů. Voda bude studená

a my s sebou nemáme potápěčské obleky - to byla jediná věc, kterou uesnička s Kachní nohou při svém krátkém nájedu na Coronado nedokázali sehnat.

Ucítl jsem, jak letadlo zpomalilo a pomalu a plynule se začalo otáčet proti směru hodinových ručiček. Na schůdkách z kabiny se objevil Pick. Sjel po nich dolů a pelášil k nám. "Jdeme na to!" křičel.

"Jak to myslíš?" "Došel nám benzin!" Doběhl ke gumovému člunu. Půlpinta s Kachní nohou už měli v ruce připravenou jeho vestu a postroj s padákem. Narazili je na Picka, upevnili a zavázali. Pozorovat je při tomto úkonu bylo stejné jako sledovat mechaniky formule 1 při práci v boxech.

Sprošťák řval, že ještě nejsme přesně za lodí, ale na nějaké zaměřování už nebyl čas, museli jsme skákat. Uvolnili jsme padák od gumového člunu, vystrčili ho ven a sami se z mastné rampy vrhli za ním do zšeřelé oblohy.

Do tváře mě udeřil proud zvířeného vzduchu a probral mě k životu. Sledoval jsem, jak letadlo pokračuje vstříc svému neodvratnému osudu. Dopadlo na hladinu, převrátilo se, udělalo kotrmelec a zmizelo ve vlnách ještě dřív, než jsme stačili sestoupit do patnácti set metrů.

Ted' nastal čas věnovat se sobě. Tu a tam se sice objevily nějaké náznaky uzlů, ale rychle jsem je rozmotal a pokračoval v sestupu. Gumový člun padal krásně - nikde nebylo vidět žádné známky potíží.

Podíval jsem se na vodní hladinu. Vane boční vítr, ale II našťestí není silný. Silný boČ!lí vítr totiž

znamená, že budete vláčení po oceánu sem a tam. Zádná legrace.

Dotkl jsem se nohama hladiny a zajel pod ní. Ledová voda mě téměř připravila o vědomí. Zatraceně! Bleskově jsem odepnul přezku, vyvlékl se z postroje a vyhrabal se na hladinu.

Pytel s bojovým náčiním jsem přitom táhl za sebou. Nahoře jsem rychle odvázal z vesty kus stočeného nylonového provazu a plaval ke Sprostákovi, který přistál asi deset metrů napravo ode mě. Připlavali jsme k sobě a oba prskali vodu.

"V pořádku?" "Jo, veliteli - byla to úplná hračka!" Gumový člun se houpal na metrových vlnách přibližně padesát metrů od nás. Než jsme se k němu dohrabali, byl už u něj

Pulpinta a odřezával paletu. Pak se přehoupl přes okraj a překontroloval vybavení.

"Nic nechybí!" zakřičel.

Ukázal jsem mu vztyčený palec. Zatímco se na palubu přitahovali ostatní členové jednotky, začal Pulpinta nahazovat motor. Zapumpoval, nasál palivo a zatáhl za šňůru od startéru.

Následovalo dVOjí prsknutí a jedno zakašlání a pak ten zatracenej krám zahrčel, zařval a přešel do rovnoměrného chraplavého vrčení.

Je načase prohlédnout si pečlivě všechno vybavení. Šplhací tyč přežila pád ve skvělém stavu. Měli jsme zbraně i municí. ušnička přišel o pár signálních raket a Bystrozrakému při dopadu zmizel nouzový balíček. To všechno bylo ale v porovnání s tím, co se mohlo stát, naprosto zanedbatelné.

Dokonce i náhradní nádrže s palivem pád vydržely - v případě potřeby tak máme k dobru benzin na qalších osmdesát kilometrů. Posouvali jsme náklad tak dlouho, dokud jsme nenašli to správné rozložení hmotnosti mezi lidmi a technikou. Pak jsem zakroužil ukazovákem nad hlavou, ukázal na západ a Pulpinta vyrazil dopředu tak prudce, že se člun málem postavil kolmo do vzduchu.

Cesta k Akitě Maru nebude žádnou procházkou. Všechny oceány se od sebe navzájem liší. Každý má své divoké, nespoutané a děsivé kouzlo. Severní ledový oceán s vámi neustále hází v nárazech, při kterých praská v kostech i lodních kýlech. Plavit se po Severním oceánu v malém člunu je totéž jako nechávat se znovu a znovu kopat do rozkroku. Atlantik má zase dlouhé vlny, které připomínají horskou dráhu. Nejdřív stoupáte pomalu nahoru, dosáhnete vrcholu a pak padáte prudce dolů až do chladné vody. Plavit se po Atlantiku v malém člunu je totéž jako nechávat se kopat střídavě do rozkroku a do zadku.

V Tichém oceánu zase nejsou ničím neobvyklým dvoumetrové vlny. Na hladině občas vyrůstají obrovské vodní stěny, které dokážou převrátit loď vzhůru nohama. Příkopy v něm jsou tak hluboké, že v nich nic nežije. Právě kvůli těmto příkopům a jejich hloubce je dmutí vody tak silné a strašlivé. V jednom okamžiku se nacházíte na vrcholu vlny a v příštím je náhle motor zaplavený vodou, která se valí tři metry nad okrajem člunu, a vy se snažíte vyhrabat z koryta tak zatraceně hlubokého, že vypadá jako ty bláznivé japonské noviny s tři patra vysokými stylizovanými vlnkami. Plavit se po Tichém oceánu je totéž jako nechávat se kopat střídavě do rozkroku a do hlavy. Je vám ten rozdíl dostatečně jasný? Doufám, že ano.

Přibližně po dvaceti minutách toho měla moje kostrč už dost.

Přikázal jsem vypnout motor a posunout se na vnější části, aby se naše váha rozložila ještě rovnoměrněji a člun tak mohl hladčeji klouzat po vodě. To byla celá věda. Pulpinta bude tím pádem moci odhadovat nárazy vln bez toho, aniž by si přitom musel dělat starosti o stabilitu člunu, a bude mít tak větší možnost manévrování. Viděl jsem v tom malý krůček na cestě k pokroku lidstva.

Uháněli jsme vpřed. Bylo chladno, ale nikdo si toho nevšímal. V podobných chvílích totiž adrenalin v krvi koluje tak rychle a divoce, že i kdyby třeba mrzlo až praštilo, nikdo by tomu nevěnoval pozornost. Když jsme se přiblížili k tankeru na pouhé čtyři kilometry, mohli jsme při každé třetí vlně zahlédnout světla na jeho stěžni. Ukázal jsem na ně a nařídil Pulpintovi, ať se drží v jejich směru, dokud se nedostaneme přímo do brázdy za lodí.

Brázda za plavidlem se snadno sleduje a dává člověku uklidňující pocit, že se skutečně blíží ke svému cíli, třebaže ten může být ještě klidně kilometr daleko. Zato světla na stěžni fungují přesně naopak. Jsou malá a lze je spatřit pouze z vrcholku vlny.

Navíc vzhledem k relativní rychlosti našeho gumového člunu oproti Akitě Mam - našich dvacet pět uzlů

oproti jejím šestnácti a půl- se zdálo, jako kdybychom jenom seděli ve vodě a promrzali skrz naskrz, zatímco tanker pluje plnou parou vpřed. Jenomže já jsem dobře věděl, že jakmile se dostaneme do brázdy, bude rázem jasné, že jsme pokročili o notný kus. Za prvé proto, že budeme mít před sebou jasnou a hmatatelnou stopu, a za druhé tím, jak se bude velikost brázdy měnit, budeme moci téměř cítit horko z výfuků lodních motorů.

Krátce před devátou hodinou jsme poznali, že už plujeme v kýžené brázdě - tato jemná změna v rytmu a pohybu způsobila, že nám srdce začalo bít o trochu rychleji. I když byla tma, mohli jsme pokaždé, kdy se náš člun vyhoupl na hřeben vlny, spatřit siluetu tankeru. Konečně jsme se dostali do zpěněné vody za jeho trupem. V hlavě se mi přitom rozezněl dunivý tepot jeho obrovských motorů.

Bystrozraký překontroloval náhradní nádrž a připravil ji na rychlou výměnu. Nechtěl jsem, aby nám došlo palivo zrovna v okamžiku našeho útoku. A nechtěl jsem ani, aby se právě používaná nádrž vyčerpala až do poslední kapky. Kdyby se tak stalo, mohl by se do přívodu dostat vzduch. Následné čištění by nám zabralo několik minut, během nichž bychom seděli na dohled od tankeru a dívali se, jak se nám vzdaluje. Děkuji, nechci, milý pane Murphy! Raději nádrže vyměníme. První je už dost dlouho používaná, než aby nám vydržela ještě při útoku. A tak když jsme se dostali k Akitě Maru tak blízko, že její zád' nad námi čněla jako obrovský věžák, přikázal jsem Bystrozrakému, ať nádrže přehodí.

Bystrozraký hbitě přepojil hadičky, zapumpoval a pak vyděšeně sledoval, jak se motor zakuckal, škytl a nakonec zhasl.

Akita Maru zatím nevzrušeně pokračovala ve své plavbě a začala se od nás pomalu vzdalovat.

Bystrozraký odpojil jeden konec hadičky, vsunul si ho do úst, nasál, vyplivl z úst benzin, znovu hadičku nasadil, zapumpoval a škulb za šňůru od startéru.

Nic. Byli jsme v háji. Neměli jsme ani jediné pádlo a tanker se nám vzdaloval čím dál víc.

Kachní noha odstrčil Bystrozrakého na stranu, popadl šňůru od startéru, nastavil škrťací klapku a prudce trhl.

Motor zakašlal a zhasl.

Kachní noha to zkusil znovu. Poté ještě jednou. Na třetí pokus motor naskočil a všichni jsme se směsici úžasu a zděšení sledovali, jak si hraje se škrťací klapkou a probouzí motor znovu k životu. Nakonec motor zaburácel tak, jak má. Kachní noha ho pustil do záběru a vydali jsme se opět na stíhací jízdu. Přestože na nás dotíralo chladno, potil jsem se úplně stejně, jako kdyby byl srpen a já na svém Divokém panství právě zápasil s činkou.

Byl čas vyrazit. Chtěl jsem, aby nahoru po žebříku lezl jako první Sprošťák, který byl v jednotce druhým nejlepším lezcem.

Ten nejlepší, Kachní noha, bude řídit člun a na žebřík půjde až jako poslední, neboť u něj existuje největší pravděpodobnost, že to zvládne bez pomoci ostatních. A pomáhat si bude opravdu při čem.

Když se totiž nafukovací člun dostane do blízkosti plavidla o takové velikosti, jakou má tanker, začne s ním cloumat další vlnobití, tentokrát od zvířené vody podél boků lodi. Díky tomu bude člun odrážen od lodi pryč, což lezení na lod, mírně řečeno, znesnadňuje.

Přirazili jsme k lodi. Ze vzduchu se zdálo, že se její prostřední paluba nachází téměř ve stejné rovině s vodní hladinou. Když jsem se díval na to monstrum zblízka, uvědomil jsem si, jak moc jsem se mýlil. Pick zdvihl náš improvizovaný žebřík, zahákl ho o zábradlí a trhl. Tyč se zahoupala jako nějaké kyvadlo, ale držela. Třešnička a Bystrozraký hlídali prostor kolem zábradlí svými zbraněmi. Tam nahoře bude osádka, se kterou se budeme muset vypořádat. Tušili jsme" že na palubě budou také Brok Brannigan, Manny Tanto a ostatní z Centurions International, aby chránili jaderné střely. To je jenom dobře - máme s nimi nevyřízené účty.

Sprošťák si přehodil samopal přes rameno. Kolem pasu měl uvázaný jeskyňářský žebřík a jeho vesta byla plná nebezpečných hraček. Pohled, který ke mně vyslal, hlásal, že ví, že jsem blázen, ale že on je ještě větší. Pak vyrazil po tyči nahoru.

Měl za sebou dva a půl metru, když vtom se jedna z příček, které jsme k tyči přimontovali, pod jeho vahou prolomila a Sprošťák padal hlavou napřed zpátky do člunu.

Naštěstí pro něj - i pro nás - přistál na mně.

"Doprdele, veliteli!" Skulil jsem ho ze sebe dolů a rychle ho prohlédl, jestli si něco nezlomil. Byl v

pořádku - přišel pouze o jeden zub, který si vyrazil o pažbu mého samopalu. A tak jsem ho nakopl do zadku a poslal zpátky na žebřík. "Tentokrát bud tak laskavej, Grundle, a snaž se tu posranou tyč nezničit!" "Rozkaz, pane!" odpověděl Sprost'ák a ukázal mi vztyčený ukazovák. Pak doslova vylétl po tyči nahoru, přehoupl se přes zábradlí, uvázal za něj jeskyňářský žebřík, spustil ho dolů a znovu zopakoval své gesto.

Toho kluka mám opravdu rád.

Ted byla řada na nás, abychom se vyšplhali za ním - celkem pět nebo patnáct metrů, to podle velikosti vlny. Pustil jsem před sebe Bystrozrakého a Třešničku a potom sám provlékl ruku lanem a začal se soukat nahoru.

Tahle činnost je daleko těžší, než by se mohlo na první pohled zdát. Je třeba brát v potaz dmutí moře a slizký povrch trupu lodi. Lano je mokré a kluzké a člověk musí každou příčku obejmut rukama i nohama.

Je sice pravda, že při základním výcviku existují cvičení, při nichž se příslušníci SEAL zdokonalují v lezení po nákladních sítích, ovšem žádné z nich je nepřipraví na strašné peklo při útoku z moře, kdy člověk visí na pohybující se lodi a nahoře na palubě na něj čeká hrstka darebáků.

Vezměte si motivační faktory. Mohu spadnout a přerazit si o člun páteř. Nebo mohu spadnout do vody, kde mě rozseká přívěsný motor člunu. A kdyby se mu to náhodou nepodařilo, stáhne mě vír podél lodi k velkému lodnímu šroubu, který ze mě v mžiku nadělá hamburger - přesněji řečeno Dickburger.

Přidáte-li ke všem těmto prvkům ještě "obvyklý" faktor lidského strachu, stane se šplhání na palubu naprostou hračkou a pomažete po tom zatraceném žebříku nahoru jako opice v džungli s tygrem v patách.

Skok přes zábradlí. Bystrozraký, Třešnička a Sprost'ák už zaujali obranné rozestavení a zbraněmi kontrolují palubu. Nikde ani živáčka.

Konečně se na palubě objevil i Kachní noha. Díval jsem se za gumovým člunem, jak odplouvá pryč, unášen proudem dozadu k lodnímu šroubu. Nikde před námi nesvítilo žádné světlo, ačkoli jsem v kormidelně nahoře na nadstavbě jasně rozeznával stojící postavy.

Udělal jsem několik posunků a vyrazili jsme. Pick s Půlpintou vylezou na nadstavbu a obsadí můstek. Sprost'ák a já si vezmeme na starost kajuty mužstva. Kachní noha, Třešnička a Bystrozraký zabezpečí strojovnu a poté ~e vydají k měřicí kajutě.

Neměli jsme žádné vysílačky. Žádné komunikační zařízení.

Jenom sebe - a vědomí, že všichni ostatní na Akitě Maru stojí proti nám.

Přišel čas pustit se do práce. Sledoval jsem Půlpintu s Pickem, jak kousek po kousku šplhají po nadstavbě nahoru. Jako první se přes zábradlí překulil Půlpinta, samopal s tlumičem připravený ke střelbě. Po něm následoval Pick. Byl bych se rád díval dál, ale měl jsem jinou zábavu.

Sprostej Nick zaujal post průzkumníka a oba dva jsme se protáhli průlezem do prvního palubního přístřešku. Uvnitř bylo čisto, bílo a dobré osvětlení. Japonci si zřejmě potrpí na pořádek.

Chodba se před námi rozvojovala. Vybral jsem si levou stranu, Grundle se vydal doprava. Uvnitř bylo šest kajut, tři nalevo a tři

napravo. Zkusil jsem první. Knoflík na dveřích se otočil. Pomalu jsem otevřel. V místnosti byla tma.

Prošel jsem dovnitř, přitiskl se zády ke zdi, zavřel za sebou a rozsvítil.

Kajuta byla prázdná.

Zhasl jsem, vyklouzl ven, zamkl dveře a teprve pak je zavřel.

Potom jsem se přesunul ke druhé kajutě, kde jsem zopakoval předchozí postup. Opět nic.

Ted' je na řadě kajuta číslo tři. Za dveřmi bylo vidět světlo. Pomalu, pomaličku jsem zkoumal kliku.

Fungovala. Otočil jsem jí a zatlačil.

Dveře byly zevnitř zamčené.

Se samopalem připraveným k výstřelu jsem do nich vrazil ramenem. Zámek se rozlomil a já vpadl dovnitř.

Z prýčny na druhém konci místnosti na mě udiveně hleděl orientální obličej. Když uviděl, co jsem zač a co držím v ruce, změnil se jeho výraz v čirou hrůzu.

„I... ie...," zdvihl ruce na znamení toho, že se vzdává.

Natolik jsem japonsky uměl, abych si odpověděl kladně. Dřív než stačil zareagovat, byl jsem u něj. Srazil jsem ho, přetáhl obuškem, ovázal mu ruce, nohy i ústa páskou, hódil ho obličejem dolů na pryčnu a pustil se do prohlédávání kajuty. Ten obličej mi byl povědomý. Chvilku mi trvalo, než jsem si uvědomil, že jsem ho už dvakrát předtím viděl. Poprvé při bojové hře u Granta Griffitha a podruhé na videonahrávce ze Seal Beach.

To znamená, že jich tady je pět. No dobrá - tak další.

Ctyřka i pětka byly prázdné. V šestce se svítilo.

Další Japončík - a tenhle ubožák nechal dveře odemčené.

Zhluboka dýchat! Soustředit se! Neriskovat! Ted'!

Vletěl jsem dovnitř. Oči Sallyho Hřebce se střetly s mýma. Ve svých velkých prackách držel Playboy.

Na prsou mu ležel Sig Sauer ráže 9 milimetrů a jeho ruka se po něm natahovala.

Prošl jsem ho zboku svým samopalem a srazil ho dozadu na pryčnu. Nejhlasitější zvuk, který má zbraň vydala, bylo tiché praskání - to se kulky zavrtávaly do Sallyho hrudního koše.

Ten hajzl toho ale pořád ještě neměl dost. Zařval jako raněnej grizzly, skulil se z lůžka dolů a se zbraní v ruce se vrhl proti mně. Vzhledem k tomu, že nás dělily jenom dva metry, nechtěl jsem riskovat. Vyslal jsem mu do hrudi další dvě dávky o třech kulkách. Sally se svezl na kolena a padal směrem ke mně.

Ustoupil jsem o krok na stranu, odkopl jeho zbraň pryč a pro jistotu mu vpálil do zátylku ještě jednu dávku. Ted' vím, že je od té svině navždy pokoj.

Vyměnil jsem zásobníky. Byl jsem zbocený potem. Slyšel ten rámus někdo? Jestli ano, tak je tam ještě Sprost'ák, který čistí protější chodbu.

Převalil jsem Sallyho na záda a prohledal mu kapsy. Našel jsem tam britvu a peněženku. Žádné dokumenty v celé místnosti nebyly.

Zpátky do chodby. Sprost'ák už čekal na druhém konci. Rukama jsem mu sdělil, že jsem jednoho muže zabil a jednoho zajal.

Sprost'ák mi tímtež způsobem odpověděl, že zajal tři.

Američany?

Ne, zavrtěl hlavou a napnul kůži kolem očí. Japonci.

Pokračovali jsme po palubě dál. V prádelně ani ve skladu jsme nenašli nikoho. Obě dvě místnosti jsme tedy prohlédli a na noc zamkli. Pak jsme vklouzli do lodní kuchyně. Sporák byl vypnutý - to je dobré znamení.

Opatrně jsme za sebou zavřeli dveře a vydali se krátkou chodbou k jídelně, odkud jsme slyšeli hlasy mluvící japonsky. Pohlédl jsem na Sprost'áka. Ten se podíval na mě a vztyčeným palcem a ukazovákem naznačil svůj souhlas.

Byl jsem právě na cestě k můstku, když jsem zaslechl první výstřely. Sprost'ák zůstal dole a hlídal šestici karbaníků, popíjejících kávu. Nacházel jsem se uprostřed nadstavby, když se ty zvuky ozvaly.

Plesk-plesk! Plesk-plesk! Dvě dvojítá t'uknutí. Po nich následovala dávka z automatické zbraně. Ted' už určitě vědí, že jsou napadeni. Změnil jsem kurz. Abych se vyhnul možnému nebezpečí, začal jsem lézt po bíle natřené nadstavbě pomalu nahoru, šroub po šroubu, svorka po svorce. Když jsem pak navrchu přelézal zábradlí, funěl jsem a hekal jako nějaký starý prd'ola.

Vyhoup! jsem se do kormidelny. Uvnitř stál Pick, hlaveň samopalu namířenou na tělo na palubě. V rohu místnosti, kam ho Pick odkopl, ležel Walther PPK/S. "Pilot - Japončík. Ten hajzl vytáh bouchačku, veliteli - vypálil čtyři rány!" "Slyšel jsem. Kde je Pulpinta?" "Stará se o boudu pro radisty." "Snad něco neodeslali..." To by mě značně znervóznilo!

"Ne - tomu jsme zabránili! Sebrali jsme jim kódy - a všechno ostatní! Neměli vůbec šanci! Měli šifry od NSA, veliteli!" "nekecej!" "Cistej originál!" kýval hlavou Pick.

V mysli mi vytanula čtyři slova. Pinky a Prescott, Grant a Griffith.

"Kúúúrva...", zařval Pick a skočil na mě. V témže okamžiku se za mými zády ozval výbuch a zároveň jsem ucítil horko z hlavně Pickova samopalu, z níž mi přes rameno vyprázdnil celý zásobník.

"Co..." Překulil jsem se právě včas, abych zahlédl Mannyho velkou, obludnou postavu, jak mizí za

oknem kormidelny. Měl u sebe útočnou brokovnici značky Benelli - devět nábojů v podlouhlém trubkovitém zásobníku.

"Picku!" Vykulil jsem ho na palubu. Zachránil mi život, ale sám to částečně schytl. Přišel o půlku ucha a dost krvácel. Rychle jsem ho posadil, našel lékárníčku, píchl mu morfium, ovázal hlavu a poplácal po rameni. "Budeš v pořádku, chlapče - musím jít!" Nasadil jsem do jeho samopalů nový zásobník, nabil a strčil mu ho do rukou. "Rekni Sprost'ákovi, ať se o to tady postará!"

Když někdo vyleze ze dveří, zastřel ho!" A byl jsem pryč. Kam mohl ten Manny, sakra, zmizet? Zkontroloval jsem prostor po stranách lodi, pak oběhl dokola kolem kormidelny. Nic. Vtom jsem to uviděl. Krev u nákladového jícnu. Jedna kapka. Alespoň jedna z Pickových střel tedy toho hajzla zasáhla.

Vlezl jsem dovnitř. Tady bylo krve víc - jak to vypadá, tak se ta svině spustila průlezem dolů. Ted' je někde v útrobách lodi a já ho tam můžu hledat celou věčnost.

Bylo načase spojit se s Třešničkou. Pustil jsem se směrem ke strojovně a cestou zkontroloval každou chodbu, na kterou jsem narazil. Když jsem se dostal za průjez, zavolal jsem dolů a uslyšel, jak mi Třešnička odpovídá: "Cistej vzduch, veliteli!" To je dobře. Takhle máme prakticky celou loď pod kontrolou - až na to, že se na ní pořád ještě potlouká tlupa zabijáků.

Slezl jsem po kovovém žebříku na dlouhou lávku nad hlavní strojovnou. Zahvízdal jsem. Třešnička se otočil za zvukem. Spolu s Bystrozrakým právě připoutával trojici japonských námořníků k lodní přepážce. Ukázal jsem rukou dopředu. Třešnička vztyčil palec a s Bystrozrakým v patách vylezl po žebříku ke

mně. Pak jsme se všichni tři začali proplétat bludištěm chodeb, dokud jsme nenarazili na průlezy k cisternám, které byly umístěny přibližně uprostřed lodi. y Před námi bylo celkem osm poklopů. Srouby na šesti z nich byly pevně utažené. Další dva jevíly známky nedávného použití, přičemž první z nich byl tak povolený, že jsme ani nepotřebovali klíč. Spustili jsme se do temnoty a po příčkách, navařených k jedné straně válcovitého průlezu o průměru něco přes půl metru, slézali dolů.

Po necelých pěti metrech jsme narazili na úzkou lávku, která vedla po obvodu jedné z hlavních cisteren. Rozhlédl jsem se kolem a modlil se, aby v nádržích byla jen ropa. Bystrozraký se ujal průzkumu a vedl nás kolem pojistných prostorů do spleti krátkých chodeb s pravo~hlými zatáčkami, které kličkovaly mezi cisternami napříč lodí. Říkal jsem si, že pokud jsou ty jaderné zbraně na palubě, tak budou uprostřed lodi v jedné z těchto chodeb, které probíhají v příčném směru a v nichž budou co nejvíc chráněny před otřesy z moře.

Těch chodeb bylo celkem šest. Všechny byly matně osvětlené ze stropních svítidel napájených nízkým napětím. Díky tomu na stěny dopadalo mihotavé světlo, připomínající petrolejové lampy. Zatímco nahoře byla loď bez jediné skvrnky, tady dole se na každém kousíčku navěky usadila vrstva špíny. Vzduch naplňoval nasládlý pach surové nafty a špatně se tu dýchalo. Pohybovali jsme se pomalu a obezřetně.

Pozorně jsem sledoval podlahu a pátral po nějakých krvavých stopách, ale žádnou jsem neobjevil.

Pokračovali jsme dál. Po čtvrt hodině jsem si s Bystrozrakým vyměnil místo a vystřídal ho v průzkumu, aby si mohl trochu odpočinout. uešnička šel deset metrů za námi a kryl nás zezadu.

Došli jsme sotva do poloviny třetí příčné chodby, když vtom jsem zabočil za roh a uviděl to, co jsme sem přišli hledat: hromadu dřevěných beden, zapřených mezi přepážkami u nádrží a uchycených zvláštními svorkami. Nápis na bednách hlásal:

MAJETEK VLADY USA.

Kromě beden tady byli také Brok Brannigan a Cyklista Jordan.

Cyklista měl v ruce granát - pojistka od něj byla vytažená a jenom tlak jeho prstů bránil ve výbuchu.

Brokovi se v náručí houpal samopal HK s tlumičem. Prst měl přitom na spoušti. Všiml jsem si, že přepínač střelby je nastaven na trojrané dávky.

"Dicku, už jsme se dlouho neviděli - naposled v Century City!" Zastavil jsem se. Svůj samopal jsem měl zavěšený na řemeni přes pravé rameno a jeho hlaveň mířila Branniganovi do hrudi.

"Braku!" Brok obešel jednu z beden s raketami, vzdálen ode mě necelých pět metrů. Nepřestával jsem ho sledovat hlavní své zbraně.

"Zdá se, že tady máme jistě problém." "Myslíš?" Já jsem to tak neviděl.

"Podívej se, tohle se mezi náma musí vyřešit! Nemůžu si dovolit mít tady šest dní nějaký patový situace!" "Klidně, Broku! Polož tu zasranou pušku, řekni Cyklistovi, ať dá tu pojistku zpátky do granátu, a můžu to všechno probrat!" Brannigan zavrtěl hlavou. "Ne, to nejde, starej brachu! V sázce je toho moc. Až příliš mod" V tom měl pravdu. Opravdu toho bylo v sázce až příliš moc jenže ne tak, jak se na to díval on. Jeho mysl se soustředila výhradně na peníze, kdežto já byl ochoten zabít kvůli tomu, že Brok způsobil smrt dvou mých mužů. Kromě odplaty za zmařené životy Dlouhého a Širokého zde byly ale ještě i jiné faktory.

Krádeží tomahawků Brok zradil svou vlast. A nejen ji. Zradil také všechny ostatní, kteří nosili stejnou uniformu jako on. Je to vlastně totéž, jako kdyby je vědomě zavedl do nepřátelské léčky.

Když se bojuje, tak člověk nebojuje za nějaké abstraktní hodnoty jako státní vlajka, národ nebo demokracie. Bojuje za svého kamaráda. Bojujete za to, aby zůstal naživu, a on zase za to, abyste zůstali naživu vy. A tak to jde den za dnem, bitvu po bitvě.

A když někdo z vašich kamarádů umře, umře i něco ve vás. Ale vy přesto pokračujete dál. Bojujete za to, aby jeho smrt nebyla zbytečná, aby jeho oběť nebyla k ničemu.

To je pravá podstata, jádro a kořen celistvosti jednotky.

Ale Brak to všechno kvůli penězům zradil. A já jsem v žádném případě nemohl jeho věrolomnost nechat bez trestu.

Viděl jsem, jak se 'lřešnička krade k Cyklistovi Jordanovi zezadu, a neměl jsem náladu zbytečně ztrácet Brokův - nebo můj čas. Proto jsem ho střelil do hlavy. Jednou. Přímou mezi oči. Na instinktivní střelbu docela slušný zásah. Brok ale nedávno zabil dva z mých mužů - a hořká vzpomínka na tyhle vraždy mi při střelbě vedla ruku. Brannigan padl k zemi jako kámen, dřív než stačil něco dodat.

Cyklista ještě nestihl ani zareagovat, když se 'lřešničkovy ruce semkly kolem granátu a surově zakroutily. Zaslechl jsem, jak Cyklistovi prasklo zápěstí. Bývalý Zelený baret zařval jako příslovečné raněné zvíře. Během zlomku vteřiny byl u něj Bystrozraký a zabodl mu svůj dlouhý nůž do břicha až po rukojeť. Než jsem ho stačil odtáhnout, měl už tu nebohousvinnou napůl vyvrženou.

'lřešnička ustoupil z rozlévající se krvavé kaluže a pevně sevřel granát. "Radši tam rychle dejte tu pojistku, veliteli - už jsem z toho docela nervózní!" Nebyl jediný.

Zboží bychom tedy měli. Lod byla také zabezpečená. Jediné, co nám ještě chybělo, byl Manny Tanto. Věděl jsem, že je zraněný, ale neměl jsem ani ponětí, jak moc mu Pick ublížil. Nařídil jsem 'lřešničkovi, Kachní noze a Bystrozrakému, aby do příčných chodeb položili nástrahy. Když se Manny pokusí proniknout k nám, budeme o tom vědět. Pak jsme odklidili mrtvá těla a vrátili se zpět na můstek. Sprost'ákovi jsem přikázal, ať najde Brokovu kajutu a přinese mi z ní všechny písémnosti, které se mu dostanou do rukou. Za deset minut byl zpátky i s uzamčenou koženou diplomatkou.

Půlpinta zkontroloval, jestli v ní není nějaká nálož, a potom jsme ji otevřeli.

Uvnitř jsme našli šifry, faxy a spoustu bankovek. Sešel jsem do jídelny a začal pročítat faxy. Byly skutečně velmi zajímavé.

Jakmile bylo všechno zabezpečeno, pustili jsme se do prohledávání lodi a pátrali po Mannym Tantovi. Rozdělili jsme se do dvojic a začali v nástavbě na přídi, odkud jsme postupovali na druhý konec lodi, kajutu po kajutě, nádrž po nádrži, chodbu po chodbě. Objevili jsme přítomnost prostoru, o kterém jsem neměl ani zdání. Po Mannym ale nikde ani stopa. Jako by docela zmizel.

Samozřejmě že nezmizel. Byl tady. Někde se schoval a čekal.

Jen ať si přijde, jsme na něj připraveni - ozbrojení a nebezpeční.

Mezitím se musíme postarat o tanker. Rozdělil jsem mezi jednotku hlídky na můstku - na každého vycházely čtyři hodiny.

Lod řídil automat, záznamy udávaly náš kurz a šifrovací tabulky nám umožňovaly faxovat do Japonska ty správné kódované zprávy. Takže jediné, co zbývalo, bylo pohodlně se uvelebit a užívat si plavby. To nejtěžší přijde za šest dní, až přistaneme.

Vyřídil jsem několik krátkých telefonních hovorů. Zavolał jsem přes satelit Steviemu Wonderovi, který mi

s radostným smíchem oznámil, že Pinky dostává zabrat, protože jsem zmizel z povrchu zemského. "Ty zatracený federálové se můžou úplně pominout, Dicku!" Měl jsem z toho skvělý pocit. Řekl jsem Stevovi, že se mu brzy ozvu a ať je připravený k zásahu.

"Myslel jsem, že mě o to nikdy nepožádáš! I Poté jsem se spojil s Tošou, abych se ubezpečil, že na nás při příjezdu do Jokohamy bude čekat patřičný uvítací výbor. Když Tošo uslyšel, kde se nacházím a co mám s sebou, zalapal hlasitě po dechu. Pak mě poprosil, abych mu zavolał znovu za čtvrt hodiny. Když jsem tak učinil, sdělil mi, že informoval svého nadřízeného a obdržel od něj svolení dopravit k nám vrtulníkem do šestatřiceti hodin před přistáním několik lidí. "Bude to pěkný tanec, Dicku, a proto musíme mít všechno nachystané, dřív než se ty zasraný politici dozvěděj, co se děje! Tak nebudou mít žádnou možnost zasáhnout! I To mi připadalo rozumné. Zavolał jsem také k Mikeovi Reganovi na záznamník, aby věděl, že jsme naživu. Potom nastal čas svléci se do trenýrek a trochu si na širokánské palubě Akity Mam zacvičit. Vzduch kolem byl čistý, slunce krásně pálilo, my se báječně potili a život byl naprosto skvělý.

Ovšem jen do té doby, než nás svou návštěvou poctil Manny Tanto. Stalo se tak třetí noci. Do té doby jsme si pohodlně navykli na náš každodenní rytmus. Jak se ukázalo, až příliš pohodlně, neboť právě na to Manny bezpochyby čekal. Bylo krátce po druhé hodině. Stál jsem u kormidla a společnost mi dělal Kachní noha. Ani jsme ho tolik neslyšeli, spíš cítili - jako kdyby můstkem prolétl nějaký duch.

A najednou měl Kachní noha ruku připíchnutou dýkou ke stolku s mapami. Zařval a škulb sebou, což nebyl zrovna nejlepší nápad. Než jsem se stačil rozhlédnout a zjistit, že se v žádném případě nedostanu ke svému samopalu, který zbytečně stál tři metry ode mě na druhé straně můstku, rozpáral ho Manny jako kuře a se zakrváceným velkým nožem v ruce se řtil na mě.

Nejhorší na nožích je, že ať děláte, co děláte, říznutí se stejně 'nevyhnete. Nenechte se zmýlit všemi těmi filmy, ve kterých se na sebe chlapi vrhají s noži, a přesto se dokážou vyhýbat ostří to je naprostá blbost.

Řečeno stručně a jasně, jdete-li bojovat na nože, budete pořezáni. Právě proto dávám přednost střelným zbraním. Je mnohem jednodušší někoho na pět metrů zastřelit, než si ho pustit k tělu s ohavně velkým ostým nožem, který vám chce ublížit.

V téhle chvíli jsem ale neměl na vybranou. Volba místa i času připadla tomu kříženci a jedině, co jsem mohl dělat, bylo zabránit mu, aby ovládl prostranství celé.

On sám se už ovládnout nedal. Měl nasazenou válečnou masku - kůži si pomaloval maskovací barvou, vlasy po samurajském způsobu svázal na temeni a na čelo si nasadil černou pásku. Oči mu žhnuly jako uhlíky a střídala se v nich červená, modrá a zelená světélka. Holá hrud', pokrytá stejně jako obličej zelenými a černými pruhy, se mu nadouvala.

Než jsem stihl mezi nás vložit židli s ocelovými rámy, zasáhl mě - dlouhé seknutí, které mi rozřízlo hřbet levé ruky a otevřelo krvavou ránu. Pak s tímtež krvežíznivým úsměvem, který měl ve tváři před lety v Tri Tonu, ustoupil dozadu, aby se nasměroval k rozhodujícímu útoku.

Udělal výpad. Uskočil jsem. Naznačil útok. Odrázel jsem. Máchl nožem. Uhnul jsem.

Po celou tu dobu jsem zoufale hledal nějakou improvizovanou zbraň. Za opaskem jsem měl kapesní nůž. Byla to jedna z těch starých námořnických sklapovacích hraček - velké široké ostří na řezání lan a šídlo na jejich rozplétání. Sáhl jsem pro něj a židlí udržoval Mannyho v bezpečné vzdálenosti.

Jednou rukou jsem otevřel šídlo a uchopil nůž do pravé ruky tak, aby z hrotu vykukovalo sotva pět centimetrů. Přitom jsem si počínal jako krotitel lvů a bodal židlí dopředu, abych Mannyho zahnal od sebe pryč.

Byla to scéna jako vystřižená z nějakého pomateného filmu o gladiátorech - šílený kříženec a zarostlý Vizigót proti sobě v boji na život a na smrt.

"Tak pojď, ty hajzle! lákal jsem ho.

Jediným zvukem, který vydával, bylo dýchání a občasné došlápnutí bosých nohou na podlahu. Zaútočil. Nůž projel pletivem na spodní straně židle a pokračoval skrz měkké polstrování. Uhnul jsem tělem a bleskurychle udeřil pravačkou.

Překvapeně zíral, jak mu šídlo těsně nad pravou bradavkou zajíždí do hrudi. Ach...!

Další rána. Z hrudi se mu začala řinout krev - tmavá tekutina na válečném pomalování.

Zařval a vrhl se na mě. Nůž znovu projel sedadlem, sekl mě do boku a otevřel krvavou ránu. Tím ale ten hajzl udělal velkou taktickou chybu.

Pravá ruka mu totiž zůstala uvězněná v sedadle. Snažil se mi židli vytrhnout, ale já ho zatlačil dozadu ke kormidlu, uchopil oběma rukama ocelovou konstrukci židle a tvrdě udeřil zleva.

Slyšel jsem, jak mu pravé rameno vyletělo z kloubu a on se zamotal do kormidla. Ten zatracenej nůž ale pořád nechtěl pustit.

Zatlačil jsem na židli, jak nejsilnějc jsem dovedl, a vrazil mu koleno do slabin. Zachroptěl. Pak jsem ho znovu bodnul šídlem do hrudi - jednou, podruhé, potřetí. Při každým bodnutí jsem cítil, jak mu prská chrupavka.

Začal prskat krev - jasně červenou krev. Propíchl jsem mu ty jeho zkurvený plíce.

Potom jsem mu vyrval ten zatracenej nůž z pracek. Za ostří.

Pořezal mě přitom na prstech, ale bylo mi to úplně fuk. Byl jsem docela mimo. Zmocnil jsem se nože, přehodil si ho a zabořil mu jeho špičku do slabin. Zaječel.

Vytáhl jsem nůž ven, obrátil ostří a zajel s ním mezi nohy. Zasáhl jsem ho přímo do rozkroku. Zlomil se v pase.

Popadl jsem ho jednou rukou za dlouhej cop a druhou za zadek kalhot a vyhodil ho prosklenejma dveřma kormidelny ven. Když dopadl na zábradlí u můstku, moc mu toho z obličeje nezůstalo. Jeho problém. Zdvihl jsem ho, překulil přes zábradlí a sledoval, jak padá dvacet metrů do černý vody.

Doufám, že má plavání rád!

Pak jsem vrávorál zpátky ke kormidelně, abych pro sebe a Kachní nohu přivolal pomoc. Rukama jsem přitom zanechával krvavé otisky na palubě i lodních přepážkách. Dostal jsem se až k palubnímu telefonu. Potom se svět kolem mě propadl do tmy.

KAPITOLA 21

Tošův vrtulník dorazil na loď asi osmnáct hodin před přistáním u japonských břehů. Tošo s sebou přivezl šest nejlepších střelců Kuniky včetně jejího vlastního punkera Jošioky, který z vrtulníku SH-3 ASW vystoupil v plné kráse, tedy v kožených kalhotách, dlouhém tričku a motorkářských botách.

"Rád tě vidím, sráči!" pozdravil jsem Toša a objal ho.

Tošo mi objetí oplatil. "Vítej zpátky v Zemi vycházejícího slunce, skopová hlavo!" Zatímco se čtyři z jeho mužů pustili do vykládání vybavení, aby vrtulník mohl odletět, vzal jsem Toša a zbývající dva příslušníky jeho jednotky do podpalubí na návštěvu k zajatým Japoncům. Pět bylo od Macuka, ostatní tvořili základní osádku tankeru.

Tošo nebyl vázán stejnými předpisy o získávání důkazů a provádění výslechu jako američtí policisté. Získat od našich zajatců popis celé události mu proto netrvalo ani půl hodiny. Osádka tankeru neměla ani ponětí o tom, jaký náklad loď přepravuje.

Její vlastníci však dostali od Hideo Ikigamihho dobře zapláceno za to, aby drahocenný náklad dopravili na určené místo. Jak vypověděli Japonci z Macuka, měl tanker přistát v Jokohamě, kde na něj měl čekat nákladní vůz společnosti, který by tomahawky dopravil do skladiště Macuka v Jokotě, průmyslovém městě na severozápad od Tokia. Co se mělo dít dál, to ani jeden z nich prý netuší.

Z Brokových listin jsem věděl, že jejich úkolem bylo zůstat u zásilky do té doby, než se ocitne v bezpečí za vraty Macuka.

"Tak co si o tom myslíš?" zeptal se mě Tošo.

"Myslím si, že se nám teď nabízí přímo ideální příležitost," odpověděl jsem. "Mám Brokovy kódovací knížky. Co když pošleme tvému kámošovi Ikigamimu fax, ve kterém mu oznámíme, že v zásilce je ještě zvláštní prémie navíc?" fo těchto slovech se na Tošově tváři objevil škodolibý úsměv.

"Clověče, to není špatnej nápad! Co mu chceš slíbit?" "Nic konkrétního, ale udělám to tak, abych ho co nejvíc navnadil." Tošo přihlížel, jak píši krátkou zprávu, šifruji ji a odesílám faxem. "Skvělý! Ted' jdeme do horního patra, chci vidět svoje milý Ameríkance! " "Na horní palubu, ty blbče, tady seš na lodi!"

"Patro nebo paluba, to je jedno. Jdeme!" Vylezli jsme o dvě paluby výš a vešli do jídelny, kde nás očekávala Rudá buňka. Tošo se se všemi bouřlivě přivítal, zejména s Kachní nohou, který vypadal

opravdu zničeně. Než ho Sprosták s Bystrozrakým snesli do lodní ošetrovny, nacpali do něj plnou dávku morfia a zašili mu ránu, ztratil spoustu krve. Byl bledý a zesláblý, ale bojový duch ho neopustil. Trval na tom, že musí být spolu s ostatními, až Tošo přijede. "Kvůli tomu přece neztratím důstojnost, veliteli!" A neztratil. Tošo mu prohrábl vlasy. „Jako figurant na házení bajonetem si odved dobrou práci!" řekl a prohlédl si jeho zranění. "Ale až si příště budeš chtít zahrát ‚seppuku‘, nejdřív se mě zeptej, ano?" Kachní noha přikývl. "Jasně, Tošo!" "Dobře." Pak Tošo přejel kritickým zrakem po ostatních. "Koukám, že jste všichni daleko povadlejší, než jak si vás pamatuju!" pozpamenal.

„Žádný ženský," ozval se Třešnička.

"Žádný pivo," zavrčel Sprostej Nick Grundle.

"Bejvávalo," přidal se Pulpinta. "Něco takovýho by se nám teď hodilo!" "Když myslíte," řekl Tošo a vyštěkl cosi japonsky. Objevili se dva příslušníci Kuniky, uklonili se, unisono řekli "Hai!" a odklusali na palubu. Za pár minut byli zpátky i s velikánskou bednou. "Pro vás, ctění hosté!" oznámil Tošo a uklonil se směrem ke Sprostákovi.

Grundle otevřel dvojité přezky. Uvnitř bedny byla silná vycpávka z izotermické pěny a v ní tři tucty dvoulitrových džbánů s ledovým točeným pivem Asahi Dry. Na Sprostákově tváři se rozlil širokánský úsměv. "Domo arigato - děkuju, Tošo-san," řekl vesele a složil japonskému policistovi hlubokou poklonu.

Potom se obrátil k nám ostatním a zeptal se: "A co budete pít vy, hoši?"

Přistání u japonských břehů proběhlo víceméně podle časového plánu. S obdivem jsem sledoval počínání Toša a jeho chlapců.

Ten syčák věděl, jak vést lidi! Jeho muži byli rychlí a nebezpeční.

Pracovali na sobě a bylo to znát. Mohli jeden za druhého začít i dopovědět větu, což je neklamné znamení toho, že z nich Tošo vybudoval skutečný tým, a nikoli jen nesourodý sbor individualit. A dal jim to nejmodernější a nejlepší vybavení od zbraní až po oblečení. Měli vše, co potřebovali k tomu, aby svou práci zdárně vykonali. Kromě toho měl k dispozici také všechnu potřebnou techniku, jako například telefony se scramblery, přenosné vysílačky s utajovači, směrové monitory, miniaturní odposlouchávací zařízení a malinké kamery z optických vláken. Skutečnost, že veškeré toto vybavení mohl mít tak lehce, ve mně vyvolávala trochu žárlivosti. Ale chápal jsem, že Japonsko, na rozdíl od Spojených států, musí terorismu čelit každodenně. Proto si jeho vláda uvědomuje, že obvyklá byrokracie by nebyla schopná krizové situace zvládat. A díky tomu měli střelci jako Tošo povolené otěže. Mohli si plánovat a provádět své vlastní operace.

Ve Spojených státech to funguje přesně naopak. Byli jsme proti terorismu z větší části imunní - ovšem jak jsme právě viděli, pro devadesátá léta to už neplatí. Přesto to jsou v USA právě "dvořané", aparátčíci z kanceláří, kdo rozhoduje o tom, kdy, kde a jak budou výkonné složky provádět svou práci. A když se tak stane, dochází k podobným situacím jako tehdy u Waka v Texasu, kdy přišli o život čtyři příslušníci protiteroristické jednotky jenom proto, že vyšší úředníci, kteří útok proti silně vyzbrojené náboženské sektě plánovali a schvalovali, neměli ani ponětí o tom, jak má taková akce probíhat.

Při zmíněné události "dvořané" ve vrtulnících navzdory chybným předběžným informacím, špatné taktice, děravé komunikaci, chabému vedení, chybějící koordinaci a doporučením útočící jednotky, že by akce měla být odvolána, rozkázali svým podřízeným pokračovat dál.

Kdybych byl cynický, řekl bych, že důvodem pro jejich rozhodnutí byla možnost, že se jejich tváře objeví v televizi, poskočí o stupínek nahoru podle teorie, že zaměstnanec je povyšován tak dlouho, dokud nedosáhne úrovně své neschopnosti, dostanou další příplatek za státní službu a pak odejdou do důchodu na teplé místo bezpečnostního poradce u nějaké zazobané firmy. Jenže zvláštní operace se neprovádějí tak, že člověk myslí sám na sebe. Při jejich realizaci myslí na své muže. Jako to dělá Tošo. Konec kázání.

Když jsme se objevili u mysu Uruga, asi šedesát pět kilometrů na jih od Jokohamy, vyjely nám vstříc tři remorkéry patřící společnosti Macuko. Nechali jsme osádku lodi, aby jim zamávala a promluvila s nimi přes vysílačku, to vše pod dohledem jednoho z Tošových hochů. Přistání bylo naplánováno na 22.00 - byla ponechána časová rezerva pro manévrování. Na rozdíl od nákladní lodi totiž tanker nelze jen uvázat k doku. Na to je příliš

velký a neohrabaný. Kromě toho tankery se obvykle neuvazují a náklad se z nich nevykládá stejným způsobem jako z jiných lodí.

Místo toho zakotvíme v zálivu hned pod hlavním přístavem a I poblíž ropovodu, který je umístěn nahoře na půl kilometru dlouhém vlnolamu. Pak jeden z remorkérů dopraví kořist od nás k~ břehu, kde bude přeložena na auta.

Byli jsme připraveni vyrazit. Kachní noha zůstane na tankeru a bude řídit komunikaci do té doby, než loď opustíme. Potom se připojí k dvojici příslušníků Kuniky a bude s nimi pokračovat za námi. Sprosták, Pulpinta, Pick, Třešnička, Bystrozraký a já plus Tošo a čtyři jeho střelci pojedeme se zbožím. Zmínil jsem se Tošovi o tom, že v náš prospěch hraje skutečnost, že lidé od Macuka se s Brokem a jeho suitou z Centurions International nikdy nesetkali, neboť Brok mi jednou řekl, že ještě nikdy nebyl za mořem. „I kdyby ano, bylo by to úplně jedno," prohlásil Tošo. "Víš, Dicku, vy gaidžinové nám připadáte všichni stejný!"

Když remorkér od Macuka dorazil k pravoboku naší lodi, uvázal se a jeho kapitán vysílačkou oznámil, že vystupuje k nám na palubu, nevypadali jsme sice hezky, ale byli jsme připraveni jet.

Měli jsme s Tošou spoustu času na to, abychom naplánovali naše příští kroky, takže když se nám remorkér ozval, odpověděl jsem mu podle Brokovy šifrové knížky a rovněž i on vyslal předepsanou odpověď. Ted' víme, že jsme oba košer.

Joki, s HK-93 se sklopenou pažbou přehozeným přes rameno, vyšel kapitánovi od Macuka naproti a uvedl ho na horní palubu. Já jsem stál v kormidelně a za páskem černé kombinézy jsem měl zastrčeného glocka. Triko se znakem Notre Dame byla také Tošova práce. Vyčkal jsem, dokud se mi kapitán neuklonil.

"Jsme připraveni," oznámil jsem mu, aniž bych jeho úklonu opětoval.

Tošo stál vedle mě. Začal má slova překládat, ale kapitán ho rukou zastavil. "Já anglicky rozumím," řekl.

"Dobrá. Pak budete rozumět tomuhle: Nehodlám tady ztrácet čas! Dejme se do toho!" Námořník se znovu uklonil. "Hai!" Poté se odvrátil, vylovil z bundy celulární telefon a chvíli do něho cosi japonsky štěbetal. "Vše pro vás nachystáno, majore Brannigane!" "Jak víte, kdo jsem?"

"Vaše jednání vás předchází. Být mi sděleno, že vy velmi přímočarý člověk. Ted' začneme operaci."

"Prosím!" vybídl jsem ho a ukázal rukou k jeho remorkéru.

Sledovali jsme s Tošou z postranního okna kormidelny, jak lidé od Macuka protahují bedny průlezem, opatrně je spouštějí na zád' remorkéru, skládají mezi oporku na zádi a kotevní vratidlo na pravoboku a každou bednu zajišťují zvláštním lanem. Bylo jich celkem osm - pět s tomahawky a tři větší, které jsme sestavili s Tošou - dárek pro pana Ikigamiho. Když bylo všechno naloženo, sešli jsme s Tošou z můstku dolů a spolu s čtveřicí příslušníků Kuniky a kvintetem příslušníků Rudé buňky slezli na palubu remorkéru. Cesta k dokům netrvala ani deset minut. Při příjezdu k pobřeží jsem zahlédl nákladní automobil s plochou korbou, čtyři džípy Cherokee s kouřovými skly a ten nejdelší c~dillac, jaký jsem kdy viděl, všechny zaparkované v jedné řadě. Sťouchl jsem loktem do Toša a ten mi šťouchnutí oplatil.

Dveře u džípů se otevřely a z každého vozu vystoupili dva muži s brokovnicí. Rozestavili se a drželi stráž. Na remorkér se poté vřítilo šest goril v modrých výsadkářských kombinézách a začalo přenášet bedny na korbu nákladního auta, kde je pevně přivazovalo.

Když bylo vše hotovo, vysoukal se z limuzíny vysoký livrejovaný irský šofér. Došel k zadním dveřím, uctivě je otevřel a natáhl dovnitř ruku, aby se pasažér na zadním sedadle mohl o ni při výstupu opřít. Hideo Ikigami byl tak malý, že skoro ani nemusel sklánět hlavu, když lezl ze svého auta ven. Tenhle seschlý mužík měl na sobě perfektně šitý oblek ze žraločí kůže téže duhově šedé barvy, kterou mívají orientální byznysmeni tolik v oblibě, bílou košili, tmavou kravatu a černé boty, v nichž se odrazilo měsíční světlo. Vlasy - nebo to, co z nich zbylo - měl po stranách ulízané dozadu, kde splývaly v hustých mastných chomáčích.

Zůstal tiše stát, kochal se tou scénérií a vpíjel se zrakem do těch tří velkých beden, které jsme s Tošou vyrobili. Pak se mu ve tváři rozlil široký úsměv. Začal kráčet směrem ke mně, následován dalším mužem v obleku, který se u něj objevil jako stín. Když došel ke mně, uklonil se.

Učinil jsem totéž. "Pan Ikigami, nemýlím-li se."

"Hai!" Znovu se uklonil a pronesl cosi v japonštině. Stín se uklonil také a řekl: "Pan Ikigami říká, že vy jste určitě major Brannigan." Uklonil jsem se podruhé. "Hai!" Začínalo mě to nudit. Postrčil jsem Toša dopředu a představil ho: "Tohle je můj společník, pan Tanto." Tošo má slova přeložil a uklonil se. Jakmile bylo formalitám učiněno zadost, Ikigami se znovu uklonil a obrátil se ke mně. Stín překládal. "Děkuji vám, majore Brannigane, za vaši ochotu a za vaši péči při dohledu nad přepravou tohoto pro nás vzácného zboží. Dostane se mu dobrého využití. Můžete panu Griffithovi oznámit, že jsem mu velice vděčný." No tohle! Ten hajzl si teď právě pod sebou podfízl větev _ a před svědkama! Podíval jsem se na Toša, ale jeho tvář byla jako vždycky neproniknutelná.

Ikigamiho oči se při řeči ani na okamžik nehnuly od těch tří beden. Vtom Stín naklonil hlavu ke mně. "Můj zaměstnavatel by rád věděl, jaké povahy je ten mimořádný náklad, o kterém jste se zmiňovali." "Ehm," odkašlal jsem si a uklonil se směrem k Ikigamimu.

"Podařilo se mi získat mobilní zařízení na vypouštění střel a vlastnoručně jej přivést jako zvláštní dar." Stín přeložil má slova. Ikigamiho oči se úžasem rozšířily. Vysekl mi hlubokou poklonu, odvrátil se a krátce cosi zamumlal ke své pravé ruce. Potom zalezl zpátky do své obrovské limuzíny.

Stín zavřel dveře. "Pan Ikigami říká, že můžete jet s ním." "Děkuji," odpověděl jsem a zamířil k nákladnímu vozu, na němž právě čtyři ohavní chlápci od Macuka přikrývali bedny velkou modrou plachtou, na které bylo v červené, zelené, zlaté a černé barvě vyvedeno logo společnosti - stylizovaný drak se dvěma meči.

Stín mi ale zastoupil cestu. "Tím myslí, že můžete jet s ním v jeho voze! Váš společník pojede s naší ochrankou." Proč nám, sakra, jednoduše neřekl, kam máme jet? Uklonil jsem se. "To je od něho velice laskavé!" A kromě toho taky prvotřídní pitomost, dodal jsem v duchu.

Naskládali jsme se do vozidel. Tošo jel se mnou. Zbytek mužstva jsme rozdělili tak, aby v každém džípu seděl jeden Američan a jeden Tošův střelec. Sprost'ák se rozhodl pro kabinu nákladáku. To se mi líbilo - umí s ním jezdit mnohem lépe než většina profesionálů.

Nastoupili jsme s Tošou do limuzíny. Ikigami se uvelebil vzadu napravo. Nad sebou měl čtecí lampičku a na klíně složený asijský Wall Street Journal.

Naproti němu seděl jeho stín - tlumočník - který byl, jak jsem si nyní povšiml, vyzbrojen Waltherem PPK, zastrčeným v podpažním pouzdře z jelenicové kůže. Chtěl jsem se usadit vedle Ikigamiho, ale Stín mi gestem naznačil, abych zaujal zbývajícím skládacím sedadlem. Tošo zalezl dopředu vedle řidiče a byl od nás oddělen přepážkou ze silného černého skla. Nemohl jsem ho vidět ani slyšet.

Minutu nato jsme vyrazili. Podíval jsem se skrz kouřové sklo ven a zjistil, že opouštíme areál doků a míříme na příjezdovou cestu. Odtud se náš konvoj propletl bludištěm průmyslových komplexů a skladišť až k nájezdu na ohromnou nadzemní dálnici o šesti pružích.

Po ní jsme pokračovali několik kilometrů na jih a pak sjeli na menší dálnici, která se stáčela na západ. Cestou si Ikigami listoval v novinách, jinak ve voze panovalo naprosté ticho. Minuli jsme Sagamihar, Hačiodži a Akašimu. Krátce po rozednění jsme dorazili do Jokoty a zabočili na dvouproudou silnici, která ústila na úzkou asfaltku, vedoucí podél půl druhého metru vysokého plotu s ostnatým drátem navrchu. Kolona zpomalila. Při tisku jsem nos na sklo. Vpředu před námi byl nehlídaný vjezd a za ním se v ranním světle tyčila ohromná budova skladiště.

Ohnul jsem palec směrem ke skladišti a řekl: "Tak tady to teda chcete schovat!" Drobný mužík složil noviny zpět do původního tvaru. Vypadalo to téměř, jako by se chystal na nějaké cvičení origami (japonské umění pap(rových skládanek - pozn. překl.).

"Ano, konečně jsme na místě," oznámil anglicky s japonským přízvukem. "Střely jsou konečně v bezpečí. Odsud řídím všechno." Usmál se mé reakci na jeho angličtinu. "A vy, majore - vy jste odvedl dobrou práci!" Stín naproti Ikigamimu se začal na svém sedadle posouvat, jako kdyby se chtěl protáhnout.

"Děkuji," odpověděl jsem Ikigamimu, „ale prosím - nechvalte dne před večerem!"

Stín se zarazil a pomalu se otočil ke mně. Vymrštil jsem levý loket, přirazil mu krk k přepážce a rozdrtil průdušnici.

Naklonil jsem se přes jeho tělo, vytáhl z pouzdra Walther, vyjmul zásobník a odtáhl závěr, abych uvolnil náboj v komoře.

Potom jsem ze zásobníku vysypal zbývajících náboje a všechny prozkoumal. Pistole byla nabitá šesti

podzvukovými kulkami značky Eley s dutým hrotem a ráží 5,5 mm - obhoenou municí profesionálních zabijáků na celém světě. Tyhle náboje jsou tiché a velice účinné. Perfektně se hodí do uzavřených prostorů, jakým je Ikigamiho limuzína, v nichž je nutné, aby se kulka zastavila v prvním těle. Ikigami se směsící úžasu a hrůzy sledoval, jak si zbraň prohlíží. "Nemějte strach, Hideo-san, nechci vás zastřelit - alespoň ne hnedka!" Nasázel jsem náboje zpátky do zásobníku, zasunul ho do pistole, nabil, vrátil úderník dolů, uvolnil pojistku a strčil zbraň do kapsy. Skvěle do ní zapadla. Hned poté se celá kolona zastavila.

"Já strach nemám, gaidžine!" řekl Ikigami. "Jste mrtvý muž!

Všichni jste mrtví! Přesně jak to Griffith-san chtěl! Prostě tady zmizíte z povrchu země!" "S tím nepočítej, sráči!" Otevřel jsem dveře a vystrčil Stínovu mrtvolu ven. Hned nato se otevřely také dveře u řidiče a vy koukla z nich mohutná postava irského šoféra. Ikigamimu zasvítily oči, ovšem jen do té doby, než uviděl, jak se celé tělo po hlavě hroutí na asfalt.

Vystoupil jsem do chladného ranního vzduchu a protáhl se.

"Všichni v pořádku?" Z předních dveří limuzíny vystoupil Tošo. "Tady ano," odpověděl. "Velkej den pro bojovnýho Ira!" S pýchou v srdci jsem sledoval, jak z džípů vystupují moji a Tošovi střelci. Samotní. Však jsme také veškeré možné kroky nacvičovali dobrých deset hodin. Bože, jak já týmovou práci miluji!

"Ach, pane Ikigami," řekl jsem, "myslím, že byste měl raději vylézt a podívat se! Vypadá to, že se vašim lidem udělalo cestou velice nevolno!"

Odcizení dalšího letadla nepřipadalo v úvahu. Logika velela jet na Acudži, společnou americko-japonskou leteckou základnu poblíž Jokusuky. Ale naše kořist byla až příliš velká, než abychom na základnu proklouzli nepozorovaně. Měli jsme s sebou palety s tomahawky. Kromě nich jsme vezli také vzorky součástí taktických střel, jaderné komponenty a další pestrý výběr hraček, které jsme nabrali v Ikigamiho skladišti.

Některé věci pocházely ze Severní Koreje. Tato skutečnost mě fascinovala - s neblahým tušením jsem uvažoval, co mohl Hideo Ikigami kimčům na oplátku za jejich pomoc dávat.

No, však on to Tošo zjistí. Je to velmi důsledný člověk. Zejména když jde o zrádce. Vyřešil také naše potíže s dopravou, neboť nás seznámil se soukromým letadlem Hideo Ikigamiho. Byl to stroj Gulfstream-IIIa s přídatnými nádržemi. Jeho dolet 9 300 kilometrů nám umožní přepravit se z Tokia do Fairbanksu a poté do Washingtonu. Nejlepší na tom je, že účet za benzin za nás zaplatí společnost Macuko.

Vzhledem k hromadě důkazů, které získal ve skladišti, a doznáním, která učinilo pět zaměstnanců Macuka zajatých na tankeru, se Tošo rozhodl, že Ikigami-san může být Kunikou zadržován ještě osmačtyřicet hodin, aniž by to vyvolalo nějakou nepatřičnou odezvu v japonském právním systému nebo Ikigamiho organizaci. O tomto starém muži bylo známo, že čas od času někam zmizí za svými soukromými kšefty. Nikdo ho tudíž nebude na chvíli postrádat.

Lhůta dvou dnů by měla znamenat dost času i pro mě. Během ní si to budu moci vyřídit s Grantem Griffithem i Pinkym Prescottem. Tentokrát nebude mít japonský kápo žádnou možnost své kamarády v USA varovat.

Rudá buňka se ve velké uzavřené dodávce přesunula do Tokia. Tady se na velitelství Kuniky osprchovala a dala do pořádku. Tošo otevřel svůj soukromý bar v poslední zásuvce psacího stolu a já jsem, posilněn zdravotní dávkou všemocného doktora Bombeje, zavolal Mikeovi Reganovi a požádal ho, aby věci, které má u sebe, zabalil a poslal Federálním expresem Steviemu Wonderovi. Pak jsem se spojil se Steviem a oznámil mu, jakou zásilku zanedlouho obdrží.

Stevie k tomu zaujal kladné stanovisko. "Nekecej! Za všechno, co mám dostat, jsem ti neskonale vděčnej!" To si myslím že ano! Ani Wonder totiž neměl pro lidi jako Grant Griffith nebo Pinky žádné pochopení.

"A co s tím mám udělat?" "Schovej to!" V mé ginem otupělé slovenské palici začínal klíčit plán.

"Pamatuješ, kde jsme si vloni v listopadu užili tolik srandy?"

V duchu jsem viděl jeho hlavu, jak se otáčí doleva-dopravadoleva, doprava-doleva-doprava. "Aha - u tý

starý hospody?" "Přesně tak!" J Kr, , 't I' " o. asny mIS o.

"Jsem rád, že souhlasíš! Vem si z půjčovny dvě dodávky a přistav je k warrentonskému letišti!" Zdejší ranvej je dostatečně dlouhá na to, aby se na ni gulfstream vešel. V Dulles jsem přistát nechtěl. Sice by to tam bylo daleko pohodlnější, ale, jak mi Wonder sdělil, vzhledem k přítomnosti spousty federálů také mnohem nebezpečnější. "Klíčky nech v náraznících. Auta pomaluj křídou, ať vím, který jsou naše. Pak jed' navštívit Utu a Dona a počkej tam s tím balíkem od Mikea na mě. Hlavně na sebe dá, ej pořád bacha!" "Zádnej problém!" Wonder, veterán americké námořní pěchoty se zkušenostmi z bojů, získal ve Vietnamu dvě Stříbrné hvězdy za provádění věcí, které panu Charliemu a dalším nejružnějším darebákům působily pramalé potěšení. Dá se říci, že si v téhle činnosti přímo liboval. Mariňáci jsou všichni stejní - jsou to blázniví parchanti. Právě proto je mám tak rád.

Pak jsme přejeli na letiště Haneda, vybudované na jihu Tokia, kde jsme se pod Tošovým bedlivým dohledem naskládali do letadla společnosti Macuko. Bylo to sice jen tak tak, ale podařilo se nám nakonec na palubu vtěsnat všechno, včetně našich zbraní, munice a důkazů, které jsme získali na Akitě Maru. Ty nejchoulostivější materiály Tošo zalepil diplomatickými pečeti - odkud je získal, to jsem ani v nejmenším netušil. Post prvního pilota zaujme Pick a jako jeho pomocník bude donucen letět jeden z pilotů od Macuka.

Aby zajistil, že vše poběží naprosto hladce, přidělil nám Tošo svého pankáče. Joki, vybavený diplomatickým pasem a plynou angličtinou, bude příčinou toho, že nám američtí celníci nebudou dělat žádné potíže ohledně zbraní. Američanům bude

pouze řečeno, že letadlo společnosti plní úkoly japonské vlády, a jeho náklad, příhodně zaplombovaný diplomatickými pečeti, je nedotknutelný.

Jestli mohou někde nastat potíže, tak jedině u nás, lidí od U. S.

Navy. Vždyť právě kvůli nám je vyhlášena pohotovost. Navíc nemáme žádné pasy a naše služební průkazy jsou falešné a federálové už o nich stejně pravděpodobně vědí. Letadlo a jeho náklad mohou být svatosvaté, ale my, my jsme přímo maso pro psy.

Řešení tohoto problému zabralo Tošovi necelé dvě minuty. Pak nám předal sedm kostarických diplomatických pasů, které byly zabaveny při jednom záťahu na nelegální udělování občanství na kostarickém velvyslanectví. "Jsou pravé," prohlásil. "Otázka zní, jestli je dokážeme dát dohromady včas." Následujících šest hodin jsme seděli na Hanedě, zatímco v Kunice pětičlenná obdoba našeho oddělení technického zabezpečení - padělatelé a pozměňovatelé úředních dokladů - nalepovali do přidělených pasů naše fotografie a doplňovali do nich japonská i americká víza a vstupní razítka.

"Jak jsi, sakra, dokázal sehnat tohle?" zeptal jsem se Toša a ukázal na červenomodrobílé úřední razítko na páté straně, kterým americká konzulka Marilyn Povenmireová potvrzovala, že mi bylo uděleno diplomatické vstupní vízum do Spojených států amerických.

"Jsou určité věci, o kterých bys ani ty neměl radši vědět," odpověděl Tošo. "Tohle je jedna z nich. Ale to razítko je pravý." Je o mně známo, že bývám ochoten ustoupit. "Díky, Tošo a polib mi prdel!" Tošo se mi po japonsku uklonil a po americku mě obejmul.

"Vyvaruj se problémů, ty hloupej chlupatej gaidžine!" "Ani náhodou, sašimižroute!" (Sašimi = pokrm z nakrájené a obložené syrové ryby - pozn. překl.) "V tom případě se aspoň dobře bav!" "Konečně jsi na to kápnu!" Gulfstream byl vybaven telefonem, a jakmile jsme se ocitli nad Montanou, hned jsem ho použil.

"Kancelář admirála Prescottta!" "Vyřid' te mu, že volá Dick Marcinko!" Následovalo hlasité nadechnutí.

"Ano, pane kapitáne!" ozvalo se poté.

Pinky byl na drátě cobydup a okamžitě mi začal spílat a vyhrožovat. Jeho mluva se jen hemžila samými "proč" a "k čemu" a "co to, sakra". Nechal jsem ho vykřikovat. Hovorné tenkrát není na můj účet. Když se uklidnil, alespoň trochu, podařilo se mi říci pár slov, která ho přivedla k vědomí. Oznámil jsem mu, co po něm chci a jak to má provést, a že když to tak neudělá, bude do konce svého života roztloukat ve Fort Leavenworthu velké kameny na menší.

Pak jsem mu dal nepřilíš přátelské sbohem. Podíval jsem se na hodinky. Do přistání ve Warrentonu zbývají tři hodiny. Je čas trochu se před nadcházejícím bojem prospat.

Griffithovu ostrahu na Hustingsu jsme odstranili bez nejmenších problémů. Její členové nikoho neočekávali, a navíc u sebe stejně neměli žádné významnější zbraně. Takže než dorazili Grant Griffith s Pinkym, leželo všech osm uniformovaných strážců z Centurions International spolu se třemi Griffithovými domácími sluhy, dvěma lokaji, jeho kuchařem, komorníkem a ošetřovatelem koní spoutáno v nedaleké stodole.

Otevřel jsem si bar v obrovském atriu hlavní budovy a dopřál si několika doušek bombeje. Stevie, který přijel za námi, aby na vlastní oči spatřil zlatý hřeb programu, upíjel pravé anglické pivo, načepované ze soudku ve sklepě. Ostatní zůstali věrní značce Coors Light.

Ve chvíli, kdy jsme zvenčí uslyšeli auta, bylo už všechno připraveno.

Jako první vstoupil do dveří Griffith. Když mě uviděl, vylétl mu jazyk reflexivně k dolnímu rtu, kde si začal hrát na ještěrku.

"Dicku...! " "Polib mi prdel, svině!" Jakmile vkročil do předsině, přiskočil k němu zezadu Sprost'ák a procesal ho od hlavy až k patě. Pak ho postrčil dopředu.

"Je čistej, veliteli!" Po něm byla řada na Pinkym. Pulpinta ho prohledal, vytáhl mu z kapsy u saka uniformy skládací nůž z nerez oceli a podal mi ho.

Pinky stál a zíral na mě.

Venku se ozvalo dupání. Podíval jsem se skrz sklo ve dveřích a zjistil, že se Třešnička, Bystrozraký a Pick právě postarali o tři

řidiče a šest příslušníků NIS, které si Pinky přivezl s sebou. Ti ubožáci leželi obličejem dolů na šterkové cestě a ruce měli za zády spoutané. Vzhledem k tomu, že prší, odnesou si odtud zřejmě pořádnou rýmu. Smůla. Nemůžou se ani hnout, protože pro tento případ se před vchod postavil Bystrozraký se sarnopalem MPS připraveným k výstřelu. A při střelbě od boku umí Bystrozraký z téhle zbraně na deset metrů trefit i desetník.

Odváděl jsem oba zajatce vstupní halou a podpatky mi cvakaly po parketách z vykládaného borového dřeva. Prošli jsme dlouhou chodbou Griffithova atria, v němž skryté reflektory osvětlovaly sbírku brnění. Ukázal jsem na dvě židle, které jsem předtím uprostřed místnosti nachystal.

"Sednout!" Griffith už už otvíral ústa, aby něco pronesl, ale já ho popadl za klopy jeho drahého obleku s jemlým bílým proužkem a zdvihl patnáct centimetrů do vzduchu. "Rekl jsem sednout, kretění!" Pustil jsem ho a on se skutečně posadil. To mě potěšilo. Mám rád lidi, kteří umějí poslouchat.

Pinkyrnu jsem to opakovat nemusel.

Griffith si upravil shrnutou nohavici a začal si pohrávat se svým antickým prstenem. Pak si u své jasné proužkované košile rozeplnul knoflíčky na manžetách a zajel rukou do hustých bílých vlasů. Ponechával jsem ho dál napospas vlastní nervozitě.

Potom jsem oba dva sjel zrakem od hlavy až k patě. "Víte," řekl jsem na úvod, "tohle je jako v nějakým z těch zatracených filmů s Charliem Chanem, kde Charlie - to jsem já - a jeho prvorozený syn - to je támhle Sprost'ák - spolu s ostatními syny s většinou z nich jste měli možnost se seznámit venku - shromáždí všechny podezřelý v jedné místnosti. Pak začne Charlie probírat daný případ a poví nám, kdo je vinný. Na okamžik jsem se odmlčel, abych si do sklenice z broušeného křišťálu nalil nový bombej. "A v tomhle případě, pánové, leží vina jenom na dvou lidech - a to jste vy dva" Přidal jsem si trochu ledu. "Smutný na tom je, že ne všichni moji synové se dožili této chvíle." Zahrkal jsem sklenicí a napil se. "Pánové," pokračoval jsem, "nebudu vás unavovat technickejma detailama, ale tohle byl od začátku jeden velikánskej průser!" Pinky otevřel ústa. Zdvihl jsem k němu ukazovák a zavrtěl s ním. „Ještě ne! Za chvíli dostaneš příležitost! Jak říkával Charlie Chan: „Polní telefon připojený k admirálovým koulím dokáže udělat konverzaci vrcholně zajímavou!" "Kristepane...! Pinkymu se rozšířily oči hrůzou.

"Klídek, Pinky, to byl jen vtip!" "Moc k smíchu to nebylo! II "To, co se stalo, taky ne! II Upil jsem z poháru a postavil ho na jeden z Griffithových stolů z dob královské Francie. Když se sklo dotklo holého dřeva, Griffith si povzdychl.

"ach, Grante - to je mi moc líto! Udělal ti snad Dickie na tvém stolečku ošklivý kolečko? II Otevřel jsem nůž, který Pulpinta sebral Pinkymu, a zabořil jeho ostří centimetr hluboko do dřeva přesně v místě, kde

bylo vykládání stolu nejpropracovanější. Teď už si žádný starosti dělat nemusíš! II Griffith se začal zdvihát ze židle. II To je Ludvík XIV., ty..." Udeřil jsem ho hřbetem ruky přes tvář. V koutku úst se mu objevil pramének krve. Přiblížil jsem svůj obličej na centimetr k jeho. II Mně je to úplně jedno, ať si je třeba od samotného pánaboha! Kvůli tobě jsem přišel o dva muže! Umřeli proto, že seš nenasytá zrádná svině!" Mávl jsem na Picka, který strhl plachtu z beden s tomahawky, naskládaných do atria. "Tohle ukradl ze Seal Beach, oznámil jsem Pinkymu. Prodával to svému kámošovi Hideo Ikigamimu, majiteli společnosti Macuko. Vzpomínáš si na ni? Jsou to ty, co prodávali Sovětům frézy, aby si mohli postavit ponorky stejně tichý, jako jsou naše. "Já o tom vím," řekl Pinky.

II Ty o tom víš? Propána, Pinky, tak proč jsi s tím něco neudělal?!" To je dlouhá historie." "To bych řekl! II Pinky si povzdychl a pak zakňučel. Nemoh jsem nic dělat...! "Nemohls nic dělat, Pinky, přerušil jsem ho, protože tě tenhle hajzl, ukázal jsem palcem na Granta Griffitha, II vydíral, takže jsi mu musel pomáhat! CO tím chceš říct? II zeptal se Pinky.

"Tím chci říct, že seš taky zrádce! Pinky se rozhodl, že bude mé obvinění naprosto ignorovat.

Upřímně řečeno, Dicku, jsem překvapený, že ti ještě nedošlo, co se to vlastně děje. Myslel jsem, že seš chytřejší!"

Vím toho dost a dost Zdvihl jsem sklenici s bombejem a přihnul si z ní. II Ví, že Grant tebe a taky pár dalších lidí vydíral - mám jeho záznamy. Ale to předbílám. Tak ty si myslíš, že mi to ještě nedošlo? Poslouchejte, vy idioti, já jsem to pochopil docela rychle! Ví, že od okamžiku, kdy jsem narazil na ty posraný kimči na Naritě, byl můj život v hajzlu. Ví, že jsi mě s Grantem povolal zpátky do služby proto, že když budu v uniformě, bude pro vás snadnější mě jako hrozbu pro vaše pašerácký machinace eliminovat. Ví, že jste se mě pokoušeli dostat a Rudou buňku taky. Poslali jste nás na vrchní velitelství Navy, aby nás tam chytili při činu! Nezdálo se mi, že bych tím Pinkyho přesvědčil, a tak jsem pokračoval dál. Když to nepomohlo, poslali jste nás do Seal Beach. Proč? Protože až by se při příští inventuře zjistilo, že chyběj rakety, padla by vina za to, co dělali Griffith a jeho kumpáni z Centurions International, na nás. II Znovu jsem se podíval na Pinkyho. Tvářil se nezáživně.

To proto, že je to kretén. Jsem rád, že ho dneska večer můžu zabít.

Pak jsi nás poslal do Severní Koreje. Doufali jste, že se kimčům povede to, co se nepovedlo vám - zlikvidovat nás." Pinky si povzdychl. "Tak ses nakonec přece jen dověděl!" "Na to vem jed!" Výraz v jeho tváři se náhle změnil. Prohrál! "Nedělej ze mě vola, Pinky! "Nedělám! Povstal a došel k telefonu, který stál na skřínce s umyvadlem z mramoru a ořechového dřeva. "Zdvihi telefon! " No dobře, zahraju si teda na chvíli na oběť. Zdvihl jsem sluchátko. Neozýval se z něho žádný tón. Haló? řekl jsem.

II Tady je plukovník McCarthy! II odpověděl mi jakýsi hlas.

Kdo je, sakra, plukovník McCarthy?

Ten člověk na druhé straně byl snad prorok, protože mi hned odpověděl. Námořní pěchota Spojených států amerických!" Náčelník z ouantika! IICO pro vás můžu udělat, plukovníku?" Složte zbraně! Celé území je neprodyšně uzavřeno!" Musel jsem se prozradit svým obličejem, neboť Pinky se usmál.

Vždyť jsem ti to říkal! "Neříkals mi nic, hajzle! "Nalej mi bombej, Dicku!

To byla zatím ta nejinteligentnější slova, která pronesl.

"Wondere..." Kývl jsem hlavou na Stevieho, který do jedné ze sklenic nalil trochu ginu, nasypal do ní led a podal ji Pinkymu.

"Dobrou chuť, admirále!" "Děkuji vám!" řekl Pinky a pozorně se zadíval na Wonderův plášť a střelecké brýle. "Neznáme se náhodou?" "Doufám, že ne!" Pak si Pinky vzal sklenici, rozvalil se na pohodlné židli a napil se. "Poslouchejte, Wondere - jmenujete se tak, že? - vy ale umíte namíchat pití!" Poté se otočil zpátky ke mně. "My jsme o Griffithovi věděli, ale nešlo s tím nic udělat. Byl pro nás tabu. Kdyby se spustilo vyšetřování, který by se třeba jen okrajově dotýkalo Granta Griffitha, bylo by okamžitě shora stopnutý. Měl moc přátel na vysokejších místech. Bylo to horší než Tailhook a potencionálně ještě nebezpečnější. Vždyť se taky jednalo o ohrožení bezpečnosti naší země, o jaderný zbraně." Znovu si lokl a pokračoval: "Proto jsme potřebovali někoho opravdu nezkratného, kdo by celou věc rozhejbal." "A to jsem byl já." "Přesně tak, kapitáne! Já dobře vím, jak opovrhuješ nadřízeněma! Ví, jak pracuješ! Mohl jsem dát skoro ruku do ohně za to, že když ti dám přímý rozkazy, tak je neposlechněš a uděláš to

NENAJI." V mé velké slovenské palici se začala přetřásat fakta a střípky informací. "Chtěl jsi, aby mě chytil amok." "Souhlas. Věděli jsme, že se něco děje. Ale upřímně řečeno, Dicku, systém má své možnosti, a i když bych moc rád říkal něco jinýho, tak Griffith a jeho lidi s tím systémem uměli manipulovat. Byli lepší než my." Podíval se na mě napůl s úsměvem, napůl s úšklebkem, jako kdyby ho bolelo břicho, a hlasitě si povzdychl. "Jenomže ty, ty seš zase lepší než oni." Napil se bombeje. "Dicku, moh bys mi, prosím tě, přidat ještě trochu ledu?" Vzal jsem od něj sklenici a přešel k baru. Pinky pokračoval ve svém proslovu. "Mně se tvůj styl práce nehDí, Dicku. Popravdě řečeno, myslím si, že pokud země není ve válečném stavu, měl bys bejt zavřenej v kleci. Ale jsou chvíle, kdy je na určitou práci třeba povolat zvíře. A to byl právě tenhle případ. Když Grant přišel za VNO ohledně tvý osoby, uviděli jsme v tom skvělou příležitost - a využili jí."

Sáhl jsem do kyblíku s ledem, nabral plnou hrst kostek, rozmačkal je v ruce a hodil do sklenice. "Ach," ozval se Pinky, "nemusíš to drtit! Mně stačej kostky!" Podal jsem mu sklenici zpátky. "Díky, Dicku!" Podíval jsem se na něj. Je to debilní šašek, papírář, byrokrat a vylízanec. Nedůtklivej, sobeckej, puntičkářskej pitomec. "Chceš mi snad namluvit, že jsi dokázal tohle všechno naplánovat? Na to nejseš dost chytrej, Pinky!" Pinky natáhl své dlouhé nohy, překřížil je v kotnících, usrkl gin a zavrtěl hlavou. "Dicku, Dicku! Nedělej mi to, co ti podle tebe pořád dělá Navy!" "A co to je?" "Podceňování." Zarazil jsem se. Měl pravdu. "Dobře, Pinky - v případě pochybností tě uznám nevinným. Jak jsi mě do toho především dostal?" Pinky se pustil do vysvětlování. O mém extempore na Naritě se dozvěděl z telegramu, který poslal námořní atašé z Tokia veliteli námořních operací. Narita prý byla past, kterou se souhlasem VNO sestavili on a Griffith. Skrývala však v sobě ještě jednu fintu: měla vlastně otestovat, jak dalece je do pašování zbraní zapojený Griffith. Pokud by se při této údajně bezchybně provedené operaci odpalovací zařízení ztratila, přimalovali by Pinky s VNO ke Griffithovu jménu další černý puntík. Pak došel telegram, v němž byl vyličen můj tvrdý zásah. Když si VNO přečetl mé jméno, bleskl mu hlavou nápad. Zavolal Pinkymu, který poté, co rozkousal krabičku maaloxy, zavolal do DIA svému kamarádovi Tonymu Mercalimu.

Poznamenal jsem, že mě poněkud překvapuje, že také Pinky Merka zná. Pinky odpověděl, že okruh jeho známých sahá mnohem dál, než bych si kdy pomyslel.

Věděl, že jsme s Merkem přátelé už bezmála dvacet let, od časů studia na vysoké velitelské škole letectva v Montgomery, kde jsme společně strávili většinu roku 1976. Proto Merka požádal, aby vystupoval jako prostředník a dohodil mě byznysmenovi, kterému náhle začal někdo vyhrožovat smrtí - muži, o němž Pinky věděl, že chce, aby Grant Griffith prosadil jeho zájmy u Navy.

Takže za těmi výhrůžkami Joeovi Andrewsovi stál Pinky! Nakonec to teda přece jen byla "šibenice"! "A potom?"

"A potom jsme tě nastartovali a nechali událostem volnej průběh. " "Kdo to je, prosím tě, my, Pinky?"

"Já. Já a VNO. Poslali jsme tě tam, kde bys, jak jsme doufali, mohl najít nějaký důkazy, který by se daly proti Grantovi použít. Na vrchním velitelství Navy jsi vyšel naprázdno, ale zato na Seal Beach jsi se strefil přímo do černýho." Ne tak docela. Z vrchního velitelství jsem si odnesl svazek NIS s názvem LOVEC KOCEK, který mám ukrytý v kuchyni pod podlahou a ve kterém jsou obrázky Pinkyho in flagranti. Ted ale není ta pravá chvíle se o tom zmiňovat. "Na tohle že jsi přišel ty a VNO? Jenom vy dva?" "Jsme jediný, komu můžeš věřit." Pinky pohlédl k místu, kde seděl Grant Griffith.

"A tys mě požádal, abych na tu bojovou hru pozval Joea Andrewse," řekl Griffith a nevěřicně se na Pinkyho zadíval. Z výrazu v jeho tváři bylo zřejmé, že Pinkyho podcenil dokonce ještě víc než já. Pak povstal. V koutku úst měl stále ještě stopy krve.

"Tohle jsou jen planý řeči!" prohlásil. "Vůbec nic se totiž nestane!" "Proč myslíš, Grante?" zeptal se Pinky.

"Protože já k žádnému soudu nikdy nepůjdu," odpověděl sebevědomě Griffith a začal si pohrávat se svým starodávným prstenem. "Pochop, Pinky, na to toho až moc vím! Jsem zasvěcenej do spousty tajemství. Mám informace o spoustě průšvihů, který se drzej pod pokličkou. I kdybych byl třeba obviněnej, prezident mi udělí milost - jestli bude chtít bejt znova zvolenej. Mám nahrávky, záznamy, dokumenty. Mám všechny možný důkazy, který můžu použít jako páky." "My taky," řekl Pinky a ukázal

na bedny.

Griffith nasadil opovrhlivý výraz. "Ty rakety?" ušklíbl se.

"Ty jsou jenom jedním článkem celého řetězce! A celý řetěz nemůžete odhalit bez toho, abyste přitom neohrozili bezpečnost země! Pochopte - Pentagon a ministerstvo zahraničí vám nedovolí ukázat, co jste získali! Vaše takzvané důkazy by dokázaly jediné to, že se Spojené státy podílejí na tajných operacích! Odkryly by zdroje a postupy! Ukázaly by, jak potají operujete ve spřátelených zemích bez jejich svolení! To se vám nikdy nepovede - ani za milion let! Není to politicky únosný!"

Měl samozřejmě pravdu. Jeho páky spočívaly ve vydírání o tom svědčil harddisk z jeho počítače, který jsem měl v držení.

Naše důkazy patřily mezi státní tajemství. A protože věděl, že je proti němu nebudeme moci použít, byl z toho ten hajzl venku.

Tenhle druh věcné politiky mě vždycky přiváděl k zuřivosti. Nesnáším pohled na lidi typu Granta Griffithe, jak s vraždou a dalšími ohavnostmi na krku unikají spravedlnosti a místo toho, aby šli rovnou za mříže, krácejí dál za svými úspěchy a dál sbírají svoje dolárky. Vždycky je prostě lepší být realistou, hlavně když jde o politiku.

Podíval jsem se na Pinkyho. "Víš, asi má pravdu," řekl jsem.

Pinky přikývl. "Jsem si vědom delikátních politických důsledků," prohlásil lítostivě a dopil svůj gin.

"Takže, co navrhuješ?" V podstatě už k tomu nebylo co říci. A tak jsem také nic neříkal. Místo toho jsem vytáhl z kapsy walthera, natáhl ruku a ze vzdálenosti necelých dvou metrů rychle za sebou vypálil tři rány do Griffithovy hlavy a tři do jeho hrudi. Bylo to opravdu rychlé - plop-plop-plop!, plop-plop-plop! Bývalý ministr obrany jednou zamrkal. Pak se bez hlesu zhroutil na krvavou hromadu. „To máš za Dlouhého a Širokého!" pronesl jsem k mrtvole.

Spičkou boty jsem tělo otočil a s potěšením zjistil, že ani jedna z kulek nevyletěla ven. Speciální náboje účinkovaly přesně tak, jak hlásala reklama. Mohl bych k tomu napsat osvědčení. Možná to taky udělám.

"Podle předpisů Navy," vysvětlil jsem Pinkymu, "je použití nejkrajnějších prostředků, pokud se jedná o bezpečnost jaderného arzenálu, povoleno." Ukázal jsem na bedny s tomahawky.

"A tohle nejsou žádné posraný kuřecí jatýrka!" Pinkyho obličej byl bílý jako křída. Dokázal se však ovládnout.

Polkl, přikývl a řekl: "Máš pravdu, Dicku. Já to беру." Otřel jsem pistoli a hodil ji na Griffithovo tělo.

Vtom zazvonil telefon. To bude plukovník McCarthy a bude chtít vědět, co se děje. Vysvětlování je nad výši mého funkčního platu. Zdvihl jsem sluchátko, zakryl rukou mluvítko a podal ho Pinkymu.

"Něco ti povím, admirále! Ten bordel tady uklidíš ty - seš, kurva, vlaj kovej důstojník a venku máš vlastní bandu mariňáků!" Přemýšlel jsem o tom, co jsem pronesl a co jsem udělal. Pinky si s uznáním oprávněnosti mého zákroku nějak pospíšil! "Tys věděl, že tu svini zabiju, vid'?"

"Moi?" odpověděl Pinky a vzal si ode mě sluchátko. „Ještě okamžik, plukovníku, musím nejdřív něco dořešit, než sem se svými muži přijdete!" Teď byla řada na něm, aby zakryl mluvítko. Pak se zatvářil jako nevinátko. "Copak jsem, Dicku, někdy měl nad tebou nějakou kontrolu? Vždyť ty seš odpadlík, věčná černá ovce - a všichni v Navy to o tobě věděl!" Je to intrikánskej, podlízavej, prolhanej hajzl! Kdybych měl v té pistoli ještě nějaký náboje, asi bych ho zastřelil taky. Ale zásobník byl už prázdný.

Navíc mi začínalo docházet, co jsem to právě udělal. "Polib mi prdel, Pinky! Ty z tohohle pravděpodobně vytlučeš další hvězdu!" Pinky ke mně vyslal svůj mdlý úsměv. "Já vím! A zasloužím si to!" To je teda báječná spravedlnost! Já nemám nic než jizvy a hajzlové jako Pinky dostávají hvězdy. Měl jsem chuť nakopnout ho do koulí.

Ale na to jsem už prostě neměl sílu. Byl jsem unavený. K smrti unavený. Toužil jsem po Divokém panství, sauně, baru a bombejském ginu. "Jedu domů!" oznámil jsem Pinkymu. "Beru si svoje kluky a jedu domů!" Přešel jsem zrakem po Wonderovi, Třešnickovi, Sprost'ákovi, Kachní noze, Pulpintovi, Pickovi a Bystrozrakém. Pak jsem se podíval na Pinkyho. Nesahal jim ani po kotníky. "Jdem se ožrat!" zavelel jsem a vyrazil dlouhou chodbou pryč.

"Nechod' moc daleko od rezervace!" volal za mnou Pinky. "třeba tě budem znova potřebovat!" "Ani náhodou!" "To nikdy nemůžeš vědět, Dicku!" řekl Pinky a zavrtěl pěstěným prstem ve vzduchu.

Když jsme vycházeli ze dveří, pískal si ten hajzl "Udělal jsem to, jak jsem chtěl".

Ani v nejmenším mi to nevadilo. Ještě mám ten jeho spis od NIS.